

CONVORBIRI
ECONOMICE

de

ION GHICA.

Edițiunea a treia.

---

401. 1-3

BUCURESCI
Editura Librăriei SOCECŪ & Comp.
7, Calea Victoriei, 7.

1879

BUCURESTI

5160

5160

AC 26/04

10957.

B.C.U. Bucuresti

C7914

PREFACIE

Numai literatura p $\acute{o$ te exprima cu esactitate starea intelectuală și morală a unei epoce, căci ea este forma sub care se înregistrează ideile, credințele și cunoștințele unei națiuni; numai ea p $\acute{o$ te da o cunoștință precisă a raporturilor ce există între omeni și lucrurile unui timp cu ideile cele adevărate; ea este tezaurul în care se depun cunoștințele societăților omenești. Cu cât un popor are prejudețe mai puține, cu cât cunoște adevăruri mai multe, într'un cuvint cu cât are mai multă știință, cu atât este mai luminat și mai înaintat pe calea progresului și a civilizațiunei. Un popor coprins de eresuri și de prejudețe, un popor ignorant este tot-d'auna fatalmente espus a deveni victima intriganților și impostorilor ambițioși care sub masca de voitori de bine îi escită patimile, îi linguesc $\acute{u}$ tendințele cele pr $\acute{o$ ste și ajung $\acute{u}$ a-l $\acute{u}$ exploata în folosul intereselor lor.

La noi puterea perpetuindu-se mai mult timp în mâinile a câtor-va familii care nu lăsa $\acute{u}$ loc nici $\acute{u}$ tuturilor ambiționilor nici $\acute{u}$ tuturilor adevăratelor capacități, a întăritat invidia și ura a multora dintr'aceea care nu erau sau nu se crede $\acute{u}$ a fi dintr'aceea castă; publicitatea descriind vițiurile organizațiunei n $\acute{o$ stre sociale cu colorii, de multe ori exagerate; arătând corupțiunea și nepăsarea celor mari, le-a $\acute{u}$ attribuit t $\acute{o$ te suferințele poporului și a $\acute{u}$ făcut din litteratură o armă de destrucțiune.

În timpul de prefacere în care trăim de câțiva ani, cu dorința care ne arde de a trece cât mai îngrabă din starea de înjosire în care am fost ținuți secolii întregi, la înălțimea societăților civilizate, a societăților acelor care se bucură de sute de ani de o viață proprie și liberă, viață care le a permis să se lupte și să lucreze pentru bună starea și pentru gloria lor naționale, ne face nerăbdători; nerăbdarea ne întărită și ne esaltă pînă a ne face să credem, că am descoperit secretul prin care România ar putea se îmbrace într'o clipă haină de Dînă. Enthusiasmul patriotic al unora s'a urecat, în timpul din urmă, la un diapason atît de înalt încît perînd cu nerăbdarea și ori-ce cumpăt, aû aruncat cu noroiu asupra tuturor și aû tractat omenii și lucrurile trecutului ca vechituri de lepădat. Pentru ei tôte credințele, tôte obiceiurile, tôte tradițiunile trebuescû dărămate; bogăția imaginațiunei lor 'i a dus pînă a se crede fie care espresiunea voinței poporului, focarul opiniunei publice, încarnațiunea națiunei; și nu înțelegû că nu fac alt decăt a căta să esercite o autoritate despotică, a impune publicului idei pușin studiate, pușin potrivite cu starea societăței năstre; nu yedû că nu facû decăt a rătăci opiniunea. O luptă de patimî și de ambițiunii care de mai multe ori propagă numai erărea, devine un amestec de patimî, de invective și de calomniî care rănescû sentimentele delicate; mai tot-d'auna esageră reul; critică nu ca să îndreptese ci ca să dărăme, ca să omóre; laudă, nu ca să încuragese saû să respălăiască ci ca să lingușiască. Aspiră a duce națiunea ca prin farmec la starea ce imaginațiunea lor 'și a creat, și în neputința materială d'așî realisa visurile, își inchipuescû obstacole, imaginare ca copii care încălicați pe befe batû scaunele și mesele credînd că ele opresc bidiviul lor de

a alerga; se mânia pe tradițiuni, pe obiceiuri și pe ómen, tabără cu condeii asupra lor fără milă și fără generositate, îi denunțiază opiniei și vendictei naționale ca obstacole care îi opresc d'a duce țera la raiul ce ei 'i au pregătit; perdú respectul moralei și al rațiunii, se lăsă deliriului unei porniri netemperate, de idei greșite, de sentimente próste și de limbagiiu nemăsurat și devinú, fără voia lor póte, instrumentul urei și ambițiunii acelora, care nu vėđú înălțarea decát în dărámare.

Departe de aceste lupte, urmașii noștri când vor ceti câte s'aú scris într'acești timp, vor vedea cu máhnire sárăcia de idei și avuția de patimi care ne sfășie într'unú timp atât de critic, într'un timp când trebuia ca tótă inteligenția să aducă contingentul seú la o lucrare atât de mare atât de a-nevoiosă ca renascerea unei națiuni.

Acei care nu voesc nici destrugerea nici conservarea a tot ce există, fiind că cred că multe din instituțiunile nóstre sunt productul spiritului națiunii și că nu se potú distruge fără primejdie, precum credú că ar fi fost periculos a păstra instituțiunile acelea care aú servit la apăsarea națiunii și la împedicarea progresului, acei ómenii aú fost tractați ca inimi ai binelui și loviți din tóte părțile; acei care aú dorit totde-auna equitatea și libertatea în ordinul social și politic, o societate în care să domniască dreptatea cu un guvern respectabil și respectat, nu prin domnia puterei, ci prin domnia legilor; acei care aú respectat puterea fără a o linguși, care n'aú căutat nici odată a o amági ci 'i aú arėtat din vreme stâncile de care se póte lovi; acei care nu cred că printr'o săritură se póte ajunge și întrece națiuniile cele mai înaintate; acei care privesc cu îngrijire pornirile care aú adus loviri de tot felul aú fost tractați de ambițioși și de rei Români. Acei

omeni au fost loviți din toate părțile fiind că în apăsarea lor despre starea spiritelor în țară cred că nu există nici nerăbdare de reforme în unele clase, nici împotriviri inversunate în cele-alte; nu ved nici tyrania nici anarhia care să potă legitima o revoluțiune. Ei vedeu de mult viind acea lovire și au plecat capul înaintea ei, fiind că sciau că poporul este tot-d'auna gata a aplauda pe acei care făgăduesc egalitatea; mulțimea se măgulesce lesne de ceea ce place patimilor ei, când nu scie că numai prin libertate se poate ajunge la egalitate, la egalitatea înaintea legelor, singura egalitate permisă omului într'acastă lume; când nu scie că or ce altă egalitate nu este decât un instrument de apăsare și de injustiție care mai curând sau mai târziu duce la despotism.

Orî care au fost cauzele, orî care ar fi consecvențele, o revoluțiune mare s'a făcut în România, toate ambițiunile au fost mișcate, toate interesele s'gduite. Acum opera de destrucțiune este s'vârșită, revoluțiunea politică și socială s'a făcut și începe opera de edificare. Să nu 'și facă nimeni iluziuni, opera acesta este mai grea, mai anevoe decât aceea a destrugerii. Aci rațiunea și știința 'și au rolul lor; fără d'ensele este disoluțiune și chaos „când se edifică o societate cuvântul (*ὁ λόγος*) trebuie să fie de la început. Ce formă ar fi avut lumea, ce existență ar fi avut ea fără cuvântul care era la Dumnezeu! și cum s'ar putea constitui o societate fără rațiune și fără cugetare?

A înșira cuvinte frumoase și sunătoare nu este a raționa, nu este a respândi idei, nu este a lumina; a injura și a calomnia nu este decât a vină monopolul virtuții și al patriotismului. Spiritul nu se hrănesce cu vorbe. Nu este destul a striga libertate, dreptate, egalitate pe toate tonurile ca să vedem

pe aceste deități eșind de odată incolțate și împăvedate; trebuie făcut ceva mai serios, mai demn de dăsele, dar și mai anevoc tot odată; trebuie să cătăm a pune pe fie care Român în stare să înțelgă și să simță respectul ce trebuie să aibă omul către sine și către cei-lalți ómení, să'l facem să înțelgă simțul dreptului și al datoriei, amorul dreptății; aceste condițiuni de căpătenie ale libertății și ale egalității, condițiuni fără care orí unde ar fi ele scrise se pot preface lesne, treptat sau într'o clipă, în cea mai uriciósă tyranie. Numai când vom fi pătrunși de aceste condițiuni ale ordinului social, libertatea va putea trăi în sufletul nostru.

Popóarele nu se mai întorcú înapói și trecutul numai revine, nici suntem dintr'acei care ar dori să'l mai vedă, chiar de ar mai fi el cu puțință. Credem în progres căci el este o condițiune a naturei physice și morale, căci numai el ne póte duce sigur la înălțimea la care ne este permis să aspirăm ca societate și ca națiune; dar scim că el nu se realizésă decát prin sciință.

De mai multí ani societatea nóstră se învertesce într'un cerc vițios; un reu mare ne apasă, cătăm cu toții isvorul aceluí reu, fiecare îl vedem în deosebite locuri, după punctul de vedere în care ne punem; îl vedem în regulament, în convențiune, în pozițiunea nóstră geographică, în lună și în sóre; nimení însă nu a căutat să împlinésă lipsele ce avem. Oare ignorența corupțiunea și erórea nu aú ele nici o parte la starea tristă în care ne aflăm!

Pornind dintr'acest punct de vedere am încercat a pune pe hârtie într'un mod simplu unele din cunoscințele economice, fără care imí pare că o societate nu póte prospera și progresa

în secolul al XIX-lea. Am căutat a însemna pe ici pe colea ideile eronate care domnesc în multe spirite.

Obligații prin natura acestor chestiuni a aborda une ori chestiuni care fac obiectul luptelor politice, am căutat a o face nu ca politică militantă ci a le tracta cu linisce și maturitate, cum se cuvine a fi tractate chestiunile de filosofie politică și socială dacă a ales câte forma cea mai anevoie sub care să puteu prezenta; departe de mine pretențiunea de a crede că am ales modul cel mai potrivit cu mijlocele mele; un scriitor mai experimentat ar fi putut să cadă în neisbândă; am făcut-o ca o necesitate; mi s'a părut că este singura formă sub care se potu prezenta asemenea chestiuni unui public puțin obișnuit încă cu studiul științelor morale și politice, puțin obișnuit a da o atențiune susținută unei cetiri serioase și ostenitoare prin care se potă ajunge a înțelege și a învăța adevărurile netăgăduite care rezultă dintr'o serie de raționamente; am crezut că or cât de mic ar fi meritul literar al acestei scrieri, ca utilitate însă modul ce am adoptat va fi mai potrivit cu starea spiritelor; am preferit mai bine a tracta unele chestiuni economice sub forma de convorbiri decât a adopta forma de un tractat sistematic în care să dezvolt una după alta, capitol cu capitol, în ordinul științific, chestiunile economice.

Așteptarea mea n'a fost înșelată și favoarea cu care au fost primite cele d'întâiu încercări me încuragăsă a da o nouă edițiune a convorbirilor economice și a continua publicând din vreme în vreme câte o mică broșură tratând chestiunile care mi s'ar părea că pot avea un interes fie politic fie economic sau social.

„Nu ar fi fost mai bine și mai lesne, îmi dicea un amic să

„fi scris într'un mod regulat și systematic un curs de economie politică, începând, cum se face, de la esplicarea ȳicerilor : *pro-ductiune, consomaȳiune, schimb, cerere, ofertă*, mergend „treptat până la espunerea combinaȳiunilor financiare celor mai „adânci și mai complicate?, am căștiga cel puțin din cetirea „broșurelor dumitale învășătura unei sciințe.“

Nu ȳic ba! dar iubiȳi cetitorȳi, nu scrie cine-va. cum voesce, ci din nenorocire scrie cum pôte; de ar fi alt-fel, înȳelegeȳi bine, că nu ar mai exista deosebiri între scriitorȳi; ar fi toȳi o apă, adică de o potrivă bunȳi în fond și în formă; ar plana toȳi ca acvile. Văș rog dar, fiȳi toleranȳi și priimiȳi ceea ce vă pot da; nu cereȳi de la nimenȳi să se sue mai sus de cât îi este dat.

Să vă spuiă acum amicii cititorȳi, de ce nici nu încerc măcar, să fac ceea ce-mȳ cerea amicul de care vă vorbiam și v'ö spuiă curat și limpede : nu o fac, pentru că nu pot; să vă spuiă și pentru ce nu pot : preocupat de interesele morale și materiale ale societăȳii nöstre, interese care astăȳi sunt mai grăbitöre și mai neapărat trebuincioșe de cât tot-d'auna, căci sub töte punturile de vedere ele atingü prezentul și viitorul nostru naȳional, atingü armonia ömenilor între densii, atingü imbunătăȳirea stării physice, morale și intelectuale a tutulor Romănilor; interese strâns legate cu metaphysica, cu religia, cu politica, cu psychologia, ca sciinȳă a patimilor și a facultăȳilor ömenesci, cu dreptul public și privat și cu economia politică; vă întreb dacă sub povara unor asemenea preocupaȳiuniăși putea descurca iȳile? fac-o cine crede că pôte, eü nu mă simȳ în stare; pana aceea este prea grea pentru braȳul meü. Vie acela care să scrie un Cosmos moral și raȳional și îl voiü

citi cu aceeași admirațiune și venerațiune cu care am citit pe Comte și pe Buekl.

Ca să pôtă cerceta cine-va cestiunile economice și sociale numai sub punctul de vedere al principiilor abstracte, să cercetese phenomenele ce ne presintă societățile și să caute legile care presidă la generațiunea acestor phenomene, trebuie să aibă spiritul liber; căci este o lucrare de competența economiștilor de profesiune, a doctilor științei. Methoda unui om preocupat de necesitățile împrejurărilor, de grăbirea timpului, de exigențele politice din intru și din afară, de posibilități și de oportunități, trebuie să difere, în asemenea condițiuni nu pôte pune cestiunile în ordinul în care ar voi, nu pôte urmări o soluțiune tötă vieța lui; căci cestiunile nu stau fixe cum stă milión de secolî o stea pe cer.

De voe de nevoe, de bine de rău am fost om politic, om de stat, cum să dice, și am tras destul timp la ham ca să nu fi remas și eu, cu defectele meseriei. Omul de Stat este silit să deslege cestiunile, în ordinul în care i să presintă, puse mai tot-d'auna de evenimente, incurcate și învelite într'o mie ș'o mie de împrejurări ale timpului, ale locului, ale situațiunei politice, ale opiniunei publice și ale prejudițiilor. Prin urmare, iubiți cititori, imi e cu neputință să mă supun la o învățatură doctrinală, să mă fac organul unei școli sau al unei secte științifice, și priimiți cu iudulgență cea ce vă pot da.

PARTEA ÂNTÊIA.

MUNCA.

1863

I.

Încep cu uă cestiune mare, foarte mare, cea mai mare din tóte, uă cestiune care primă totul, și care în secolul în care trăim le conduce tóte : lucruri și ómení, popóre și guverne, Domní și Împerați; cestiune care conține tótă philosophia morală și politică a societăților moderne :

Încerc a vă vorbi despre *Muncă*.

Înțelegeți bine, chiar după numărul paginilor ce aveți într'acest capitol că nu pot pretinde să fi tratat acéstă cestiune în întregimea ei; nu am putut să o puiú în câte-va foi, că nu sunt Mázárike împărat care băga uă armată mare cu generali cu tot, într'uă nucă și o hrănea cu un grăunte de meiú. Priimiți dar domnií mei scrierea acésta ca uă întroducere la uă carte mare în dece volume, pe care nu am să o scriú nici uă dată; dar care va fi tipărită, sunt sigur, de voi toți împreună; căci fie care veți găsi în inima și în cugetarea vóstră miile de pagine care lipsescú aici.

Unde ne aflăm și unde mergem? Eată întrebarea ce trebuie să'și fi făcut de uă mie de ori or ce bun Român care cugetă câtúși de puțin. Numerând gră-

dinele și plimbările pline de lume, auzind muzicele și lăutari cari cântă ziua și noaptea lângă butoalele cu bere care se descarcă neconținut la Tunel, la Rașca și la grădinile cu lei și cu cerbi care s'au deschis unele lângă altele în toate colțurile mahalalelor; măsurând grosimea codelor rochiilor care mătură praful, gunoiul și noroiul stradelor; privind strălucirea trăsurilor care se lăgână pe sosea; admirând luxul livrelor și fețele domnișoarelor care se învârtesc în birje, ne putem dice că mergem ca praful și ca noroiul unde ne duce vântul și apa.

De ne vom pune întrebarea : *Ce este o națiune, și care sunt elementele din care se compune ea?* ne răspundem îndată că acele elemente sunt *omenii*; dar care omenii? căci de ar fi după numărul sufletelor, Chinezii ar fi cea d'antăiu națiune din lume; Francesii, Germanii și Italienii ar veni în a treia și a patra linie; Englezii, Olandezii, Belgii și Swizerii ar fi nisco națiuni de puțină însemnătate, conduse de acțiunea intelectuală și politică a Indienilor și a Iaponesilor. Când ne dicem că elementele ce constituie o națiune sunt omenii, înțelegem pe omenii acei care lasă urme în trecerea lor pe pământ; care lasă lucrări de acelea de care se glorifică istoria civilizațiunii; omenii aceea care învingători sau învinși s'au luptat pentru o idee. Leonidas, Temistocle, Homer, Aristide, Archimede, Demosthene, Apelle și Phidias au combătut alături cu Caraise și cu Botzari pentru liberarea Greciei; ei au hotărît victoria, ei au chemat pe Byron, pe Chateaubriand și pe David d'Angers

la Misolongi și la Navarin, ei au dusu pe Strafford Canning la Poros; Italia a trăit cinci secolii din viața lui Dante, lui Raphael și a lui Michail Angel; ar fi trăit o sută ș'o mie; bazele pe care au ridicat ei naționalitatea Italiană nu le poate dărâma nici o putere; umbra lor a deșteptat pe Victor Emmanoel, pe Garibaldi și pe Cavour și a chemat țerra lor la o viață nouă; au făcutu din Italia duminică și împărțită, un stat mare, puternic și glorios; Watt și Witherworth au insuțit în câțiva ani puterea fizică și materială a țerii lor; Shakespeare a format rațiunea și cugetarea Englesilor descriindu-le cu o putere neînțelesă valurile și cutele inimei omenești, arătându-le consecințele oribile ale patimilor neînfrânate. Eată oameni de aceea care constituiesc o naționalitate.

Să ne gândim puțin împreună ca să vedem, noi, Români ce suntem și ce am putea fi?

Noi ne împărțim în două mari categorii : unii care nu știu nici măcar a scrie și a citi, plugarii cei mai mulți, așezați la țară, în sate, locuind case de pământ și de nule, mulți încă îngropați în bordee; sau așezați pe marginile orașelor și târgurilor : dulgherii, zidarii, precupeții, exersând meseriile cele mai gróse și mai puțin bănoase, locuescú căscioare cufundate în umedela și necurățenia suburbiilor.

Cea-altă categorie să compune de oameni, care știu să scrie și să citească, mai mult sau mai puțin; formésă în general clasa biurocrațiilor de la secretar de primărie sau notar, pînă la president de consiliu de miniștri, ciocol vechi și noui, boeri mari și mici,

pensionari, funcționari în activitate, funcționari în disponibilitate, chivernisiți și paraponisiți.

De câți-va ani începuse a se ridica o clasă nouă și folositore agriculturii și comerțului, acesta era clasa arendașilor dar care a fost crud lovită.

— *Am pus bățul la scôlă.*, însemnă în gura celor mai mulți părinți, *l'am scos din rândul muncitorilor, când va fi mare va ședeă tolănit pe canapea, va fuma tótă ziua țigară, se va plimba ziua și noptea în trăsură, picior peste picior, și va scrie pe petițiunile nenorociților împřicinați* : „se va face „cele de cuviință potrivit legilor în vigóre,“ *bățul meu va trăi din casa visteriei, adică din munca ómenilor de categoria d'ântău.*

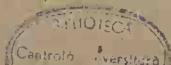
Mai toți părinții care trămită copii lor la scôlă îi trămită acolo cu gândul de a'î face funcționari; dacă isbutescă a-î ține două sau trei ani la Paris, credă că le aũ asigurat un viitor de boer mare. Când copii vină în virstă, părinții alergă, ceră, strigă, se rógă, intrigă până ce le procură o slujbă sau o speranță de slujbă; nu se gândescă nici de cum la neodihna, la bătea de inimă și la umilintele ce le pregătescă; nu sciă ce pâne amară le frământă sustrăgându-i de la condițiunea în care s'aũ născut și aũ crescut, de la condițiunea modestă după care mai târziu cei mai mulți aũ să oftese greă!

Părinți care vă iubiți copii, care vă iubiți patria! dați educațiune fiilor voștri, dați-le învățatură multă și sănătósă, fiți mândri și ambițioși pentru dênșii; impingeti-i în carierile acelea unde este glorie și a-

vere de câștigat; împingeți-i la științe, la literă, la arte, la meșteșuguri, la industrie, la agricultură, la comerț; nu-i aruncați în prăpastia cancelariilor; căci acolo nu este nici renume, nici avere; nu este nici liniștea sufletului, nici mulțumirea inimii; acolo ispita se află neconținut în luptă cu conștiința, luptă în care cei mai mulți cad; căci nu au dobândit în educațiunea ce li s'a dat, puterea morală trebuincioasă ca să ăasă învingători.

Alegerea profesiunii copiilor este mai mult sau mai puțin dictată de părinți, răspundere mare, căci de la densa atarnă desvoltarea facultăților, progresul inteligenței. De la această alegere depinde îmbunătățirea stării materiale a omului, considerațiunea de care se va bucura în lume, relațiunile în societate, amicii ce-și va face, soția ce va lua; într'un cuvânt fericirea și independența lui. Nu aveți datorie mai sacră, mai grea de împlinit de cât alegerea carierei în care voiți să aruncați pe copii voștri.

Afară de un mic număr, un foarte mic număr de casuri excepționale pentru tinerii de o dispozițiune naturală, o vocațiune tare, care se manifestă singură, fără voea nimenui, care învinge toate împotrivirile și triumfă în contra tuturilor pedicilor, afară de casurile de geniu, casuri foarte puțin numeroase, voi părinții hotărâți despre sorta copiilor, prin alegerea carierei în care îi aruncați. Porniți de iubirea ce aveți pentru densii, credeți că țintind la funcțiunile statului, împlețiți copiilor voștri dila de fericire, credeți că le asigurați viitorul prin lăfă și prin pensie; credeți că

acelea sunt pozițiunile înalte ale societății. Dintr'un om care ar fi eșit un cultivator bun, un artist de merit sau un meșter însemnat, care să facă onor țerei și să pótă ținea familia sa în îndestulare și da o bună creștere copiilor seí, faceți un biet funcționar care d'abia se ține dintr'o di până într'alta, un cerșiător pe la ușile ministrilor, a rudelor, a amicilor și a favoriților ómenilor influenți; măriți concurența la leși, împingeți la sporirea impozitelor și fără să știți, pregătiți căderea morală a copiilor vostri și a țerei.

Părinți cu iubire de copii și de țeră, deschideți ochii și vedeți că în secolul în care trăim, și în secolii în care vor trăi copii vostri sunt locuri onorabile în toate profesiunile. Astăzi nu mai există altă basă de distincțiune, decât inteligența; nu mai póté fi altă linie de demarcațiune între ómeni, decât cea însemnată de către educațiunea morală și intelectuală a fie căruia; nu mai există și nu mai póté exista altă distincțiune decât aceea ce și trage fie-care prin purtarea și prin folosul ce aduce în societate.

„Pământul va produce spinii și ciulinii, vei mânca „pânea ta după sudoarea frunței tale, până ce te vei „întorce în pământ“. Sunt cuvintele cu care creatorul dă omului libertatea; cuvintele cu care omul physic devine om intelectual, om moral. Munca este dar cea d'ântei condițiune a averei și a libertății; dar voim fie-care să ne suim sus pe scara socială, este în firea noastră a ómenilor, să aspirăm la o stare bună, să avem ambițiune, să voim fie care să avem profesiunea cea mai onorată; dar care sunt profesiunile

onorabile și înalte? Aici e cestiunea! Într'un mod absolut, profesiunile nu sunt mai onorabile, mai înalte unele decât altele; într'un mod relativ însă putem dice, că profesiunea cea mai onorabilă este, pentru fie care, aceea pe care suntem mai în stare a o îndeplini bine, aceea prin care putem să aducem mai mult folos societății, familiei și amicilor nostri. Ero-rile și prejudițiile, care adesea rătăcesc opiniunea, ne fac să credem că funcționarii statului sunt mai sus decât banchierii, pe aceștia îi punem mai presus decât pe arendași, și pe comercianți, pe care la rândul lor îi considerăm mai sus de cât pe meșteri și pe muncitori de pământ. Dar óre trebuie ca ne-greșit să judecăm pozițiunea ce voim să ne facem după ceea ce crede lumea? Nu este mai drept și mai bine să o judecăm după gradul de inteligență ce tre-bue să aducem la esersarea profesiunii ce luăm, și după întinderea mijloacelor de care putem dispune ca să o îndeplinim bine și cu demnitate? Ne uităm la strălucirea ce încunjără uă profesiune și nu observăm că omul face profesiunea, ear nu profesiunea pe om. Omul superior póte rădica și ilustra meseria cea mai modestă, cea mai umilă. Watt nu era decât un ferar și Brustelone un tâmplar! Să căutăm mai cu deose-bire la gravitatea datoriilor ce prescrie profesiunea ce voim să dăm copiilor nostri, la importența dato-riilor ce le impune și la mărimea rezultatelor ce vor putea dobândi pentru dênșii și pentru țeră; să cău-tăm să nu'î espunem a nu putea duce greutatea sar-cinei ce le impunem, ci din contra să îngrijim să fie

în stare a domina pozițiunea ce le facem. Mâna lui Dumnezeu conduce și proteje geniul; să nu ne temem că s'ar putea vre odată îneca talentul : în secolul în care trăim el se rădică singur din orî ce adâncime : Peel era un postăvar, Lincoln un tăetor de lemne și Johnson un croitor; modestele lor condițiuni, umilele lor profesiuni, opritu-i-au de a se sui la înălțimea de la care erau să illustrese numele și țera lor! Este ânsă trist a vedea pe cel care fără voea lui Dumnezeu se sue acolo unde nu'l chiamă puterile sale intelectuale și morale; nenorocitul nu'si pôte împlini misiunea cu demnitate, se espune a fi de rîs și devine rușinea nației și a familiei sale.

Secolul în care trăim este realizarea *progresului social* condus de *progresul raționalismului*, progres la care au lucrat toți ómenii de valóre, filosofi și eroi. Acest progres își are sorgintea lui în *muncă*; de muncă dar voesc să vă vorbesc astăzi. Vă voi vorbi cum voi putea și cum mi-o veni mai bine.

II.

La 12 Aprilie 1866 nóptea, mă imbarcasem la Marsilia pe Thabor, paquebot postă a Mesageriilor Imperiale; a doua și la nuaă ore alergasem opt-deci de mile în mare, clopotul ne chiăma la dejun și pasageri eșiau unul câte unul din cabine. Intrând în salon am găsit pe căpitanul Monthier comandantul vaporului, o gloriósă rămășiță, din naufragiul Medusei, astăzi trecut din marina de resbel în serviciul companiei, un amic cu care am trăit triste și ve-sele zile în Archipel; domnul Dromant secretar de ambasadă era între pasageri. Acești vechi și bunți amici s'aũ aruncat în brațele mele și ne-am felicitat de fericita întâmplare care ne mai aduna uădată. La pronunțierea numelui meu am observat că un tînăr care se pusese la masă lângă mine, 'și-a schimbat locul, și de unde era vesel și vorbitor se făcuse tăcut și posomorât ca cerul care se învelea cu nuori din tóte părțile. D'abea sorbisem de duaă trei ori din ca- fea, când vîntul care ne lua despre babord se întórse spre apus; îndată începú ruliul și tengagiul a ne legăna în tóte părțile; timpul se făcu gros și rău, (gros-mauvais) cum ziceu marinarii; într'un minut toți

óspeții dispărură, fiă-care se retrăsese în cabina sa. Duoă ȃile și duoă noȃți zăcură pe cósle cu mâna la cap. Comandantul ȃi si nópte pe dunetă cu mânele încleștate pe bastingage ca să nu'l arunce vântul în mare, observa mersul corăbiei care d'abia făcea câte duoă noduri pe oră; nu permitea comanda locotenentului decât când se închidea în cabinet cu harta lui Spratt ca să calculeze punctul. Remăsesem ȃilele și serile la prând și la dejun singur cu amicul meu Dromant; resemăți cu cóslele pe masă ne sfădeam câte șese ore pe ȃi asupra trebilor lumii în general și ale Europei în deosebii.

Joi séra furia vântului Nor-Ua (N.O.) să tăiese, timpul se întorsese Sur-E (S. E.), navigam tribord; focii, pânzele de artimont și de misenă, mari deschise, adăogaă uă sută de cai la puterea aburului; vasul fugea ca o săgétă pe marea lucie, cerul se însenina, luna eșia mare și roșie din aburul mării aruncând dinaintea noastră o cómă de argint care se juca pe valuri de la orizon până în stropii de apă ce săreaă ca milióne de brilanturi din rótele vaporului; corabia să suea și se cobora în cadență pe valul lung ce să formésă tot-d'anna în plină mare după furtună; pasagerii însănătoșiți eșiaă unul câte unul pe pod; iar eu urmam cu amicul meu Dromant uă conversațiune începută la masă.

— Voi națiunile cele mici, imi ȃicea el, vă plângeți ne'ncetat de puterile cele mari, când că se amestecă prea mult în trebile vóstre, când că nu îngrijescă de viitorul, de interesele și de pozițiunea

vóstră; nu vă mai intră nimeni în voie; nu e mai puțin adevărat însă că noi ne-am pus de multe ori în primejdii și cheltueli, am dat sângele și banii noștri ca să vă asigurăm existența politică, ca să vă punem în stare să vă desvoldați și să contribuiți și voi ca națiune la opera cea mare a progresului și a civilizațiunii universale. Voi în loc de a vă pune pe lucru, în loc de a organiza uă administrațiune simplă și liberale, de a vă da uă justiție care să asigure onorul și averea fie-căruea, în loc de a vă aplica să îmbunătățiți agricultura, singura vóstră industrie, în loc de a vă sili să respândiți învățătura în deosebitele clase ale societății după trebuințele lor respective, în loc de a căuta să asigurați apărarea teritoriului vostru printr' uă putere armată, care să nu fie dărăpănătoare finanelor, și de a ve da o organizațiune militară, potrivită mijlócelor vóstre contributive, v'ați apucat să copiați casarmele și pantaloni armatelor celor mari. Imitați tot ce există în țerile, a căroră pozițiune politică și geographică nu are nici uă asemănare cu a vóstră; imitați orbesce, când pe Muscali, când pe Francesi, când pe Nemți, fără a ve gândi că acelea sunt nisce puteri mari care au ambițiunii și trebuințe politice de un alt ordin, și că la dinsele necesitatea de a ataca este de multe ori, cel puțin atât de mare, cât și aceea de a se apăra. Sunteți ca copii cei resfățați, nu știți ce vreți; după ce ați cerut unirea pe toate tonurile, după ce ați strigat tot într'una să vi se recunoscă autonomia țerii, după ce ați tot cerut uă constituțiune, care să

pue puterea executivă sub un control serios, d'abea le dobândiți acestea și a doua zi ve puneți de anulați constituțiunea ce vi s'a dat, proclamați alta dupe cheful vostru, pe întorceți pe alt drum ear la guvernul bunului plac; autonomia, v'ați dus de ați depus'o la picióarele acelor în contra ingerenței și usurpațiunei cărora ați strigat și ați protestat; le-ați cerut să ve harazescă o *chartă* nuaă, *Statutul*; sémănă nu sémănă cu plebiscitul nostru, puțin vė pasă. Româniți căți am vėdut, și am vėdut mulțime la Paris și la Viena, mi-aũ vorbit în contra unirei, mi-aũ spus că unirea nu mai este cu putință în viitor, și că la cea d'ânteiũ ocasiune o să căutați să aveți ear duaă Principate cu duaș șefi.

— Domnul meũ, dacã am tãnjit vre o datã de ceva, nu a fostũ de nepãsarea și de neingrijirea celor tariți puternici; din contra, ne am plãns de amestecul vostru în trebile nãstre. Imi pare reũ cã Statutul cu care ați inzestrat țera mea nu me ertã sãți respund cum așũ voi și cum ar trebui, în ceea ce privesce transformarea constituțiunei și întãrirea *autonomiei*. Înțelegi reserva în care trebuie sã mē țiu; dar cât despre ceea ce ai dis de unire iti pot raspunde și iti pot raspunde victorios; iti dic dar cã Româniți cu care ai avut ocasiune de a vorbi, când ți-aũ spus cã unirea numai e cu putință în viitor, și cã ea n'a fost un sentiment național, ci numai o intrigã politicã, judecaũ lucrurile fãrte ușor; mãrturesc și eũ cã aparințele sunt astãdi în contra unirei. Vėdėndu-ne și aũdindu-ne, or-cine pôte crede lesne

că ea este condamnată sau cel puțin compromisă; și cum ar putea fi alt-fel? I se atribue toate relele și toate nenorocirile câte au năpădit pe țară; dar să cercetăm lucrul mai cu dinadinsul, să mergem mai adânc, să nu ne oprim numai la suprafație, să căutăm a descoperi, dacă să pôte, cauzele care au dat naștere ideii unirei. Numai așa putem vedea dacă ea a fost și este un capriciu sau o intrigă, dacă a fost efectul unei esaltațiuni momentane și trecătoare, sau dacă este un sentiment politic care își are cuvântul său de a fi.

Statele nu sunt decât o grupare de oameni care au între densii interese politice și sociale comune, legături, care în cele mai multe cazuri sunt rezultatul identității de limbă, de obiceiuri, de credințe; legături între oameni care au aceleași caracteristice physice și morale. Popóarele ca și indiviđii au fiă-care physionomia lor proprie; portul, caracterul, spiritul unui om ne arată mai tot-d'auna națiunea la care aparține. Colectivitățile au interesele, aspirațiunile, patimile și ambițiunile lor, întocmai ca și indiviđii; acele interese și ambițiuni, fie generale, fie numai ale partidelor, își eserséză adesea acțiunea lor în contra altor societăți, altor state, prin fel de fel de mijlóce, prin presiuni politice și de multe ori chiar prin puterea armelor.

— Me eartă că te intrerup! 'ți-aduci aminte că eu nu eram pentru unire, decât cu o singură condițiune; voiam unirea cu toate consecuențele ei, căci ca cestiune politică o pot înțelege; dar ca principiu so-

cial nu mi se părea că putea să albă importență, nu credeam că pôte înlesni nici activa desvoltarea morală a națiunei, că ea pôte fecunda progresul; într'un cuvint nu o consideram ca un element civilisator; formarea de grupe mari nu cred să fie ultimul cuvint al civilisațiunei; am cređut tot-d'auna că progresul duce mai mult spre formarea de grupe mici decât spre grămeđi mari; lupta între comună și centralisație este pentru mine lupta între libertate și despotism. Chiar pe dumnéta, 'mi aduc aminte că te-am vėđut într'o vreme fórte preocupat de primejdia ce vedeai în tendințele Slavilor de a se grupa și a forma uă unitate mare.

— Pentru că m'ai vėđut preocupat de primejdia în care s'ar afla echilibrul european, de aceea mă vei găsi tot d'auna în present și în viitor unionist ca și în trecut. Observă și vei vedea că de și în ordinul physie și intelectual există între individe deosebiri caracteristice, în ordinul moral. ánsă, toți ómenii sunt supuși acelorași regule, acelorași principii comune tutulor societăților; principii pe care le putem numi primordiale, fără care o societate nu pôte exista; principii care sunt ca să dic așa, nisce asioime din care decurge dreptul natural, și care nu au trebuință nici măcar de a fi demonstrate precum: *probitatea, buna credință și moderatiunea*; ele sunt elementele de căpetenie ale moralei private, basele și garanția societăților. Cu cât o societate este mai civilisată, cu atât acele principii au o sanțiune mai tare, mai puternică în moravuri și în obiceiuri; fie-

care membru este obligat a se conforma lor. Omul care nu'și păzesc indatoririle luate către alții sau care întrebunțază violența în contra dreptului și în contra rațiunii nu are stima și considerațiunea lumii, și când devine primejdios și vătămător legile prescriu măsuri în contra lui pentru securitatea tuturor; nu este însă tot așa și cu colectivitățile: între state, între națiuni, între popore nu se păzesc principiile dreptății și ale equității cu o destul de mare scumpătate; până acum nu se află constituită nici o autoritate care să aibă misiunea și puterea de a face să se respecte acele principii de către toți de o potrivă; istoria poporelor și a statelor este mai mult o epopee a vitejiilor prin arme, decât descrierea luptei seculare între bine și între rău, între just și între injust; mai tot d'ăuna aplauzele și admirațiunea lumii, și mai cu deosebire a vóstră ómenii diplomați, a fost și este pentru învingător, numescă-se el Washington sau Ibraim, Napoleon, Alesandru Blücher sau Wellington, puțin ve pasă! Când găsiți o lacrimă de sympathie pentru cel invins, o stergeți îndată ce se arată. Învingător, Garibaldi este un erou, invins l'ăți fi tractat, de factios, de perturbator; cauza ar fi fost însă tot aceeași, tot atât de dreaptă, tot atât de sântă!

— Este adevărat, că până acum dreptul celui mai tare a domnit în politică; dar de la resbelul Crimei încoace lucrurile s'au schimbat; Turcia, care era un măr de discordie între puterile cele mari și care întărâta lăcomia Rusiei, s'a admis la tractatul de la

Paris în marea familie europeană; de acum încolo nimeni nu se mai poate atinge de densa, fără ca toate puterile să fie datore a veni în ajutorul ei.

— Dar îmi pare Domnule, că chiar de la 1856 încôci așu putea să'ți aduc mai multe exemple de violare a drepturilor prescrise în tractate, de abuzuri de putere și de usurpațiuni pe care de rușine le-ați acoperit cu nise cuvinte seci, fără înțeles; diceți *fapt împlinit* pe când ați avut ani întregi ca să nu'l lăsați să se îndeplinească; proclamați *principiul de neinterventiune*, pe când lăsați pe alții să se ducă cu sute de mii de oștire, cu puscă și cu tunuri. Arată-mi un singur guvern care să voască sau care să îndrăsnescă a abdica drepturile câstigate asupra altor state. Îți aduci aminte o corespondență care nu are mai mult de trei ani.

„Mărirea sa.... Stăpânul meu, răspundea un ministru la o notă diplomatică, ar crede că se coboră de la înălțimea la care l'a pus Dumnezeu dăca n'ar căuta să transmită urmașilor sei imperiul.... cel puțin tot atât de mare și de întins cât l'a primit de la predecesorii sei când s'a suit pe tron...”

Și cel-alt ministru îi răspundea „Nu a fost nici odată în cugetul Măririi sale.... Stăpânului meu a propune o combinațiune umilitoare pentru un Suveran amic. Propunând, precum a făcut o renunțare de drepturi asupra... a avut în spiritul său *largi și frumoase compensațiuni*....”

Eată principiile vóstre : principiile care domnesc și astăzi, și când creați câte unul nou îl numiți

condominium sau *compossesio* și lăsați de se vându provinciile cu sute de mii de locuitori ca turmele de vite.

— Ori ce vei dice, nu este mai puțin un fapt adevărat, că cotropirile s'au făcut foarte rari în secolul nostru.

— În adevăr Englitera ne a dat un exemplu mare și frumos prin renunțierea ei la dreptul de protectorat ce avea asupra insulilor Ionice, me închin înaintea unui așa mare fapt politic, fenomen frumos dar care din nenorocire nu s'a vedut până acum decât la două mii de ani urmărită; contest însă ceea ce ai dis că cotropirile s'ar fi făcut rari. Nică odată Istoria nu ne arată mai bogate exemple ca în cei din urmă trei ani. Este evident că între morala individuală și între morala guvernelor mai există și astăzi o diferență mare; sacrificiul și abnegațiunea care sunt virtuți la individe, ar fi privite la guverne ca o părăsire culpabilă a drepturilor ce și au însușit Potentații, care cred că sunt datorii a protege și a menține în viitor ca și în trecut tot ce au hrăpit. Care este guvernul european a cărui massimă în purtarea sa politică să fie ecuitatea și moderațiunea, și care este poporul destul de civilizat ca să sufere un guvern, care ar lua partea dreptății în contra interesului națiunii în capul căriea este pus? Unde este sancțiunea în lumea acăsta, în care vedem că tunul stă necontenit gata și când puterea statelor domină dreptul gintelor? Unde este sancțiunea pe lumea cea eternă în care nu există societăți? Guvernele cele mai civi-

lisate se temă unele de altele; Englezii, guvern, și popor sunt coprinși de francophobie; armăsă țețmurile cu cetății de fer, lucrăză ȃioa și năpțea a confecționa plăci de uă palmă de grăse și tunuri care asvirlă la fiă-care dățatură șapte sute de oca de fer, armăsă pe toți cetățenii cu pusei Enfield lungi până la bătălie. Francesi s'aă făcut anglophobi, nu scii cum să inarmeze mai curënd corăbiile lor și să arate că sunt puternici; și unii și alții gășescă că singurul mijloc de a trăi în pace este de a se inarma. Pentru aceste două naționi, cele mai mari cele mai puternice și cele mai civilizate din lume, singurul mijloc de a se respecta și de a trăi în pace este de a le fi frică una de alta până la mărte. În theorie tôte guvernele convină de dreptate, dar când este vorba să dea un rezultat politicei lor, de mai multe ori fac nedreptatea; 'ți aduci aminte de conferințele năstre asupra capitulațiilor?

— Religia și progresul ne ducă spre linisce, Napoleon III ne-a spus că Imperiul este pacea; tractatele de comerț și cele noi și cheltuelile cele mari ale resbelelor facă ca pacea să devie o necesitate.

— De aceea temerea de porniri nedrepte este atât de tare, în cât în societățile văstre și în adunările cele mai serioșe tătă conversațiuinea se învărtesce asupra tunurilor celor mai puternice și a plăcilor celor mai resistente. În adunarea învățăților la Cambridge amphitheatrul cel mai frecuentat era acela în care se discuta puterea de destrugere a tunurilor Armstrong, Whitworth și Blakley și puterea de re-

sistență a plăcilor Neismith și Dobson; damele, care în toți timpii au fost sunt și vor fi barometrul patriotismului, alergau și se imbuldiau mai cu seamă la acele ședințe. Din cuvintele advocaților deosebitelor sisteme mi-a rămas impresiunea, că or-cât de grosă și de tare ar fi o tablă de fer, se poate fabrica un tun și o ghiulea care s'o potă sparge și străbate; și vice-versa, că or-care ar fi puterea unui tun, se poate fabrica o placă să i se potă împotrivi; cu alte cuvinte că mijlocele de atac și de apărare ce 'și potă procura o societate civilisată sunt nemărginite. La finalul conferințelor presidentul juriului, un clergeman, Reverentul Doctor Beverley luând cuvântul s'a rostit în modul următor :

„Pare un paradocs că un preot cuvios, a cărui misiune trebuie să fie mai cu osebire de a propaga pacea și înfrățirea între oameni, să vie să încuragieze prin prezența și participarea sa o adunare care cercetăsă și caută mijlocele cele mai sigure și mai repede de destrucțiune între aceea pe care are datoria a'i îmblândi, aducându-le cuvintele mântuitorului : *pace voč!* Cercetând însă bine găsim în istoria civilizațiunei, că descoperirile și perfecționarea mijlocelor de destrucțiune au fost instrumentul cel mai puternic de pace. Este mai bine și mai cu minte ca superioritatea puterei să fie în mâna națiunei celei mai luminate, celei mai civilizate, și a nu se lăsa națiunilor barbare. Oare nu am compromite și nu am întârziă domnirea păcii pe pământ daca am lăsa barbarilor superioritatea

„puterii! Dacă lumea este osândită a mai vedea lupte „între state și între națiuni, nu trebuie ore să căutăm și să îngrijim a asigura, cel puțin, victoria și „triumful luminei asupra întunericului?

— Diavoli! de Americani cu descoperirea de tunuri monstruoase, de corăbii blendate, de monitori, și de merimaci, ne-a pus la nisce cheltueli în marină cu care nu știu de unde o să eșim. Dar spunem de ce mi le dăci toate acestea.

— Ti-le dăci ca să-ți aduc aminte, că temerea de crotopiri și reducerea unor popore la o stare de inferioritate și de umilire este încă mare și că impune fie cării națiuni datoria de a căuta să devie mare și puternică ca să-și pótă apăra cu succes existența; fie care trebuie să pótă compta pe sine însuși, ear nu să se lase la îndurarea și la dreptatea celor-l'alți. Pe noi Românii instinctul de conservățiune ne împinge să căutăm a ne aduna într'un singur snop ca să ne putem apăra naționalitatea, ca să putem înfățișa o rezistență năvălirilor. Ideea unirei la noi este apărare, pe când ideea unirei la Slavi este atac și crotopire; idee cu atât mai primejdiósă, cu cât Muscalii, neam Turan, și au dat calitatea de Slavi Ariă; și cu titlul cel vechi de Mongoli își însușesc pe Chinesii pe Boharași și pe Tătarii, ear cu titlul de Slavi absorbă pe Lehi și pe Rutheni. Acum dacă suntem bine înțeleși precum o cred, și dacă am precizat bine ideile și tendințele care conduc politica și diplomația, ne putem pune întrebarea dacă Românii trebuie să fie uniونيști, dacă fără unire pot

exista ca națiune, dacă aspirațiunile și tendințele lor într'acésta au fost o ameteală, un capriciu sau o intrigă, precum ți-au spus'o unii din compatrioții mei; dacă a fost numai o symptomă a vre unei bóle politice de felul acelor care se ivescú din timp în timp în unele societăți, bóle care trecú cu suferința sau cu ambițiunea care le-au născut; sau dacă este o dorință firéscă și legitimă care își are rațiunea ei de a fi, o dorință inerentă stării politice și pozițiunei lor geographice.

Istoria Románilor ne arată că unirea a fost tot-d'auna țelul cel mai dorit al lor; de la descălicătóre și până astăzi ea a germinat nu numai în spiritul bărbaților aceloră care au îndrăsnit a cugeta glorie și mărire pentru poporul Român, dar chiar în spiritele cele mai modeste, în spiritele aceloră care nu s'au suit cu gândul de cât până la conservarea ginteii. Ori de câte ori viitorul a suris României, fii ei nu au lipsit de a aspira către unire. Radu Negru și Dragoș, (realități sau legende), trecând Carpathii și supuind unul câte unul, Iovi, Ilari, Rađi și Voevođi; Burgravi, Baroni sau Domni feudali, au urdit unirea, Stefan cel mare a încercat'o, Mihaí a realizat'o cât va timp în tótă întinderea ei. Boerii țerii și Divanurile ad-hoc au cerut'o la 1830 și la 1857; toți publiciștii noștri au propagat'o, și la 1862 tóte partidele au susținut'o și au impus'o. Unirea este efectul luptei seculare în contra cotropirilor, luptă prin care ne-am putut conserva naționalitatea; ea este symbolul dorinței de a fi, garanția cea mai puternică și

mai temeinică în contra tendințelor și ambițiunilor din afară.

Cum vești, dragă amice, urmărind sentimentul unirei până la sorgintea lui, fără a ne preocupa de a ști dacă systemul care domnesce astăzi o întărește, o slăbește sau o compromite; dacă Iașul părăsit este o primejdie, dacă transferarea Curței de Casațiune în fosta capitală a Moldavei, înființarea unui *intreposit* pe Bahlui cu un port în Iazul-Muscalului sau sporirea cu o mie de lei pe lună la léfa prefectului județului și câte-va baluri în salónele curței vechi sunt nise condițiuni *sine qua non* ale păstrării și consolidării unirei; mă mărginesc a'ți dice să arunci ochii pe harta lui Viquesnel și vei vedea pe Madgari și pe Români prelungindu-se ca un zăgaz de la hotarele Germanilor până în Marea-Négră printre un Ocean de Slavi care se întindă de la Urali, până la Baltica, la Adriatică, la Marea-Négră și la golful de Enos, popor resboinic și cotropitor, care de o mie de ani, de când Ruric a aruncat ancora în Bosphor, stă cu ochii țintiți asupra Constantinoplei. Români și Madgari sunt o întâmplare norocită, providențială în aședarea némurilor pe suprafața Europei, destinați, póte, a împedica realizarea panslavismului și a deveni punctul de sprijin al echilibrului European.

Acestea sunt cauzele și împrejurările în care trebuie să cauți sentimentul unirei, ear nu în keful mai mult sau mai puțin stricat al Românilor ce ai întâlnit. Într'aceste împrejurări o să găsești cauza care ne va împinge tot-d'auna către unire, ori de câte ori

nu vom perde din vedere datoria ce avem de implinit către țera noastră. Scim că avem o misiune ca popor și ca stat, înțelegem că pe cât timp vom fi în voea întâmplărilor din afară, geniul nostru național nu se poate desvolta; simțim că avem o datorie imperioasă a căuta să ne asigurăm ființa. A renunția la unire ar fi pentru noi a abdica ca națiune, ar fi a renunția la speranțele noastre. Acei care n'au înțeles-o și au compromis-o au să dea grea sémă înaintea lui Dumnezeu și a istoriei; unirea este fapta națiunii române și nimeni nu'și o poate însuși. Dumnezeu ne-a dat-o, vom sci a o conserva și va! de acela care ar îndrăzni să se atingă de dânsa.

— Cunosc de mult aceste idei, am auzit de ce anî pledându-se cauza unirei pe acest ton; nu este ânsă mai puțin adevărat că nu ați făcut nimic pentru a o consolida. In systemul de a garanta și a apăra teritoriul vostru, atât de espus de toate părțile, în loc de a lua pildă de la națiunile care au organizat puteri de apărare, în loc de a adopta un system ca acela al organizațiunii de voluntari al Englesilor; ați copiat systemul costisitor al Francesilor, system foarte bun și foarte potrivit trebuințelor, aspirațiunelor și mijlócelor unei națiuni mari și bogate, dar care nu poate cuveni unei țări ca a voastră. Ambițiunea de Domnie care există la voi într'o mulțime de aspiranți, poate foarte bine să aducă separatismul la cea d'antei ocaziune.

— Ambițiunea la Domnie de care vorbesci, este cuvîntul favorit al acelor care trăescă din nenoroci-

rile diley, este o dicere demnă de a fi aşezată alături cu spectrul roşu, este ca gogoriţa născocită de doici ca să facă pe copil să tacă de frică. Află de la mine, că orî care ar fi acele ambiţiuni próste şi ne-bune de care ai audít vorbindu-se, dacă există, sau dacă s'ar descepta vre odată în spiritul cuiva, ele vor fi silite să tacă şi să se ascundă înaintea necesităţii naţionale, care ne impune la toţi sacra datorie de a căuta şi de a găsi mijlocul cel mai nimerit care să pótă consolida statul Român. Europa care a înţeles, că înfiinţarea unui stat nou la gurile Dunării este o trebuinţă politică, va înţelege la timp cererea Românilor, de a se da aceluî stat confirmarea ce'î lipsesce, consacrarea ce nu s'a putut da la 1856, la 1858 şi la 1861.

Clopotul ne chemă la ceai; când mă dedeam jos pe scară, călătorul care fugise de mine căută ocaşiunea a se apropia, imi adresă cuvîntul în romănesc cerendu-mi voia a'mi strânge mîna; cunoscînțele seriose şi variate ale tînărului acestuia, plin de modestie, mîntinerea lui cuviincioasă şi physionomia sympathetică 'l-au căscigat în puţine zile amiciţia mea; era fiul unui arendaş din Romanaş; tatăl scî ajuns prin exploataţiuni de moşii la o avere însemnată, a avut ambiţia a da fiului seú o educaţiune şi o învăţatură bine înţelósă. Mi-a vorbit de frumoşele şi modestele sale proiecte, am aflat că de opt ani studia în Paris, că era Doctor în litere din Sarbona, studiî către care fusese împins de o putere mai presus de cât dorinţa părinţilor seî, care îi prescriseseră

studiul dreptului. Am aflat că dorința de a avea o esistență liberă și independentă l'ați determinat a petrece trei ani în școala de agricultură practică de la Grignon cu gând, de a putea întrebuița în exploatațiunii de pământ un capital de două mii de galbeni, ce'i lăsase un unchiu al seii; ca ast-fel asigurându-și prin muncă o viețuire onestă și independinte la țără, să pôtă da orele de séră, de vreme rea și de érnă studiilor sale favorite. Afiarea lui pe Mediterană avea de scop să profite de întórcerea în țără, ca să viseze patria lui Virgil și Oratiu, a lui Omer și Aristot. Acest mod de a combina lucrurile și vieța la care aspira, mi-a dat o idee bună și sympatică de sentimentele tinérului și étă-ne legați de o amiciție întemeetă pe stimă și pe identitate de idei și de simțiri. Ne am coborât împreună la Civita-Vechia, și la Neapoli, la Pireu, la Rhod și la Dardanele; am visitat Roma, Athena și Asia mică. Silit a me opri câte-va zile la Constantinopol ne-am despărțit făgăduindu-ne a ne vedea adesea în țără și a ne scrie.

Când coboram la Kiustenge, ca să eaú drumul de fer către Cerna-Voda, un om de la poștie imi dete scrisórea urmátóre.

III.

București, 15 August, 1866.

Scumpe amice,

Puține ore după despărțirea noastră la Constantinopol, intram în Dunăre prin gura de la Sulina. La două-deci de mile depărtare vedeam focul cel roșiu al pharului din capul molului, care să prelungească două kilometri în mare, făcut ca să mântie ințela apei în putere de a împinge nisipul și a nu-l lăsa să potmolască intrarea riului și să nu mai împedice ca mai înainte navigațiunea; mai aproape de intrare apare focul cel albastru al pharului din stânga care arată portul Sulina. Vasurile potă acum intra în Dunăre nóptea ca și ziua, sigure de a găsi ajutorul remorcorilor în contra vânturilor despre pământ. Pe întinderea riului nu să mai vede tristul spectacol al catartelor de sute de corăbii inecate în nisipurile Dunării.

Ce lucrare măreță și folositore săvârșită de comisiunea europeană în așa de puțină ani, câte viețe trase din ghiarele morții, câte averi scăpate din

peire! Ce înlesnire pentru navigator! A! imi diceam, daca totă țera se va fi transformat ca intrarea în Dunăre, naționalitatea noastră este asigurată și statul Român întemeecat!; inima mi bătea de bucurie, de mândrie și de nerăbdarea la vederea frumosului și maiestuosului fluviu, martur al luptelor și al vitejiilor părinților nostri, roșit de atâtea ori cu sângele vrășmașilor care au cutețat să calce pământul românesc; riul care odinioară prin trei guri arunca în mare leșurile cotropitorilor. Am petrecut totă noptea pe pod privind cum vaporul se învârtea prin cotiturile fluviului; alerga ca uă nălucă lăsând după densusul o lungă urmă de fum, care se juca și perea pe o câmpie galbenă aurită ca o mare de grâu, miscată de bórea lină a noptii. Diminéta la rațele diorilor ilusiunile periseră, grăul bogat să prefăcuse în trestie ușoră și mândria dedese locul umilinței la gândirea că nu am fost chemați nici măcar a pune obolul nostru alături cu miliónele vărsate de puterile europene, într'o lucrare făcută pe pământul Românilor.

După câteva óre de monotonă navigațiune am ajuns în portul în care voeam să desbare; am alergat îndată să puii piciorul pe pământul iubit de care fusesem despărțit opt ani întregi; dar două baionete înercușate imi strigară : *îndărăt nu e slobod!* Cum, cele d'ântéiu cuvinte care imi vinu după țarimul patriei sunt negațiunea libertății! Indată ce se priponi opritóra de mal, o mulțime de chepiuri de tóte colórele, care mai de care cu mai multe șireturi de fir alb, galben, mai gros, mai subțire, mai lat, mai în-

gust, se aruncară unul peste altul pe vapor; aquile, șerpî, ancore, ghindă, frunză de stejar și de laur pe cusături și pe nasturi. D'între toți *chipilii* acel care a atras mai cu deosebire băgarea mea de sémă fu unul cusut pe căciulă, pe guler, pe mănicî și pe pantalonî; blond, înalt, frumos, cu mustața și cu ochiul îndrăsnețu; răzămat într'o sabie de cavalier al credinței, dete într'o clipă o mie de ordine; semăna un general pe câmpul de resboi, în minutul când se decide sórta unui imperiū. Unuia îi porunci să nu lase pe nimeni să desbarce până mai înteu nu 'și va da pașaportul în mâna poliției, ca să se asigure autoritatea că în țera acésta nu intră de cât persóne cinstite și că printre pasagerî nu era nici un om din cei dați peste graniță pentru fapte rele; altuia îi ordonă să liberesse pe ténérul Nicoli, fiind că s'a înțeles cu păgubașul; unui altuia îi recomandă să vire bine mâna până în fundul lăđilor pasagerilor. Cele 'l-alte ordine erau secrete, căci le da șoptind la ureche. Védënd atățî soldați, dorobanți, grănicerî, atăta lucs de cusături, la săbiî și pe căciulî, am cređut că pe vapor, mă aflasem fără să știu, în societatea vre unui fecior de împărat incognito sau a vre unui conspirator mare căruia se făcea priimirea convenită rangului și pozițiunei sale; în urmă am aflat însă, că acéstă frumósă representațiune se dá tot d'auna când vine vaporul din sus sau din jos, adică de patru ori pe săptămână.

După implinirea tutului formalităților prescrise de legile în vigóre și de regulamentele sanitare, po-

lițienesci, vamale, accisale și altele mi s'au descrucișat puscile și am putut desbarca. Am petrecut mai totă ziua alergând p'în noroiu de la vamă la căpitania portului și de la poliție la vamă; 'mă am împodobit pasportul gratis cu mai multe peceti de cât putusem aduna în călătoriile mele de opt ani în Europa și în Asia; vameșul 'mă a examinat cu cea mai adîncă consciință tot ce avém în giamantan, în sac și în cutii; căuta negreșit ce-va; dar fiind om discret n'a voit să'mi spue ce se silea să găsească.

Ostenit, sdrobit de emoțiunile neplăcute ce simțisem la tot pasul ce făceam de când intrasem în țeră, pe la patru ore, umilit și mahnit, m'am aruncat în fundul diligenței; la barieră, nuaă visită și nuaă pecetiă pe pașport, în fine eată-ne pe șosea alergînd cum trebuie să alerge o diligență. Incepusem să aro-mes, când simțiîu că umbletul trăsorei din lin și repede se făcu sdruncinat și hățit; pe tot minutul rôtele da în câte un făgaș și ne loviam în capete unii cu alți. Soseaua nefiind de umblat apucasem peste câmp prin arături; peste trei ore de sguduire neplăcută, eram ear pe șosea și cai da în trépăd, când din somn mi s'a părut că se sfirșese pămîntul; trăsura dedese într'o podișcă ruptă. Atunci puserăm cu toții umeri și după o oră de muncă și de opinteli, muncă în care conductorul și surugiul dederă mari doveđi de sciință mecanică, am isbutit a scóte în fine diligența dintre podeli; dar ce folos? osia și arcurile de dinainte erau rupte; conductorul flueră de trei ori injurînd pe dracu; după aceia se uită la noi

zimbînd ca un om obișnuit cu asemenea întimplări, și ne dîse : domniî mei, *drumul drept înainte și în două ore ajungeți la poștie*. Nu era mult de gîndit, mî hotării îndată, un alt voiajor o luă cu mine pe jos p'în noroiu, și pe la unul dupe međul nopții ni s'a dat la poștie o căruță desvălită care ne-a dus ca vîntul pîna'n Bucuresei; o plóe fină și rece mî străbătuse pêne la os. Temîndu-mă să nu causes o emoțiune prea tare bătrînului meü tată, depeșiasem îndată ce am desbarcat, ca să mî ascepte de prînd; mî căiam de acea precauțiune, gîndindu-mă la neodihna ce am pricinuit părinților mei, credeam că telegrama 'i-o fi ținut tótă nóptea în asceptare și bănuellî, norocire însă că telegrama a sosit numai peste trei dîle, și când am ajuns la pórtă, tótă lumea dormia acasă fără cea mai mică idee despre venirea mea în țeră.

A Domnule! trei dîle de emoțiuni plăcute, trei dîle de fericire! Ce mulțumire pe tată-meü, câtă bucurie pe mumă-mea? mî strîngeau în brațe de o sută de orî pe dî, chemându-mă *dragul mami, procopsitul tati, doctorașul nostru!*.... De câte orî eram desmerdat cu acest titlu trecea un nour peste fericirea mea, era un glas care lovia într'o consciință vinovată; nu esplicasem nicî odată bătrînilor deosebirea ce există între doctoratul ce dobîndisem și între acel ce doriau ei : mî credeaü doctor în drept.

A patra dî duminică, sunt astă-dî trei septămăni, tată-meü întorcîndu-se de la biserică intră în camera mea, uitasem să mî scol din pat; de cu séra imî

căduse în mină scrisorile lui Iunius și mărturisesc că tot d'auna am fost răpit de citirea acelei scrieri pănă a ulta mâncare și somn; comparațiunea ce face cine-va cetindu-l, între starea de atunci a Engliterei cu acea de astă-zi, arată invederat că o țară póte eși din orí ce miserie, din orí ce corupțiune, din situațiunea cea mai próstă, cea mai ticălósă când are intr'ensa elemente de vitalitate; speranță dar, ómení, románi și la lucru! Tată-meú se puse lângă mine, tuși de trei orí și începu pe un ton grav.

Ei băete! acum ne-am veselit în destul de buna ta întórcere în sinul familiei, este timpul să ne gindim nițel și la pozițiunea ta, la viitorul tēú. Scii că vėrul Tudorache de la Cuibu cu Barză, unchiut-o, este tare și mare; dar eú te sfătuesc, fătul meú, să fii modest în pretențiunile tale să nu ceri să te sui de odată în capul bucatelor, ci să începi mai de jos că e mai sănătos. De m'ai asculta pe mine, eú aș dice să te mulțumesci de o cam dată, pentru o lună duoă, cu postul de procurere la o curte de apel din Bucuresci, și cu o cathedră de profesor la facultatea de drept; pe urmă Dumneđeú e bun! vėđend și făcend.

— Eú tată, nu am ambițiunea de a intra în slujbele statului, gândul meú este a trăi la țeră, să iau o moșie în arendă și să mă puiú pe studiú.

— Ce! să te faci arendaș? vino-ți în fire! d'aia te-am trimis eú la Paris, d'aia am chiełtuit o grămadă de bani de te-am învățat carte? Și ce vrea să diceă mă rog să te pui pe învățatură; nu scii des-

tulă carte, nu ești doctor? Bătrînul se făcuse roșiu, mustața-i sâ sbîrlise, trânti ușa și eși afară.

Séra la masă, tată-meu era trist, fața stricată, părea că dece ani trecuseră peste capul lui într'o singură zi, n'a pus nimic în gură, mumă-mea avea ochii roșii, părea că plânsese. Nu înțelegeam ce se petrecea. La sfirșitul prânzului soră-mea trecend pe lângă mine, imi dîse s'o așcept în grădină. In câteva minute luase dispozițiile necesarii pentru prânzul slugilor, pusese sub chee lucrurile de păstrat și a-lerga sa mă găsiască. Eram singuri în grădină, ședurăm pe o laviță.

— Scii că tata a fost astăzi la nenea Tudorake? 'I-a cerut să te facă procuror la curte și unchiu 'i-a respuns, că nu se pôte fiind că nu cunoscî legile, tata s'a supêrat, de ce să îndrăsniască să 'i dîcă că un doctor nu scie legile, 'i a dîs vorbe gróse. *Lasă pe mine vere, îi dîcea cu binele nenea Tudorake, le dregă eă tóte, nu te mîhni; o să caut să-î fac o pozițiune bună și plăcută, o să infinted într'adins pentru dînsul o cathedră de logică la un colegiú, numai să ai nițică răbdare, căci de o camdată o asemenea invățetură ar aduce perturbatiune, ar strica capetele și ar împedica mersul systemului meú; mai târziu vom vedea; tu scii că eú sunt liberal, eșit din plebă, fiú al poporului și al talentului meú, urăsc aristocrațiá și o să fac tot ce voiú putea pentru fi-to; adio vere!* Tata mânios 'i-a dîs, să 'i fie rușine obrazului, să se gâudescă a face pe nepotuseú dascál de scólă, a eșit strigând : *auđi de ce ne*

muncim și ne cheltuim noi, părinții! S'a întors trist și bolnav; mama a plâns totă ziua.

Am lăsat pe soră mea în grădină și am alergat sus să me esplic cu părinții mei, să le cad la genunche, să le spun de ce n'am putut implini dorința lor de a studia dreptul, să'î fac să înțelegă tendințele și speranțele mele, să'î consolez arătându-le cât de mare și de frumoasă este ambițiunea mea; dar când am intrat în casă, am găsit pe bietul tată-meu în ascernut prins de friguri, mumă-mea ocupată a'î încălzi cărămiți și a ferbe ciaiuri; la această vedere m'am luat cu mâinile de păr. Cum? eă, care trebuia să fiu bucuria și consolațiunea bătrânelor părinților mei, să deviu pentru ei un obiect de întristare și de bătă, să fiu un scandal în familia mea!; am alergat plingând în fundul grădini, am simțit că mi se mlădie picioarele, că mi se aprinde capul, că se învârtesc pământul cu mine, am căzut jos pe earbă amețit fără cunoștință; atunci 'm'ă venit o stare plăcută, liniscită, dragile mele ocupațiuni 'm'ău apărut ca o consolațiune, părea-că aveam sub ochii mei un volum al lui Herodote, frumoasa edițiune a lui Lowrinson, și că citeam descrierea ce face acest autor despre puterea credinței Dacilor în nemurirea sufletului; imi părea că sunt în mine două ființe: una care jăcea abătută, suferindă, slabă, în vreme ce cea-altă se înălța pe aripile cugetării; studia, raționa și se lupta pentru triumful binelui, al dreptului, al frumosului și al adevărului fără de a se preocupa de starea bolnavă a celui-alt eă. Pe urmă

se făcea, că navigam într'o barcă care se învârti cu mine de o mie de ori d'asupra unui talas și mă aruncă cu valul în mijlocul ruinelor unui oraș; se făcea că dintre două deluri rădicate în amphitheatru dinaintea mea eșia șerpuiind uă apă, pe malurile căria albeaū mulțime de petre sfărâmate; d'a drepta se suiă în sus, ca două pyramide, vârfulile unui munte; am recunoscut *Samsun-daghu* (*Micali*), uădată, martur atâtor lupte uriașe, uădinióră centrul celei mai strălucite și mai frumoșe civilizațiunii din lume, peste care a trecut pustierea barbarilor fără măcar de a se opri acolo. Astă-đi sórele, rădicându-se între córnelile aceluī munte, nu mai luminésă flota biruitoře a Grecilor, nici capetele de operă ale lui Praxitel și ale lui Scopas; văile lui nu mai resună de cuvintele învățaților; Bias și Thales aū trecut; singura rămășiță a atâtor mărimī este un zid de pétră, în ocolul căruia un păstor își adună séra oile de frica ciacailor. Acéstă urmă de zidire a fost uădată Panionium, templu mare și puternic, de unde eșia voința la care se supunea tótă lumea civilisată, atunci când între deputații care se adunaū și se chibzueaū acolo era iubire, unire și virtute; astă-đi acea ruină mărturisesce trecătorilor de nenorocirile ce cadū pe capul aceluora care se desbină și se corumpū. Vedeam pe albastrul transparent al cerului, muntele suindu-se neîncetat cu cât me apropieam mai mult de pólele lui. Ce frumusețe de peisagiū, ce mulțime de colorī și de tonuri care schimba tabloul pe tot minutul, după înălțimea sórelui, după albastrul cerului, după vânt,

după temperatură și după timp. Vederea lui are pentru călător ceva solemn și fioros, fie pe mare, fie pe uscat; prevestitor de mântuire sau de peire. Corăbierii de la cinci-șeci de mii se îndreptă să și noaptea după pozițiunea córnelor muntelui; viind despre mândă și puind capul corăbiei spre vârfurile împreunate, intră în canal; viind de la apus și alergând drept între vârfuri, intră în port sigur. Ast-fel acest munte cu două capete și cu două fețe este un phar de speranță bătuților de vijălii de la Chios până la Cos. Nu este o familie în Archipel care să nu 'i datorască viața unuia dintre ai sei, precum nu este o familie care să nu plângă un tată, un soțiu, un frate sau un fiu înghițit de rafalele ce aruncă el pe o mie de guri asupra trecătorilor pe mare; marina-
rul bătrân nu trece dinaintea lui de cât în picioare sub verge, cu mâna pe frânghii, gata a strânge într'o clipă toate pânzile când o vale îi aruncă suflarea ei. Câți nenorociți sunt prada tigrilor și ai piraiților care se ascund și se adăpostesc în nenumăratele lui încrețituri.

La pólele muntelui am cunoscut golful Spilia, acolo unde am desbarcat împreună când ne am dus la Milet, acolo unde a perit cea după urmă armată a lui Xerxes în bătălia navală, dată tot într'o și cu bătălia de la Platea; și mare și frumoasă pentru libertate. „Limba ómenilor nu va mai fi în lanțuri, „poporul desrobit va resufla liber gândirea sa, căci „jugul puterei s'a zdrobit“, dice Eschil; Aci Sahrurii a dat foc celui d'ânteu brulot agățat de vase-

lul lui Cara-Ali și a pus cea d'adtăiu pétră a independinții Greciei.

Riul galben ce se arăta din distanță în distanță p'între papura verde pe o câmpie și mai verde, curgea ca un șérpe al căruia soldăi la tot clipătul își arunca scânteii de sóre. În fundul tabloului vedeam de jur împrejur poeticii munți Mimas, Solmissus și Corissus, p'între care trece neincetat riul ce isvorasce din munții Lidiei și curge lăsând pe malul său stâng ruinele unui oraș gigantic. Pe pórtă orașului despre răsărit citeam scrise în litere de pétră ΕΦΕΣΙΩΝ ΚΛΥΣΤΡΟΣ. la dreapta pądurea de Cipariși, Ortygia, în care locuea Deita vânătoriei Αρτέμις Ορτύγια; împrejurul meu se întindea o câmpie acoperită de colóne de marmură sparte și resturnate, de capiteluri sfărâmate, de bucăți de statui decapitate și fără brațe, de pedestale de basreliefe, de inscripțiuni; părea o câmpie acoperită de ósele înălbite a luptei uriașilor: cadaverul unui oraș cum dice Ciceron. Pe zidurile turnului cavalerilor de Rhod vedeam bucăți de marmură pe care a trecut dalta lui Praxitel și penelul lui Appel; pe pórtă trei basreliefe: pe unul nă obadă de rôtă, o ureche de cal și un picior de om, negreșit Hector tărât de carul lui Achil; pe un alt bas-relief o lună între un șérpe și un arc, sculptură alegorică, *Hecate triformis*: Proserpina în iad, lună pe cer și Diană pe pămînt. Culcat p'aceste ruine marture a tuturilor evenimentelor care au prefăcut facia lumii celei vechi, vedeam trecând dinaintea mea unul după altul, pe Medon și pe Cyrus ca cotropi-

tori, pe Lysandru și pe Agesilas ca mântuitori; pe Alexandru coprins de admirațiune; vedeam pe Scipion și pe Anibal plimbându-se prietenesce și discutând împreună meritele lor de căpitanî; venia în urmă Pavel și Ioan propagând legea lui Christos și așezând bazele societății regenerate prin religie, prin familie și prin proprietate. Sciti, Mahomet și Timur Leng treceau, pustiind. Din ruinile gymnasiului auziam eșind glasul demoniacului. Dupe un vîrf de movilă în jos vedem ca într'un crater toate marmurile, colónele, cornicile, architravele și boltele Odeonului, unele peste altele, și în vale, de o parte, vestitul theatru al Ephesiilor și Stadiul, pe cel-alt deal la temnița lui Pavel, în locul unde a fost templul Dianei, una din minunile civilizațiunei Eline. Se făcea că mă coboram pe o scară reșemată de zid, cu o luminare și cu un ghem de sfîră în mână, intram printr'o mie de cotituri ale sub-teranului strecurându-mă p'ntre bolte când în picioare când d'abușile, mă luptam cu miile de lilieci, care sburau speriați, eșind ca dintr'un roi de prin crăpăturile labyrintului. Templul Dianei zidit la început de străbunele noastre Amazóne s'a prefăcut mai pe urmă de cetățeni Ephesului, drept recunoștință pentru minunile și pentru protecția ce aveau de la Deîța, și a devenit ast-fel monumentul descris de Pliniu, rădicat pe 127 de colóne de câte 69 de picioare de înalte, ars de vestitul Erostrat în nóptea când Deîța se dusesse să moșiască pe Olympiada. Alexandru, spre recunoștință de ajutorul ce dobîndise la nascerea lui, a ce-

rut să restaurese templul mai frumos și mai strălucit de cât fusese până a nu arde; dar burgheșii orașului sciind din multe exempluri că cu Eroii este mai bine ca libertatea să nu aibă nici în clin nici în mână, au refuzat, dicând că nu se cuvine ca un Dumnezeu să rădice templu unei Deite. Nici o rămășiță de viață nu pătrunde de întristare ca ruinele unui vechi oraș; imi părea că ved sculându-se din catacombe umbrele și faptele Eroilor, artistilor și filosofilor cari au ilustrat trei-deci de secol de mărire.

În marginea vechiului oraș, pe o movilă, se rădica gîmăia *Aghiasuluc* alterațiune a numelui *Aghios theologos*, odinioară biserică creștină zidită de credincioși în memoria aceluși, ce scriea despre biserică Epheșului, una din cele șapte biserici ale creștinătății: „aducă-și aminte de strălucirea din care a cădut, poacăscă-se și întorcă-se la faptele cele d'ântei, căci de nu, peste puțin se va stinge făclia care luminează într'ênsa...” Astă-dî lumina, precum a prețis'o Apocalypiticul, s'a stins și întunericul este adânc. Căutam să găsec pe credincioși, când auđiui bubuitul tunului, sângele curgea, un țipăt și m'am trezit.

Când m'am pomenit eram în asternut, Doctorul Mayer imi numera pulsațiunile, la capul meu stamună-mea, imi încăldea rufe de primenit, eram într'un lac de transperațiune, tată-meu pe canapea vorbea cu doctorul Mayer. *Boala face crisă!* sunt cele d'ântei cuvinte ce am auđit din lumea aceasta.

Eram de o slăbiciune nespasă; nu puteam nici să

mă întorc, jăceam de deca zile. Incepusem a mă întrema, umblam prin casă, tată-meu vădându-me scăpat din primejdie, într'o zi me luă în brație, me sărută pe frunte, dicându-mi :

— Fătul meu, eu n'am voit să te mہnesc : dar 'mi-a fost peste putință să ți ascund întristarea mea când am aflat că nu ești *doftor în drept*, am vădut de odată toate visurile, toate speranțele mele nimicnicate, mi s'a părut că cade cerul pe mine. Hei spune'mi acum, la ce ți folosește totă învățătura, totă pricopsela ta; pentru ce te-ai muncit ani întregi și și noptea cu capul pe carte, la ce ne-am cheltuit noi? Cum de nu ai înțeles, că dacă n'ai învățat legile, este ca cum n'ai fi învățat nimic; doctoratul în drept este τὸ πᾶν, el este pânea și cuțitul; și de nu ți-așu fi scris'o de o mie de ori, nu mi-ar fi neccas! Doctorii în drept astă-dzi facu și desfacu legile și regulamentele cum le place și cum le vine; ei dau dreptatea cui vor și cum le place. Și când mă gândesc că nu era vre o trebă mare, vre un lucru anevoie! Cum de ai putut să nu *înveți Doctoratul?* Ș'apoi de ce să me amăgesci, ba încă să'mi trimiți și o thesă Latinescă cu numele teū tipărit pe scōrță. Or cine a citit'o, 'mi-a laudat'o, mi s'a spus că este o critică comparativă asupra spiritului municipal la Romani și la Saxoni; bătrânul teū profesor Hill mi-a dis că este scrisă într'o limbă foarte curată și elegantă; cum a săltat inima mea de bucurie când am audit că la o masă mare, între învățații care o încunjurau, a fost vorbă despre meritul scrierii tale și

că o persoană înaltă ar fi laudat'o dîcînd că conține
 aprețiațiunii juste și folositoare; și acum să pat eu
 rușine credîndu-te Doctor! Parcă te vedeam pledînd
 la tribunale și la curți, te vedeam îmbrăcat în haină
 neagră de casimir, cu cauc de catifea în cap, te au-
 deam umplînd bolțile sălilor cu puternicul și frumo-
 sul teŭ glas, te visam cîstigînd tôte pricinile drepte
 și nedrepte, te vedeam trecînd în trei ani din tréptă
 în tréptă : procuror, judecător de curte, president,
 membru la înalta curte de justiție; te vedeam pro-
 fesor, deputat, senator, consilier de stat, ministru,
 president al consiliului cu dece miș de lei pe lună;
 vedeam mumele fetelor de boer mare alergînd după
 tine, cu deștrele de miș de lire în mînă să te prindă
 ginere; te vedeam cu casă zugrăvită pe din întru și
 pe din afară, așternută cu stofe de mătase de un
 deget de gróse, cu mobile de stejar săpat, de mahon
 și de palisandru! te vedeam resturnat picior peste
 picior în trăsură de Paris, cu cai de Cluj, cu vizitiŭ
 și cu fecior mueți în fir și cu cocarde la pălărie.
 Acum adio tôte aceste visuri frumoșe, tôte aceste
 speranțe! adio tôte aceste fericiri! Cât era văru Tu-
 dorake tare și mare, tot mai aveam nițică mîngăere,
 imi făgăduise să te facă cărmuitor, acum s'a dus și
 asta. Și când mă gîndesc că nu era mare lucru să
 fi învățat doctoratul în drept!

— Tată, să nu cređi că te-am înșelat, sunt doc-
 tor; dar sunt doctor în littere și philosophie. Sciința
 este mare și întinsă, se imparte în mai multe ra-
 murî : theologiă, philosophiă, drept, sciințe mathema-

tice, physice și naturale, medicină &. Un om nu le poate cuprinde pe toate! trebuie să se mărginească în studiul unui ram.

— Ce mai procopselă, ai ales până ai cules, te-ai făcut filosofhă! Ai mai vădut filosofhă procopsit? La ce folosește mă rog literatura?...

— Taică, învățăturile clasice au și ele o misiune mare în societate, au un rol de jucat, și poate cel mai important : nu avem încă o singură carte de logică, de morală și de psihologie; nu avem încă o istorie; limba, care este baza fundamentală a naționalității noastre, nu este încă bine fissată; nu avem până acum nici gramatică bună, nici dicționar; fie-care scrim cum voim, câți scriitori atâtea orthographii!...

— Ar fi fost mult mai bine și pentru tine și pentru familia ta să fi învățat dreptul. Când mă gândesc că era mult mai lesne pentru tine a învăța legile și a te face om, mor de necas.

— Dorința mea este să pui bani ce 'mă-a lăsat unchiu-meu Costake într'o arendă de moșie; cunosc munca pământului; cu o methodă de cultură mai perfecționată și o contabilitate regulată, pot în câți va ani să 'mă dau mijlocele unui traiu îndestulat de toate.

— Să nu te mai aud vorbind de munca pământului. Audi, să muncești de ce ani ca un câne, ca să câștigi ceea ce ai fi putut să iei într'un an, ședând pe jătu de catifea, lucrând uă oră sau două pe di cu condeiu? apoi să nu riță și curcile de noi! Să nu 'mă mai vorbești de arendașie : vărul Tudorake are să fie

iar puternic peste o lună două, atunci să apucăm uă prefectură. Să ei Teleormanul, că e mai mare și mai bogat sau Iașii că e mai considerat, a fost scaun domnesc.

De aci o discuțiune neconținută, care a ținut tot timpul convalescenței mele; am discutat asupra guvernului, asupra instituțiilor, asupra proprietății, asupra ómenilor și a lucrurilor. Ce curios amestec de idei radicale, de idei revoluționare, alături cu eresurile și cu credințele cele mai ruginite și mai înapoete! Ce idei greșite și contradictorii.

Al teú amic
Dumitru.

IV.

Sunt câte-va zile, primarul comunei îmi trimite să subscriu o recipisă de priimirea unei scrisori : cer scrisoarea, mi se răspunde că de o cam dată să subscriu recipisa; eu pretind și măntin că mai întâiu trebuie să mi se dea pachetul ș'apoi să dic că l'am priimit; mi se dice că nu se pôte și că trebuie să mă supuii ordinilor guvernului. Credeam întâiu la o eróre din partea primarului său la o uitare din partea espeditorului; dar în discuțiune primarul se mânie și'mi declară, că el este dator să urmeđe după poruncile ce are de la mai marii seși, și arătându-mi ordinul subprefecturei, îmi strigă cu ton poruncitor : — *iscălesce domnule!*

Atunci iaü ordinul din mâna secretarului și citesc :

„*Domnule Primar,*

„Veți primi în original adevărata recipisă de tră-
„dare și să'mi raportați că ați apreciat cazul urgent
„îndată ce va veni numitul proprietar teritorial la
„disa localitate, și cu acest mod de procedare să nu
„să desnaturalisescă adevăratul procediu ce urmésă să
„aprețuiți; cas cel mai urgent după referarea ce se

„va face, cu atât mai mult că cestiunea să fie în-
 „trepinsă de Domnia ta în ființa numitului, căci a-
 „facerile postale și de or-ce altă natură sunt de a-
 „tribuțiile Domniei-Vóstre, ca agent administrativ, și
 „nu póte fi tolerat nimeni a se sustrage și îngădui
 „în circumstanții.

„Așa dar nu îngădui a priimi nici un raport întru
 „acésta, considerând, Domnule primar, să măntineți
 „autoritatea să nu se pricinuéscă vătămare și paguba
 „de litigiū, ve invit să luați sub a vóstră respun-
 „dere și dare de sémă tóte măsurile necesarii, spre
 „a nu se îngădui vre o abatere, ci a obliga pe nu-
 „mitul să se conformese întocmai cu iscălitura și
 „după aceea, recipisa ast-fel investită cu iscălitura
 „sus numitului, să se trămiță cancelarii, ca în urmă
 „să se póta trămite în trädarea și sus citata scri-
 „sóre a dumnélui pomenitului.“

Acest ordin scris, sub-scris și sigilat era limpede
 și simplu; am admirat stilul și procedura dintr'ensul
 și pe cât mi-a fost cu putință m'am conformat cu
 prescripțiunile lui; am subscris recipisa. În adevăr
 trei septemăni după aceia, prin într'adins curier, mi
 se trămitea următórea epistolă :

V.

București, 28 August 1860.

Scumpe amice,

Mi-am recăstigat sănătatea, umblu pe jos și călare, și mănânc or-ce 'mî place. Tată-meu persistă din ce în ce mai mult a mă decide să intru în slujba statului. Luni am fost împreună la moșie la Rădăcineni, el iubese țera și munca câmpului; vederea plugurilor trăgând ogóre, și a grâului rumen și frumos care curgea ca o fântână din machina Clayton, îl întinrise și 'l a făcut să dea cu totul o altă ascultare argumentelor mele, m'a lăsat să vorbesc fără a se supăra. Am profitat de împrejurare ca să 'l vorbesc despre plăcerile și fericirile vieții cămpenesci; bătrânul ascultându-me avea lacrimile în ochi și uitându-se la magazia în care se căra grăul a început să 'mî dică oftând.

— An-țert am făcut de dece ori atâta grău, am căstigat șese miî de galbeni; an am avut de cinci ori atâta, grăul era pălit și ud, d'abea mî-am scos arendile, dobânda banilor și cheltuelile; estimp am

plătit de ce miș de galbeni, numai câștiuri, și nu scot nici trei miș; socotélă făcută, păgubesc două-spre-dece miș de galbeni; perd mai totă averea mea, averea muncită, dobândită cu sudore, cu alergături și cu necasuri, bani adunați para cu para; cu toate acestea de aș avea un capital l'așu băga iar în muncă, așu lua moșii cu arendă, așu cumpăra machini, așu aduce argați din Banat sau din Transilvania, așu munci pământul, și sunt sigur că în două trei ani așu face starea mea la loc. De n'ar fi să mărit estimp pe soră-ta așu pune trei miș de galbeni cât mi-a mai rămas, așu lua o moșie de o mie de galbeni pe an și pe cele lalte două miș le-așu băga în lucru și sunt sigur că i-așu scote cu folos. Așu fost vremi când eu m'am putut face și prefect și president de tribunal; dar nici uădată n'am voit să 'mi sacrific libertatea și să intru în gura lumoi, mi-a plăcut mai bine munca, ș'apoi ne învățat și ne înțelegând nimic d'ale administrației sau de ale judecăților, era să ridă lumea de mine; d'aceea am voit să te învăț carte ca să nu ai trebuință să muncesci ca mine.

— Dar cum poți crede, tată, că ómenii cei învățați nu au trebuință să muncescă? fără muncă omul nu este nimic în lume; fără muncă omul nu 'și póte mulțumi nici trebuințele instinctive, nici pe cele sociale. Dreptul de a trăi trage după sine datoria de a munci.

— Ce înțelegi cu munca? Eu nu vėd de ce un om învățat să aibă trebuință să lucrese; el citește,

serie, poruncesce și primesce lăfă de la vistierie.

— Mai întâiu că toți ómenii, câți știu carte, nu potú fi în serviciul statului, căci atunci nici un fel de contribuțiune nu ar ajunge să plătescă pe impiegați; fie care om în societate este dator să muncescă, adică să facă o lucrare folositoare, să producă după puterile și mijlócele sale. Un muncitor de pământ sapă un pogon de porumb, printr'acéstă lucrare înlesnesce desvoltarea plantei, care printr'acéstă póte da rod; eată uă lucrare folositoare, uă lucrare materială; un poet scrie o poesie prin care înalță gândirea, împodobesce spiritul, face pe ómenii mai buni de cât erau; eată un alt fel de lucrare folositoare, uă lucrare intelectuală; lucrul dobândit să numesce product; munca aplicată asupra materiei dă producturi materiale, aplicată asupra spiritului dă produsele intelectuale și morale; munca este origina orii și cárii produțiunii; agenții naturali și capitalul sunt instrumentele produțiunii.

Omul care nu are un capital se pune în serviciul acelu care are, muncesce pe simbrie și produce; sau se imprumută de la acel care are capitalul de care are trebuință, îi plătesce chirie sau dobândă; sau se întovărășesce cu acel ce posedă capitalul și împarte produsele, ținând séma de valórele muncii și ale capitalului. Să ne inchipuim duoii ómenii, unul muncitor plugar și cel-l-alt proprietar de pământ, adică capitalist; unul nu póte fără altul; din trei lucruri unul: sau cel d'ântéiu se va învoi să lucrese în folosul celui d'aldoilea priimind plată pe ői sau pe

an; sau va lua cu chirie loc de muncă de la cel de al doilea; sau se va învoi a lucra pământul împărțind productul după uă proporțiune determinată. Când un muncitor este tot-d'uaădată și capitalist, se pôte folosi de uă dată de amênduoă puterile lui producătoare.

Productul muncii și al capitalului se pôte mări după puterea inteligenții și a activității noastre. In general un om pôte produce mai mult de cât ceea ce este de neapărată trebuință la menținerea vieții lui și la întemпинarea trebuințelor celor mai neapărate, și pôte pune pe totă dioa la uă parte uă fracțiune mai mult sau mai puțin mare din producțiunea sa; acele părți adunate una peste alta și păstrate formésă peste cât va timp uă avere, un capital; de exemplu sunt salahor, muncesc pe trei lei pe di, dintr'acel câstig fac economie și pe tot anul pui la uă parte 250 de lei, sume care prin dobândi compuse imi dau în dece ani un capital de 5000 lei, cu care imi măresc producțiunea; căci deosebit de cei trei lei pe di ce pot dobândi prin muncă, mai produc încă un leu și jumătate prin capitalul ce mi-am format.

Păstrarea sau economia este isvorul cel mai puternic al averii, prin urmare al buneii stări și al înaintărilor in civilizațiune. Pentru a putea păstra, trebuie cine-va să și pôtă mărgini trebuințele și să se ferescă cât va putea de acelea care sunt factice și provină numai din năravuri rele și dintr'o educațiune neingrijită; trebuințe pe care le pôte părăsi, fără de a aduce vătămăre nici trupului nici sufletului.

Slugerul Angheluță, vecinul nostru, ingrijitorul a-

verei lăsate de repausata sărdăresă Ancuța pentru faceri de bine, venise să vedă pe tată-meu și asculta cu nemulțumire și cu mirare conversațiunea noastră; perdând răbdarea el se sculă și-mi dîse uitându-se posomorât la mine.

— Dar spune-mi me rog, boerule, de ce vrei să îmbătrînesci așteptând până ce vei aduna para cu para, cincî or de ce miî de lei, și să nu cauți să te rădicî de o dată, ca să ai vreme să 'ți faci chefurile și gusturile până ești tînăr? Eū care sunt om de opt-deci de ani și am vîdut și am petrecut multe, te pot asigura că în or ce slujbă a statului, iți vine în duoi trei ani uă imprejurare, uă spheră care te pune în picîore pentru tîtă vieța, dacă ești vrednic. Un om cu minte și cu cap trebuie să caute să găsească mijlocul cel mai bun și mai repede de a se îmbogăți. Suntem ómenî, nu suntem furnicî.

— Negreșit că omul cu minte și cu judecată trebuie să caute mijl_óce de a produce cât mai mult cu mai puțină ostenelă; trebuința și rațiunea îl povătuiescū și îl conducū întru acésta; de aceea și vedem că meseriile cele mai căutate sunt acelea prin care se póte cástiga mai mult, acelea care sunt mai bine plătite și a căror esercițiū cere mai puțină trudă; munca este mărginită în putere și în timp; cu cât o meserie este mai grea și mai puțin producătoare, cu atát acel ce o esersesă se află într' uă pozițiune mai puțin avantagiósă; unîl chiar d'abea potū întimpina prin munca lor trebuințele cele mai neapărate ale vieței; acésta ánsă nu dă dreptul nimunui

de a alerga la mijloace netrebnice sau ne morale de a face uă avere, precum este averea, ce dicită că pôte a-duce sphaera dunitale; un impiegat al statului nu pôte avea alt venit legiuit decât léfa sa. Daca a fost uă vreme când munca era fórte grea, și ómenii nu se supunea ei decât cu sila, astăđi ánsă ea este onorată de tođi. La cei vechi măcinatul făinei, de exemplu, și estragerea untului de lemn, pentru trebuința consomațiunei unei familii, necesita munca ostenitóre a unui om; asemenea meserií erau atât de ostenitóre și de puțin demne, încât au dat nascere apăsării omului asupra omului; în timpul lui Platon nu se putea înțelege că pôte fi un stat de cetățeni liberi, fără de a admite și esistența de ómeni de uă condițiune inferióră, ómeni supuși la lucrările gróse și ostenitóre, robi sau ilođi. Aristot dicită, că daca fórfecile și suvelnița ar putea să umble singure, nu ar mai fi trebuința de robi.

Slugerul se întórse spre răsărit își făcu trei cruci și începu a dicită :

— Slavă Domnului că nu mî-a venit și mie în gánd să trimit pe fiul-meu Pavlake la Paris, tot-d'auna am đis că tinerii care învață carte multă se întorc cu capetele stricate. Să veí să fii rob ca ilođii lui Platon, în loc să cauți să te faci boer mare! Scii ce a đis Aristotel, și veí să te puí pe muncă și să lași pe proști și pe neînvațați să fie în capul trebilor : deputați, senatori, miniștri; să învârtescă calemurile și țera, și dumnéta să te duci să întorci móra de făină și să tragi de córnela plugului?

— De la Platon până astăzi au trecut două-deci și două de secol, în care lumea și lucrurile s'au schimbat. Atunci munca era robie și robiea unora era condițiunea indispensabilă a libertății altora; atunci Jefferson Davis ar fi putut dice cu drept, ca politiciii greci, că *robiea era paladiul libertății*; ear în secolul în care trăim noi, munca este condițiunea libertății. Astăzi or cine se simte sau voesce să fie om, trebuie să lucreze, să producă. Omul pe care averea creată de densusul său rămasă de la părinți îl pune în condițiunea de a putea subsista fără de a munci cu puterea brațelor, lucrésă cu puterea inteligenței; dacă nu sapă și nu bate cu ciocanul, se dă la o altă muncă: dirige cu cunoscințele sale o industrie, se dă la studiul sciințelor, filosofiei, literilor; se face chimist, mecanic sau magistrat.

— Or câte mî-ai dice băete, nu m'ei face pe mine calemgiu vechiu, să cred că învățătura este muncă; ferarul bate ferul, veți că printr'acéstă ostenelă face potcove, cue sau trăsură, ear de la ómeni procopsiți ce veți?

— Dar gândescete nițel, arhon Sluger, îi dice tată-meu, că tóte artele, tóte mestesugurile au eșit din sciință; adică de la ómenii cei învățați; ei au pătruns secretele naturei, ei au făcut descoperirile cele mari care au schimbat fața lumii, ei au născocit vapórele care umblă pe gârle și pe mări, drumurile de fer, telegraphurile: uită-te la machina aceea care bate grăul, câte șurupuri, câte roți, pare că nu e făcută de mână de om.

— Nu ȕic ba! sciũ cã nẽmȕu e cu dracu; dar noi nu suntem nẽmȕi, noi suntem nobili de la Traian împãratul, strãbunii nostri nu munceaũ ŕi cu tãte astea aũ stãpãnit lumea întregã; dacã ne trebuie machini, putem sã le cumpãram de la nẽmurile care sciũ mesteŕugurile acestea; de ce se ne ostenim mẽ rog!

— Pentru cã din timpul lui Traian pãnã acum condiȕiunile sociale s'aũ prefãcut cu totul ŕi pentru cã numai naȕiunile compuse de ómeni producãtori pot esista astãzi; munca nu mai este ceea ce era mai 'nainte; descoperirile în sciinȕe, înaintãrile în industrie ŕi introducerea machinelor în tãte lucrãrile aũ fãcut ŕi fãcũ munca mai uŕorã. Or cine a urmãrit prefãcerile în lucrãrile unei fabricãtiuni, numai de trei-deci de ani încãci, pãte judeca ŕi preȕui înlesnirile ŕi ajutorul, ce progresul în arte ŕi în mesteŕuguri aũ adus omului muncitor; cu cãtã greutate ŕi cu cãtã primejdie se ferbea mai 'nainte un fus de fer, cu cãtã muncã se fãcea un ŕurup sau uã piuliȕã; cu cãtã sudóre se neteȕia uã tablã de fer; acum mulȕumitã strungului mecanic, omul nu are decãt se suprãveghese pornirea ŕi oprirea machinei care singurã tae, cioplesce, strãpunge, rindesce ŕi scobesce uã bucatã de oȕel, cãt de grãsã ŕi cãt de mare, cu mai multã înlesnire ŕi precisiune decãt se fãcea altã datã cu o bucatã de plumb sau de lemn; lucrãm ferul cu înlesnirea cu care se lucra uãdiniãrã cãra. Astãzi într'o fabricã bine organizatã fie care lucrãtor are în machina ce dirige, un ilot care muncesce pentru dẽnsul, un rob mai puternic decãt Samson, el lucrã

mult și bine fără de a se osteni, fără de a cărti, fără de a se văita, fără de a căuta vre uă dată să spargă lanțurile în care le ține stăpânul seü. Englesii și-au creat o putere de mai mult de 100 de milioane de cai de abur care lucrésă, și și nóptea, vara și érna, pe pămînt, sub pămînt, pe mare și sub mare, cât ar lucra 500 de milioane de ómeni; vine de fie care Engles mic și mare, ténér și bătrán câte 50 de iloți, adică, unul este de două sute de ori mai puternic, mai bogat și mai liber decât fericitul cetățean al lui Platon. În țerile civilisate lucrătorul ajunge încet încet a nu mai fi întrebuițat ca putere; funcțiunea puterei a rămas pe séma machinelor, a automatului; omul ș'a rezervat partea cea bună, acțiunea inteligenții, lucrarea spiritului. Unelte de care se slujiau croitorii, dulgherii, tēmplarii și ferarii, acul, barda, tesla, herēstrēul, dalta, clestele și ciocanul s'aü prefăcut în machini ingenioase care lucrésă cum se dice că lucraü Titanii uă dinióră. Ori cine a visitat cea din urmă Esposițiune universală a putut vedea curiositatea și plăcerea cu care publicul cerceta machinele; în salele unde erau ele espuse, imbulzēla era tot-d'auna atât de mare încat circulațiunea era oprită, și acéstă curiositate se manifesta, fiind că în machini omul laborios și sērac vede suridēndu-i averea și libertatea; muncitorul care lucrésă în umedēla se bucură, când vede o machină care în cincē minute cōse uă cismă de iuftul cel mai gros, căci i să deschide speranța de a vedea acele cisme estināndu-se până a le putea cumpēra și el, și scāpa de necu-

viința și de bólele ce-î aduce udeliștea la picióre; ténëra lucrătóre privesce cu plăcere resbóele mecanice care țesú, iute ca fulgerul, stofele cele mai frumóse; vede acea stofă eftinându-se până a putea și ea să se imbrace cu dënса. La fabrica de la Enfield perfectiunea machinelor introduse de căpitanul Minié este atât de mare, încât scóte sute de carabine pe di, cele mai bune și mai perfecte arme, fără să fie, putem dice, atinse de mână de om.

— Așa póte să fie în țerile pe unde ai umblat; dar la noi lucrurile sunt alt-fel : ferarii batú din ciocane cu amënduoă mânele și dulgherii tragú la rendea până le esú ochii din cap.

— Machinele se introducú pretutiendeni, slavă Domnului, aú început domnule sluger a se introduce și la noi; avem astăzi în Románia peste o sută de locomobile care lucrésă ca 48000 de cai; avem o mulțime de bătátóre de porumb, de treerátóre, secerátóre, cositóre; s'aú introdus o mulțime de mori cu abur, care ne ar permite să ne mântuim or când vom voi de inecurile capitalei și se facem gârlele navigabile; numele lui Shutelworth, Ramson, Mac-Cormic & sunt cunoscute de plugarii nostri, ca nume de făcători de bine ai omenirei. Peste puținii ani câmpiile nóstre vor fi arate, semánate, cosite și treerate cu puterea aburului, și lucrătorul plugar va conduce cu inteligența lui machinele, acesti robii legitimi ai omului, precum conduce astăzi caii saú boii. Atunci producerea va spori, veniturile nóstre se vor îndoi și inđeci, vom putea plăti cu inlesnire dările directe

și indirecte către Stat, vom putea da o mai bună educațiune și o învățatură mai întinsă copiilor nostri. Acei care sunt siliți să muncescă și și noapte pentru dobândirea celor mai neapărat trebuincioase ale vieții, vor putea consacra o parte din timpul lor la plăcerile spiritului și la înmulțirea cunoștințelor; atunci ignorența care este una din atribuțiunile sărăciei, va dispărea.

— Cum! vei să introduci machinele în țera asta? dar nu știu eu că în țera nemțescă este calicie, că acolo ómenii nu au ce mânca din pricina lor; machinele nu folosescú decât numai pe nemți și pe bancheri.

— În adevăr, domnule sluger, sunt publicisti care la început s'au îngrijat de dezvoltarea ce vedeau că avea industria pe totă ția, și erau speriați de sporirea producțiunei; vedeau într'acéstă sporire o tendință către materialism, credeau că introducerea machinelor póte să aducă miserie, și că aceste instrumente de lucru aveau să răpescă pânea muncitorilor, credeau că pot deveni o sorginte de pauperism. Am vădút chiar eu chirigiá resculându-se în contra drumurilor de fer, am vădút matrosi rădicând lopețile și spărgând rótele vapórelor; dar timpul și faptele au venit și au dat o desmintire formală acestor greșeli și a dovedit că machinele și invențiunile, departe de a smulge pânea muncitorilor care trăiau dintr'o industrie la care se aplica acea machină, din contra a sporit și a înlesnit munca; nu numai atât, dar a creat mijloce de viețuire la o multime de alți ómeni; Michel

Chevalier, Thiers și toți publiciștii cei mai însemnați ne arată și ne dovedesc, în modul cel mai pipăit, cum desvoltarea industriei și introducerea machinelor a folosit mai mult pe clasele lucrătore și sărace decât pe bogați; ei ne dovedesc, că machinele au sporit salariul și că pe de altă parte au scăzut dividendul capitalului, dobânda banilor băgați în industrie; două bine-faceri de uădată pentru lucrător. Pe de o parte a înlesnit munca și pe de alta 'i a dat mijlôce de a-și îndestula cu aceeași ostenelă mai multe trebuințe. Cu cât spiritul omenesc înaintesă, cu atât scade proporțiunea ostenelei ce un om trebuie să pue pentru dobândirea și mulțumirea unei trebuințe a vieței și cu atât, din contra, munca puterilor naturei se mărește. Machinele ne dau mijlôcele să ne folosim de puterile vitelor și a le naturei; boul, calul, aburul, apa, electricitatea, magnetismul &, înlocuesc astăzi puterea brațelor; noi punem aceste puteri de ne facă lucrările cele ostenitóre, și care ne supunea robiei, rămăind noă ómenilor lucrările care cer înțelegere mai multă și putere mai puțină. Lucrarea pământului era una din cele mai ostenitóre, atunci când nu se cunoscea plugul și locomobila, atunci când se ara cu sapa și se bătea grăul cu beldia. Statisticile ne arată că machinile au făcut ceva și mai mult; au moralisat și au luminat pe lucrătorii rădicându-le sarcinile cele ostenitóre, au înlăturat cauzele de bôlă și de miserie, le-au lungit viața cu zece ani aprópe, le-au dat mijlôce de a se lumina, de a aspira la uă vieță mai înaltă; au desființat o mulțime de preju-

dețe și de vițiuni, căci lucrătorii numai esu séra din sálile de lucru sdrobiți de ostenelá, posomoríți și coprinși de trebuința d'a amórți trupul prin béturi tari, ci esu odihniți și veseli în stare de a petrece serile și duminicile luminându-se și dobândind cunoșcințe folositoare. Este bine constatat că în țerile unde s'aú introdus machinele, crimele s'aú impușinat, beția devine din di în di un vițiu mai rar și moravurile se îmbunătățescú.

— Tóte acestea pot fi așa, dar de ce să vei să fi cu cei de jos și nu cu cei de sus, căci or cum, cei mari și puternici aú o mulțime de drepturi și de privilegiuri.

— Tatá, drepturi și privilegiuri nu mai există astádi în nici o societate crestiná. Este un secol aproape de când în mai tóte societáțile europeane erau mari deosebiri între ómení; nu erau toi supuși la aceleași pedepse pentru aceleași vini, fiáși-cine nu putea să ajungá la trebile statului, or care ar fi fost inteligența, sciința și vitejia sa. În cele mai multe părți ale Europei usurpațiunea prin putere crease o mulțime de drepturi, de privilegiuri și de monopoluri pe care în țera nóstrá nici nu le-am cunoscut; unii se násceau stápanii altor ómení supuși tóta vieța lor voinței și capriciului stápanilor, nu putea nimeni să mánince altá páne decât aceea făcutá cu făină măcinată la móra stápanului-séu și eșită din cuptorul lui, nu putea gusta altá carne, decât de la măceláriea stápanului, nu putea bea alt vin, alt rachiú decât dintr'acel de la cárciuma stápanului, și le plátia

cel mai puțin cu prețiu îndoit. Ca să pótă cineva e-sersa uă meserie, un meșteșug, uă industrie trebuia să trecă printr'uă mulțime de formalități și de încercări prescrise de regimul corporațiunilor cu numiri de metrise și iurande. Unii, cei mai bogați, erau scutiți de dări, alții, cei mai săraci, erau împovărați cu prea multe; dări către cler, dări către nobilii s.c.l.; revoluțiunea de la 1789 a dărâmat în Franția tóte aceste privilegii și le-a sgduit în tótă Europa atât de tare, încât în mai puțin de uă jumătate de secol au cădut una câte una; în locul lor s'a proclamat principiul cel adevărat al dreptății care trebuie să domnescă, princip sfânt, netăgăduit : egalitatea între ómeni, egalitatea dinaintea legilor, singura egalitate posibilă în lumea acésta, singura egalitate ce o pot da legile și instituțiunile.

— Eū să-ți spui drept, sunt și am fost un arendaș, și nu pot să sufer să vėd ómeni umblând cu nasul în sus; de aceea voiū egalitatea absolută, să nu mai fie nimeni, nici mai boer nici mai bogat nici mai învățat decât mine; am urát tot-d'auna pe boeri, d'aceea te-am dat la carte, voiū să fii boer mare și bogat și să eii fată de boer bogat.

— Egalitatea absolută nu este cu putință; s'au găsit mulți ómeni învățați, philosophi care au cređut că egalitatea póte esista și înaintea averilor. Nu este îndoelă că ea este posibilă și că ea póte esista ș'înaintea averilor; însă ar esista numai uă secundă, un minut, uă ȓi, uă lună. De s'ar proclama de o putere, prin impunerea unei facțiuni, prin voința

majorității sau chiar prin unanimitatea unei națiuni, de s'ar declara într'ună zi, că nimic nu este al nimului și că toate sunt ale tuturor; împinși să dicem de un sfânt foc patriotic să venim fie care să depunem tot ce avem, mult puțin, pe altarul patriei, primind drept schimb pârțicica egală ce ni s'ar cuveni; dar acea egalitate ar putea ea să se perpetue, să durese? Ea are să se alterese chiar din cel d'ânteiu moment, dacă mai ânteiu nu s'ar fi realizat o mulțime de alte egalități: egalitatea inteligenților, a cunoscințelor, a activităților, a puterilor muschilor, a capacității, a stomacului, a gustului, a pătîmilor, a caprițiilor, a sănătății, a caracterului & &, egalități care sunt în contra naturei omului. Și ce alt s'ar câștiga cu egalitatea averilor decât a face pe cei bogați săraci, fără de a face pe săraci mai puțin săraci decât sunt astăzi? Statisticile bine ținute ne arată că în țerile cele mai bogate precum sunt Englitera și Statele-Unite ale Americii numărul ómenilor bogați, a căror pozițiune póte escita invidia, este de unul la deuce mii; în Francia, este unul la patru-deci de mii; dacă țera noastră ar fi ca Francia, am putea calcula 20 sau 30 de familii avute. Ce rezultat, ce folos ar da celor-alți împărțirea unei averi mari între patru-deci de mii de familii, cu cât acea parte ar putea ea să ajute o familie săracă?

— Bine, nu dic că dărimarea averilor boerilor de la sluger în sus ar folosi pe cei săraci; dar de ce să fie ei bogați, ce folos aducú ei în societate; sunt numai o năpastie pe țera, trăescú și se hrănesc din

sudórea și din munca săracului care lucrésă, și și nópte, ca să'i ție; sunt ca plantele parasite, trăesc cu sucil care ar hrăni ómenii producători.

— Am auzit mulți ómenii a căror tendințe sunt: de a stírpi pe bogat din societate, a-lú desrédácina ca p'un ghimpe supérator și vátámator, și s'aú propus pentru acésta o mulțime de mijlóce: imposité direc-te, dări pe or ce consumă, cerénd și căutánd a-i su-pune buneii voinții a săracului precum acesta i-a fost supus lor în alți timpii, a căuta tot felul de mijlóce ca să 'lú facă să se ducă, să'si iea lumea 'n cap, prin fel de fel de persecuțiuni, arátánd săracului că el este causa ticăloșiei în care se află, invitánd a-i dărâma casa, a-i insulta familia, a-i ataca proprie-tatea, denunțiándul pe tóte colțurile stradelor că el este causa ticăloșiei și cerénd privilegiurii mulțimeii în pa-guba bogaților. Ideile acestea care se respândesc în tótă libertatea nu aú nici măcar meritul invențiunei saú al noutății; impositéle mari pe obiectele de lus, impositéle progresive, exemptiunea de dări asupra o-biectelor produse și consumate de mulțime, impositéle mari pe case, pe moșii, pe obiectele de lus și pe or ce are și consumă bogatul, aú fost propuse și reali-sate și în alte țeri de vênătorii de popularitate, or de câte orii aú cređut că puterea este în mâna mul-timeii și or de câte orii aú cređut că nu a sosit tim-pul a o oprima d'a dreptul și pe față; rațiunea însé și esperiența aú dovedit că asemenea măsurii în loc de a lovi în bogații s'aú întors în contra săracilor,

căci opresc mișcarea industriei și a comerțului, rădăc la o mulțime de muncitori mijlocele de trai.

— Dar nu ai răspuns la întrebarea mea, la ce slujiasce, la ce e bun bogatul, ce folos aduce acest om în societate?

— Știința rațională ne răspunde îndată că bogatul este un consumator mare, cu atât mai mare, cu cât este mai avut; și este știut că consumația alimentară industria, industria hrănesce și îmbogățește și pe săraci și pe bogați, adică națiunea întregă; bogăția poporului face statul puternic. Bogatul prin avansuri de bani înființează întreprinderi, acele întreprinderi cer muncă de oameni, sporirea de muncă scumpesce salariul, adică plata zilei de muncă a unui lucrător, și eată cum bogatul prin ceea ce are și prin dorința de a se face și mai bogat, face ca săracul să devie mai puțin sărac, să câștige mai mult decât câștiga mai înainte, și pe mulți săraci îi face chiar bogați. Un bogat cumpără o mașină, lucrarea mașinei are trebuință de un machinist; un sărac care câștiga trei sau patru lei pe zi, găsesce în întreprinderea aceluși bogat mijlocul de a câștiga 15 lei pe zi; bogații ca de Rider, Brassey, de Lahante, Salamanca &., puind mai mulți de udată banii lor împreună, fac drumurile de fer în țările lor și după ce le fac acolo, caută să vie să le facă și la noi, unde au să deschidă mult lucru pentru compatrioții și pentru fabricile din țările lor; lucrări din care au să se folosescă o mulțime de oameni din țările de unde sunt acei bogați.

Bogatul, când se numește Mecene, Seneca, Medicis sau Humbold face onoare secolului în care a trăit. Când se numește Basarab, Albu, Văcăresc, Cândesc, Brâncovean, Obedeau, Câmpinean, Ionașcu sau Ghica, dau Statului 50 de milioane de lei pe tot anul în danii pioase pentru hrana inimii și a spiritului, pentru salvarea sufletului. „In țera Dumnévoastră e bine, „dicea la 1850 un bun bulgar din Uzungiova, unui „român călător, fiind că *aveți clopote și boeri*.” Cuvânt scurt dar coprindeător, plin de înaltă învățătură. „*Aveți clopote*“ voia să dică : „*aveți libertate*,” căci pe vremea aceea clopotul la Bulgar era emblema libertății, celei d'antéu libertăți, a libertății religioase, a libertății de conștiință; el nu se putea aduna cu rudele și cu amicii sei în biserică ca să audă cuvântul mântuitorului decât în întuneric și în tăcere, ca să nu supere vederea și auzul stăpânilor sei. „*Aveți boeri*“ voia să dică „*aveți bogați*,” aveți libertatea de a poseda; el nu putea să adune avere, nu avea dreptul d'a avea pământ, nu'î era ertat d'a fi bogat; era condamnat de trista sôrtă a fi totă viața lui egalul tuturilor Bulgarilor, adică de a fi tot-d'auna cu toții de o potrivă săraci. Când unul se rădica prin inteligența, activitatea și știința sa ceva mai sus de cei-alți, nivela stăpânului, cuțitul gealatului erau gata, venia de scurta, tăia ceea ce trecea peste capul celor-l-alți și'l făcea cetățian egal cu toți cei-l-alți. Acel nivelator, fie el Turc sau Creștin, Impărat, Rege sau Domn, patrie, națiune sau omenirea întregă, dați-mi voe să-l numesc despot, tyran, ini-

mic al libertății și al omului, persecutor al binelui, obstacol al perfectibilității.

— Póte că în țerile în care ai trăit și pe unde ai umblat să fie așa, bogatul să aducă folos, cum ții, dar la noi bogații ce facă alta decât lus și corupțiune?

— La tóte națiunile au fost momente de rătăcire; corupțiunea este uă stare de ameteală cum sunt momentele de beție; dar nu este starea normală a Románului; să nu uităm că învțătura și caritatea, aceste facle ale Crestinismului, au fost alimentate și întreținute de bogații noștri. Dacă nu ar exista acel venit de 50 de milióne, dacă acei bogați care credem că nu sunt bunți de nimic, în loc de a consacra averile adunate de ei la acte de bine-facere și la luminarea poporului, le-ar fi cheltnit în deșertăciuni și în petreceri, Statul nu era să fie silit ca să póta întimpina trebuințele acelea, să caute a lua din punga Románilor bogați și săraci câte 60 de lei de familie pe an, una cu alta? adică, că afară de ceea ce plătesc astăzi era să-i supue și la uă altă dare de 60 de lei pe an de cap de bărbat, fie cu nume de capitație, fie de impozit personal, cum îi ții acum.

— Dar băete numai trăim în timpul oligarchiei ca să póta pune guvernul capitațiunii noă, din potrivă căutăm a desfința și pe cele care există, voim impozite pe bogați, pe proprietatea fonciară cea mare, care póte să plătiască Statului pe an până la trei sute de milióne de lei, precum ne-a dovedit'o un mare publicist al nostru.

— Publicistul dumitale p^ote fi c^{at} de mare și de mester, dar nu p^ote face ca proprietatea fonciară care, cu a Statului împreună, da chiar înaintea ordonanței rurale un venit de 200 până la 300 de milioane, să p^otă plăti un impozit de 200 de milioane; deosebit de această er^ore materială, este și o mare greșelă de sciință financiară. Este destul să aibă cineva noțiunile cele mai elementare de sciință financiară sau un dram de judecată, ca să vadă că or unde și or cum s'ar pune un impozit, el este ca scaetele, se agață, se lipesc, se identifică cu obiectul pe care s'a pus, lovesce pe or cine se atinge de d^{en}sul și în urmă de t^ote se pune pe punga consumatorului din care ese, ca să despăgubescă pe toți acei care l'a plătit fiscului; judecând puțin să p^ote vedea că la noi din t^ote impozitele, acel care lovesce mai tare pe sărac și pe mulțime este impozitul fonciar. Care alt impozit p^ote scumpi mai lesne și mai bine pânea, carnea, oăle, laptele, p^omele și vinul decât impozitul fonciar? și cred că acei ce se împodobesc cu numele de amici ai poporului, nu cugetă a'l aduce în starea de a nu mai avea trebuință de aceste produse.

Între bogat și sărac există o legătură strinsă, căci unul este munca și cel-alt capitalul, și când săracul suferă sau nu voesc să lucrese, bogatul suferă căci capitalul perde din valoarea lui, rămăind în nelucrare; asemenea când capitalul scade munca suferă; lucrarea regulată și activă a acestor două instrumente de producțiune, munca și capitalul, înființază creditul. Nu cređi că săracului îi vine bine cu acele 50 de mi-

lióne pe an, ce i-a lăsat bogatul pe tot anul? mai înainte pentru că după cum diceam este scutit de a plăti fie-care pe tot anul câte 60 de lei, și că la nenorocire când este bolnav, când suferă și nu are cu ce plăti redobândirea sănătății i să dea dintr'acei bani de ce, uă sută, uă mie, de ce miș de lei după trebuință, în hrană, încălzire, rufe, băi, doctorii, moșe, doici, medicamente, casă și căutare; îi sunt de folos acele dani fiind că, dacă nu are cu ce crește și învăța copii, i să dea de ce, uă sută, uă mie de galbeni pentru creșterea și învățătura lor în țară și afară din țară; eu chiar sunt dator în parte creșterea și învățătura bunătății sufletului, unui archiepiscop, care a consacrat averea sa luminării tinerimei; recunoștința ce port memoriei acelui bun Mitropolit Dositheei va fi tot-d'anna vie în inima mea cât voi trăi. Acele dani ale bogaților nu sunt ele un bine pentru săraci, când merg de aud cuvintele lui Dumnezeu în miile de templuri rădicate credinței și înzestrate de cei bogați, când nu au cu ce să se caute și găsească un spital înzestrat cu toate mijloacele științei medicale, când nu au cu ce plăti învățătura copiilor lor, și li se dea gratis învățătura omeniilor celor mai cu știință. Este în adevăr trist a vedea că de la o vreme încôci, veniturile acestea s'au confundat cu veniturile Statului, provenite din contribuțiunile celor vii, fără de a ține în seamă, de să întrebuițesă pentru jandarmi, sau pentru preoți, pentru poliția secretă sau pentru școli, sub cuvânt că acele averi sunt prea mari și că națiunea nu are trebuință

de scoli, spitaluri și biserici de 50 de milioane pe an, pare că caritatea și luminarea ómenilor póte avea vre o datá margini în întinderea și desvoltarea lor. Numai corupțiunea are limite, căci aduce descompunere și mórte, ear desvoltarea spiritului și a inimii este fără márgini ca sufletul.

— Tóte ca tóte dar bogatul nu póte avea patriotism, de aceea și vedem că tóte daniile lor le au pus la dispozițiunea călugárilor streini; au dat a patra parte din averea teritorialá a țerii pe mânilor grecilor și a rezultat dintr'acésta un reu mai mare, decât binele ce au voit să facá.

— Despre acest pécát sufletele lor se pot odihni în pace, căci séma au să o dea acei, care prin faptele și cuvintele lor, au sgduit increderea și au pus îndoiálá în inimile testatorilor despre respectul ce ar avea Guvernul după mórte-le pentru voința lor. Pe vremile acelea esista tendința din partea Domnilor, de a supune tóte la voința lor și de a se amesteca în tóte, tendința vátámátóre progresului și libertáții; de aceea or cine voea să fundese o instituțiune de bine-facere, căuta uá garanție în contra abuzului puterii, și cređénd că o găsesce în supravegherea ómenilor acelora care tráescú acolo unde a tráit și a suferit Mántuitorul, puneau obolul consacrat luminării sufletelor sub scutul unei puteri morale, singura care mai putea rádica atunci un glas virtuos și curat în contra acelora care s'ar fi atins fără drept de acele averi. Chiar în dílele nóstre același sentiment de temere a dictat asemenea precauțiuni unor testa-

tori de aşedăminte de bine-facere; am auzit vorbindu-se de un testament în care acel care voesce să unescă numele seü cu o facere de bine, a pus averea care inzestrésă stabilimentul ce voesce să fondese, sub apărarea unui suveran strein a cărui protecţiune este astăđi la modă, precum a fost uă-dinióră a patriarhilor greci şi a monăstirilor Muntelui Sinai şi Muntelui Athos. Asemenea precauţiuni sunt acum de prisos fiind că în secolul în care trăim, erórele şi abuzurile se tocescú iute şi nu potú dura.

Bogatul, când nu face el însuşi binele, ca Humbold şi ca Lowrinson, contribue a forma acel public pentru care lucrésă artistul şi învăţatul. Pentru bogat lucrésă arhitectul, pictorul şi sculptorul, el adună frumuseşile vechi şi moderne ale artei şi ale mesteşugurilor, el îmbogăţesce galeriile şi colecţiunile, întreprinde călătorii ca Dimidof, ca Barth, ca principele Napoleon şi ca Braniski, uă mulţime de întreprinderi care aduc cel mai mare folos societăţilor, nu se potú face de cât cu bani; a trebuit să fie ómeni bogaţi ca să se pótă face corăbii şi áduce navigaţiunea şi comerciul în starea în care le vedem la naţiunile cele civilisate; a trebuit ómeni bogaţi ca să întreprinsă rădicarea de fabrici, exploataţia de mine, drumuri de fer &. Cele mai multe din lucrările şi din industriile de astăđi nu ar fi esistat, daca nu ar fi fost bogatul.

Bogaţii sunt capitalişti şi producţiunea scii că are trebuinţă de două elemente ca să nască şi să trăesă, de muncitori şi de capitalişti. Asociaţiunea ace-

stor două puteri constituie bogățiile naționale, de aceea și capitalul ca și munca trebuiesc considerate și respectate.

Considerațiunea ce o societate dă bogaților, departe de a fi uă lipsă de demnitate, este din contra un semn de civilizațiune și de omagiū către muncă și economie, care sunt generatorii capitalului. In statele civilisate ómenii caută să tragă și să fisesse pe bogați; la noi din contra în loc de a le face vieța plăcută, îi persecutăm, îi invidiăm, îi hulduim și le facem traiul nesuferit în cât acei care au dobândit avere, fugū din țeră și caută a trăi aiurea; sute de miū de galbeni care s'ar fi vĕrsat în țeră și s'ar fi împărțit între lucrătorii, între arhitecții, pictorii și comercianții nostri, banii care ar fi însuflețit artele și comerțul, se ducū afară, producĕnd acolo efectele lor bine-făcĕtore.

— Or câte-mi vei spune, diŕse slugerul, eū mărturisesc pĕcatul, nu pot suferi să vĕd pe altul mai sus de cât mine; voiū egalitate, s'a isprăvit.

— Acest sentiment, Domnul meū, nu este rezultatul rațiunei; căci drĕpta judecată nu ne póte povățui să voim un lucru care nu este nici just, nici folositor, și care ne este cu totul vătămător; numai invidia, un sentiment prost, eșit din orbirea patimilor celor mai rele, la ómenii care nu au avut fericirea de a se lumina prin educațiune și învățatură, numai invidia diŕc, ne póte duce a dori altora uă stare din care, departe de a trage vre un folos, rezultă chiar pentru noi vătămăre și dĕrăpănare. In societate

toți avem trebuință de lucruri produse de alții, pe care trebuie să le cumpărăm; ca să putem cumpăra, trebuie să vindem; dar cui vindem? negreșit aceluia care aș cu ce cumpăra. Vezi dar că cu cât ceilalți sunt mai bogați, cu atât putem vinde mai mult și cu atât ne putem folosi mai mult de densii. Ca oameni, interesul nostru este: ca cei cu care trăim să fie mai auți; ca națiune suntem interesați ca națiunile celealte să fi cât mai bogate. Un sentiment de inimizie putea exista o dinoară în contra unei aristocrații privilegiate, care posedă pământul fără a plăti nici uă dare către Stat, fără a da nici dajdie, nici militari; având singură toate slujbele civile cele mai însemnate și gradurile cele înalte în armată; dar astăzi nu mai sunt privilegii, suntem toți egali înaintea legii și înaintea drepturilor politice! toți plătim impozite în proporțiune cu averea și cu consumațiunea; în posturile cele mai înalte vedem oameni eșiți din clasele și din condițiunile cele mai modeste și cele mai umile. În loc de a ne invidia unii pe alții, ar fi mai folositor și mai rațional să ne legăm cu toții în contra nedreptății și în contra corupțiunii, care ne apasă și ne lovesce pe toți de o dată și pe fie care d'a rândul; să ne luminăm și să înțelegem că din înfrățire și iubire între oameni rezultă fericirea fie căruia. Lege mare și frumoasă a filosofiei morale și care dovedesce mai bine de cât or și ce înțelepciunea lui Dumnezeu.

— După cum ved eu, dumnéta tăgăduiesc egalitatea, nu ești democrat.

— Intr'un mod imediat și absolut negreșit o tăgăduesc; intru cât privesce însă indetularea trebuințelor legitime, putem dice că distanța ce exista între condițiunile sociale a scădut mult și tot scade pe totă dioa prin desvoltarea artelor și a sciințelor, prin introducerea machinilor și prin respândirea invcătaturei; progresul nivelésă. Astă-đi se miră cine-va când vede un lucrător frances, engles sau german. Aparința lui esterióră respiră un aer de bună stare, il veđi sănătos, curat și bine imbrăcat; intrând în vorbă cu densusul găsesci cunoscințe, în littere și în economie politică; inegalitatea care exista acum duoă-đeci de ani între tinerii eșii din colegiuri și între lucrătorii muncitorii nu mai este astăđi așa de mare; condițiunile intelectuale s'aũ apropiat fórte mult; căci o mulțime de lucrătorii petrecũ acum órele lor de repaos la adunări de citiri și la cursuri de séra, făcute într'adins de ómenii cei mai eminenți pentru luminarea claselor laboriöse. Progresul luminilor între aceste clase și introducerea machinilor aũ resolvat uã mulțime de cestiuni sociale care cu căți va anii în urmă inspăimântaũ Statele; cestiuni intru resolvarea cărora s'aũ incercat în zadar cei mai mari ómeni de stat ai Europei.

Munca și industria sunt singurul mijloc de a păși spre egalitate; nu spre egalitatea aceea care ar fi uã negațiune a perfectibilității și a geniului; dar spre disparițiunea inegalităților umilitóre pentru némul omenesc; numai munca și industria potũ mări averile, și apropia condițiunile micșorând deosebiriile

d'între ómenî; suînd pe cei de jos fără de a coborî pe cei de sus. În loc de a căuta să desființăm și să sdrobim pe bogați, să căutăm a ne folosi de capitalurile lor ca să dăm culturile pământurile acoperite de mărăcinî și de lacuri, ca să încuragiăm înființarea de asociațiuni agricole, să înființăm credite agricole, mijlóce de comunicațiuni, drumuri de fer, șosele, canale; să facem rîurile nóstre navigabile, să exploatăm minele și să lățim relațiunile nóstre comerciale; să respândim cunoscînțele agricole. În loc de a ne abandona la imaginațiunea nóstră alterată prin vicisitudinile și nenorocirile prin care trecem, dând chestiunelor sociale soluțiuni noi, să căutăm a ne folosi mai bine de preceptele adevărate și mântuitoare ale scriitorilor ca I. B. Say, Rossi, Thiers, Guizot, Blanqui, Labouley & să căutăm a respândi și a popularisa ideile acestor ómenî care s'aun luptat și aun dărâmat prin sciința lor eresiile secolilor trecuți; să lucrăm ca să producem și să îmbogățim țera.

— Țera nóstră o să fie tot-d'a-una săracă, fiind că nu are nici mine de aur sau de argint, nici fabrici.

— Scóla balanței comerciului aun trecut cu tóte consecințele ei. Or ce om învățat ride când aude astăzi dicându-se că a avea aur și argint este singura bogăție, și că ar fi o sărăcie de a lăsa să iasă acele metale dintr'o țeră; că un Stat ar fi cu atât mai bogat cu cât ar primi mai mult aur și cu cât ar lăsa să ése mai puțin. Este sciut că iresul acesta a făcut mai mulți secolî sărăcia și căderea bogatei Spanie, și că

Englittera nici o dată nu se crede că a beneficiat mai mult de cât în anii în care esportă mai mult aur și argint. California și Australia ar fi de deuce ori mai bogată, dacă ar putea să scótă afară de deuce ori mai mult aur și argint; nimeni nu mai crede că numai munca pământului crește bogăția; nu este Engles, Frances, German sau Italian care să nu scie, că munca omului, prefăcând materia și făcând-o folositoare îi dă uă valóre mai mare de cât ceea ce avea înainte de a fi lucrată; cel mai simplu om din țerile civilisate scie că uă pele de trei-deci lei se transformă prin lucrarea tăbăcirii și curelăriei într-o pereche de hamuri de uă mie de lei, industria manufacturală și lucrarea omului, a înființat uă valóre socială de 970 de lei; fie-care scie că din aramă și oțel de deuce parale se póte face un chronometru de 9000 de lei și că într'acel obiect 8999 lei sunt uă avere creată de către munca ceasornicarului.

Daca în Baragan, unde pământul astăđi nu face de cât trei sau patru galbeni pogonul, s'ar deschide câte-va puțuri artesiane sau s'ar aduce apă din Mostisce prin machini hydraulice și s'ar adăpa acel câmp, al cărui strat vegetal este aprópe de un stánjăn, și că printr'un system bine înțeles de drene s'ar asigura recolta în contra secetei, ast-fel ca pământul acela să producă cât produce acel din Mostisce, și dacă pogonul ar dobândi printr'acésta uă valóre de 20 galbeni în loc de 3 sau 4 galbeni; acel spor de 16 galbeni la valórea fie-cărui pogon, ácele 30 sau 40 milióne de lei care s'ar adăoga la valórea actuală

a Baraganului, nu ar fi uă bogăție creată de om? Fertilitatea de astăzi a Landelor Girondei, neproduse acum 20 de ani, bogatele și frumoasele livezi artificiale din Olanda făcute pe nisipul mării, închis, spălat, îndulcit și îngrășat prin munca Olandesului, grădinele din Cornwallia plântate pe stâncă de granit, grădini în care cresc astăzi fructele și legumele cele mai frumoase după facia pământului, nu sunt ele toate acestea bogății înființate de munca omului? Școala physiocraților a trecut ca și a balanței comerțului, ca a socialiștilor și a comuniștilor. Adevăratele principii care au făcut avuția Engliterei și care au făcut și fac astăzi pe a Franciei și pe a Germaniei, este munca liberă, concurența, asociațiunile și instituțiunile de credit.

În următoarea mea epistolă îți voi vorbi de discuțiunile ce am avut cu câți va din vecinii arendași, foarte inteligenți, asupra asociațiunii.

Al teü amic

Dumitru.

PARTEA A DUOA.

CREDITUL.

1864

I.

Un amic al meu cam cioban, cam plugar, care nóptea întreabă stelele cum să învârtesc și unde merg și dimință cercetesa venturile și nuori ce au de gând să facă peste și și peste săptămână. Om care nu este în stare să ne spue ca repausatul Mathieu de la Drôme și lele de ploe, de sóre, de frig și de cald ale anilor viitori, dar care póte ține pept cu amiralul Figeroy, în a ne spune intențiunile cerului de adă până mâne; om prost cum să și dice, adică neinvățat în școlă, care nici nu scrie nici nu citește; dar care în realitate scie mai multe decât mulți docti, fiind că cugetă și raționésă. Simplu în obiceiurile lui, trăesce din spinarea oilor și din grăsimea pământului, pórtă opinci, zeghie și căciulă de oae. Om fără eresuri și fără prejudețe, care nu crede nici în Ielle nici în Rusalii, lucrésă marțile și joile după Pascl. Când vine în București, trage la mine ca acasă la densusul, fără să ție în sémă cele ce i să cãntă despre ura și despre gelozia ce trebuie să existe între el și mine. Suntem amici din copilărie și nici revoluțiunea de la 1848 nici convențiunea de la Balta-Liman, nici Convențiunea de la 1858, nici plebiscitul, nici dispoșiunea

rurale de la 1864 nu aŭ putut altera sentimentele de afecțiune reciprocă dintre noi.

Alaltăeri eșind din casă pe la ameați l'am găsit în pörtă, admira pasul măreț cu care funcționarii se duc pe la Ministerile respective, încând praful stradelor în fumul țigaretel. Să luă cu mine pînă în strada Dómnei. În dreptul caselor lui Major Mișa îl lăsai și intrai la cantorul D-lui Poumay; peste două minute eram earăși lingă el.

— Nu 'l ai găsit acasă se vede, imi dișe.

— Ba, acasă, Maneo, dar nu am putut cumpăra, imi cere prea scump.

Și intraiu alături la cantorul D-lor Halfon și fi. Duă vorbe și eram earăși lângă amicul meu.

— Scump și aici; prea scump îi dișeiu.

În piața St. George iar îl lăsaiu și mă urcaiū la Banca Ottomană; peste dece minute mă coboram țind în mână o hârtie galbenă :

— Am găsit, ș'am cumpărat.

— Dar ce-ai cumpărat?

— Am cumpărat un credit, am cumpărat bani ca să-I trimit la Londra.

— Cum ai cumpărat bani, banii nu să cumpără, or ai vëndut grâu!

— Ba nu, 'iam cumpărat tot cu bani!

Ciobanul se uită la mine ca un om care crede că n'a auidit bine. Șciind cu cine am aface mă gândiū că nu am să scap cu una cu două de curiositatea lui Manea și mă hotărâiū a-I desvolta și a-I esplica întręga theorie a creditului, a-i face un mic curs asupra

schimbului, asupra băncelor, polițelor, biletelor la ordine, cecurilor, conesementelor sau warantelor &. De și acesta a fost uă conversație între două ómeni simpli și despre lucruri pe care toți le scim, am cređut ănsă că póte ar fi bine să o scrim pentru unii din bărbații noștri care scriu și vorbescú despre finance, și a căror scrise și ăise citindule și auđindule lasă bănuela că Dumnélor ar crede că după uă oae s'ar putea tunde mai multă lână decât cresce într'un an, că un om póte bea și mânca mai mult decât îi este venitul și că Statul póte fi bogat și puternic când indiviđii care îl compun sunt săraci și slabi.

Eată acea conversațiune peripatetică :

— Prăvăliile în care am intrat dragă Maneo, sunt prăvălii de bani. Marfa ce se află într'ensele sunt bani. Acolo se vinde și se cumpără bani. Magazia să numesce *bancă* și negustorul dintr'insa *bancher*. ăicem zăraf, întocmai precum ăicem bogasier, marchitan, lipscan &. Treaba ce 'mi-am făcut cu acel din piața St. George este că peste ăece ăile aveam să plătesc la Londra opt sute de galbeni fabricantului de la care am luat machina de treerat, pe care ai vėđut'o lucrând astă vėrá, la moșie. Am cumpărat'o cu credit, pe datorie, adică cu făgăduela că peste un an să-i dau bani; acum peste ăece ăile se implinesce sorocul și am cumpărat hărtiea acésta ca s'o trimit fabricantului chiar astăđi prin poștie. El îndată ce va înfățișa-o la un bancher, anume către care scrie, va priimi opt-sute de galbeni. Dar o să'mi ăici póte că de ce nu m'am dus cu bani drept la poștie în loc

de a alerga la bancher? Trebuie să'ți spui că chiar de aș fi avut bani bătuți, tot nu 'i-aș fi trimis prin poștie; ar fi trebuit să fac grop, gropul să'l pece-
 tluiesc cu o mulțime de peceti, să fac declarații și
 multe alte formalități; și după toate acestea să plătesc
 și $\frac{1}{2}$ 0/0, adică patru galbeni ca să mi-l ducă până
 la Londra; în vreme ce la bancher nu am plătit
 nimic, și eată cum: El având neconținute daraveri cu
 banchierii din Londra, are ordine să plătescă aici
 mai mulți bani în socotéla lor, bani ce acei bancheri
 au priimit acolo de la mai mulți negustori care tri-
 mită sau scriu să le cumpere d'aici grâne sau să-
 mênță de gândaci, și cărora le-au dat polițe ca să
 li se numere banii în Bucuresci, ca cu acei bani să
 plătescă proprietarilor sau plugarilor de la care ia
 acele produse. Pe de altă parte bancherul de aici
 trage polițe asupra corespondenților săi de acolo pen-
 tru banii ce el priimesce de la negustorii de aici,
 care au să plătescă la Londra manufacturile ce aduc
 de acolo. Aceste hârtii, aceste polițe se numesc schimb.
 Dacă nu ar fi schimbul între două piețe, între două
 târguri, cum am dice, ar fi trebuit ca bancherii de
 acolo să trimită bani aici prin poștie, ceea ce ar fi
 pricinuit mari cheltueli de transport, de cel puțin
 câte o jumătate de galben de fie care sută. Bancherul
 la care am fost, având multe plăți de făcut aici în
 socotéla celor de la Londra, a fost foarte bucuros să'i
 dau opt sute de galbeni ca să'i plătescă la Londra
 pentru mine, cui voi voi eu; l'am scutit de plata
 de patru galbeni la poștă; a cumpărat banii mei, cu

hârtia ce vezi în mâna mea. Din parte'mi, dând banii banchierului în loc de a-i trimite prin postie, am scutit și eu o cheltuială de alți patru galbeni; cu modul acesta treba să face tot așa de bine și scutim și unul și altul câte patru galbeni, adică peste tot o economie de opt galbeni. Să nu crezi însă că poți găsi tot de una asemenea hârtii la bancheri, fără plată; acesta atârână de la starea schimbului. Schimbul cu Londra să poată face fără plată, *au pair, al pari*, pe tocmai, cum să dice, când se cere acolo tot atâți bani de la Bucuresci câți să ceri și aici de la Londra; însă când acolo se cere d'aici mai mulți bani bancherul poate să fie silit a'ți plăti și un *agio*, un *bas*, pentru bani când aici se ceri mai mulți bani de acolo. Prețitul schimbului între două piețe se regulă în toate zilele întocmai ca prețitul ori căria mărfi.

Dar să'ți spui una : nu avem în pungă bani bătuti nici măcar un sfant; în loc de bani am dat bancherului două polițe de la arendași cărora le am bătut grăul cu machina mea; una de trei sute și cealaltă de cinci sute de galbeni; am vândut bancherului acele două polițe platnice la 1-iu Septembrie viitor. Mi le-a scontat, cum se dice, le-a priimit drept bani, scădendumi din sumele scrise în ele, dobânda pe trei luni, de aci până la 1-iu Septembrie, termen la care acei arendași au să plătescă polițele lor. Ei le vor plăti atunci bancherului, iar nu mie; căci acum el este proprietarul acelor polițe pe care le-a cumpărat de la mine cu această hârtie.

Mă gătiam să continui când fui întrerupt de auditorul meu :

— Scii că'mi plăcu mie morișca asta ! După cum am înțeles, banca este uă bună trebă. Dumnéta ai luat uă sculă care face opt sute de galbeni fără să scoți uă para din pungă ; căci ved că ai plătit'o cu banii arendașilor la care ai închiriat'o astă vară de ș'aū bătut grău ; și atât bani dumitale cât și bani fabricantului s'aū plătit de banchier fără vorbă, fără ne-cađ. Scii că este bun lucru ! De ce nu se fac tóte trebile așa ? Să găsesc și eu să iaū oi pe datorie și să le plătesc cu banii ce voiū prinde pe miei, pe lapte și pe lână.

— Intrebî de ce nu se facū tóte trebile așa ! pentru că dragă Maneo în țeră la noi nu este credit. Acolo unde este credit astfel se facū cele mai multe treburi. Și cu cât este creditul mai mare, cu atât se facū treburi mai multe și mai mari, și cu cât se facū treburi mai multe, cu atât bogăția fie căruia în particular și a țerii în general cresce și sporesce. Creditul înđecesce și însutesce bogăția imboldind pe fie-care la muncă ; căci de vom lua séma bine, creditul nu este decât uă făgăduelă, uă obligațiune, uă îndatorire de a lucra, de a produce. Sunt proprietar, am pământ ; dar n'am cu ce'l lucra, mă duc la un bancher care are încredere în făgăduiela și în vrednicia mea, imi dă credit, mă imprumută ; cu banii aceea cumpăr sēmēnță, pluguri, închiriezū ómeni, fac grău, porumb, rapiță, tutun, lână, lapte, carne, & le vind la negustori pe banii, pe zapise, pe polițe ; acei

banii sau acele polițe le dau bancherului și mă plătesc de datorie. Iaș alți banii și încep iar rōta, morișca cum dicit tu.

Negustorii care imi cumpără grăul imi dau un câștig și mi plătesc cu polițe pe care eu le priimesc drept banii fiind că știu că o să le plătesc la vreme. Acele polițe, acele hărți sunt credite. Negustorii care au luat grăul de la mine, îl dau și ei mai în urmă la brutarii cu un prețiu mai mare, cu câștig, brutarii în loc de banii plătesc și ei tot cu polițe pe care le priimesc negustorii, încredințați fiind că vor fi plătiți la timp. Brutarii cu grăul fac făină, măcinatul îl plătesc tot cu hărți; cu făina fac pâne și o vîndu pe un prețiu mai mare la musterii, pe parale și de multe ori pe credit. Iată cum veți uă mulțime de credite, care se țin lanț unele de altele, și care toate decurg de la un singur izvor. Musterii plătiind la termen brutarilor, acestiea pot plăti cu esactitate morarilor și negustorilor și acestiea proprietarului. Iată un șir de operațiuni, de speculațiuni, fie care a înființat credite noi realizând toate câștiguri, fără de a fi trebuință să scotă banii la maldan la toate lucrările.

D-1 Grant sau D-1 Waller aduce o mașină de treerat, de secerat sau o mōră de la fabrica lui Rampson sau a lui Clayton; acel fabricant le o dă pe credit cu poliță de trei, de șase luni sau de un an, hârtie care se negociesă pe piața Londrei, se vinde și se cumpără, trece din mână în mână ca orice marfă. Stan proprietar sau arendaș cumpără acea

machină acea móră de la Grant saú de la Waller cu condițiunea de a'i-o plăti peste trei, șase luni saú un an, adică pe credit. Hârtia, polița lui Stan trece la Waller, din mână în mână constituie o nuaă valóre o nuaă proprietate. Stan macină făină și mălaiú lui Petre lui Pavel, Ion, Gheorghe, Dumitru & cu tocmelă că și ei să'i plătescă peste un an. Iată alte credite, alte valori circulând și ele în sfera lor. La termen Petre, Pavel, Vlad, Ion, Gheorghe, Dumitru & plătescú lui Stan, Stan plătesce lui Waller care și acesta plătesce fabricantului Rampson saú Clayton la Londra. În intervalul acesta însă de un an aú circulat nisce valori mult mai mari de cât valóreă moréi, nisce valori, póte de dece ori mai mari care tóte aú servit a înlesni înființarea a multor altor bogății.

Acésta este theoria creditului redus la cea mai simplă a lui expresiune.

Acum, înțelegi bine, că, creditul fiind dreptul la uă plată în viitor uă datorie cu soroc, trage după densusul îndatorirea de a produce, de a înființa bogăție, de a munci.

— Am înțeles atáta, că systemul creditului face că un sat care ar avea dece mií de lei naht să facă cât un sat care ar avea o sută de mií de lei.

— Ai vėđut cum să nască creditele și cum trecú din mână în mână prin sconturí; se cumpără și se vėndú; sunt uă proprietate ca tóte proprietățile; ai vėđut cum acea valóre, acel credit cumpărat de mine de la bancher pe baní saú pe nisce obiecte care e-

rau ale mele, il pot trece la altul, il pot vinde intocmai ca p'ua marfa.

Proprietatea fiind un drept care reside in persoana iar nu in obiect, precum dicu cu mult cuvint jurisconsultii, este lesne de inteles, este invederat ca ua persoana pote poseda un drept la un lucru care esista precum pote poseda acel drept de proprietate asupra unui lucru care nu exista anca, dar care va esista la un timp determinat. Fie care dintr'aceste duo drepturi este ua proprietate si suma lor constituie averea totala a persoanei. Sa'ti dau ua pilda : merg la ua fabrica de pluguri, gasescu dece pluguri, dar imi trebuiescu duo deci, ia'u pe acele dece si platescu duo-deci de pluguri pe fagaduela sau indatorirea din partea fabricantului, ca intr'ua luna imi va face si 'mi va da si pe cele-lalte dece; nu este invederat ca averea mea este de dua-deci de pluguri, de si astadi nu am in fiinta de cat numai dece, iar cele-lalte dece nu vor esista decat peste ua luna; acel credit nu este el ua fagaduelă, ua indatorire din partea lui de a lucra, de a face pentru mine dece pluguri intr'ua luna?

Banii fiind ua marfa ca tote marfurile trebuie sa fie si ei supusi la variatiuni de preturi, la suire si la scadere, dupa raportul ce esista intre cereri si oferte, dupe cantare cum se dice. Cu cat cu ua suma de bani cumperi mai multa marfa, cu atat pretul banilor este mai mare, sunt mai scumpi, si cu cat cu acea suma cumperi mai putina marfa cu atat pretul banilor este mai mic, sunt mai estini. Pretul bani-

lor să sue cu cât prețitul mărfii scade, și valórea banilor către a mărfurilor scade în proporțiunea cu care se sue prețitul lor. Acest adevér s'a formulat de un Economist mare ast-fel : *Valórea banilor variésă în rațiune inversă cu prețitul mărfurilor.*

Creditul fiind și el uă marfă este supus asemenea la tóte regulile mărfurilor; prin urmare după regula de mai sus putem dice tot cu acel invęțat că *prețitul creditului scade când valórea banilor să suie, și se suie când valórea banilor scade.*

Banii ca uă marfă trebuintóasă, un instrument folositor care face slujbe să închiriésă, se dau cu dobândă, cum am dice. Uă sută de galbeni socotiți cu chiria lor, cu dobânda lor pe un an, facu mai mult de cât uă sută de galbeni sau într'alte cuvinte, prețitul unei datorii sau unui credit a uă sută de galbeni, de exemplu, platnică peste un termen óre care trebuie să fie mai mic decât cifra datoriei. Deosebirea între prețitul datoriei și cifra acelei datorii să numesce *scompt*. Ai un zapis de uă sută de galbeni de la Anton pe care el nu este dator să 'ți-l plătésă de cât peste șese luni, acel inscriș astăđi nu face uă sută de galbeni, pentru că nu are să ajungă la acea valóre de cât peste șese iuni. De vei găsi pe cineva să 'ți-l cumpere acum îndată, acel om nu 'ți va da pe dânsul uă sută de galbeni, ci 'ți va da mai puțin, va socoti chiria banilor, ce-ți dá până la sorocul biletului. Acéstă operațiune să numesce a *scompta* zapisul, când pentru uă poliță de uă sută de galbeni platnică peste un an să dá numai noe-deci de gal-

beni, scontul este de zece la sută. Cu cât să sue
valórea banilor, cu atât să sue și scontul. Putem dar
dice că *valórea banilor variésă în rațiune inversă
cu prețitul creditelor și în rațiune directă cu scontul.*

— Mi-ai dis de nu me'nșel că uă marfă trecend
dintr'ună mână într'alta înființésă un credit, uă avere
nuoă, că înmulțind acele prefirări din negustor în ne-
gustor sporim bogăția ca bulgările de zăpadă care
cresce rostogolindu-se; dar óre înmulțind prea mult a-
cele treceri de la unul la altul fără măsură, nu ne
punem în primejdie a da peste un om care să nu să
ție de vorbă și atunci să facă să cadă toți negustor-
rii unii peste alții ca cărțile cu care să jócă copii
și se restórnă una pe alta. Fă-mé să înțeleg care
este marginea până unde să póte întinde creditul
fără primejdie.

— Ti-am spus că creditul este dreptul la uă plată
intr'ună di hotărátă. Valórea creditului este plata la
timp, valórea hárției atárnă numai și numai de la
siguranța că va fi plătită la scadență. Dacă nu se
ține făgăduéla, adică dacă creditul nu se póte plăti,
valórea lui s'a perdut întocmai ca un ban care se
dovedesce calp, dintr'acel minut numai umblă și să
pricinuesce pagubă pentru cel care il are în mână.
Înțelegi bine că probabilitățile de plată bine calcu-
late ne dau măsura și ne arată mărginile mai strimte
sau mai largi până la care să póte întinde creditul.
Ai observat prea bine că la fie care trecere a ace-
lorași mărfuri dintr'ună mână într'alta să nasce un
credit nuoă, un instrument de producere. De va trece

prin douăzeci de mână să vor înființa douăzeci de credite care toate să anulésă cu plata a unui singur dintr'acele credite, plătindu-le ea pe toate unul după altul. Ast-fel dar nu se pôte determina într'un mod absolut proporțiunea între bani și credite; acea proporțiune depinde de la iuțela circulațiunei banilor, adică de la numărul trecerilor mărfurilor dintr'ua mână într'alta; atârnă de la activitatea, de la probitatea, de la inteligența ómenilor și de la sciința lor commercială; depinde de la încrederea în guvern și în stabilitatea legilor, de la executarea lor cu strictetă și de la uă mulțime de alte impregiurări. Se asigură că în Englitera valórea creditelor care circulă întrece de dece ori valórea mărfurilor ce represintă. Crisele commerciale vină mai cu deosebire din calcule greșite asupra transferurilor, trecerilor din mână 'n mână, din neținerea în sémă a impregiurărilor și din neaplicarea legilor. Ai audít negreșit vorbindu-se de crisa commercială de la 1859; aceea catastrofă a venit mai cu deosebire dintr'un calcul greșit a două banchieri îndrăsneți din Bucuresci care au voit să se îmbogățescă prea de uădată. Ei vedénd inlesnirea cu care s'au petrecut mărfurile și căscigurile realizate în cei din urmă ani, în care cerealile fuseseră fôrte căutate și ajunseseră la prețuri fôrte mari, și cređend că cererea de manufacturi va merge tot crescénd, au cređut să se folosescă de creditul ce aveau în Europa și au împins pe negustori a aduce mărfuri multe deschidéndu-le credite mari, ba încă cređend că numărul prăvăliilor nu era destul

de mare, au scos calfe după la negustori, le-a deschis magaziile în Bucuresci și în provincie, le-a dat credite și i'a pornit la Londra, la Paris, la Lipsca și la Viena; au umplut toate prăvăliile până în tavan cu mărfuri care trebuiau plătite în streinătate în cel mult șese luni. Cererea a fost departe de a corespunde cu îmbulzela mărfurilor, speranțele nu s'au realizat, manufacturile nu s'au putut trece cu indestulă ințelă de la toptangii la negustori și de la aceștia la musteri. Venderile din care nădăjduia fiecare să-și plătească polițele nu s'au făcut, valoarea creditelor a scăzut. Negustorii nu au putut plăti toptangiilor, aceștia nu au avut cu ce plăti bancherilor și astfel nici ei nu s'au putut ține îndatoriile către corespondenții lor în streinătate și 'iam vădut cădând în trei patru luni unii peste alții ca și cărțile de care vorbeai adineaori. Falimentele cu sutele pe săptămână, spaima în toate transacțiunile, sărăcia, pretutindenii și creditul pieții Bucurescilor compromis în Europa pentru mult timp.

Ai vădut cu câtă înlesnire bancherul mi-a scos polițele arendașilor. Când pe piață sunt multe polițe de arendași, când ele au iscălituri bune, când recolta merge bine și bucatele se ceru la schele, atunci acele polițe se scosmesă lesne; Dar când din contra se află prea multe de acele polițe date afară, când anul nu se arată bun și când bucatele nu prea se caută la schele, atunci bancherii nu prea îndrăsnesc a scosmesă asemenea hărții sau că cer un scosmpt prea mare; efectele ce scot băncile, adică hărțile de felul

ăstia ce am în mână devinū mai rari mai cumpătate, *Emisiunile se contractă*, să string, cum se dice în limbajul financiar. Atunci negustorii nu pot ține mărfurile ca să ascepte prețuri bune, sunt siliți să vîndă cu or ce prețiu și chiar în pagubă ca să pótă plăti polițele lor. Ast-fel *contractiunea emisiunilor sau suirea scomptului trage după dēnsa scāderea prețului mărfurilor*.

Scāderea prețurilor coincidānd mai tot d'auna cu contractiunea emisiunelor, mulți credū că acea scādere provine din lipsa de bani. Acēsta este o eróre; Ea provine dintr'un esces de marfă adusă în țirg, ceea ce pricinuesce imbuldēla și suirea scomptului. În Englitera, mai cu deosebire, scomptul să sue de multe ori, precum s'a întēplat anul trecut, nu din lipsă de bani, dar ca să moderese uă produțiune prea mare, ca să opréscă un prea mare număr de transacțiune și să previe uă crisă, sue scomptul ca uă măsură de asigurare, cum ai vėdūt că se face la machină când să grămădesce prea mult abur, se deschide capacu de lasă să éśă aburu ca să nu plesnéscă cazanul.

Ți-am arētat cum circulă creditile, cum se întindū și cum se pune friū la o prea mare activitate când acea iuțelă pótē să aducă primejdii. Să nu cređi însă că în cele-lalte țeri tóte creditile circulă; cele mai multe, staū și rămānū inchise în condicele negusturilor. Creditile numai atunci, devinū active și circulă când să mobilisésă, când se transformă în efecte de comerciū; în polițe, bilete la ordin & și trecū din mână

'n mână. La noi toate datoriile staă morțe; nu este nici un folos a le transforma în bilete; nimeni nu ar priimi acele hărți în comerț, fiind că creditul este într'ua stare cu totul neînsemnătoare. Acolo însă unde creditul este mare, precum în Anglita, foarte puține credite rămân neactive. Creditul care circula mai mult aici este ceea ce se numește în Franța *bilete de comlesență* și în Anglita *accomodation bill*, un credit rău vădută pe aiurea, fiind că nu este acoperit, nu este întemeiat pe nici ua tranșățiune comercială adevărată, reală, și care prin urmare pôte da loc la ua mulțime de abuzuri. Eată cum se nasce acest credit : un om are trebuință de bani, scôte ua poliță, găsește două sau trei amici comlesenți care bine voiescū, a i-o gira, se duce la un bancher sau la un particular și iea bani pe dēnsa. Acei care dau bani pe asemenea efecte o facū mai mult de lăcomia unui scompt mare; acesta este comerțul cel mai obișnuit între cheltuitori și cămătari. Ar fi însă ua greșelă a condamna într'un mod absolut asemenea credite. Acolo unde ómenii sunt muncitori și onești, aceste credite înființesă bogăție, fac ua poliță, o girésă un amic sau două, iau bani; banii îi întrebuințesă în specule sau în industrie, realisesă căștiguri și cu acele beneficiuri plătesc polița &.

Fiind că ești plugar voi să îți vorbesc despre un credit foarte întrebuințat într'ua țeră depărtată care are mare asemănare cu a noastră, țeră de ciobani și de plugari, în Scoția. Acest credit de care voesc să îți vorbesc pörtă numele de *System Scotian*. Englesii il

numesc *Cash credit*, (credit pe bani bătuți), dar în realitate nu este de cât un *accomodation bill*. Eată cum se practica acest credit : Un om are uă bucată de pământ sterp, nisipos sau băltos; dar care pământ cu muncă și cu cheltuélă s'ar face roditor. Intr'acea țeră s'aũ inființat o mulțime de bănci; tréba acestor bănci este de a da bani cu împrumut ómenilor cunoșcuți de cinstiți și muncitori; dar în loc de a'î împrumuta cu bani bătuți, le dau hărtii de câte uă liră una; acele hărtii însă au darul că or când voesci le poți schimba la acea bancă pe bani bătuți. Dar fiind-că tótă lumea a ajuns să scie că acele bi-leté or monedă este tot una, ele umblă din mână 'n mână întocmai ca banii și așa toți negustorii, toți fabricanții, toți lucrătorii, tótă lumea le priimesce drept bani. Băncile acestea avënd încredere în hărnicia și în onórea locuitorilor agricultori ai țerei, îi împrumută cu de acele hărtii; cu acei bani ómenii se pună pe muncă și pământul sterp, nisipurile și mlăstinile în duoi trei anii se prefacũ în liveđi și în câmpii roditoare. Productele dobëndite se vënd și cu beneficiul ce dobëndescũ, cultivatori după dênsele își plătesce datoria către bancă. Increderea ce inspiră acele bănci a ajuns atât de mare încât or ce bancă priimesce cu cea îmai mare inlesnire hărtiile acelor bănci. Ele împrumută de la 100 pênă la 1000 Lire cu garanția cel puțin a duoé persóne; garanții au dreptul a priveghea împreună cu banca lucrările cultivatorului, a'î cerceta socotelile și a'l opri când vede că face întreprinderi nesocotite.

S'a dovedit printr'ună anchetă a parlamentului că una dintr'aceste bănci cu 1000 Lire a făcut dăruverii de 50,000 de Lire pe săptămână; uă altă bancă cu 500 de Lire a făcut într'un an lucrări agricole de 70,000 de Lire. Mai nici uădată, sau foarte rar se perde ceva din banii împrumutați; uă bancă care în timp de 21 de ani a făcut treburi de 90 de milioane nu a pierdut de cât numai 200 de Lire de la uă împrumutare și totalul perderilor ei nu a fost mai mare de 1200 de Lire.

Creditul acestor bănci este la dispozițiunea tuturilor, a săracilor ca și a bogaților; este pentru tinerii un capital pe care îl găsescă or când voescă să muncescă; acest credit le permite să se sue cât de sus îi ertă activitatea și înțeleptiunea lor. Se găsescă milionarii care nu au avut la început alt capital de cât creditul acestor bănci.

Deosebit de aceste folóse, o mulțime de lucrări publice, canaluri, poduri &, s'a făcut cu creditul acestor bănci.

Systemul de credit și uă educațiune naționale bine înțelėsă au smuls Scoția din întunericul barbariei și au rădicat'o la strălucirea ei de astăzi.

— Tóte, câte mi-ai spus despre credit sunt foarte bune, fără indoelă, dar mărturisesc, că nimic nu mi'a făcut mai mare întipărire, nimic nu mi'a plăcut ca systemul Scoțian; nimic nu cred că ar putea aduce mai mult folos în țera noastră ca înființarea unui asemenea credit. Eu simț că m'așu îmbogăți numai în dece ani, și când s'ar îmbogăți mai mulți români,

deii că nu cred că ar fi rău pentru țără, ar mai însufleți; simt eu că România s'ar face mai mare și mai puternică. Tot aduci machinii după acolo, nu s'ar putea ore să aduci și uă bancă d'acelea?

— Te-am întrebat mai deună-dii de ce nu ții oile în luncă și mi-ai răspuns, dacă m'aduc bine aminte, că de vre o două-deci de ani de când cu vărsările Dimboviței la Conțești apa zace cu lunile acolo și că din pricina umezelei și a erburilor rele, oile capătă gălbésă. Acele instituțiuni de credit sunt ca oile dumatiale, prosperă acolo unde este aerul bun, unde nu crescū burienii rele, și nu potū trăi nici prospera de cât numai acolo unde domnesce dreptatea și libertatea; aceste două elemente sunt ceea ce este pentru oi aerul bun și apa curată. Pe cât țera noastră va fi cum este, numai instituțiunile de câmătă potū prospera. „Libertatea, a diis Michel Chevalier, place creditului, fiin că o privesce, și cu drept cuvint, ca o garanție a ordinii, o consideră ca amică asigurăntiei generale și individuale, protectricea drepturilor tutului și ale fie-căruia.“

Ți-am diis că prăvălia în care am cumpărat biletul acesta să numesce bancă, dar de vreme ce am apucat să-ți vorbesc de commerciul banilor încaî să o fac pe deplin. Trebuie să scii că sunt fel de fel de bănci, precum sunt fel de fel de prăvălii care să numescū tot fererii; dar în unele găsesci numai fer nelucrat șine sau drugii, într'altele se vinde brósce, balamale, lacăte, surupuri și lanțuri, într'altele ciocane, nicovale, topóre, cleșci, dălți, tesle, rindele, casmale, etc.

intr'altelc puscă, pistole și săbiă etc. fie-care ferărie își are specialitatea sa; asemenea și băncile, fie-care își are felul său de operațiunî, și de ai băgat bine de sémă la câte am dis, negreșit că ai observat deosebirea ce există între daraverea ce am făcut dând bancherului polițele arendașilor și luând pe dănselc o hârtie cu care o să mi se plătescă acei bani la Londra, și între operațiunile băncilor din Scoția care dau bani cu împrumut lucrătorilor de pământ: cea d'ânteiu se numesc, bancă de scont, bancă de schimb, cea-l-altă se numesc bancă rurală. Dar deosebit de aceste operațiunî, mai sunt multe altelc dintre care unile fôrte însemnate și voesc a ți le spune.

La început operațiunile băncilor erau fôrte simple, erau ceea ce se numiau sau să numescă și astăzi zarafic, schimb, adică schimbaă monedele unele intr'altelc. În orașelc ca Veneția, Hamburg, Constantinopole unde se făcea comerciu cu fel de fel de țeri și cu fel de fel de bani, intr'ună țeră ca a noastră unde, ne existând o monedă națională, tôte monedele din lume au curs, fără măcar de multe ori de a se cunôsce valôrea lor întrinsecă, zarafi la trebaință dau o monedă în schimb pentru alta, rezervându'și un folos de la acéstă operațiune. Argintariî fiind mai în stare a cunôsce adevărata valóre a deosebitelc monede au fost cel d'ânteiu care au întreprins speculațiunea schimbului monedelc sau zaraficul; mai târziu cursul monedelc începând a se regula și vinderile dintr'ună țeră cu alta începând a se face cu polițe, comerciul schimbului de bani a început a

perde din importanța sa și argintarii din Anglita a început a primi în păstrare bani precum fac astăzi casele de depozite și consemnații dând depunătorilor un folos, uă dobândă, și ei argintarii realiza un folos, mai mare, scontând bilete de comerț. Biletele date de argintarii erau platnice la purtător și treceau dintr'ună mână într'alta prin giruri. Inceț încet a îndrăsnit să covârșască în bileturi sumele depuse în lățile lor și unii s'a duse până a emite bilete de uă sumă de cinci ori mai mare de cât numerarul ce aveau în depozit. Vădend căștigurile ce realiza acei ce făceau această speculă, câți-va capitaliști profitând de trebuința ce avea guvernul Engles de bani pentru susținerea rebelului cu Francia la 1679 s'a asociat și-a oferit un împrumut de 1,200,000 lire cu $8\frac{1}{3}\%$ cu condițiunea de a li se recunósce lor dreptul exclusif de a emite bilete de bancă pe sconturi de uă sumă egală cu cea împrumutată, astfel asociațiunea acelor capitaliști, deosebit de dobânda de $8\frac{1}{3}\%$ ce primeau de la guvern pentru banii lor se mai foloseau, încă p'atât póte, de la sconturi: și dobânda ce realiza era în adevăr uă dobândă de cel puțin $16\frac{1}{2}\%$: acesta a fost origina băncii Engliteri, al cărui drept de emite de bilete n'a mai fost limitat în urmă. Astfel s'a monopolizat dreptul de a emite bilete de bancă, bilete platnice la purtător.

Acest exemplu s'a imitat fórte mult și asemenea bănci s'a format mai în tóte țerrile cu dreptul de monopol de emite de bilete platnice a vista la pur-

tător. Acum în urmă un asemenea drept s'a cerut și de la guvernul nostru de d. Pereir.

Concesionarii de asemenea bănci au știut tot-d'a-una să profite de trebuința guvernelor d'a se împrumuta și au dobândit monopolul de emiteră de bilete. Ele se numesc bănci de scont și de circulațiune. Operațiunile lor consistă în a scompta polițe și alte efecte de comerț și a le plăti cu bilete de bancă, bilete care având îndatorirea de a se preface în bani bătuți or când s'ar cere, inspiră încredere și umblă mult timp din mână 'n mână întocmai ca bani, fără de a veni la bancă să cêră a fi schimbate în bani; Într'acea vreme termenul biletelor scomptate sosesc și banca încăsuesce banii cu care pôte face față la cererile de plată a biletelor emise.

Aceste bănci trebuie ânsă să lucreze cu băgare de sêmă, să nu scomptese de cât bilete sigure și să nu emită o prea mare cătime de hârtie în comparațiune cu banii ce are în casă, căci la un cas de crisă să pôte întempla ca creditele cădând, posesorii de bilete de bancă să alerge grămadă, cerând schimbarea biletelor în metalic, cum s'a întemplat în Francia la 1848. Guvernele ca să evite crise de asemenea natură mărginesc biletele emise să nu trecă peste 3 sau 4 ori suma banilor. Banca Franciei cu un capital de 90 de milioane a ajuns a emite în unele împrejurări bilete de bancă până la suma de 800 de milioane.

Băncile acestea tragă un folos însemnat de la monopolul de emiteră de bilete. Să ne închipuim nă bancă cu un capital de un milion de galbeni având

facultatea de a emite bilete pentru trei milioane de galbeni, scontul fiind să zicem numai de 6⁰/₀, banca realisă cu capitalul de un milion de galbeni un venit anual de 180,000 galbeni adică 18⁰/₀. Cei mai însemnați economiști sunt astăzi în contra privilegiilor acestora. În Statele-Unite ale Americii emiterea de bilete platnice la purtător este liberă și uă mulțime de bănci și de case de comerț fac speculațiunea de scont cu biletele lor. Acastă libertate a devenit în unele împrejurări un isvor de abus și a putut face mari necuviințe și aduce mari pagube; dar ca or-ce libertate a adus folose mult mai mari decât neajunsurile ce au pricinuit; pagubile sunt nesimțitoare pe lângă serviciile ce au făcut industriei și comerțului. Emiterea liberă a biletelor platnice la purtător a făcut a se realiza până la un punct visul unor socialiști : desființarea dobânzii coborându oare oră până la 1⁰/₀ pe an.

În Anglita cu tot monopolul dat băncii de a emite numai ea bilete platnice la purtător bancherii și negustorii au găsit mijlocul de a face să devie acel monoppl cu totul ilusoriu; atât este de adevărat că legile și instituțiunile ca să se pōtă pădi trebuie să fie întemeete pe adevăratele trebuințe ale societății și să fie conforme cu spiritul și cu tendințele națiunei. Comercianții și bancherii englesi au schimbat astăzi forma transacțiunilor de bani, a cumpărării și a vândării biletelor; în loc de a sconta de la unii la alții polițele cu bilete platnice la purtător, ei au adoptat sistemul de a înscrie polița în condică, la

creditul clientului, și ai da în loc de bilete platnice la purtător o condicuță cu modele tipărite numite cecuri (chèques) care sunt în realitate polițe asupra bancherului, platnice or în ce moment cui i le înfațișeșă. Traentii de cecuri trecū într'ênsele numele celui d'ânteiū purtător și după aceea circulă întocmai ca biletele de bancă. Cecurile sunt precum vedem bilete la ordin, trase asupra unui bancher și platnice la întâea înfațișare purtătorului, sunt bilete la ordin al căror termen de plată este sosit, precum și biletele la ordin devinū cecuri în ziua când a sosit scadența lor.

Lucrarea bancherilor este de a cumpăra datorii cu făgădueli de plată. Făgăduelile de plată să pot face sub două forme, sau printr'o făgăduelă scrisă, sau prin sume înscrise în comptul clientului, sume asupra cărora el pôte trage cecuri, care și acelea sunt platnice la purtător. Singura deosebire după cum veđi între biletele de bancă și cecuri, este că cecurile să girésă în vreme ce biletele de bancă trecū de la unul la altul fără gir; fiind că plata cecurilor nu este obligătore pentru bancher precum este a biletelor de bancă pentru banca Engliterei sau pentru banca Francii.

Ți-am vorbit așa de întins asupra cecurilor fiind că ele sunt de o mare înlesnire în comerciū; fiind că întrebuintarea lor se introduce și în alte țerrī. În Franția consiliul de stat are în studiū uă lege privitoare la aceste efecte de comerciū care s'au introdus fôrte mult în daraveri.

În Londra sunt zile în care să facū treburi de

40 și 50 de milioane de Lire și trebuia o sumă de aproape 3 milioane de Lire numai pentru plata poliților și a biletelor la ordin scădute pe totă ția. Englesi au găsit un mijloc foarte ingenios de a economisa o mare parte dintr'acești bani. Să ne închipuim că adă scade o poliță a lui Gheorghe de 1000 de Lire, la mâna lui Nicolae, că tot astăzi scade o altă poliță a lui Nicolae de 1100 de Lire la mâna lui Costache și scade și o poliță de 1200 de Lire a lui Costache la Gheorghe; pentru plata acestor polițe ar trebui un efectiv de 3300 de Lire, în vreme că dacă aceste trei persoane s'ar afla împreună, s'ar plăti unii de alții numai cu 200 de Lire ce ar lua Gheorghe de la cei-alți doi, plătindu'i fie care câte 100 de Lire. Englesii au instituit la Londra o casă de refuire, de lichidare sau mai bine dicând de limpedire numite *Clearing house*. Mai toți bancherii și comercianții cei mari au acolo un agent al lor căruia îi tremită toate efectele de comerț în ția scadenții. Acei agenți se adună și refuesc deosebitele poliți și bilete plătind pentru fie-care numai deosebirea valórei efectelorú dintre dênșii. Acéstă instituție atât de folositóre a fost imitată și în alte orașe.

De vre-o câți-va ani s'a format în Europa, în Englitera mai cu deosebire, companii de împrumut. Scopul lor cel mai de căpetenie este de a împrumuta întreprinderilor industriale acelorn care merită a fi susținute; asemenea companii sunt mai cu osebire în Francia *Compania creditului industrial și comercial* și în Englitera *International lang credit company*.

Cele mai însemnate bănci precum creditul mobilier, London et Winsminster bank, Union et London joint stok, Banca Ottomană, Creditul industrial, London et County bank și o mulțime de alte instituțiuni de credit fac și ele acum avansuri de bani întreprinderilor industriale; Ar fi de un mare interes ați spune ce mari exploatațiuni și întreprinderi a deschis creditul Internațional în Austria și ce sporire de valoare a dat pământului și întreprinderilor agricole.

Sistemul acesta de credit industrial născut în Anglita, patria ideilor economice, este pôte tot ce s'a făcut mai însemnat până acum în Economia financiară.

Legea numită *Limited liability* care mărginesce răspunderea acționarilor la sumele vărsate a rădicat or ce temere și a deschis un câmp fără margini participațiunei fie căruia particular în operațiuni financiare. Astă-și toate economiile intră în companii financiare care bine conduse dau folose însemnate; un profesor, un medic, un inginer participesă prin economiile lui la întreprinderi mari și realisază beneficiuri însemnate, fără de a'și da cea mai mică ostenelă.

Un oraș voesce să se lumineze cu gaz; se formesă o societate cu un capital neînsemnat; interesați de a vedea orașul acela bine luminat, adică toți locuitorii acelu oraș ajută formarea companiei subscriind ca acționari și tot de o dată se abonesă ca consumatori; ast-fel mai tot aceleași persone fiind și consumatori și acționari beneficiurile realisate de la ei ca consumatori se reintore érašii în pungile lor ca acționari.

Acésta se pôte face pentru orașele cele mari cu

pânea, cu carnea, cu iluminarea și cu o mulțime de alte obiecte ca să fie abundente, de bună calitate și cu prețul cel mai caviincios. Eată socialismul către care mergă societățile civilisate, asociațiunii libere, ear nu asociațiune impusă de legi, dictată de pătimi și de capricii care nu pot duce de cât la sărăcie și la despotism.

Un alt-fel de bănci de care veți fi auđit vorbindu-se fórte mult sunt băncile hipotecare. Lucrarea lor este de a imprumuta banii cu ipotecă de proprietate nemiscătoare; datornicul nu plătește nici odată suma imprumutată, ci o desface cu încetul, plătind pe tot anul deosebit de dobândă și uă mică parte din capete. Suma ce se plătesce pe tot anul să numesce *anuitate*; ea să compune din două părți, uă parte este dobânda și cea l'altă să numesce *amortire* sau *amortisațiune*, destinată a stinge datoria într'un număr de ani óre care. Dacă pentru uă datorie ipotecară de 10,000 galbeni se plătesce pe an uă anuitate de 800 galbeni adică 8% și dacă dobânda este 6% cei-l'alți 2% sunt pentru stingerea datoriei, pentru amortisare; și fiind că pe basa 6% cu o amortisație de 2% un capital se stinge în aprópe 23 de ani, după calculile de dobândă la dobândă; proprietatea ipotecată plătind regulat pe tot anul câte 800 de galbeni, 23 de ani d'a rândul pentru datoria de 10,000 galbeni; peste acel termen de 23 de ani remâne proprietatea liberată și desfăcută de datoria contractată.

Aceste bănci ca să fie bine asigurate imprumută sume mult mai mici de cât valórea obiectului ipotecat,

și calculate ast-fel ca venitul moșiei să plătească lesne și cu prisos anuitatea contractată, la cas când proprietarul împrumutat nu ar fi exact cu răspunderea anuităților la termenii hotărâți.

Acele bănci ca toate băncile nu împrumută bani, ci emit bilete numite *bonuri ipotecare, lettres de gage sau pfandbriefe*, care hărții fiind asigurate capete și dobândi în valórea și în venitul totalității moșiilor ipotecate, să pot negocia. Sunt capitaluri care preferă a fi asigurate și stabilite pe ani îndelungați fără de a avea grija să caute întrebuintare în toate dăilele; mulți capitaliști preferă mai bine o dobândă modestă și sigură decât un procent mare, dar care le ar pricinui alergături, bătae de cap și grijă.

Aceste bănci s'au format întâi în Prusia prin asociațiune între proprietarii datori; ei s'au întovărășit între dânsii, s'au asociat și au pus moșiile ipotecă făcându-se solidari unii pentru alții, au emis bonuri ipotecare care fiind asigurate, capital și dobândă, în valórea moșiilor și în venitul lor, au ajuns a se negocia lesne.

— După cum vedem toate băncile scot numai hârtie iar nu bani.

— Observațiunea este foarte adevărată de aceea și se numesc instituțiuni de credit, fie bănci de scompt și de circulațiune, fie bănci rurale, industriale, ipotecare, generale sau particulare, ele sunt toate bănci de emisiune; adică emit hârtie, fac comerțul de credit; căci după cum ai văzut, creditul este o marfă ca toate mărfurile, un instrument de lucru. Toate băn-

cile se țin strins legate unele de altele ca nisce mădulari ai aceluiași corp a sistemului comercial și industrial, și linia care le desparte pe unele de altele este anevoe de însemnat; se poate dice că basa operațiunilor tuturilor este de a primi valori materiale și de a da credit. Acelea care primesc bani îi întrebuințedă cu folos și cu acel folos pot face față la obligațiunile ce iaă către depuitorii acelor bani, daă bilete de bancă sau cecuri. Banca Engliterei nu plătește nici uă dată dobândă la banii ce i se încredințesă. Din tôte operațiunile, scompturile sunt cele mai importante, excedentele le daă cu imprumutare la samsari băncilor la *curtieri* sau la *bank brokers*, care sunt mijlocitori între bănci și cele-l-alte stabilimente; curtierii veghiesă și execută scadențele, împlinirile și plasamentele acelor sume ca să nu se pricinuescă nici perderi de capitaluri nici să remăe în nelucrare.

— Din câte 'mi ai dis, înțeleg că sunt două feluri de credite, unele întemeete pe încrederea în onórea și în activitatea persónei, precum este acela al scomptului biletelor &, și altul întemeet pe valórea lucrurilor cu care imprumutatul respunde, precum este creditul ipotecar, mai înțeleg că cu instituțiuni bune de credit uă țerră are trebuință de puținii bani, că bogăția nu stă în aur nici în argint, ci în industrie, în comerciū, în înlesnirile de a produce mult și de a asigura daraverile. Ast-fel uă țerră poate avea bani puținii și a fi fórte bogată, în vreme ce alta poate avea bani mulți și să fie fórte săracă în comparație cu aceea care are bani mai puținii.

PARTEA A TREIA.

IMPRUMUTURILE STATULUI

I.

Apa se retrăsese, noroiul se prefăcuse în praf, era ora de amiazi; lăsasem muncitorii să se odihnescă, când auđii o trăsura intrând în curte; întore capul și vęd o droșcă frumoasă trasă de patru cai negri bine hrăniți, duși de un surugiū cu poturi și tustuci și cu panglici tricolore la pălărie. Înaintea trăsurei alergau două dorobanți călări cu carabinele în sus la oblic, un alt dorobanț trepăda din tótă puterea calului la scara dréptă și un al patrulea pe capră ținea pușca în sus. Ajunși la ușa casei un tiner se deslipi a lene de pernile trăsuri, se coborí și după ce se întinse căscând dete câte va ordine dorobanților ce'l întovărășia. Pe unul il trimise să'i aducă pe primar, pe altul după perceptor, pe cel mai ager il însărcină să mERGă din casă în casă să vędă daca la tóte țerancile aū invieat semánța. Era un sub prefect, sub a cărui bună și demnă pađă patru-deci de comune aū fericirea a trăi!

D'abia schimbasesm salutările de rigóre, și vizitatorul începu a'mi vorbi de devotamentul său către guvern, de exactitudinea cu care aduce la îndeplinire ordinile Onor. Minister; de odihna și de interesele

ce sacrifică pentru binele țerei, de greutatea serviciului, de recrutăție, de înec, de Radu Anghel, de prinderea lui Mihaï Bonea, de mórtea lui Codițoiu și de trebuința absolută și urgentă de a se spori numărul împiegaților sub prefecturilor cu cel puțin zece scriitori, ajutóre, șefi de mésză, și șefi de serviciu ca să aibă și aceste autorități uă cancelarie respectabilă. După acestea imi cită vre uă douē sute de numiri, permutări și înaintări în administrațiune și în magistratură, adăogând ca un proscriptum oftând:

— Eū însă am rămas și de astă dată tot sub prefect! Dice cineva nedreptate, dar mai nedreptate de cât la mine s'a mai vėđut vre o dată pe lume! De duoi-spre-zece ani servesc Statului, toți nătărăi mi'-aū trecut înainte. Vėrul meū O... cu care sunt de o sémă și cu care am fost în scólă, dac'a avut noroc vėđi unde a ajuns, ear eū am rămas de ris, tot sub prefect. Noroc și ear noroc! E bine să aibă cineva noroc.

— Dar cum! pozițiunea ómenilor în serviciul Statului să fie ea óre la discrețiunea norocului, a întâmplărilor órbe! Nu cređi că funcționarii înalți, că miniștri, deputații. senatorii și toți reprezentanții și funcționarii trebuie să fie ómeni eminenti prin talentele și sciința lor, ómeni încercați în trebile Statului și cunoscuți în lumea politică?

— Apoi să'ți spuī, dacă este vorba de sciință, cine póte să scie mai multe decât mine? In 12 ani de serviciu, din care patru ca sub-prefect, voiu fi învățat și eū ceva! Am fost sub-prefect în patru

plăși, și un om care cunoște patru plăși ca acelea la care am fost eu, se poate lăuda că cunoște totă țera de la Dunăre până la Carpați. La Schelă am fost, la câmp am fost, la podgorie am fost, la plaiu am fost; le știu toate, și bune și rele. De cunoscut sunt foarte cunoscut și în țară și afară din țară. Am avut a face cu toți generali Ruși de la mic până la mare; pe Paskievitz l'am dus până'n bătea tunului Silistrii; la Calafat cât p'aci să pue Skender Pașa mâna pe mine cu proviantul a dece miș de muscali cu tot. Când a venit Turcii am fost cel d'ânteu trimis pe marginea Dunării pentru zaherele; am fost nelipsit de lângă Ahmet Pașa: Omer Pașa imi făgăduise să'mi trimită și cavalerie; pe generalul Coronini m'am dus tocmăi la graniță de l'am adus în țară; pe Principele Albert de Prusia l'am plimbat pe munți d'a impușcat capre și urși. Cine poate să fie mai cunoscut de cât mine!

— Tote aceste merite îți constitue poate drepturi netăgăduite la recunoștința cetățenilor dumitale și mai ales la o pensie bogată, poate și la o recompensă națională, de cel puțin 5000 de lei pe lună. Dumneata aspiri la posturile cele mai eminente ale țerii, eu admir și aprob ambițiunea la un tinăr. Doresci să fii ministru, aspirațiune frumoasă și deună; îți ures această fericire căci știu că nu te gândești la binele ce ai putea face dintr'această înaltă pozițiune amicilor și rudelor dumitale, nici la léfa de 8,000 de lei pe lună, ci te gândești. sunt sigur, la serviciile ce ai putea aduce patriei dumitale, la binele

ce ti-ai putea face și la numele te ți-ai câștiga în istorie.

— Negreșit că pentru cinste mai mult, și numai pentru cinste, imi diise el îngâmfându-se și aprinzând uă țigaretă.

— Fără indoelă, te-ai gândit și ai meditat asupra tot ce este de făcut în țeră și despre tot ce'i trebuie ca să ajungă a fi un Stat mare și puternic; te-ai gândit la lucrurile cu care ai să începi....

— Dară domnule, m'am gândit! Mai întâiu de tóte: autoritatea guvernului; trebuie să'l scie toți de frică, să nu îndrăsnescă nimeni să iasă din vorba și din porunca lui, să nu stea hártille cu lunile prin cancelarii nelucrate cum am găsit eū la unele sub-prefecturi; la tóte petițiunile trebuie să se pue îndată priimirea și o rezoluțiune ca să se facă lucrarea la timpul cuviintios.

— Sciū și eū că o societate are trebuință de autoritate; nu póte exista de cât prin domnirea puterei saū prin domnirea legilor, a legilor basate pe rațiune și pe dreptate; când uă societate este lipsită cât-va timp măcar de asemenea legi, consecința naturală este că să găsesce curênd uă voință individuală care pune mâna pe putere. Cred dar că datoria unui bun ministru este, nu de a inspira frica, ci mai cu deosebire a căuta și a găsi legile cele adevărate ca să supue lor tóte voințele individuale și astfel să oprêscă tendințele particulare care ar voi să supue societatea la voința lor. Cred că datoria unui bun ministru este să caute și să găsească mijlócele prin

care locuitorii să devie mai avuți; căci de vom merge de la simplu la compus : Statul fiind compus de județe, județele de plăși, plășile de comune și acestea de familii, de vom lua cea după urmă unitate colectivă, comuna; vedem că cu cât familiile ce locuiesc în comună sunt mai bogate cu atât comuna este mai în stare de a avea școli bune pentru dezvoltarea morală și intelectuală a tinerimei, pentru formarea gustului și îndreptarea moravurilor locuitorilor, instituțiunii de bine-facere, strade curate, bine pavate și luminate, apă curată și abondentă și toate instituțiunile și lucrările care constituie civilizațiunea și buna stare a societăților moderne. Cu cât comunele care compun o plasă vor fi mai înstărite, cu atât acea plasă saș ocol va avea mai multe mijloce pentru înființarea de lucrări pentru care se cere cooperatiunea mai multor comune, pentru școli de un ordin mai înalt, spitale, drumuri vicinale, serviciu postal &c. Mai multe plăși bogate formând un județ, acel județ va fi mai în stare de a păși pe calea civilizațiunei decât un județ compus de plăși în care se găsesc comune sărace; va avea oameni luminați și în stare de a chibzui, a cerceta și a înființa instituțiunii de credit potrivite trebuințelor colective; cu cât județele sunt mai în bună stare cu atât statul este mai tare, mai puternic. Nu crezi, Domnule, că de am cerceta aceea ce se cuvine la ușa casă, la ușa familie, am putea ajunge să scim până la un punct aceea ce ar fi de folos să facem pentru prosperitatea Statului?

— Negreșit și eu sunt de această părere.

— Un stăpân de casă, un tată de familie, un intendent sau un episcop nu are el ca cea d'ântei datorie, ca îndată ce ia direcțiunea casei să caute mijlocele de a spori veniturile și de a micșora, sau chiar de a suprima cheltuelile cele de prisos și ne- trebuincioase? tot așa îmi pare că ar trebui să facă și un guvern pentru ceea ce privesce pe Stat. Un om care are pretențiunea de a fi la cârmă, de a guverna, trebuie mai întâi să cunoască totă veniturile și toate isvórele de bogăție, atât pe acele care există cât și pe acele care s'ar putea înființa; să cunoască toate cheltuelile și să scie care dintr'ensele sunt trebuincioase și care nefolositoare și de prisos, ca veniturile să le sporască și cheltuelile să le reducă. Dumnéta care a nobila pretențiune de a cârmui țera ia spune-mi te rog care sunt veniturile ce crezi că se pot spori, care sunt acelea care împedă dezvoltarea producțiunii și care prin urmare opresc îmbogățirea, și în fine spune-mi care sunt cheltuelile acelea care crezi că s'ar putea reduce sau suprima fără de a jicni serviciul, adică garanția ce este dator guvernul respectului persoanei și proprietății cetățenilor.

— Le sciam Deu ca pe tatăl nostru; dar de când s'au orânduit casieri pe la toate plășile nu le mai știu bine, că s'au mai schimbat, adică s'au adăogat și unele și altele după trebuință. Dar ce folos să le scim domnule; suntem încă departe de ceea ce trebuie să fim în privința impozitelor; impozitele se pot adăoga încă mult. Românii plătesc

puțin, foarte puțin, D-lă ministru când îi diceam eu că ómenii cam tănăscu despre dări, imi spunea că putem pune încă de patru ori atâtea impozite câte avem astăzi; că în Franția vine câte 700 lei de familie, una peste alta, în vreme ce la noi ne ajunge câte 150 de lei, d'abia a cincea parte din cât plătesce francesulă. Vedi cât mai avem ca să ajungem la perfectiunea națiunilor civilisate!

— Nu sunt la indoelă că atăta plătesc Francesii, și că Englesii și Americanii plătesc și mai mult, dar nu gândesci dumnéta că este mai lesne une ori a lua 1000 de galbeni de la unii ómeni decât 1000 de parale de la alții? și acésta numai și numai fiind că unii au, și prin urmare pot da cu inlesnire mia de galbeni și cei-l'alți nu au și nu pot da mia de parale; de aceea imi pare că ministrul care ar voi să mărescă mijlócele Statului ar trebui să îngrijescă a mări mai întâiu venitul fie cárnea Român.

— Dar cum vrei dumnéta, domnule, să aduci pe fie-care la minister, să'l întrebă cum îi mergă trebile, ce capital și ce venit are, cât cheltuesce și să'i dai un plan de cultură și un budget de venituri și cheltueli cu ordine către sub-prefecți și prefecți d'a îngriji și de a supraveghea stricta executare a prescripțiunilor ministrului?

— Acésta ar fi într'adevăr peste putință, și noroc că nu se póte, căci cunosc miniștri căre ar încerca s'o facă; dar óre cređi că un ministru care ar vedea pedicile ce întâmpină unele industrii, obstacolile care împuținésă produțiunea, un ministru care ar vedea

incuragiările de care ar avea trebuință unele industrii ca să nască sau ca să se desvolte, un ministru care ar căuta și ar găsi lécul cu care se pótă tã-mãdui suferințele și stagnațiunea comerciului; nu cređi că ar putea face mult bine și că acestea ar fi nisce mësuri care ar spori venitul fie-cãruea și prin urmare ar îmbogãți națiunea și Statul? Apoi nu ți se pare că un ministru care fără a ține sémã de cheltuelile de producție ale unui obiect ale porumbului, sau ale tutunului, de exemplu, fără a ține sémã de prețurile aceluï product în țerã și afarã din țerã ar veni și le-ar lovi cu imposite pe pãmânt și pe brațe, cu imposite de esport și cu accise, dãri din care unele ar scumpi đioa de muncã, altele ar sui chiria instrumentelor de producțiune, cele lalte ar micșora prețul productului și tóte împreună imputând beneficiul producătorului, l'ar reduce atât de mult încât nimeni n'ar mai găsi un folos a produce porumb sau tutun; nu ți să pare că acel ministru printr'ua mësura greșită ar pãgubi țera cu mai multe milióne venit?

— D'apoi astea le sciũ eũ tóte, sciũ unde il dóre pe fie-care; in Román pãnã n'ai da cu biciu nu faci trébã, eũ sã'ți o spuiũ dumitale. Dãmĩ mie puterea in mãnã și dacã intr'un an nu ți'oi îndoi producțiunea țerii sã nu'mĩ đici pe nume; ordine strașnice pe la tóte comunele sã are de duoã și de trei ori pe cât ara mai inainte, fără a căuta al cui este pãmântul, al cui sunt boii, al cui este plugul, a cui este sémínța, ale cui sunt brațele; uãdatã arãtura

făcută, pământul semănat, fi sigur că Românul face ce face și nu lasă bucatele pe câmp, cât de multe ar fi, ar secera totă noaptea și totă érna de n'ar avea lumea unde să le pue, împărțela s'ar face pe urmă lesne între ómení după analogie.

— Să mă erți Domnule, dar eú nu cred că systemul acesta să fie prea nimerit; de și nu sunt de cât un plugar, dar bunul simț, calculul și instinctul interesului imí dice să nu fac de cât arături care imí potú aduce un óre care câstig; și eată cum proced în socotelele mele : puiú de uá parte tóte cheltuelile de produțiune, de transport, imposite, vamă, magazii, impiegați, dobândi și stricăciuni, și de cealaltă parte puiú productul ce pot dobândi și prețú cu care pot vinde; m'apuc a produce numai atunci când cifra din urmă covârșește indetul suma celor lalte condee; și cu cât acéstă diferință, adică folosul, este mai mare cu atât caut a produce mai mult; fac ce fac, și găsesc bani, găsesc brațe, cărăuși, magazii, fără a chema în ajutorul meu dorobanți nici portărei. Cu cât productul se vinde mai cu prețú și cu cât produțiunea mă costă mai puțin cu atât fac lucru mai mult, de două, de trei și de dece ori când imí vine la socotelă. Dar când m'ar sili cineva să puiú porumb sau tutun, când sciú că o să es în pagubă, fac ce fac și scap de asemenea pacoste sau că'mí eaú lumea în cap, ochi de féré, cum fac Germanii și Anglosacsonii care impopulésă America și Oceania, cum au făcut de multe ori Románii în timpul Domnilor phanarioți când treceau Dunărea dincolo și

așteptați vremi mai bune, legi și regule cu care să
pôta trăi în țără.

— O Dómne! dar gândesci Dumnéta că un mi-
nistru are trebuință a se gândi la asemenea nimi-
curi și mărunțișuri, acestea sunt lucruri de șefi de
serviciuri. Un ministru are alte lucruri în capul lui,
are lucruri mari; are să caute cum să economisescă
ambițiile puterilor Statului, cum are să ție echilibrul,
adică să se pue când într'ună cumpănă când într'alta,
să pue pe fie care la locul lui ca să nu fie para-
pone; să nu dea nas nimului, să facă să'l scie toți
de frică; să nu aducă pe nimeni la dăsnădăjduire
despre un post sau despre uă judecată, să aibă spionii
în toate părțile ca să scie ce se dice, și ce se pe-
trece, ce se face și ce se urdesce în contra lui, ca
să pôta întimpina lucrurile și să se ție la putere;
acestea sunt cestiunile cele mari și anevoe cu care
are a se lupta un ministru, și și nópte. Un om cu
minte le pôte potrivi toate; dar pentru bani este
mai anevoe că nu prea sunt, și pe tot anul vedem
rămășițe de împlinit din imposite și din venituri,
ómenii nu prea au bani cu toate că s'au găsit și la
acestea leacu : mai cu creditele suplimentare și ex-
traordinare, cu împrumuturile, cu datoria flotantă,
mai cu casa de depozite și economisesc și cestiunea
banilor. Ear cât de a să micșora cheltuelile cum
dicei, nu me unesc cu dumnéta; să mă erți, nu sunt
de acéstă părere; sciința dumitale este cam veche,
tombateră, cum am dice. Astăzi este cunoscut de
toți învățații, de toți politiciii că un stat este cu

atât mai bogat cu cât este mai înecat în datorii. De nu s'ar fi inventat adevărul acesta ar fi vai de noi, pentru că cheltuelile noastre sunt atâta de trebuincioase și neapărate încât nu putem micșora mai pe nici una; căci unele sunt sacre și cele-lalte trebuincioase; nu ai de unde scădea, dacă voim să fim uă națiune tare în neuntru și respectată în afară. Cum o să micșorezi lefii amployaților? scumpetea traiului și lusul care este acum n'a mai fost de când lumea; un biet amployat d'abia se ține de ași până mâne; rămâne să facem ceva economii de la lucrările publice, ceea ce s'a și făcut, fiind că s'a dovedit că este mai de folos să se dea la companii ca să le facă fără bani, cu capitalurile lor, primind de la tesaurul nostru numai uă anuitate. Ai audit dumnéta vorbindu-se de acest system ingenios, uă descoperire financiară cu totul nouă. Eū mor de necas când aud pe unii dicend că să se imputinesc numărul impiegaților și să se reducă tratamentele; o dicū asta Domnule numai de pismă! Ministru care ar îndrāsni să facă uă asemenea faptă ar fi un ministru fără inimă, fără cuget, un ministru criminal, nici iadul nu l'ar inghiți. Ce ne ar mai rămânea noă ăstora care ne jărtfim din copilărie pentru serviciul Statului!

— Ai atins Domnule duoă cestiuni mari; duoă rāni ale celor mai multe State moderne. Lāsānd de uă cam dată la uă parte ceea ce privesc systemul burocratic care, deosebit de inconvenientul de a împovāra tesaurul fără mēsūră, are āncă și un alt inconvenient mai mare, acela de a tinde la un guvern

despotic, singura formă cu care să p^ote împăca și sub care p^ote trăi și prospera; dar fiind că ai vorbit de anuități, dă-mi voie ați spune ceea ce cred eu despre datoria publică, despre folósele și despre consecințele ei bune și rele.

Cum să credem că ceea ce ar ruina uă familie, uă companie comercială sau industrială ar putea să îmbogățescă și să nu dărapene un Stat căci legile morale și sociale sunt aceleași pentru indiviđi, pentru famili, pentru colectivităđi ca și pentru State.

Ne putem întreba dacă a se împrumuta cineva este un bine sau un reu, dacă este lucru folositor sau derăpănător? Este și una și alta, după întrebuințarea banilor împrumutați. Un împrumut p^ote deveni un izvor de bogăție pentru un individ sau pentru un Stat precum p^ote deveni uă cauză de dificultăđi, de neplăceri și de ruină. „Fericiti acei ce știu să se împrumute“ este uă veche dicetóre economică.

Un particular se împrumută, cu acei bani cumpără oi, inchiriasă pământ; face lapte, lână, carne, pei sau grâu; își creesă ast-fel un venit din care plătesce pe tot anul dobânda banilor împrumutați și încă și uă parte din capete, și după câți-va ani de muncă, de osteneală și de grijă îi rămâne vitele căstig, libere de datorie. Iată uă datorie folositóre lui și societăđii, bani întrebuințați într'un mod reproducător; uă împrumutare care a creat uă bogăție nouă. Un alt individ contractă și el uă datorie; dar cu banii luați cu împrumut cumpără mobile frumoșe, trăsuri poleite, cai, hamuri, livrele cu fir; dă baluri,

mese, trăește în lăcș și în molăitate; risipește în plimbări, în plăceri și în desfătări; obiectele cumpărate dispară împreună cu banii cheltuiți, fără de a lăsa urmă, fără de a fi creat mijlăce de a plăti dohănda și capetele împrumutate. Acest împrumut departe de a îmbogăți pe împrumutat îi lășă sarcina unei dohăndi care îi micșorésă sau îi consumă venitul ce avea și care îl obligă mai curênd sau mai târziu la înstreinarea unei părți a averii sale pentru desfacerea datoriei. Iată un împrumut care sărăcește și dărapănă. Un Stat se împrumută un milion, uă sută de milioane, un miliard, cu acei bani face cum a făcut guvernul Belgiei, face canaluri și drumuri de fer; acele canaluri, acele drumuri dau un dividend cu care plătesce datoria într'un timp mai mult sau mai puțin lung, sau chiar, dacă une ori acea datorie absorbă un procent mai mare de cât dividendul produs de lucrarea făcută, acea lucrare însă este menită a mări producțiunea și a spori transacțiunile prin înlesnirea și efinătatea transporturilor, împrejurări care au de consecință a mări într'un mod indirect veniturile Statului cu mult mai mult decât deficitul ce suferă de la lucrarea făcută. Un Stat se împrumută ca să scape de o obligațiune dréptă sau nedréptă pusă de streinii asupra țerei, sau ca să scape uă parte a teritorului de pretențiunile sau din ghiarele streinilor; din folosul ce trage de la pământul liberat, valorândul într'un mod inteligent și bine chibsuit stinge încet încet, datoria. Iată împrumuturi bine înțelese, împrumuturi reproducătore care îmbogățesc

statele și le rădică în considerațiunea și în respectul lumii. Fericite statele care știu a face asemenea datorii!

Să ne închipuim acum un stat care să împrumută și care în loc de a face lucrări care să sporască producțiunea și bogăția naționale, în loc de a libera pământul țării, ar întrebuița banii împrumutați în cheltueli nefolositoare; îi cheltuesce în acoperire de deficituri pricinuite în toți anii de uă rea administrațiune a finanelor, în plată de lefi la impiegați netrebuițioși, în plăți de serviciuri illusorii și de prisos, în cheltueli nesocotite de uniforme bogate și de material prost și netrebuițios, în voiajuri și vi-site și în misiuni fără scop; asemenea împrumuturi nu pot avea alt rezultat de cât a împovăra pe tot anul pe contribuitorii cu dări care nu le aduce nici un folos. Asemenea împrumuturi sunt derăpănătoare, împedică și opresc progresul, apasă nu numai generațiunea de astăzi dar înăbușește chiar desvoltarea generațiunelor viitoare.

— Ai dreptate Domnule; dar daca guvernul găsesce că este de trebuință, cine altul decât el poate să judece mai bine despre trebuința și folosul unui împrumut.

— Guvernul negreșit; dar un guvern luminat, onest și adevărat amic al contribuitorilor va judeca bine despre consecințele bune ale unui împrumut, despre oportunitate și despre condițiuni. Dar un guvern nu are și nici nu poate avea aceste calități și aceste virtuți decât numai atunci când ómenii sunt luminați

și în stare de a înțelege drepturile, datoriile și interesele lor.

Datoria cea d'ânteiu a unui guvern patriot și luminat este economia finanelor. Economia este un izvor de prosperitate, de libertate și de independință. Acésta este un adevăr atât pentru individe cât și pentru colectivități, pentru popóre și pentru state; economia unită cu munca face averea privată și publică. „Puterea țerii, dice D. Thiers în cel din urmă al său cuvânt asupra finanelor, este aședată pe două temelii principale : finacele și puterea armată; voesc a le păstra neatinse și pe una și pe alta; dar finacele mai cu deosebire descéptă preocupățiunile mele, căci la neajungerea ostirilor se pôte suplini une ori prin grăbnicie, în vreme ce este peste putință a improvisa mijlôce când s'aũ compromis finacele.“

Când un guvern nu scie să cumpănescă cheltuelile după venituri, este obligat saũ să vëndă din averea statului, domenuri, saũ trebuie să alerge la împrumuturi; mijlôce care tôte se reduc, dacã băgăm bine de sémă, tot la sporire de imposité; și în adevăr, de va alerga la vëndarea domenurilor, ele daũ Statului un venit, acel venit ne mai putând figura în budget, golul ce lasă trebuie acoperit cu adaos la imposité; de va avea recurs la împrumuturi, împrumutul fie cu amortisație, fie consolidat, anuitatea saũ renta figurésă în budget la colóna cheltuelilor și cere a fi acoperit în colóna veniturilor prin sporire de imposité. Or cum ne vom întorco, tot sporire de imposité.

Imprumuturile dau mijloce guvernelor nesocotite a cheltui veniturile viitorului, depărtésă capitalurile de la agricultură și rădică țerii mijlocele de exploatațiune și de îmbunătățire, scumpescă dobânda banilor și mărescă impositelile; mărirea impositelor sărăcesce pe contribuabili și măresce cheltuelile de produțiune; mărirea cheltuelilor de produțiune scumpesce produsele, scumpetea produselor împuținesă consumațiunea; și așa când ele nu sunt întrebuintate într'un mod reproducător, când nu înființésă isvóre noi de îmbogățire, devinú un obstacol pentru produțiune și pentru consomație, devinú prin urmare uu isvor de sărăcie și de miserie.

Toți economiștii vechi și moderni, toți ómenii mari de stat: Sully, Vauban, Bois-Guillebert, Quesnay, Colbert, Hume, Say, Ricardo, Florez-Estrada, Mac Culloch, Mac Leod, Gladstone s'aú pronunciat în modul cel mai categoric în contra imprumuturilor. Chiar pentru casurile de resbel D-l Gladstone ȝicea în parlamentul Angliei la 1855 că sistemul imprumuturilor pune pe o națiune în pozițiune de a nu sci ce face; a arătat cum consecințele imprumuturilor apasă o națiune un timp nemărginit. „Este drept, ȝicea el, să cunóscem folósele ce căutăm; și precum să cuvine „să facă ființele cugetătóre, trebuie să luăm sarcina „asupra nóstră iar să nu o dăm moscenire urmașilor.“

Împrumuturile nu pot fi admise decât în două casuri: pentru respingerea unei invasiuni streine și pentru facerea de lucrări reproducătóre care să spórească venitul Statului mărind produțiunea țerii.

Un guvern care nu scie să chibsuască și să cum-pănască întrebuințarea banilor contribuitorilor și alérgă la împrumuturi pentru acoperirea deficitelor, incurcă finanțele și compromite viitorul întocmai precum un tată de familie complesent compromite viitorul copiilor săi, când nu scie să reziste la cererile lor și chel-tuesce mai mult decât îi este venitul.

— Póte că ar fi cum ȳici dumnéta daca statele s'ar împrumuta ca particularii, plătind pe tot anul câte 12⁰/₀ și 18⁰/₀ și capetele să rămăe tot capete; dar ele să împrumută cu dobândă cumpătată; cu 7, cu 9⁰/₀ cel mult pe an, desface în cât-va timp prin metoda de anuități dobândile și capetele; nici nu simtă cum s'a stins datoria.

— Cređi dumnéta că bancherii și capitaliștii care facă acele împrumuturi nu'și facă socotelile ast-fel ca să ajungă a realiza beneficiuri însemnate fără ca lumea cea multă să strige prea tare? Ce ar ȳice publicul daca ar sci că guvernul Engles sau Frances se împrumută cu 6⁰/₀ sau 7⁰/₀, sau daca un guvern ca al nostru s'ar împrumuta cu 11⁰/₀ sau cu 12⁰/₀. Nu cređi că sistemul de a emite mai jos de pari (au dessous du pair) cu 50, 60 sau 78 în loc de 100, că sistemul de 2, de 3 sau 4⁰/₀ comision, că anuitățile, că primele etc., nu cocoloșesce adevérul încât fórte puținii ómenii să póta înțelegé și afla cât costă în realitate un împrumut, iar cea-l'altă lume să cređă că să plătesce uă dobândă cu 3, cu 4 sau 5⁰/₀ mai puțin decât să plătesce în realitate.

Să ne închipuim că Statul pentru regularea plă-

ților mandatelor ar contracta uă datorie de la D. X..., uă datorie de 100,000 Lire Sterl. pe basa de 6⁰/₀ condițiune la care s'ar mai adaoga vre uă câte-va alte clause.

1⁰ Să se dea împrumutătorului un comision de 4⁰/₀.

2⁰ Baniî să se numere la tesaur de la 1-iū pînă la 30 Aprilie, ceea ce echivalésă cu numărarea la 15 Aprilie a sumei totale.

3⁰ Că plățile să se facă împrumutătorului pînă la finele anului după tabela următoare :

1 ⁰ La 1-iū	Iulie	Capete	20,000	Lire
2 ⁰ La 15	"		10,000	"
3 ⁰ La 1-iū	August		10,000	"
4 ⁰ La 15	"		10,000	"
5 ⁰ La 1-iū	Septembre		10,000	"
6 ⁰ La 15	"		10,000	"
7 ⁰ La 1-iū	Octobre		10,000	"
8 ⁰ La 15	"		10,000	"
9 ⁰ La 1-iū	Noembre		4,000	"
10 ⁰ La 15	"		3,000	"
11 ⁰ La 1-iū	Decembre		2,000	"
12 ⁰ La 15	"		500	"
13 ⁰ La 31	"		500	"

Total... 100,000 Lire.

Gvernul după acéstă tabelă ar avea să plătescă dobândă 2,029 de Lire și comision 1,325 de Lire.

De ne vom închipui că din neînțelegeri și nelămuriri în contract, să se fi plătit 97,000 Lire în loc de 100 de miî, care bani să se fi numărat la Londra de unde să se fi adus cu uă cheltuélă de 1,000 de Lire, deosebit de întârzierea încăsuirii care în loc d'a

se face în cursul lunei lui Aprilie a putut întârzia cu o lună sau și cu două, și să fi suit costul banilor până la 18 și 20%.

— Negreșit că de s'ar împrumuta cu asemenea condițiuni ar fi precum dicit dumnóta; dar un guvern nu se împrumută pe 260 de zile ca particularii; statele contractă împrumuturile lor pe timp îndelungat pe două-deci sau pe trei-deci de ani. Ș'apoi sistemul de care vorbești este un sistem cu totul deosebit, nu are a face cu acela al anuităților.

— Datoria este datorie și or cum trebuie plătită. Un împrumut se compune din două operațiuni: una este banii primiți de împrumutat și cealaltă banii numerați împrumutătorului la epoca sau la epocile prescise; fii sigur că nimeni nu împrumută pe un guvern, fără de a calcula, și d'a calcula bine, foarte bine ast-fel ca să se foloséscă cu ceva mai mult de cât cu dobânda ordinară; caută și găsește combinațiuni prin care ajunge a ocoli legea care condamnă și pedepsește de camată o dobândă care în Occident ar trece peste 5% și la noi peste 10%.

Să luăm un exemplu de împrumut cu anuitate și să'l urmărim în toate consecințele lui. Să ne închipuim că guvernul ar contracta cu D-l Stern pentru un împrumut de 718,548 Lire Sterl. prețuite 48,142,676 Lei, adică pe 67 Lei Lira, numerătórea făcându-se la termenele următóre:

1° 16,000 Lire la 25 August 1864.

2° 45,418 Lire la 25 Septembre 1864.

3° 84,000 Lire la 31 Octobre 1864.

4° 574,120 Lire la 24 Decembre 1864.

Obligându-se împrumutătorul a'l lua asupra lui ferm cu 88°/_o, ceea ce înseamnă că or care ar fi prețul cu care s'ar negocia obligațiunile pe piețele Europei, fie mai sus, fie mai jos de pari, guvernul să priimască tot 88 de Lire pentru 100 de Lire cu care se dă dator.

Împrumutul să se plătească de guvern printr'o anuitate de 9°/_o din care 7 dobândă și 2 amortisație, începând plata anuității de la 1-iul Septembrie 1864, din șase în șase luni; iar amortisația capitalului după regulile dobândilor compuse, să se calculese ca cum anuitatea ar începe numai de la 1-iul Ianuarie 1865.

Calculul ne spune că numerarea deosebitelor sume la termenii însemnați mai sus echivalésă cu vărsarea sumei întregi la 10 Decembrie 1864.

Să ne mai închipuim că în contract la art. 4, 7, 10, 14, 16, & mai sunt multe alte clause precum:

1° Să se dea împrumutătorului o sumă de 24,605 Lire pentru risicurile ce pôte avea alterațiunea schimbului monedei cauzată de cererea unei sume așa de însemnate. 2° Un comision de 5°/_o calculat pe suma curată de 718,548 Lire, adică 35,927 Lire. 3° Să i se mai dea o sumă fixă de 47,000 Lire pentru a se însărcina cu scontul. 4° 1¹/₂ ^o/_o asupra anuității saū 512 Lire pentru serviciul dobândelor ș amortisației. 5° 1 saū 2°/_o pentru diferența între scontul de mijloc al băncii Engliterei și scontul obicinuit la noi, asupra sumelor încasate pe totă luna din ve-

nitul vămilor pentru asigurarea plății anuității, sau 1107 Lire pe an, de vom socoti 5⁰/₀ scomptul mediu al băncii Engliterei și 10⁰/₀ scomptul pe piața Bucurescii.

Aceste două sume din urmă urcă anuitatea la 84,049 Lire în loc de 82,440.

După clausele de mai sus putem calcula : cât ar primi în realitate guvernul din suma de 916,000 Lire Sterling cu care se dă dator și cât ar plăti guvernul de la 1-iul Septembrie 1864 până la 20 Martie 1887, dând pe fie-care an câte 84,049 de Lire.

Calculul ne arată : 1° că suma efectivă de 48,142,676 Lei primită de guvern cu dobândă compusă formese în 22 de ani și 88 de zile, până la 29 Martie 1887, uă valoare de 221 de milioane; 2° că guvernul plătiind pe tot anul 84,049 Lire câte 68¹/₂ Lei, după cursul oficial, sau 5,757,356 Lei, sumă care cu dobândă compusă calculată de la 1-iul Septembrie 1864 până la 29 Martie 1887, în 22 de ani și 212 zile, grămadese uă valoare de 296,000,000 Lei, adică, că împrumutătorul are un folos ee 75 de milioane de Lei; sau vorbind un limbagiū mai înțeles la noi că guvernul ar plăti 10⁰/₀ pe an dobândă și 2⁰/₀ amortisație, sau uă anuitate de 12⁰/₀, iar nu de 9⁰/₀ cum s'ar părea crede la întâia audire.

— Văd și eu că acest mod de împrumut este mai oneros decât împrumuturile obicinuite la noi; dar sunt încredințat că veți conveni cel puțin că sistemul anuităților este avantajos pentru lucrări publice; nu ar fi bine dacă s'ar găsi o companie care să ne facă

cu banii ei, în trei sau patru ani, trei sau patru sute de kilometri de șosea cu poduri, apeduce, case de cantoniști și puțuri, plătindu'i capitalul întrebuintat cu anuitate.

— Cred că și dumnéta că este permis a se împrumuta pentru a face drumuri; dar între felurile moduri, système și methóde de împrumuturi numai aritmetica ne póte spune care este cel mai avantajos și care este cel mai oneros; numai calculul ne póte arăta dacă condițiunile propuse facú dobîndile măi urcate, sau măi scăđute decât cele obicinuite, dacă sunt avantagióse sau oneróse.

Ca să precisăm bine să luăm un exemplu; să ne inchipuim că este a se face uă șosea de 363 de kilometri și că să presintă D-nii M..... și D..... care se obligă a o da gata în patru ani, cu condițiunea de a li se plăti șai-spre-dece ani d'a rândul câte 2,264,247 de franci pe an.

Iată ce ne spune calculul: Guvernul plătesce companiei pe an câte 5198 franci de kilometru. Anuitate care calculată pe baza de 9% înființesă la finitul anului al șai-spre-decelea, suma de 191,133 franci, valóre care cu pai-spre-dece ani îndărăt, epocă la care se póte raporta vėrsarea sumei cheltuită treptat în cursul celor patru ani ai duratei lucrărilor, reprezintă un capital de 45,000 franci.

Calculile acestea ne arată că fie-care kilometru costă pe guvern 5198 metru curent, sau $8\frac{3}{4}$ galbeni stánjenul.

Dacă după cunoscințele ce ne putem procura des-

pre costul adevărat al unui stângen, întemeiate pe științe sigure, pe lucrări de asemenea natură săvârșite, am afla că un stângen de șosea costă până la $8\frac{3}{4}$ galbeni, este adevărat că propunerea companiei este bună pentru Stat; precum ar fi onerósă de s'ar dovedi că costă mai puțin, și cu atât mai onerósă cu cât diferența ar fi mai mare. De vom admite că până acum, costul șoselelor să fi fost de 122 de lei stângenul curent, sau 23 de franci metru, guvernul priimind propunerea ar plăti șoseaoa de două ori și jumătate cât face; s'ar îndatora a plăti 18,868,728 franci uă lucrare care nu face decât 8,349,000 franci, adică ar plăti 10,519,728 franci pe d'asupra. Dar să admitem ânsă că termenul de patru ani să merite a fi ținut în sémă și că este uă bună chibsuire a cheltui ce-va mai mult ca să avem șosele cât mai curând și să priimim cifra de 150 de lei stângenul, în loc de 122, să dăm un beneficiu de 23% peste acel de 10% acordat până acum peste devisuri, adică să dăm companiei un beneficiu de 33% tot este învederat că asemenea propunere ar încărca Statul cu suma de 8,632,128 franci, sumă care ar absorbi pe tot anul o anuitate de 1,030,555 franci sau 2,782,498 lei pentru plată dobânzii și amortisăției.

Prin asemenea combinațiuni speculația găsesce mijlocul de a realiza beneficiuri peste cuviință.

Systemul anuităților foarte lăudat în Europa mai cu sémă în Anglittera de Lordul Walpole și de Lordul Stanhope este astăzi lepădat de Staturile care

aŭ ómenŭ cu cunoscinŭe financiare. Tesaurul Engles ăncă din anul 1829 a renunċiat d'a mai avea casă de amortisaŭie. In Francia casa de amortisaŭie, care ar fi trebuit să stingă aprópe trei miliarde ŝi jumătate din datoria sa, d'abia a plătit un miliard ŝi jumătate, iar cei-lalŭi bani s'aŭ întrebunŭat de guvern adăogându-se datoria cu aprópe cinci miliarde. Acéstă casă este condamnată ŝi are să fie desfiinŭată in Francia precum a fost in Englitera. Hamilton ŝi Ricardo aŭ dovedit că systemul anuităŭilor ascunde adevėrul, acoperă camăta, apasă budgetul ŝi înlesnesce mijlócele de a compromite viitorul.

— Dumnéta parŭ că aŭ de scop a'mŭ dovedi că tóte systemele de imprumut sunt oneróse. De ar fi aŝa cum de să imprumută pe aceste base guvernele luminate ale Occidentulŭ, unde negreŝit nu lipsescŭ nici cunoscinŭele financiare nici ómenŭ de Stat?

— Cred că de la început m'am pronunċiat intr'un mod destul de categoric in contra tuturilor imprumuturilor; dar de când lumea, să scie că între două rele trebuie să alégă cineva pe cel mai mic. Daca voescŭ să vorbescŭ despre imprumutările Franciei, Angliei ŝi ale Germaniei, trebuie să scii că guvernele acelor ŭeri s'aŭ oprit la systemul de *datorie consolidată*, ast-fel numită pentru că Statul nu să obligă a plăti capetele nici uădată; Statul ia către imprumutătorŭ îndatorirea de a le plăti numai uă rentă, adică uă dobândă. Se acordă guvernulŭ uă sumă anuală in budget pentru serviciul rentei de atăta la sută nominal; să ne inċhipuim că acea sumă anuală

să fie de zece milioane și renta de 5⁰/₀; împrumutul se emite pe piețele Europei pe risicul și pericolul tesaurului, până la acoperirea lui. Se negociază al pari, mai sus, sau mai jos de pari, dupe precii banilor; să dăcem că să negociesă pe 71,43, adică pentru obligațiunea de 100 de franci pe 5 franci rentă, tesaurul priimesce efectiv 71 franci și 43 centime, sau că renta de 10,000,000 a realizat suma de 142,860,000 franci, în realitate Statul plătesce dobândă 7⁰/₀ ear nu 5⁰/₀. Aceste rente se sue și se cobără în toate zilele la burse după starea pieței, după cererea și oferta banilor. Dacă banii nu găsesc în industrie și în comerț o întrebuințare mai bună de 7⁰/₀, capitaliștii alérgă de cumpără rente, și cu cât se aruncă mai mult pe aceste efecte, cu atât rentele să vândă mai scump mai cu câscig pentru acei ce le aă; ear dacă în industrie și în comerț banii găsesc o întrebuințare mai avântagiósă decât 7⁰/₀, atunci acei care aă rente caută a le desface, a le vinde ca să pótă întrebuința banii în speculațiunii care daă mai mult venit, dobândă mai mare; renta atunci scade; dar ceea ce înriurésă mai mult asupra rentelor este încrederea în guvern, în stabilitate și în pace.

Renta de 5⁰/₀ fórte obiécnuită în Francia până la anul 1844 : a variat între 45 și 126 franci. La 1814 după întórcerea lui Napoleon I de la Elba renta a căđut la 45 fr. și la 1844 când s'a isprăvit cestiunea Egiptului și nu începuse încă cea a măritişurilor Spaniole, renta s'a suit până la 126

franci, cu alte cuvinte, dobânda banilor împrumutați a variat între 4% și 17%.

Francia și Anglia care au una nă datorie pentru care plătesc 500 de milioane franci rentă și cea-laltă 700 de milioane franci, au acele datorii cu deosebite rente; au pe 5, pe 4¹/₂, pe 4, pe 3¹/₂ și pe 3%. Aceste rente se prefacū unele într'altel, să face ceea ce s'a numit *conversiunea rentei*. Calculul a dovedit că sunt împrejurări în care un guvern se pôte folosi convertind nă rentă mai mare într'alta mai mică, lăsând, se înțelege, acelor ce nu s'ar învoi cu acésta, facultatea să cêră și să-și priiméscă capitalul. Să ne închipuim că banii sunt în piață mai eftini de cât dobânda nominală, prin urmare suire, și că renta de 5% să vinde pe 125 de franci; cerul politic fiind senin, industria și comerțul în stare normală și tôte probabilitățile de a dura acésta stare a rentei. Acésta suire dovedesce că se potū găsi banii cu dobândă mai mică; să ne închipuim acum că guvernul ajunge la asigurarea că pôte să'î aibă cu 4%; guvernul profitând de împrejurare declară *conversiunea rentei* din 5% în 4%; care o să fie pozițiunea detentorilor de rente? Calculând o să găsească că le vine mai bine la socotélă a priimi 4 în loc de 5, decât a-și trage banii, căci nu sunt siguri că o să găsească ai da nici cu 4%; dacă unii dintr'ânșii ar reclama valórea nominală, guvernul le pôte plăti lesne, emițând rente pe baza de 4%. Guvernul frances la 1852 a convertit renta 5% în 4¹/₂% și a redus în budget suma destinată la esercițiul rentei cu 17,500,000 franci

ceea ce înfățișeșă un capital de 390 de milioane; este ca cum ar fi stins din datorie 390,000,000 franci.

— Cu toate că mă inclin tot-d'auna înaintea înțelepțiunii guvernelor de care îmi vorbesci, dar nu văd cum cu systemul de datorie consolidată și cu acela de conversiuni de rente să plătesce uă dobândă mai scădută de cât cea obișnuită și cu care póte găsi or ce om după considerațiunea și creditul de care se bucură.

— Cum ai putut crede că guvernele se împrumută cu mult mai eftin decât particularii, cum ți-ai închipuit că un om care ar avea 1000 de franci de dat cu dobândă o să alerge să'i dea la Stat cu 8% și cu 9% când găsește a'i da cu totă siguranța pe 10% și pe 11%. În general trebuie să știi că banii nu au inimă; nu sunt supuși decât la regulile calculului. Este știut că renta s'a suit la bursa Parisului în ziua când a sosit scirea nenorocirei de la Waterloo; banii s'au înveselit de uă nenorocire națională, cea cădere era să aibă de rezultat încetarea resbelului.

Sunt guverne care au cređut că ar fi găsit mijloc de a se împrumuta eftin, și chiar fără dobândă, împrumuturile forstate, alterațiunea monedei, moneda de hârtie, privilegiurile de jocuri de noroc, de loterii &, s'au dovedit că sunt nisece avantaje ilusorii și vătămătóre pentru Stat și pentru public, uă spoliațiune și uă jăfuire; toți scim în ce deconsiderațiune și incurcătură s'au aflat finanțele Turciei din cauza alterațiunei monedei, și cât a suferit Francia din pricina asignațiilor.

Un mod de împrumutare întrebuițat de cele mai multe guverne, dar care nu p^ote avea o prea mare întindere este acela al *împrumuturilor ascunse*; el consistă în a lua de la tesaur banii depositelor și al cauțiunilor. Aceste împrumuturi sunt nepăstuitoare pentru acei ai cărora sunt banii, pentru că de cele mai multe ori li să plătesce un procent mai mic decât acel obișnuit.

Pentru a asigura funcționarea regulată a exercițiilor bugetelor în contra întârzierilor de încasare a veniturilor staturilor și a impozitelor, guvernele întrebuițesă *datoria flotantă*, datorie cu termeni prin emiteri de *bonuri de tesaur*.

Or care ar fi modul împrumuturilor, fie consolidate, fie flotante ele sunt împovărătoare pentru contribuabili. Singurul system financiar bun este, echilibrarea bugetelor prin venituri și prin impozite.

— Bine! așa p^ote să fie când finacele sunt regulate, dar când s'ar încurca, cum se pot regula altfel decât prin împrumuturi?

— Mijlocele de a descurca și a regula finacele sunt puține și foarte simple; le scim toți, și nu sunt, nici nu se pot^u găsi altele; ori câte ar voi să ne dică unii și alții.

Cel mai d'ânteu și mai de căpetenie din toate este mărginirea cheltuelilor, el are de consecință naturală întrebuițarea prisosului veniturilor asupra cheltuielilor în stingerea datoriei. Or care ar fi modul întrebuițat pentru desfacerea unei datorii, toate sunt bune, când nu să contracteză alte datorii.

Când termenii plății nu sunt obligatorii pentru Stat, precum este cazul consolidărilor, reducțiunea dobânzii prin conversiunea rentei este un bun mijloc.

Dacă Statul are domenii, vânzarea acelor proprietăți sau a unei părți dintr'ânsele poate fi uă bună chibsuire. Este mai avantajos a se plăti datoria și a se scăpa de uă rană care róde.

În fine un mijloc de a regula finacele este sporirea veniturilor.

— Eū am đis tot-d'auna că avem mare trebuință a mări impositetele.

— Să mă erți domnule, dar sunt silit să te las, trebuie să mă duc să văd cum pun porumbul, să nu mi'l pue prea rar. Când imi vei mai face onorul a mai veni pe aici, vom urma împreună convorbirea noastră. Voiū căuta atunci a'ți espune cum înțeleg eū sporirea veniturilor și reducțiunea cheltuelilor. De uă cam dată dămī voe ați mai đice încă uădată : că sporirea impositelor, departe de a mări veniturile, de cele mai multe ori le reduce, căci scumpesce producțiunea, și scumpirea producțiunei, sue prețurile și prin urmare scade consomațiunea productelor țerii în intru și afară.

La revedere domnule! dorobanții impliniseră misiunile lor, surugiul plesni din biciū de patru ori, caii porniră pe fugă și trăsura dispăru într'un nuor de praf.

PARTEA A PATRA.

PROPRIETATEA.

1865

I.

Numerasem *patru sute două-deci și opt* de galbeni inginerului care bine-voise a măsură și a delimita fostilor mei clăcași *șase mii pogone* de pământ din moșia mea, pământ bun, pământ ales fără mărăcinii fără prund și fără contestațiune; cedat în virtutea legii sale a ordonanței de la 14 August 1864 pe precii de *șapte sute două-deci de mii de lei*, platnici în termen de *cinci-spre-dece* ani. Alergasem la Tirgovise ca să dobândesc vidimarea bonului meu provisoriu. După trei zile de acceptare și de alergături de la un cancelarist la altul, eșiam triumfător din biuroul comitetului permanent cu hărtiea în buzunar. Eram dinaintea turnului Kindiei, orologiul arăta două ore, aveam tot timpul să măntorc până'n noapte acasă, depărtare de două poștii; dar gândindu-mă mai bine și fiind sémă de uă jumătate de oră pentru pregătire, de patru ore de drum, de șanțuri, de făgașuri și de un cer fără stele, am ajuns la concluziunea că pentru respectul óselor mele în general și a trăsuri în particular, prudența și instinctul de conservațiune imi comanda să amân întórcerea mea pe a doua zi.

Forma Normandă a turnului cu ferestre gothice și balcone florentine presintă ochiului un ce bizar și neînțeles; dar ruina Genovesă pe care să rădică acest turn descéptă suvenirea trecutului. Acolo era pórta curței celei vechi. Ruinele palatului Domnesc sunt atât de mărețe încât nu am putut nici uădată intra în acele diduri fără să fiu coprins de un sentiment de venerațiune pentru umbrele eroilor căroră le suntem datorî gloria și existența noastră națională.

De când am început a ceti în cartea trecutului am găsit tot-d'auna uă nespusă mulțumire și uă adevărată consolare a mă rătăci prin ruinele Tirgoviscei. Or de câte ori m'am întors în țeră am alergat îndată într'acest oraș, am alergat ca un pelerin coprins de respect și de venerațiune, să mă închin locurilor sacre ale istoriei noastre. Tirgoviscea este pentru mine un tablou synoptic al vieței patriei noastre. Nu am putut vedea nici uădată turnurile bisericei vechi fără să 'mî apare umbra lui Mircea cel bătrân întinđându-și brațele sale uriașe de la Sereth până la Porțile de fer. Pe acei timpî de luptă neîncetată, aședarea capitalei la gura munților nu era uă cestiune de paysaj, de comerciū saū de aer curat; era uă cestiune de apărare națională, uă cestiune de strategie. În timpî de năvăliri necontenite, unde s'ar fi putut pune mai bine capitala țerei! Uă pozițiune din care un căpitan ager să pótă avea ochiul pe tótă țera și ajunge în contra năvălirilor cu repejunea fulgerului la gurile Oltului, la Jiū la Argeș și la Ialomița pentru respingerea inimicului care voea să ne cuce-

réscă. Nici uădată suvenirea acestui eroi nu s'a de-sceptat mai vie în spiritul meu ca în anii din urmă. După cinci secolii, când Europa a voit să întărească un Stat Român la gurile Dunărei nu a găsit uă temelie mai tare de cât tractatele lui Mircea și a lui Bogdan, pe acea pétră s'a rădicat un edificiu politic nou care să va întări din și în și prin înțelepciunea și prin patriotismul Românilor. Viitorul naționalității Române este mare, de aceea el descéptă gelosii și rivalități mari.

Tirgoviscea este pentru Români uă suvenire de mărire, de umilință, de veselie și de durere. De câte ori pământul pe care stau aceste ruine nu s'a adăpat cu sângele generos al străbunilor nostri, vărsat vitejese pentru apărarea țerii în contra năvălirilor streine și pentru apărarea libertăților publice în contra încercărilor culpabile și imprudente de despotism și tyranie ale unora din Domnii nostri! Dar care naționalitate și care libertate s'a cimentat alt-fel de cât prin luptă și prin sânge. Tirgoviscea a vădut în zidurile ei de două ori pe Stefan cel Mare, uă dată pribeag cerând de la Radu ajutor în contra lui Aaron, și altă dată încercând a uni Principatele sub un singur sceptru.

Pe malul stâng al Ialomiței să rădică monastirea Délul, acest Mausoleu al unuia din cei mai puternici Domni ai Românilor, monument frumos și măreț prin architectura și pozițiunea lui, monument care ne aduce aminte cât era de mare strășnicia în moravuri și cât era de puternică credința religioasă a

clerului Român, cât de pioși erau Domnii dup'atunci. Ce timpî de credință și de virtute! Cum ați trecut, voi atâtea Domni care ați rădicat pe pământul nostru capete d'operă de arhitectură, Domni care trecęți în viața eternă fără a lăsa în urma vóstră altă avere de cât un nume strălucit și exemple de virtuți mari. Gloriose umbre cât ne este de dragă memoria vóstră!

Printre ruinele acestui oraș să aude încă după trei secolî vocea lui Mircea arangiând căpitanii și pornind spre Sereth strigând : „Moldovenii ne sunt frați tre-
„bue să'i ajutăm la nevoie, sórta lor este a noastră,
„când vor peri ei, noi nu mai suntem!“ Și astăzi încă simțim sub picioarele noastre șanțurile peste care au trecut triumfătorii Români ai trei Principate cu Mihal cu Stefan și cu Batori, dând fără cruțare sângele lor pentru a scăpa capitala României de crudul Aali. Biruitorii săi biruiți, Români pot fi mândri de luptele ce au susținut; și vechile lor capitale vor străluci etern ca nisce monumente pe care să află înscrise frumoșele precum și tristele ȃile ale națiunii Române; ȃile strălucite, pentru că ne am luptat cu vitejie, triste pentru că împărțiți și desbinați am fost siliți să priimim condițiunii aspre și să jăcem mai mulți secolî în amorțire.

De la Mircea până la Vladimirescu nu este un singur nume ilustru care să nu fie scris cu sânge pe pământul Tirgovisei. Acolo este légănul luptelor și al sacrificiilor patriotice. Tóte gloriile noastre militare au trecut pe acest pământ și au lăsat urme sângeróse într'acest oraș. Ve salut umbre ilustre care ați com-

bătut și ați murit pe câmpuri de bătălii victorioși ca Mihai, sau victime a invidiei și a trădării ca Vladimirescu! Numai acei care știu a să bate și a muri pentru apărarea țării, potu avea patrie, numai acei care știu a se bate și a muri pentru apărarea instituțiilor țării potu avea dreptate și libertate.

Biserica Stelea zidită de Vasile Vodă al Moldovei stă și astăzi în picioare, monument sfânt de înfrățire și de unire. Acolo odihnescu corpurile decapitate a douăspre-zece boeri, martiri ai apărării libertății în contra tendinților de crușime ale lui Vlad.

Să întunecase, nu mai puteam ceti inscripțiunile, începuse uă bură de ploe rece și fuiu silit a lua drumul spre casă. Intraiu la Otelul lui Petrică Brașoveniu, norocul m'a dus să prânzesc alături cu un membru de consiliu. Să nu ve mirați, mă rog, de o asemenea întâmplare fericită, căci în secolul de lumină în care trăim, fie care Român este mai mult sau mai puțin consilier de ceva. Vecinul meu de masă îmi laudă cu multă căldură virtuțile și meritele ministerului compus de bărbați care au știut, printr'ua trăsura de condei să puie capăt intrigilor și ambițiunei coalițiunei pe care o califica cu emfas de coalițiune monstruoasă, dovedindu'mi cu multă înlesnire la vorbă că umbla să perdă țera. Vorbea de două ore pe această thesă fără întrerupțiune; ascultam dormitând și asceptam cu nerăbdare uă pausă a limbutului seŭ rechisitoriū în contra claselor celor de sus ca să mă pot retrage în camera mea din otel. Când amabilul meu comesean uitându-se la ceasornic strigă :

— Opt ore!

Și'mi propuse să mă presinte la Dómna Briolénu damă la modă, unde să stringea séra tótă nobilimea și funcționărima vechei capitale a țării románesci; acceptaiú amabila propunere și'n câte-va minute îmbrăcasem uă toaletă cuviinciosă și mă închinam respectuos inaintea celei mai elegante dame de provinciă. Uă rochie de atlas verde cu crângi galbene întinsă pe un malacof din cele mai umflate lăsa în urmă'í uă códă de trei coți, un ciupag de două degite agățat cu două panglicuțe de umeri goli și grași; uă bertă de Șantilly de bumbac negră încadra sinul umflat al damei; la cap împodobită cu două oca de pěr legat în cordele de catifea roșie cu stelișóre de aur cu moțuri de hurmuz și cu ciucuri de fir. Dacă pe de uă parte își arăta prea mult frumusețea brațelor, a peptului și a spinării, pe de alta își ascundea obrasul sub o tencuélă grósă de prafuri albe roșii și vinete; nu'í lipsea nici pelea de liliac pe sprincene nici risticu la códa ochiului și sub gene, tóte chichițile dresului, sulimanului, machilajului ș'ale repicagiului îi erau cunoscute și familiare.

În mijlocul unui salon mare, între două odăi bogat mobilate cu stofă de brocatelă de mătase, luminate cu spermacetă, în candelabre și în girandole; să întindea uă masă lungă rătunjită oblu la capete, acoperită cu postav verde prins pe margini în cue de alamă; în tóte colțurile camerilor câte o mescióră de wist cu lumânări în sfeșnice și cu tóte instrumentele necesarií, de fie care câte două perechi de

cărți patru condee de credă în hârtie verde poleită și periute cu cōda de bun-lemn de Fernanbuc.

La masa cea mare câți-va tineri, doi ofițeri și patru dame stau cu ochii țintiți la cărțile ce cădeau în cadență dintre degitele subțiri și experimentate ale unui înalt funcționar al județului; un morman de napoleonî să adunase dinaintea norocosului bancher; trei băeți ș'o fetiță să uitaū cu jind cum trecea norocul capricios, înveselind și mâhnind când pe unii când pe alții; păreaū că și dic: *Nous entrerons dans ta carrière quand nos aînés ne seront plus.*

La trei mese de wist doi-spre-dece funcționari petreceau noptea dând cărți la fel; în camera din drépta, pe o sofa turcescă cu două paturi, împrejurul unei mese rotunde pline de virfuri de țigarete și de chibrituri arse, în mijlocul unui nuor de fum auđiū vorbă; conversațiunea părea vie; mă apropielaiū.

— Nu mai e de trăit soro! ȃicea o cocónă bătrână cu sprâncenile făcute; s'a mai auđit pânea dece gologani? nu mai le este témă de Dumneđeu.

— Fă ca mine cocónă Saftico respundea Madame Economescu, damă matură, dar încă în pretenții de frumusețe, măritată în a treia cununie cu domnul Economescu fost grămătic la un Egumen Grec. Eū cumpăr grău de la obor și fac pâne în casă, imi vine pe trei gologani ocaoa; despre carne, trăesc cu păsari; curcanii sunt acum fōrte grași. Ce să fac?

La apropierea mea de cerc tēnerul Oftescu aspirant de sub-prefectură, intrerupse într'un mod aspru casnica conversațiune.

— Da dăte în colo că te-ai făcut de nesuferit leliță Anico, nu mai vorbesci de cât de găini și de zarzavatură! Ba că una e scumpă, ba că alta nu să găsească; dar pe cine ai mai vedut să móră de fóme în Tirgovisce? Veí să fim tot barbari cum eram, te ții de boeri, de reacționari ai! Asta nu să mai póte, am intrat într'o eră de libertate și de egalitate și este sciut că aceste binefaceri ținú scump; ne-a spuso curat ministru în cameră. Și întorcându-se către mine.

— Ce mai veste Domnule prin capitală? veniți de la Bucuresci, ce fac împărații, ce mai ȕice Napoleon III? Era vorba să se schimbe ministerul; ce; ear a remas! Dar n'o s'o ducă mult pentru că ne trebuie astăzi un minister patriot; trebuie o mână de fer care să scie să dea satisfacțiune aspirațiunelor naționale.

— Da că să dea Dumneđeú să se mai schimbe, că destul de când tot unií . . . Până când frate tot áștiea? Să se mai chivernisescă și alții, să ne mai vie și noă rândul! Credeți-mě, cinstit vė spuiú, nu mai am ce da la cuhnie, ȕicea domnul Paraponisescu; de s'o face coconu Tache Tuică apoi sunt sigur că de astă dată mă face president. Ce om bun! omul lui Dumneđeú; ce fericire și ce belșug în țeră când era ministru; adevěrat om de stat; ploa și ningea la vreme, să făcea grăú și porumb de n'aveai unde 'l pune; de câte ori mă vedea imi vorbea, mă întreba. „Ce faci berbantule? am aflat câte-va coțcărií d'ale tale! veđi, ferescite să nu te afle presa. . . .“ Dumneđeú să'í dea sănătate! mi'aduc aminte când m'a făcut judecător, nu aveam para frántă. Íi vorbise văru

Mihalache și d'o dată m'am pomenit că mă chiamă și'mi dice: „Manolache, vremea este critică, timpul „faptelor a sosit; avem trebuință de ómenî devotați, „de ómenî care să nu asculte de unii și de alții; „sciũ că ești om independinte și inteliginte; te fac „judecător. Sunt acolo la voi duoă pricinî la care „mă intereseș, veđi când o fi să se infățișese să vii să'ți dau instrucțiuni.“

Domnul Zanfir Toroșpan boer de țeră podgorean hrănit cu muncă și cu rachiũ de prune, lepădă țigara din gură tuși de trei orî și încep cu un glas gros și regușit.

— Eũ ved că și cu schimbare și fără schimbare tot mai spre rėũ mergem; nu mai avem nici biserică nici familie, birurile să tot sporescũ și datoriei publice nu'ı mai dai de căpătaiũ; duoă sute de banițe de galbeni, o clae de aur cum dicea vãru Toma, și tot cresce ne'ncetat cu sutele de milión pe tot anul; reforme peste reforme, îmbunătățiri peste îmbunătățiri, organisări peste organisări și când colo ce veđi alta decât dorobanți și vătășei alergând cu limba scósă, bătând și inchiđând pe bieții creștini ca să scótă bani; bani și ear bani, și când cauți nu găsești nici uă dată uă lescae în vistierie; parc'ar fi uă bute spartă; n'a mai lăsat para nici de sământă în punga Românului, în colo nimic; nici securitate, nici dreptate, nici drumuri; mai 'nainte guvernul tot te mai ajuta când aveai câte un pãs; acum daca te duci să te jãluesci de vre o datorie, de vre o călcare, nici nu vrea să te'asculte, îți dice că are alegeri, că catihisesce pe

primari, că face bugetele comunale și miș de miș de cuvinte fără înțeles.

Domnul Măslescu înduioase bancu și vedând că vântul norocului începuse a bate spre punctori părăsise postavul verde și venea către cercul nostru sunând buzunarele și cântând.

— *La donna e mobile...*

— Sciū eū, strigă infuriat domnul Fanaridis, fost magistrat, la cine faci alusie cu cântecul dumitale; asta a fost o calomnie și o voiū dovedi-o înaintea justiției, lada s'a găsit spartă în pădure.

— Spartă, dar golă; bani și documentele nicăiri, duse un glas de la spatele meu.

— Da de geba te-ai supărat domnule Fanaridis, cântecul Dumnélui este o arie de la operă, întrerupse tânărul Fluturescu diletant, fost casier de plasă.

— *Qual piuma'l vento.*

Cântând cu un glas de tenor sfogatto, și în două sărituri de polcă să opri d'înaintea mea dîcînd:

— Vă aud criticând guvernul, aveți dreptate, și eū dîc; dar știți de unde vinū tóte relele? ele vinū de la desființarea casieriilor de plasă, totul este că unii scapă fără a plăti impositul personal; ear apoi despre cele din afară stăm bine, avem pe Francia și pe Italia cu noi, Turcul a ajuns de tremură de frică când aude că ne armăm, Englitera móre de necas că nu are ce'si face capulu, ce să facă! că a apucat de și'a băgat tóte capitalurile în țera nóstră cu podurile de fer. Muscalul să uită și tace că nu mai are nici uă putere de când am băgat pe călugării greci

intr'o cójă de rac. Acum dac'ar avea camera minte să reinființese și casieriile de plasă ar merge lucrurile găitan, și imi întinse duoë hârtii dicându-mi :

— Iscălesce și dumnéta adresa acésta de admirațiune și de recunoscintă națională către guvern și prenumérate în lista de subscripțiune cu vr'o dece, duoë-deci de galbeni ca să'î oferim un pistol, o pușcă ș'un tun.

— Eū domnule nu simpt entusiasmul dumitale, nu înțeleg patriotismul tot într'un fel cu dumnéta.

— Chestiune de apreciațiune, dise locotenentul Spadon oficer în retragere din causă de sănătate compromisă în serviciul Statului.

— Așa să trăesci domnule iscălesce adăogă cu un glas armonios și blând cocóna Zinca Limbuțesca, damă tânără, frumósă și răsfatată în adorațiunile tinerimei celei mai poleite a județului; îi trebuie să ducă și el săracu măcar o sută de iscălituri de admirațiune și vr'o mie de galbeni pe lista de subscripțiune, doar de i-or da un post; e păcat sārmanu! uite am iscălit toți.

— Argumentele acestea recomandă fórte mult simțibilitatea sufletului și bunătatea inimei, virtuți care să resfrâng plăcut în azurul frumoșilor dumitale ochi plini de compătimire; dar cu tótă dorința ce am de a face ceva care să mă înalțe în spiritul unei dame așa de plăcută; nu pot iscăli hârtiile ce mi să presintă, fiind că a mulțumi unui guvern când nu merită este de un rău cetățian.

— Da de vor veni streinii în țeră cu ce să ne

împotriva domnule, cu pumnul strigă indignat locotenentul Spadon. Aci este uă chestiune foarte mare de apreciațiune și de patriotism.

— Nu domnule patria să apără cu puscă și cu tunuri; dar fiți bine încredințat că acele din subscripțiunea dumnévoastră nu facă nici cât un ciomag. Româniil vor pune înaintea streinului pepturile lor când vor fi împinși de patriotismul acela care să dobândească prin puritatea sentimentelor, printr'ua viață plină de moralitate și de virtute, iar nu prin curajul care emană din înjosire, din lingușire și din corupțiune; căci acela nu poate face decât numai sclav; și numai omeniil liberi își pot apăra patria.

— Să poftescă mă rog streinul strigă un gros funcționar, de la o masă de cărți; cer numai trei luni de la Dumnezeu, până voiă vedea fonderia isprăvită. Măne mă duc până'n dioc, să iscălesc contractul cu zidariil.

— Dar nu ști că nu poți să închei contract până n'o vota camera fondurile necesariil, întrerupse un tânăr cu barba ascuțită; deosebit de acesta trebuie licitație; sunt și eu concurent ca unul ce sunt arhitect.

— Nu trebuie nici votul cameriil, nici licitație, chestiunea fiind urgentă cade în categoria articolului trei al statutului de la Canligea și prin urmare nu are trebuință nici de votul camerilor nici de licitație, ripostă partenerului grosului funcționar asvârlind uă carte și cerând atu!

— Ca măne te ved și pe tine vere Costache cu

palat în lacul Icoanei, și se cocóna Zinca, suflând un nuor de fum pe nas.

— Da cu ce o să faci fonderia Domnule? întrebă domnul Toroipan, aud că în visterie fluera vântul.

— Chestiune de apreciațiune întrerupse locotenentul Spadon, pentru trebuințe atât de naționale și de patriotice să găsească tot-d'a-una bani; Napoleon să trăească ne dă cât om vrea; fonderia nu poate să rămâie jos, ea este temelie naționalității noastre; pentru arsenale, casarmii, fonderii și grajduri nu este Român care să nu-și dea și cămașa după el.

— Dar de unde să mai dea nene? întrebă Toroipan, că nu mai are; plătim imposite fel de fel, fonciar, personal, județian, comunal, imposite directe și indirecte pe sare, pe vin, pe rachiū, pe tutun, pe zahăr, pe or ce puț mâna, pe or ce beț, pe or ce mănâncă, pe or ce îmbracă; d'o cădea fiime-o la sorți trebuie să mai dau și acolo cincă miș de lei ca să-l scap de miliție; mai pune și subscripțiile pentru tot felul de fapte patriotice și bacșișurile pe la ómenii stăpânirii când ai vr'ua trebuință și fă socotélă de veđi ce-ți rămâne. De unde să tot dăm că nu mai avem, să mă tot străfuească cu tot felul de hárții n'o să mai pot da și n'o să mai pótă lua. De când au venit uă grămadă de procopsiți după la Paris ne-au stricat rostul, ne-au adus în țeră sărăcia, nepăsarea de Dumneđeū, ruina proprietății, ne-au rădicat respectul familiei și ne-au stricat posturile; tóte relele ne vinū de la cărțile cele multe; de la desvltarea ideilor. Unde avem noi putere să ținem o gră-

madă de lucruri : progres, libertate, civilizațiune ? Astea or fi bune pe la împărățiile care sunt bogate, dar nu la noi, or să ne aducă în sapă de lemn !

— Póte că multe din relele nóstre ne vină de la unele reforme precipitate și rău studiate aduse de ómenii vechi saú de ómenii nuoi ; dar greșesci când le atribui civilizațiunei, învățăturai și ideilor liberale. Un om cu cât este mai învățat cu atât înțelege și cunoșce mai bine mărimea lui Dumnezeu ; acei care au făcut cele mai mari și mai frumoșe descoperiri în științe au fost ómeni religioși, plini de credință și de iubire către Dumnezeu ; de aceea i-a și luminat, le-a rădicat spiritul și i-a făcut să strălucescă în lume ca nisce făclii în mijlocul întunericului. Învățătura nu depărtésă pe om de la creatorul său, din contra il apropie de densus și'l întăresce. Cu cât un om scie mai mult, cu cât cugetă mai bine, cu atât este mai în stare de a cunoșce și a înțelege puterea și înțelepciunea lui ; cu cât o trăi mai mult în mijlocul unei națiuni civilisate și s'o identifica mai bine cu moravurile și cu obiceiurile unui popor luminat cu atât va sci a pădi mai bine religia lui și a respecta pe a celor-l'alți, cu atât va sci a iubi familia și a'i aprecia fericirile, cu atât va sci a apăra mai bine proprietatea sa, și a nu s'atinge de a celor-l'alți, cu atât va deveni un amic mai călduros al dreptății și un inimic mai neîmpăcat al corupțiunei.

Aci fuiú furios întrerupt de asprul Toroipan.

— Ce'mi spuî dumnéta, domnule ? dar n'am văđut eú un om învățat, un doctor în legi, un adevărat

procopsit cu uă diplomă tocmai atât de mare, scrisă cu fel de fel de litere pe piele de dobitoc, un doctor mare care mi-a susținut ziua 'namiada mare că în drept nu există nici familie, nici proprietate, că acestea toate sunt numai nisce iscodiri ale popilor ș'ale boerilor, că sunt nisce iresuri și că peste puțin legiuitorii o să le scoță din cărți. Dicea în vileag că religia lui Christos o să trecă ca a Elinilor și ca a Romanilor.

— Acela Domnule nu era doctor în drept; cum vrei Dumnéta ca un om care a studiat legile să nu credă mai mult și mai tare chiar și decât noi în știința dreptului. Codurile sunt stâlpii edificiului social; adeverații legiștii o cred și ca ómenii învățați și ca ómenii de profesiune; și știu că tot omul își iubesc și își laudă meseria, or cât de modestă ar fi, ba încă îi atribue un merit și mai mare decât i să cuvine. Ce ar rămânea știința dreptului dacă s'ar scoate din cărțile de legi religia, familia și proprietatea? Ea dumnéta toate legile, condica civilă, condica penală, toate legile de la Moise și până'n ziua de astăzi, deschide-le or unde vei voi, citește-le din scórță până 'n scórță, capitol cu capitol, articol cu articol, și nu vei găsi un singur rând, un singur cuvânt care să nu aibă drept scop unul dintr'aceste trei principii: *religia, familia și proprietatea*. În adevăr s'aun găsit în toți secolii ómenii care s'aun încercat a ataca aceste fundamente ale societăților civilizate; dar acei ómenii nu aun eșit din rândurile legiștilor și nici putea fi dintre ómenii creșuți și hrăniți cu studiul legilor și al dreptului; căci legiștii nici nu pot măcar în-

țelege uă societate lipsită de aceste base. Știința dreptului ar fi desființată și anulată îndată ce ar cădea unul dintr'acești stâlpi. Fii bine incredințat domnule că acela care ți-a dis că în drept nu există nici familie, nici proprietate, nu era un doctor în drept, diploma lui era luată cu înșelătorie, jurisconsultii să lepădă de dânsul și'i contestă titlul ce'și dă.

Tinărul Vintilă fiul repausatului Moiescu din târgul Herța, Român neaș, profesor, patriot călduros și democrat se aruncă ca un șoim în conversațiune tăindu-mi vorba.

— Onorați domni și onorate dómne! Eruditul doctor menționat de venerabilul domnul Toroipan nu a fost bine înțeles de amicul nostru, de și dumnélui este demn de tótă stima și venerațiunea nóstră ca unul ce este fiu al poporului, moșnean și mazil. Acel bărbat mare când a fulgerat și a tunat ca nemuritorul Joe în contra religiunei, a proprietății și a familiei a proces cu multă logică, cu răciune și patriotism; el înțelege pre om așa precum ar fi trebuit să fie, ear nu pe omul ce vedem; vorbea de omul cel adevărat *homo naturae* cum îi dice Aristoteles, ear nu de acel alterat pe care Plinius Junior îl distinge prin defnăciunea de *homo sociabilis*. Este óre dubităciune că degradăciunile ce vedem în țera nóstră mult iubită nu vină din legislăciunile despotico aristocratice sub care a gemut eroicul popul Român, ci dintr'uă religiune care fiind greco-istrailită nu póte fi a nóstră căci nu a fost a străbunilor noștri Romanii. Eū vē fac dechiarăciunea că asupra acestor materii de un

ordin înalt 'm-am convincciunile mele formate prin observăciune și sperimentăciune; eată *verum cursum rerum!* să vi le spuiū eū : în scōlă la mine vinū copiī bunī sdravenī d'acasă de la părinți, *sani corpore et spirito*, cum am dice și acolo prin comuni-căciune și contaminăciune mă pomenesc cu ei stricați; de aceea dice și eū cu filosoful : *ergo socialitas pernitiiosissima est.* Și conchid că trebuie să ne înturnăm la omul naturei și opines împreună cu sapientul Doctor pentru desființarea religiunei familiei și a proprietății care sunt nisce instituciuni feudale care nu pot conveni unei societăți june și democratice ca iubita noastră patrie România. Acum să venim și să cercetăm prin răciune care este metoda care ar avea mai multă eficăciune pentru abolăciunea acestor trei rele și pentru stabilirea nuoilor relăciuni între ómenī, și găsesce că logica imī dice că trebuie să ne facem naturali, adică să recunóscem de bune și onorabile tóte impe-recherile între malī și femele și a pune tot pe o linie de drepturi pe toți născuții de or ce sex fie din cununie saū din flori, din adulter saū din incest; să rădicăm un azil mare unde să dăm o educăciune democratică și naturală tutulor copiilor fără distinctăciune, ascunđându-le chipul și numele părinților și inzeastrându'i la timp din casa Statului. Eū mă trag din nemuritorul Vintilă Vodă precum o dovedesce, că duoă și cu duoă facū patru, numele meu și inelul ce port în deget; dar susțin acéstă opinie *rostro et unguibus* fiind că sunt patriot adevērat și democrat;

fac cu plăcere sacrificăciune de strălucita mea origină pe altarul patriei.

— Democrația și patriotismul nu aū nimica a face domnule cu ideile subversive și eronate ale Doctorului de care ne vorbea adineori domnul Toroipan. Este adevărat că în societățile moderne mai sunt încă multe rele și suferințe, dar reformele și îmbunătățirile aduse pe totă ȋioa în regimul politic și social, după mătore chibsuiri, treptat și la vreme le fac să dispară una câte una; progresul și civilizațiunea aū de scop îndreptarea relelor și îmbunătățirea societăților omenesci; car nu desființarea lor și întorcerea la omul sălbatic saū la omul naturei. Ideea de natură absolut bună a omului a fost propagată cu mult talent de unii din filosofii secolului trecut; dar a pretinde într'un mod absolut că tot reul din lume nu provine decât din starea socială, este a blesfema în contra Creatorului; a pretinde că în starea de natură ar esista o mai mare cătime de bine moral decât în starea de civilizațiune, este a nega înțeleptiunea lui Dumnezeu care a făcut pe om sociabil; a susține asemenea teorii, este a nega cea mai frumoasă din toate legile ordinului universal, legea perfectibilității.

Părintele Pahomie care isprăvise paralele în pichet veni în mijlocul nostru și luă parte la conversațiune.

— De ce susții domnule, că Dumnezeu a făcut pe om să trăească în societate; dar noi călugării nu suntem omeni? și trăim cum dă domnul prin chinovii și prin mănăstiri.

— Mai întâiu că prezența sfinției tale între noi

este uă protestare vie în contra încercărilor de uă viață izolată; deosebit de acésta, viața monastică ast-fel după cum să practică în monastiri și în chinovii nu este uă viață de isolare; dar chiar de vei vorbi de călugării cei pusnici, tot obiecțiunea sfinției tale nu se aplică la casul de care vorbim fiind că sihastrii aceea care aū trăit uă viață de isolare completă, s'aū depărtat de lume și ș'aū impus'o ca uă privațiune, ca un sacrificiū făcut lui Dumneđeu de mulțumirile dintr'acéstă lume, ca să dobândescă fericiri mai mari, mai înalte și ne'nterupte în lumea cea eternă. Viețile sfinților ne arată câtă virtute a trebuit să fie într'acei ómenii ca să pótă resista privațiunelor ce'și impuneau și tentațiunei de a se întórce în lume. Statistica închisorilor *celulare* arătândune mulțimea casurilor de aliențiune mentală ne dovedesce cât este de anevoe omului a trăi fără a comunica cu alții, când nu este susținut de uă idee mai presus de gândirile ordinare. Aristot dicea că : *omul ca să nu aibă trebuință de societate trebuie să fie vită sau Deu.*

Omul uă ființă de un ordin mai înalt de cât tóte cele ce există pe facia pământului, trebuia neapărat să fie sociabil, fiind că numai în contactul cu alți ómenii își póte mulțumi aspirațiunile sufletului și ale intelectului, căci numai în starea socială póte găsi sprijinul necesariū la împlinirea trebuințelor și a dorințelor sale; numai în viața socială, în unirea a mai multor interese într'unul și același scop póte găsi puterea de a învinge pedicile și greutățile ce întâmpină din partea naturei și a prejudițiilor; numai în

viața socială să p^ote lumina și perfecționa. Prin schimbul ideilor sale cu acelea ale altor omeni își măresce cercul cunoștințelor; puterea fie căruia să adaogă și să înmulțesce cu puterile de aceeași natură ale celor-l'alți și dobândește ast-fel ceea ce putem numi lucrarea spiritului omenesc. Industria și meșteșugurile, artele, științele și literatura, aceste mari și frumoșe produse ale inteligenței care sne pe om atât de sus în ordinul moral și intelectual sunt monumentele nedestructibile rădicate de lucrarea colectivă a spiritului și a puterei omenesci, adică a sociabilității. La lucrările secolilor trecuți vin^u de să adaogă descoperiri de adevăruri noi peste care secolii următorii adaogă altele și ast-fel omenirea să sue treptat pe totă dⁱoa către perfectibilitate îmbunătățindu'și neconținut starea materială intelectuală și morală. Bufon dⁱcea că omul ține puterea sa de la societate, d^{en}sa 'i-a perfecționat rațiunea, 'i-a exersat spiritul și 'i-a înmulțit puterile.

— Pot dovedi prin antropologie, osteologie, miologie, psihologie, filologie și ethnologie că ideile dumitale sunt eronate; e^u Vintilă o dⁱc și 'o repet: omul nasce bun și să strică în societate, o știu din observațiunile făcute în sc^olă la mine, sunt os de Domn; demonstrațiunea v'am făcut'o prin numele me^u și prin inelul ce port în deget; dar imⁱ place a spune adevărul, căci sunt democrat, liberal, amic al poporului, om onest și patriot.

— Tacⁱ dascăle! nu ve^ui că nu ai dreptate? strigă coc^ona Zinca lepădând țigara și lăsând un grup de

dame unde să discuta toaletele care erau să figurese duminică la balul prefectului. Ce am mai fi bună dacă nu am avea câte uă sintrofie, teatruri, baluri și plimbări nu ni s'ar ură să ședem singuri ca cucii? Tot ne-aduci de exemplu copii din scôla dunitale, că e ș'a sculă; să strică, veđi bine, dacă'i lași tótă dioa singuri de capu lor și alergî cu limba scôsă după mese și soarele; îți lipsesce vre un bal? te ții de rochile damelor; gîndesci că te faci haz. Cum te scoli o pleci la visite. Eū îți spui curat o să'mi eai băetu; nu'nvață nimic; bunătat de copil s'a făcut un desmetic decând l'am trimis la dumnéta. Eri soro dacă 'i-am ȓis că să nu mai zugrăvescă pe pereți și pe uluci cu cărbune și cu cridă fel de fel de ocări și 'i-am ȓis să lase slugile în pace, să mai citescă, să mai scrie, n'a ridicat mâna la mine? mi-a ȓis că vrea să fie liber ear nu sclav; alaltăeri mi-a fost mai mare rușinea, l'a'ntrebat nașaso, văru Alecu, ce n'vață? și el 'i-a respuns că citește cartea cu trei Dumneđei; Alecu 'i-a cerut să vadă cartea cređând că este mitologie, când colo era catihis. Eată cum îl învață dumnélui religia; mai bine îl dau la dascălu neamț, că să veđi pe băețelul leliți Săftichi de șase luni decând urmésă la dănsul 'ți-e drag să'l audî.

— Aci este uă cestiune de apreciațiune ȓise domnul Spadon, eū cred că omul nasce absolut bun și că totul depinde de la educațiune; eū am ȓis'o asta de când eram în scôla militară.

— Omul nu nasce nici așa de bun cât cred unii, nici de tot reū precum o ȓicū alții. Când observă

cine-va bine pe copii descoperă în ei uă mulțime de instincte rele care tóte să potú combata și desrădăcina printr'úă îngrijire continuă și persistentă, printr'úă educațiune bine înțelėsă. Adevărul este că de și omul nasce cu acele instincte rele, dar conține în sine simțiri care dezvoltându-se prin educațiune și prin relațiunile sale cu cei-l'altți ómeni îi dau puterea de a combata dispozițiunile cele rele; într'un cuvânt omul nu trebuie să se cređă din nascere nici prea bun nici prea reu. „*S'il se vante, dice Pascal, je l'abaisse, s'il s'abaisse je le vante.*“ Omulú nasce cu dispozițiuni și bune și rele, și în fine devine ceea ce'l face societatea. Numai prin educațiune să potú combata instinctele cele rele, numai ea le póte combata și póte face să nască în om dispozițiuni bune și vice-versa. Educațiunea trebuie să țintescă a face pe om folositor lui și societății, numai ea îl póte face să înțelégă că pentru folósele ce găsește în conviețuirea cu alți ómeni sacrifică multe din voințele sale, confundă în parte interesul individual în interesul general, contractă datorii care îi creadă drepturi la sympathia, la afecțiunea și la ajutorul celor-l'altți ómeni.

La aceste cuvinte Domnul Jăpcănescu vechiú zapciú din timpul lui Caragea devenit democrat infocat și procuror se sculă violentú de la uă partidă de ecarte și întrerupse cu un ton de indignațiune.

— Ce! ear am început a vorbi de drepturi și de datorii? domnule, nu mai vrem nici privilegiuri nici sclavie, ne-am săturat de aristocrație! voim egalitate

și libertate domnule! pentru asta ne-am sculat la patru-deci și opt; le vom pentru că ele sunt baza societății Române a patriei lui Mihai și lui Stefan. Ce să face mă rog libertatea individuală de vom admite drepturi și datorii? Așa unde mergem?

— Nici drepturile nu sunt privilegiuri nici datoriile nu sunt sclavie; dreptul este justiția ce să cuvine fie căruia; el rămâne tot-d'auna curat și frumos or care ar fi legile și instituțiunile; datoria este ceea ce trebuie să facem ca drepturile noastre să fie mai tari și mai bine pădite; ea este uă obligațiune primordială a naturei omenesci. Corelațiunea între drepturi și datorii este așa de strânsă în cât de ar voi cineva să le despartă ar distruge de uădată toate principiile de rațiune, de ordine și de echitate. Uă societate nu să pôte considera ca intrată pe calea progresului a civilizațiunei și a libertății de cât numai atunci când ómenii care o compunú au ajuns a înțelege sântenia datoriilor; numai atunci drepturile civile și politice devinú consecința implinirei datoriilor; ear daca fie care nu să gândesce decât la drepturi uitând datoriile care sunt sorgintea lor, acele drepturi devinú ilusorii și rămânú la discrețiunea celui ce va voi să le spulbere.

— Dumnéta vorbesci de societăți și ai dreptate; dar aceste theorii nu să aplică la uă națiune suverană și la un stat liber ca al nostru, respunse cu gravitate un judecător urmând cu condei de cridă cifrele după masă și proclamând roberul de șapte.

— Societate este uă dicere colectivă, conține în-

tr'insa idea de mai multe individe fără distincțiune de timp, de localitate, de seminție și de număr; adunarea a mai multor familii care au interese morale și materiale comune formésă uă populațiune; când acea aglomerațiune a dobândit prin limbă, prin religie, prin obiceiuri și prin aspirațiuni un caracter propriu și determinat trece la starea de popor; popórele prin dezvoltarea literaturii, prin tradițiuni istorice, prin creațiunea de instituțiuni și prin apărarea unui teritoriū propriū, ocupat de dênșii, dobândescū dreptul la uă viață proprie într'un teritoriū determinat și bine apărat, constitue uă națiune și formésă un stat. Ideea de societate, fie populațiune sau stat, coprinde într'insa idea de guvern și de legi care determină drepturile și datoriile fie căruia și altuturilor. Uă națiune este un compus de asemănări și de interese strâns legate între dânsese, uă asociațiune de ómeni civilisați, cu un teritoriū determinat, denumit și apărat de cetățeni uniți prin identitatea naturei lor physice și morale, prin lucrările prin care uă generațiune inzestreasă generațiunile următoare; uă asociațiune de ómeni uniți prin tradițiuni de gândiri de sentimente, de moravuri și de aspirațiuni. Ómenii ca să compue uă societate seriósă trebuie să aibă mai multe puncturi de asemănare între dênșii. Statul este concentrațiunea voințelor și dorințelor unei asociațiuni mari de ómeni ocupând uă țerră a lor, supuși aceluiași legi, având același guvern sau este uă adunare a mai multor state care prin obligațiuni mutuale concură la siguranța și la independența lor.

Cu cât observarea datoriilor, respectul dreptului și identitatea aspirațiilor strângă mai tare legăturile sociale între membrii unei societăți cu atât ei caută a se apropia unii de alții, a le conserva și a le apăra în contra oricărui încercări de a se atinge de dăsele, în contra or-cărui atac din întru saü din afară. Cu cât acele legături au produs mai mult rod, cu cât istoria unei națiuni este mai bogată în fapte mari și frumoșe cu atât credința și solidaritatea între membri ei este mai asigurată. Puterea și gloria națională creșce cu dezvoltarea unui popor, și dezvoltarea poporului să face atunci când voința lui merge în acord cu rațiunea națională. Trebuința de dezvoltare a făcut că fie-care națiune și-a creat o aptitudine proprie după geniul seü; toți recunoscem Italianilor o aptitudine artistică mai mare de cât a celor-l'alte națiuni; cine poate tăgădui ginta Anglo-Saxone o activitate mai mare în muncă și un spirit de asociațiune și de organizațiune care o face a fi admirațiunea societăților moderne. Deosebiriile între aptitudinile și tendințele națiunilor este productul naturei lor physice și morale, al climatei, al formațiunii geologice a pământului în care locuesc, al obiceiurilor, al moravurilor, al limbei, al religiunii, al guvernului și al intereselor; într'un cuvânt al geniului național. Aceste deosebiriile ajungă a fi une ori atât de însemnate încât le facă a se crede incompatibile între dăsele, nască rivalități și gelosii, împiedică prin toate mijlocele dezvoltarea unele altora, să vatămă, să sfășie și caută a se destruge între dă-

sele. Vorbim să înțelege de starea de astăzi, căci mâne știința și civilizațiunea, relațiunile politice, interesele internaționale și stabilitatea pot fi dărâma acele inimiții precum în alți timpuri nesciința și prejudețele le-au putut crea. Peste puțin va veni ziua când fie care va înțelege că fericirea sa proprie este strâns legată și dependinte de fericirile celor-l'alți și că interesul individual bine înțeles este acela care ne îndemnă a face tot ce putem ca cei-l'alți indiviți săi națiunii să devie cât să poată mai avuți și mai fericiti.

— Nu dic, și acesta poate fi o chestiune de apreciațiune, răsări locotenentul; dar ceea ce susține o națiune este armata, de aceea un stat trebuie să aibă mulți soldați căci alt-fel o iaă cele-l'alte puteri în picior.

— O națiune trebuie să fie tot-d'auna gata ași apăra teritoriul, dar nu trebuie să sacrifice tot la întreținerea de ostiri permanente care o ostenesc și o ruină. Societățile ca și indiviții nasc, trăesc, mor sau se transformă; fie mare fie mică ori ce națiune își are epoca sa de mărime și de decadență, de prosperitate și de nenorociri, să rădică și să menține nu prin arme, ci prin virtutea membrilor sei, și cade prin patimile care o corump și o demoralisă. Ostirile și forterețele le pot apăra numai atunci în contra inimicului din afară când în națiune se află virtuțile care îi dau viață; dar în contra inimicului din întru care este mult mai puternic și mai teribil, nimic nu o poate apăra. Acest inimic este

corupțiunea care mai tot-d'auna să manifestă prin discordie, dușman sub a căruia loviri au căzut statele cele mai puternice. Este de însemnat că națiunile să corumpă tocmai atunci când pară a fi mai tari prin arme.

— Noi avem un singur reu în țerră la noi și el ne vine de la boeri, ambițiunea, dise domnul Secăturenu tânăr de șapte-spre-dece ani, elev din clasa a patra și impieगत la cancelaria prefecturei.

— D'apoi lasă că lea tăeat din unghișoră ministrul nostru! Ce om de Stat! strigă domnul Calemgioglu vechiū scriitor la judecatorie și care aștepta prin telegraf numirea sa de grafier.

— Cât o sta ministru, intrerupse cocóna Zinca rădând; că d'o cădea de la putere ear te auđ injurându'l și aruncând cu noroiū in viața lui ca an, când diceai tot dumnéta, nene Iordake, că era prost, ne'nvățat, corupt, desfrănat și vândut streinului. P'atunci dai laudă lui Dumneđeū că s'a făcut ministru omul cel mai onest și mai căpabil din tótă țerra, ș'apoi, tot dumnéta, când s'a făcut din nou ministru ai venit in fuga mare la lelița Anica, unde eram cu toți adunați, de ne-ai citit telegrama, vesel că ear a venit la putere omul cel mare al țerei; proclamândul mai mester de cât pe Blondin, mai învățat de cât Meternich și mai dibaciū decât Neselrod; da lasă că te scim, îți schimbī ideile cu ministerile.

— Ce să facă bietul chreștin? este om cu familie grea, dise locotenentul oftând, eū aprecies pozițiunea sa, ea nu vine din ambițiune, ci vine din trebuințe.

— *Primum vivere deinde philosophare* ȳise domnul Vintilă, eũ care sunt plin de abnegăciune până a sacrifica nobila mea origină pe altarul principiilor, iubesc pe ministrul nostru de astăđi, pe omul nostru cel mare, fiind că este un om plin de patimă; și în politică trebuie cineva să fie împins de ură în contra boerilor ca să pótă servi patria.

— Ura nu este uă patimă bună și dacă ea pôte mulțumi une ori pe un individ însă nu pôte da róde folositoare societăților omenesci.

— Dar să pôte să fie uă societate fără patimă, ȳise oftând cu glas mare dómna Economescu, damă de trei cununi. Ce ne îmbătrănesc și ne ofticășă pe noi damele?

— Natura omenescă este inclinată spre patimă, este adevărat, și va trece mult timp până ce educațiunea va isbuti a le desrădăcina; să pôte ȳice că în secolul nostru nu există om fără patimă; dar Crestinismul, religiunea noastră ne dă mari exemple de bunătate, de caritate și de abnegațiune; mersul progresului și a civilizațiunei este a îmbunătăți inima și a purifica spiritul a ne apropia de omul acela cum il voesce fondatorul religiei noastre.

Patimile sunt simțiri care lucrășă cu tărie asupra inimei, o coprindũ și o strângũ, ele lăsate în voea lor corumpũ sufletul și rătăcescũ spiritul; inima cea mai lină are într'insa germenĩ de patimă. Educațiunea și împrejurările în care trăim potũ preveni desvoltarea lor, puterea rațiunei pôte să le mărginășă lucrarea; pôte chiar să le exploatese în folosul o-

menirei dându-le uă direcțiune bine chibsuită, precum potū deveni vătămătoare când vor fi lăsate în voea lor. Rațiunea trebuie să fie destul de puternică ca să le pótă modera și învinge, căci ele lucrésă asupra sufletului, une ori chiar în contra voinței nóstre și îi dau uă activitate violentă precum dau inteligenței uă putere mai presus decât cea obicinuită.

— Ai dreptate domnule, adăogă tânărul scolar, este mai ales uă patimă care precum am đis'o mai adineaori împedică or ce progres, *ambițiunea* domnule, ea are să ne pėrdă.

— Me ertă Domnule daca îndrăsnesc să fiū într'acéstă privință, de uă părere cu totul contrarie; căci eū departe de a considera ambițiunea ca uă patimă vătămătoare pe care să caut a o isgoni din societatea nóstră o consider ca p'un tovarăș nedespărțit al progresului, și al faptelor mari; de am uă părere de reū este că n'o întâlnesc mai des la Români; ea ar contribui la mărirea și la înaintarea României. Ambițiunea rădică societățile, căci acei ce o au, caută a se deosebi de cei-lalți ómenī prin muncă, prin istețime sau prin vitejie. Lauriī lui Miltiad care tulburău somnul lui Themistocle au scăpat Athena. Uă națiune de ómenī fără ambițiune este uă națiune mórtă. Societatea și guvernul trebuie să caute a dirige ambițiunea ómenilor, a 'i deschide drumul, a 'i crea cercuri întinse în care să se pótă exercita și deveni folositoare ear nu să caute a o stinge.

Moralistiī care au studiat patimile omenesci le-au împărțit în mai multe categorii, au deosebit mai ân-

téiū patimile intelectuale precum sunt iubirea adevărului, a virtuței și a gloriei, între care să pôte numera și ambițiunea. Aceste patimi departe de a trebui combătute, societatea o repet trebuie să le încurajeze căci ele sunt mai tot d'auna triumful sufletului asupra poftelor, triumful spiritului asupra materiei; lor le suntem datorī tóte descoperirile în științe și în arte; ele sunt tovarășul nedespărțit al geniului. Ambițiunea nu este alt-ceva de cât dorința de a se deosebi de cei-lalți ómenī, de a fi lăudat și admirat; ea împinge pe om la fapte mari, îl silește a face serviciuri pentru care societatea să'l onorese și să'l fie recunoscătoare.

Uă altă categorie de patimi sunt patimile sensuale: lăcomia, molățiunea, desfrânarea și altele, acestea sunt dominațiunea materiei asupra spiritului. Mai tot d'auna există în om uă luptă între spirit și materie, între rațiune și poftele corpului; când birue spiritul patimile își perdū caracterul lor cel reū făcător și pernicios, când din contra biruescū poftele atunci ele facū să tacă rațiunea, supună sufletul, îl corumpū.

Afară de aceste patimi acelea care aū ocupat mai mult și mai serios pe moralistī sunt acele pe care le-aū numit patimi mixte, fiind că ele nascū mai cu deosebire din relațiunile ce viața socială creesă între ómenī, și din raporturile dintre sexuri; ele resultă din indoita noastră natură și aū uă mai mare influință asupra societăților. Fiind că s'a vorbit aici de patimi primejdióse țerii noastre voesc să vă vorbesc și eū de patima aceea care mi se pare mie cea mai

perniciosă și mai vătămătoare din toate, acea patimă este *invidia* sau pismuirea a or ce vedem bun la alții.

Omul invidios devine rău fiind că să crede nepăstuit de Dumnezeu și de oameni; inima și sufletul său să strică până a dori fără de trebuință or ce avere a altuia și a urî pe toți acei care au ceva; este condamnat a nu să mulțumi vre uă dată nici cu ceea ce are, nici cu ceea ce este; ci rivnesce necontentit la alții. Invidia este patima care råde mai mult sufletul în care a intrat; ea este mai neimpăcată de cât ura, este sorgintea celor mai mari rele, ea nasce vrajba și ura. Invidiosul își exersesă acțiunea sa mai cu deosebire asupra oamenilor de ore-care valoare. Arma cea mai obicinuită cu care să servă este calomnia; pismuesce de preferință pe cel ce ia a putut face bine, pentru că recunoștința fiind unul din sentimentele cele mai plăcute unui suflet curat și bun este supărătoare și nesuferită sufletului stricat și turmentat al invidiosului, în inima căruia s'au stins toate facultățile cele nobile, toate sentimentele cele frumoase, toate simțirile cele plăcute. Nimic nu corupe pe om ca această nenorocită patimă. Omul corupt prin invidie consideră datoriile către Dumnezeu, către societate și către el însuși ca uă chimeră; toate lucrurile le raportează la mulțumirea patimilor sale și ajunge a crede că singurul adevărat bine pe pământ este mulțumirea patimilor sale celor rele; perșând conștiința binelui, se asociază cu acei ce crede că pot contribui la mulțumirea plăcerilor sale.

Un tânăr elegant și parfumat venit de curând de

la Paris unde studiase două ani literatura și care câstigase în ștos debută în conversațiune băgând banii cu sgomot în bunuzar.

— Philosophia dumitale este cam veche, mon cher astăzi lucrurile sunt mult mai simple: lumea cea nouă să imparte acum numai în două categorii: în prosti și în dibaci; acești din urmă trăescă bine fiind că trăescă din spinarea celor-lalți care sunt mai numeroși; trăescă din munca săracilor întocmai precum trăeauă uă dinioră nobili din munca moșicilor; este lesne a fi prost, dar este anevoe a fi dibaci; pe prosti noi îi numim mitocani, opincă, onorabili cetățeni sau public independinte și inteligente; pe cei-lalți îi numim după împrejurări și după timp; boeri, ciocol, ciocol vechi sau ciocol noui, patrioți, partid liberal, roși, albi. Francesii care sunt mai înaintați în civilizațiune pe cei mulți îi numescă *Gogo* sau acționari, pe cei-lalți îi numescă *les habiles*. Ce s'ar mai alege de prosti daca nu ar fi cei dibaci ca să'i conducă, ar da în gropi, ș'ar sparge capetele; nu este dar drept să plătescă serviciile ce le aducă cei dibaci?

— Morala dumitale își va avea pôte într'ua di împărăția ei, dar atunci scriptura ne ȃice că va fi vremea d'apoși; în lumea de astăzi însă glorie Domnului! dibaci și inteligenții dumitale nu prea au sfirșit bun. Chiar acei pe care îi fericim pentru traiul lor cel bogat din spinarea altora, petrecă în neodihnă și moră miserabili; pe câți am văduț trăind și murind în ticăloșie fiind că nu au voit să fie în rândul celor ce numescă D-ta prosti. Credințele ce ai asu-

pra omenirei sunt greșite, cu toate acestea apărarea unor asemenea idei într'ua societate atât de tinără nu este mai puțin un semn reu, un semn de bôlă morală fiind că denotă în cei ce le au uă dorință nestinsă de mulțumiri și de plăceri și când acele plăceri sunt dorite cu or ce prețiu, ele potu duce pînă la uitarea datoriilor, pînă la improbitate, la înșelăciune și la crimă; și scii că cea mai sigură manifestare a corupțiunii este nepađa datoriilor și nerușinarea; când omul a ajuns acolo urasce binele și merge pînă a simți uă adevărată mulțumire în persecuțiunii și în cruđimii. Când uă societate este în decadență asemenea ideii esu la lumină și ea u desvoltare; dar să înădușă și disparu când societatea este tănără, plină de viitor și condusă de un spirit de virtute și de devotament. „Când convulsiunile politice turbură un stat, care este deja în ferebere prin viciuri și depravațiunii, ție Wyte Melville, spuma morală, ca „printr'ua lege a naturei, ese d'asupra; caracterele „cele mai fără principii, cele mai dispuse a urma „instinctele lor de hrăpire și de spediente ajungu la „un fel de renume, ajungu la pozițiunii înalte, de „puțină durată în adevăr, nesigure și defăimate; „dar jôcă un rol însemnat. Sub guvernele cele rele „nu este decât un singur mijloc de a căpăta favore: „acest mijloc este de a încerca să egalese brutalitatea „gubernanților ale căror case devin u receptacole de „iniquități și de trândăvie.“

Uă societate ast-fel după cum o doresci sa u țiu închipuesci dumneta este uă societate căduță și fără

rațiune de a fi; ajunsă într'ună asemenea stare ea trebuie să se ridice prin virtute, dacă a mai rămas în popor; trebuie să se transformese sau să péră.

Corupțiunea este cu atât mai primejdiosă, fiind-că este contagiosă, răspândește împrejurul ei ună atmosferă în care delicateta simțurilor să strică și gustul să depravésă. Dacă ună societate cădută sau aproape de a cădea să mai pôte rădica și renasce la viață, acest miracol nu să pôte opera de cât prin virtutea femeilor; legenda secolilor pe dânsa ne o arată sdrobind capul șarpelui; ear când și dânsa ajunge a jace adormită în lucș și în vóluptate viciul umblă cu capul rădicat și triumfător pentru că scie că nu are cine să 'l sdrobésă. Spiritul sfânt găsesce virtutea prin care se nasce un salvator.

„Ceea ce nici un om nu îndrăsnea să facă, a făcut'o ună femeie, dice Eugenie Pelletan; ea a ascultat glasul inimei sale, și sub porunca ei a scris actul de acușățiune în contra plantorilor negrieri. America a audít reclamarea pathetică a Harrietei Stow, s'a coborít în cugetul seú și i'a fost rușine de sine; după cât va timp, presidenția lui Lincoln eșea din coliba lui Oncle Tom.

„Omul este îndrăsnet la foc, dar este slab dinaintea opresiunei, dacă ea persistă el simte trebuința de a să închina biruitorului. Femeea din contra are darul martirului, ea din nascere pórtă în fundul inimei sale ună curățenie care se revoltă în contra succesului; vede într'ânsul un fel de desfrânare și

„uă lovire asupra consciinței; mai bine móre de cât să trăescă în pace cu dânsul.“

— Da cu femeile o să faci trébă? ȕise domnul Fanaridi, ele după lege sunt făcute să caute de casă sub autoritatea bărbatului, să'l asculte și să se témă de dânsul; să vė spun eū de unde vine corupțiunea la noi; vine din lipsa legilor, ne lipsesc uă grămadă de articole; nu mai departe decât erī am desvinnovățit la tribunal un hoț prins asupra faptului și l'am achitat fiind că nu am găsit articol special în lege.

— Corupțiunea domnul meū vine din patimile cele rele și patimile nu să potū infrana prin legi ci numai prin învățatura religiósă și filosofică și prin educațiune. Cu cât uă societate este mai civilisată cu atât patimile perdū puterea lor asupra sufletului, cu cât educațiunea unui popul este mai îngrijită și învățatura mai respândită cu atât spiritul să luminésă și rațiunea să întăresce și devinū mai tari în contra patimilor; statistica ne confirmă acéstă teorie prin totū felul de observațiuni; este constatat și dovedit într'un mod netăgăduit că miseria și crimele să impuținesă cu cât luminele să respândesc mai mult. Educațiunea măresce inima și micșorésă patimile, ne obicinuesce a vedea și a găsi mulțumirea nóstră în fapte bune, ne formésă gustul și ne învață a admira și a iubi binele și frumosul; învățatura ne dă armele cu care ne putem lupta contra patimilor. Invățatura religiei; a filosofiei și a sciințelor ne arată datoriile nóstre către Dumneđeu și către ómenī, ne arată adevărurile în care trebuie să credem; învățatura Istoriei

ne arată exemplele ce trebuie să urmărim ca să perpetuăm virtutea și ca să ne facem demni de stima, de recunoștința și de admirațiunea urmașilor noștri; învățătura literaturii și a frumoșelor arte ne înalță spiritul către sublim și frumos, îl curăță de cugețări proste; învățătura profesională ne dă mijloace de a ne procura prin muncă un trai onorabil noă și familiilor noastre. Exemplele cele bune date de părinți și de vecini ne obișnuiesc a călca pe calea de la care nu ne putem abate fără de a compromite încrederea, stima și considerațiunea de care voim să ne bucurăm. Fără aceste elemente ale educațiunii nu avem nici mijloace de a cunoște drumul pe care trebuie să mergem, nici putem dobândi tăria de a învinge instinctele brutale ale trupului, nu găsim mijloace de a ne procura o existență onestă și rămănem supuși la cele mai rele din toate patimele, la invidiă și la ură, patimi care învrăjbesc societatea, o desbină, o sfășie și o pune la dispozițiunea inamicului care voiesc să o pierdă.

— Apoi când ar fi toți ca dumnului de procopșiți, dise Sălbătăcescu arătând la tânărul căruia îi surisese norocul în lansquenet, fericite de béta țera! Ce-ți diceam eu domnule? mai fă scoli, mai strigați să facem scoli!

— Toți ceru instrucțiunea publică și o ceru pentru toți obligatorie și gratuită; o ceru cu drept cuvint tocmai pentru că trebuie să fim destul de luminați și inarmați cu puterea rațiunii ca or când să ivesci idei greșite și subversive ca acelea pe care le progagă

tânărul nostru literat să le pótă combate și respinge. Instrucțiunea publică este uă instituțiune fôrte delicată, ea trebuie regulată și organizată ast-fel ca să nu facă ómení stricați; să ne ferim mai cu deosebire de a înmulți numărul tinerilor semidocti, plini de fumuri, care ne putând fi folositori devin primejdioși; buní de a resturna și de a dărâma, dar incapabili de a edifica. Instrucțiunea publică bine înțelesă trebuie să aibă de scop a împlânta în inima tinerilor sentimentul de justiție, de frica lui Dumnezeu și de împlinirea datoriilor către sine și către semenii săi; a rădica demnitatea și spiritul și a'l face demn și capabil pentru cariera ce voesce să îmbrățișese. Modele de uă bună organizare a învățătorei publice primare să găsească astă-dí în mai multe țeri, voiú cita mai cu deosebire Statele-Unite, Scoția și Saxonia; acolo tot copilul de la cinci până la cinci-spre-deci ani învață a ceti, a scri, a calcula și a desina; își formésă inima și rațiunea prin învățătura religiósă și morală; cunoscintele de geografie, de istorie, de geometrie, de mecanică, de agricultură, de istorie naturală și de igienă, îl facú apt la viața practică; își exersésă corpul prin gimnastică și prin cântare. În scólele americane tinerii să formésă la viața publică familiarisându-se cu chestiunile importante ale țerei și exercitându-se a vorbi în public. În scólă, în biserică, în adunări sârbătorile și serile de órnă li se vorbesce neconținut de morală și de politică; nu ca să'í facă nesupuși ci ca să'í obicínuescă din copilărie a respecta constituțiunea și a iubi libertatea.

„Omului îi trebuie uă predare perpetuă, dice D. Laboulay, creștinul și muncitorul are trebuință de uă predare continuă. Iată marele serviciu ce aducă bisericile, jurnalele, bibliotecile populare, cursurile și adunările publice și acele mii de asociațiuni care în țările libere țin în desceptare religia, știința și opiniunea. Ast-fel uă asociațiune devine uă libertate socială și libertatea devine cu atât mai precioasă cu cât combate ne'ncetat nesciința și patimile cele rele, duce lumina până în locurile cele mai miserabile, în locurile acelea unde să dospesce invidia și ura, și năbușaste revoluțiunile chiar în vatra lor.“

— Vina este totă a boerilor care nu lasă pe Domnitor să facă cum scie el că este mai bine pentru țără, dise domnul Oftescu, aruncând pe masă o pereche de cărți cu care făcuse paciență, ca să vadă dacă să reinființesă casieriele de plasă. Pe cât va fi uă aristocrație fie de născere fie de bani său chiar de merit nu să indrețesă lucrurile. Acum sciū că o să fim toți de o potrivă. Un lucru bun ar fi de făcut, să ne oblige guvernul să ne îmbrăcăm toți într'un fel, să ne îmbrăcăm țerănesce; ar fi și mai estin și mai frumos; ar lipsi modele care ne corumpă și ne ruinesă.

— Mai frumos da! fracul și pălăria nu aū nimie theatral, dar mai estin nu! costumul țerancelor nōstre dă mare câmp luxului de stofē și de podōbe pe pept, pe cap și la brău; modele când s'ar mărgini la îmbrăcăminte nu ar fi atât de ruinătore cât credi; ele sunt un mijloc puternic de propagandă bună sau rea

când se agață de moravuri de modul de a trăi, au o putere foarte mare căci pornesc tot-d'a-una de la clasele cele de sus pe care cei mici și săracii țin drept onor a le imita; fie care voesce a mânca, a bea, a se plimba ca cei mari și ca cei avuți; le imită echipagele, livrelele și chiar viciurile. Ceea ce este numai un obicei rău sau un capriciu la clasele avute, devine de multe ori viciu la clasele de jos; patimile și pofttele lor sunt mai vii și mai ardătoare. Ceea ce este o derăpănare a averii pentru unii devine cauză de prevaricațiunii și prădăciunii pentru cei-alți; luxul toaletelor, echipagelor și mobililor devine de multe ori cauză de desonoare a familiei. Dar precum moda este un instrument de corupțiune asemenea poate deveni și un mijloc puternic de moralizare. Clasele care dau tonul în societate, clasele pe care le imită celelalte de ce să nu caute ca bunul ton să fie a purta toalete simple și de bun gust; în loc de toalete grele și scumpe, să caute a petrece o viață modestă și plăcută în familie, o viață laborioasă și onestă în loc de a fi moda să trăiască numai la vizite, la plimbări, la teatru, la grădini publice și la baluri, neaflând nicăiri mulțumirea după care ostă și așteptând tot-d'a-una cu nerăbdare finitul petrecerii ca să-și scotă neacasul pe slugi și pe copii. De ce în loc de a fi de modă pentru o damă, a fi cochetă și a avea adoratori să nu fie la modă a fi o soție virtuoasă, mamă îngrijitoare pentru moralitatea și învățătura copiilor. Damele Române ar trebui să-și pue ambițiunea a fi un model de îmbunătățire morală a societății noastre, o glorie

care prețuesce negreșit ceva mai mult decât admirarea și omagiile mincinoase ale tinerei fără ocupațiune.

Familia este basa societății și femeea este stălpul familiei; de la modul dar cu care să facă căsătoriile, depinde în mare parte moralitatea și fericirea societăților. La noi însocirile la orașe ca și la țară să facă prin zestre, foarte puține prin afecțiune; de cele mai multe ori un tânăr ne știind cum să și îndreptese ranele făcute averei sale caută uă zestre, acest mod pune de la început pe bărbat într'ună stare de inferioritate în ochii femeii, fără ca această inferioritate să o rădice pe dânsa în opinia sa proprie, căci nu poate să atribue preferința ce i s'a dat nici meritelor intelectuale nici calităților morale; fiind că scie că acea preferință s'a dat averei; pe de altă parte certitudinea la unii de a găsi ori și când uă zestre neaccesibilă creditorilor, face pe tinerii nepăsători pentru averea rămasă de la părinți. O răsipescă contractând obiceiuri de lux și de nelucrare, prin urmare aduce în familie un element stricat. Pune pe bărbat într'ună pozițiune umilitore dinaintea femeii dintr'al căreia avut are să trăescă, rămâne la discrețiunea capriciilor și a exigenților ei, exigențe care cresc cu diferența contingentului adus de fie care la susținerea sarcinilor familiei. Căsătoriile din amor sunt fondate de cele mai multe ori pe un sentiment trecător și care de multe ori nu este de cât efectul imaginațiunii și al iluziunilor care cadă una câte una, când acei care se admiraă fără a se cunoșce

se descéptă și vëdă că realitatea nu sémănă cu ceea ce visaseră unul pentru altul.

— Apoi asta este și discutăciunea mea cu domnișórea Zinca; nu'i dic tot-d'auna că familia nu este în natură; or cum ne vom întórce vedem că matrimoniul nu póte dura; onorata dómnnă 'm'i-a făcut deschercăciunea că este pentru *consortium omnis vite* și nu voesce să admită divorsul. Ați înțeles acum dómnnă că eă am dreptate și sciți că în cestiune de familie nu pot fi bănuít de partimonăciune ca unul ce sunt viță de Domn, după cum v'ați convins cu toți. Când vorbesc dar pentru abolăciunea familiei vorbesc în contra intereselor mele; dar ce să fac daca ardórea patriotică mă consumă și dacă sunt democrat și doresc binele năciunei mele, intrerupse d. Vintilă.

— Ertăți-mă, domnule, dar am fost intrerupt, căci de m'ați fi lăsat să isprăvesc v'aș fi spus ce este uă căsătorie care infățișeză tóte garanțiile, este aceea care nasce din amicie și din stimă, acea afecțiune care cresce necontentit cu întărirea acelor sentimente care forméză legături nealterabile între duoi tineri destinați a conviețui; pe stimă și pe amicie să póte stabili căsătoria și fonda adevărata familie.

— Pentru familie de! calea valea, dice domnul Fluturescu, tot mai sunt nisce considerațiuni, copii, afecțiuni, interese; dar pentru proprietate ce póte dice cineva! Cu drept este că unii să aibă cu prisos și alții să se uite cu jind la bunurile lumei; unii să piară de fóme și alții să bea și să banchetuéscă? trebuia în condica asta nuoa să o fi desființat

cu totul; când faci reforme încăl să le faci cum să cade.

— Îți vine lesne, vești bine, să vorbești așa fiind că 'ți-ai vândut moșióra care 'ți-a rămas de la tată-teu, ai vândut și casa ce 'ți-a lăsat biată lelița Smaranda și le-ai tocat tóte colea la masa aea; ascéptă acum să le vindem și noi, ș'atunci bucuros, di-se cocóna Zinca cu un glas de soprano.

— Pentru proprietate sunt domnule cuvinte tot atât de puternice ca și pentru susținerea familiei; căci vei bine voi să convii că omul diferă de vită prin cugetare, și ca ființă cugetătoare trebuia negreșit ca într'ua di, mai curând sau mai târziu, să dobândească consciința spaciului și a timpului; prin urmare a trecutului și a viitorului, a cunósce pe unul și a se preocupa de cel-l'alt, într'un cuvânt să devie prevădător. Pe de altă parte el fiind un compus de puteri fizice, morale și intelectuale, puteri care trebuiesc menținute și dezvoltate, puteri care să ostenescú prin muncă și să sporescú prin consumațiune, el a fost îmboldit la muncă prin perspectiva mulțumirilor ce are să dobândească după urma productului ostenelilor sale. Acesta să póte numi rațiunea activității omului.

Cu cât trebuințele omului s'aú făcut mai numeroase și mai variate cu atât el a trebuit să devie mai păstrător, mai prevădător. Trebuințele sunt îndemnul muncii și al mesetșugurilor. Suprimă trebuințele adică consumațiunea și ai suprimat tot uădată și munca și produțiunea; omul ne mai având interesul de a dobândi, nu mai simte trebuința de a munci; cine ar

mai voi să producă dacă nu ar avea certitudinea că nu va veni altul să consume ceea ce a produs el; cine s'ar mai osteni dacă productul nu ar deveni proprietatea absolută a aceluia ce l'a dobândit prin munca și osteneala sa. Dacă persóna și facultățile omului nu se potü tăgădui ca proprietate a sa, cum să póte tăgădui proprietatea productului puterilor și a facultăților lui; așa dar cred că veđi domnule că proprietatea este o consecință inevitabilă a naturei fizice și intelectuale a omului.

Al dreptate! eü tot-d'auna am ȑis'o și o repet și astă-ȑi : trebuia de la început să nu se recunóscă proprietatea; trebuia toȑi să fie datorii să muncéscă de uă potrivă și să se foloséscă cu toȑii de uă potrivă de bunurile lumei și ar fi mers tréba bine, adăogă domnul Vintilă.

— Aci este uă eróre; dumnéta cređi că societatea a instituit proprietatea; dar nu te gândesci că ar fi mai drept a ȑice că proprietatea a format societățile ca să o póta apăra. Proprietatea emană de la un instinct natural, de la acela care să descéptă în fiecare și îi spune că este stăpán pe persóna sa. A suprima dreptul de proprietate al omului asupra productului muncéi sale, este a opri creaȑiunea acelor produse; a lua uă parte dintr'acele produse este a descuragia pe om de a se ósteni altă dată pentru dobândirea lor; este a opri activitatea slábind mobilul care il împinge la lucru; a să atinge de proprietatea internă, a îndatora uă ființă activă și liberă de a întreprinde uă lucrare ce n'ar întreprinde de

sinesî, sau a'l impedi ca de la un ram al mijlócelor sale de producţiune, a întorce prin urmare facultăţile de la destinaţiunea lor naturală este a micşora puterea productivă a omului; şi or ce atingere a proprietăţii interioare sau exterioare este contrară utilităţii şi justiţiei. Suprimă proprietatea şi ai suprimat de bună sémă munca şi producţiunea, ai suprimat îndemnul descoperirilor, ai suprimat progresul şi ai redus pe om la starea de troglodit, mâncând or ce póte găsi, or ce póte apuca, or ce póte hrăpi; stare în care nu mai are trebuinţă nici de casă, nici de sat, nici de oraş, nici de stat. Fără proprietate nu putem vedea alt de cât miserie şi barbarie. Proprietatea imboldesce munca.

Tinărul literat mă intrerupse cu argumentul următor debitat pe un ton doctoral.

— Dicit că satisfacerea trebuinţelor este origina proprietăţii, şi că prin urmare este un drept al omului, un drept natural basat pe trebuinţe adevărate; așa fiind mi să pare evident că nu să póte aplica de cât la ceea ce este product al muncii; cum dar omul s'a făcut stăpân pe pământ care nu este, nu o poți tăgădui, un product al muncii sale; chiar după scriptură, el este făcut de Dumnezeu, el este un obiect asupra căruia omul nu a putut avea nici uă acţiune; nimeni prin urmare nu și'l póte apropria nici în totul nici în parte, nimeni nu póte avea asupra lui un drept mai mare de cât cei-lalți; el trebuie să fie la dispoziţiunea fie-căruia.

— Domnul mi-a luat argumentul din gură, dise

nobilul profesor, și argumentând ast-fel dau dovezi de abnegăciune și patriotism; căci trăgându-mă din luminatul Vintilă Vodă, precum este dovedit, aş putea să revendic drepturi de proprietate pe moșia Slănicu cu cetate și cu ocne cu tot.

— Argumentul dumnévóstră ar fi netăgăduit dacă pământul ar produce fără muncă și în abundență ródele lui, dacă n'ar fi acoperit de mărăcinii și de ciulinii, dacă el ar da grâul, porumbul, prunile și strugurii, fructele și legumele fără de a fi fost mai întâiu curățit de mărăcinii și de burieni, îngrașat, arat, semănat, grăpat, plivit și muncit dacă pomii ca să dea fructul lor nu ar avea trebuință să fie sădiți, răsădiți, altoiți, săpați, îngrijiți, curățiți, udați în toate zilele, ani întregi cu sudórea frunței omului, ca după timp îndelungat să începă a da róde și să resplătéscă pe muncitor de ostenele și de cheltuelile ce a făcut mai mulți ani d'a rândul, fără alt folos de cât speranța de a culege mai târziu, peste patru, cinci sau dece ani rodul ostenelelor sale.

Cine ar voi să curețe un pământ de buturugi, de petre sau de nisip, să'l amendese, să'l îngrașe, să'l drenese, dacă nu ar avea asigurarea că după toate cheltuelile și ostenelele el, numai el, va avea dreptul de a'l ara și d'al semăna? Cine ar semăna, dacă nu ar avea dreptul d'a recolta? Cine ar sădi, duși, pruni, peri, meri dacă nu i s'ar garanta dreptul de a să folosi de ródele acelor sădiri.

La începutul lumii, negreșit ómenii fiind puținii la număr aveau și trebuințe fórté mărginite; pământul

dintre marea Caspică și golful Persic le da fără muncă și cu prisos råde și plante plăcute și nu era trebuință de proprietate, nu să certa nimeni pentru uă banană, pentru uă nucă de coco sau pentru uă foae de viță; într'acele locuri chiar astăzi poți întâlni Derviși și Eziți frumoși, groși și 'naltți care trăescă ca păsările cerului fără casă, fără altă îmbrăcăminte de cât uă pele de căprioară; ómenii care nici nu sémănă nici nu recoltéză; dar mai târziu ómenii ímulțindu-se s'au ímulțit și trebuințele prin dobândirea cunoscínțelor, atunci pămíntul nu le mai putea da cu índestulare fără muncă cele trebuincioase, pămíntul acela nu 'i-a mai încăput și a trebuit să caute aiurea; s'au dus de au locuit și alte pămínturi ínfínțând pretutíndenii proprietatea. Supus prin legea naturei lui fisice a'și perpetua neamul, omul a trebuit să caute a íntempina și trebuințele copiilor; aceștia mărindu-se au unit munca lor cu aceea a părinților și mai târziu au trebuit să dea bătránilor ajutorul ce primiseră de la dânsii în timpul slábiciunei copiláriei lor. Aceste ajútore mutuale impuse de legea naturei, basate pe adevérate trebuințe au confundat munca părinților cu a copiilor și au creat dreptul de ereditate, consecínță fatală dar ínevítabilă a naturei fisice și morale a omului.

Proprietatea pămíntului este atât de ínerentă naturei omului încát este de ínsemnat că din tóte proprietáțile, la nici una nu ține el ca la proprietatea de pămínt; nu iubescé nici uă avere cum iubescé casa în care s'a născut, arborele la umbra căruea a

copilărit. Proprietatea pământului este cea mai sacră din toate căci ea unind familia prin interese și prin sentimente, dezvoltă într'însa toate virtuțile domestice care devin mai în urmă isvorul virtuților sociale. Omul care nu are amorul familiei și al proprietății nu va avea nici uă dată amorul patriei.

Aplecarea omului de a poseda pământ o găsim la toate némurile, și o găsim cu atât mai dezvoltată cu cât un neam este mai civilizat. După cum veđi, domnule, nu poți lovi proprietatea fără de a lovi și a doborî familia, precum nu poți lovi familia fără de a lovi societatea. De când lumea nu a existat societate civilizată fără familie, fără proprietate sau fără ereditate. Indiviđii se folosesc și se bucură de bunurile ce au dobândit și acele ce le rămân la sfârșitul vieții le transmit moscenitorilor, eată proprietatea privată. Secolii grămădesc rezultatele lucrărilor tuturor ómenilor și constitue capitalul, avuția națională; nu este uă đi în viața popórelor civilizate care să nu adauge uă bogăție nua la capitalul social, la averea națională. Cu cât proprietatea va fi mai garantată, cu cât legile o apără mai bine cu atât acea societate este mai bogată, cu atât înaintésă mai repede, cu atât devine mai puternică. Toți călătorii au constatat starea de miserie și de cametă care există în țările unde proprietatea nu este bine asigurată; acolo lucrarea pământului este părăsită, acolo să află câmpiile cele mai sterpe; dacă câte uă dată să pripășese câte un capitalist, el stă cu averea în geamantan gata pe fugă; cată să o aibă în ce póte fi mai lesne de ră-

dicat, în diamanturi și argintărie ca să le poți lesne ascunde, își face casa cât poate mai proustă ca să nu poți descepa bănuiala și excita invidia. În timpul confiscațiunelor și până în timpul din urmă casele Evreilor și ale Armenilor în Turcia erau văpsite în negru pe din afară ca să nu bată la ochi. Camăta este singura speculă în asemenea țări. Bogăția și creditul nasc cu proprietatea.

Negațiunea proprietății este negațiunea principiilor fundamentale ale moralei, căci dacă nimeni nu ar avea drept pe nimic, adică, dacă nu ar poseda nici un obiect al său, nu este a dice că are drept pe tot ce există și prin urmare că puterea materială și dibăcia pot să și împartă tot ce există dacă s'ar mai găsi ceva pe lume? și atunci unde rămâne probitatea? Dacă s'ar putea realiza utopia de uă comunitate universală sau numai de comunități naționale s'ar rădica omului cu totul dorința de a îmbunătăți și d'a înfrumuseța pământul, s'ar stinge concurența, emulațiunea și geniul descoperirilor, am ajunge prin nivelarea averilor, a pozițiunelor și poate chiar a inteligențelor, la cel mai jos grad al scării sociale, adică la desființarea industriei, a artelor, a comerțului, a științelor, și omenirea ar trece de la starea civilizațiunii la a barbariei. În ordinul economic, adică al bogăției publice și private am ajunge la miserie. De unde astăzi avem în societate săraci și bogați, am fi toți uă apă, cum să dice toți de uă potrivă săraci. Sărăcia care tinde a dispărea cu progresul descoperirilor în științe și în arte și cu îmbunătățirea instituțiun-

nelor, s'ar lăți ca vâlul nopții și ar coplesi omenirea întrégă coborându'o la cea mai ticălosă stare.

Dreptul de proprietate este principiul care a creat societățile libere și civilisate; fără proprietate nu pôte exista nă asociatiune politică.

— Eă sciă atăta că dacă nu s'o desființa proprietatea, nu mai ajungem nici uădată la egalitate, mormăi tinărul Fluturescu.

— In adevăr desființarea proprietății ne-ar da egalitatea; dar ne-ar da acea egalitate pe care am putea-o numi egalitatea de jos, ne-ar da barbaria ear nu egalitatea la care trebuie să aspirăm, egalitatea de sus; căci la aceea nu să pôte ajunge de cât numai prin înaintarea în arte, în sciințe și industrie; numai ea pôte derăma privilegiul, numai ea pôte a franca omul din tôte lanțurile nevoilor și rădica societatea. In cât privesce pământul este constatat că numai proprietatea îl pôte da valóre, numai ea îl pôte curăți de mărăcină și de petre, numai ea pôte usca mlăscinele și pune pământul în stare de a deveni producător. Acel care s'ar îndoi despre acest adevăr n'are de cât să cercetese starea pământului în părțile Asiei unde el este liber și fără stăpân precum îl vei Dumnéta; pământul cel mai roditor din lume care rămâne în toți anii neproducător; dar ca să nu te duci așa departe, comparésă unde vreți pământul rămas comunal cu acela care a trecut în stare de proprietate privată. Un exemplu vrednic de însemnat este ceea ce s'a observat în Landele departamentului Girondel din Francia: 300,000 hectare de un pă-

mânt neroditor, un strat de humus ca de un deget de gras aşezat peste un pământ cleios, acoperit iarna cu apă şi vara uscat, ars de sóre; acum vr'ună douispre-dece ani venitul ce da acest pământ nu era nici de un milion, să socotea pe 3 franci venitul unui hectar care să vindea pe 100 de franci, astă-đi jumătate dintr'acest pământ, cât era proprietate particulară s'a pus în exploatare după sistemul de drainage al domnului Chaberlant şi producerea lui s'a suit la 100 de franci de hectar adică de la 450,000 la 15 milioane de franci, iar cea-l'altă parte ca la 150,000 de hectare care este proprietatea comunelor a rămas în starea cea d'ântéiú, neputându-se folosi de descoperirea învăţatului inginer.

— Acolo sunt ast-fel de ómeni, proprietarii sunt buní şi generoşi, dar nu ca la noi boerii, rēi, hrăpitori, care trăescú ca părăsiţi din sudórea creştinului, đise domnul Jăpcănescu.

— Nu am nimica de đis, domnule, pentru apărarea acelora din proprietarii ciocoli, boeri saú neguţatori care profitând de simplitatea şi nesciinţa ţeranilor, saú care sprijiniţi şi favorisaţi de uă administraţiune arbitrară şi de uă justiţie pártinitóre au putut supune pe cei slabi şi lua de la clăcaşi cátu'si de puţin peste ceea ce legea le acorda. Inşelătorul şi prevaricatorul merită critica şi osánda ómenilor oneşti la orí ce categorie şi la orí ce condiţiune ar aparţine el.

— Ei! d'apoí claca nu era robie? ínterupse domnul Oftescu, reíncepând pasienţa care nu vrea să éså.

— Claca nu era proprietate nici proprietatea nu

era claca; pot dice încă că dacă ea era foarte vătămătoare proprietarului, în folosul căruia se părea instituită, și mai cu deosebire era în paguba generală a producțiunii țării; dar dacă vom cerceta cu condeiu în mână și cu aritmetica în cap, ce speculație au făcut acei care au devenit proprietari de moși în țără la noi, ne putem convinge lesne că nu au hrăpit de la nimeni, nu au desbrăcat pe nimeni, nu au furat nimenui nimic și că nu merită a fi tratați cu severitatea cu care îi tractești dumnéta.

— Pământurile, este știut că au fost ale țăranilor, boerii le-au luat de la ei. Sunt hrisóve domnesci care o dovedescú acésta tot așa de limpede precum v'am dovedit și eu că mă trag din Vintilă Vodă.

— Nu există asemenea hrisóve și nici nu potú exista. La noi ca în toate țările, pământurile cucerite s'au împărțit la invingători. România n'a putut fi totă ocupată și împărțită colonilor lui Trajan; uă mare parte a rămas pământ fără stăpân saú al Statului, și încă chiar dintre Români împroprietăriți mulți părăsind mai târziu țera și fugind de năvălirile Turcilor și ale Tătarilor precum au făcut Metei Vitejescu, Vlad Socol, Toma Dorobăntescu, Lupu Săbăuț, Oprisan Soldățescu și alții, părăsind Clocociocu saú Clivu, pământurile lor rămase fără proprietar, au devenit ale Statului împreună cu altele, și Domniú după vremi le-au dăruit slujbașilor credințioși și ostașilor viteji, individual saú în devălmășie.

„Am hărăsit loc sterp din pustie din hotarul Câmpii Stănescilor ca să le fie lor și urmașilor ocină și

„moșie de veci...” Ast-fel s'a dat moșii Odivoilor, Dorobanților, Roșiorilor, Verdișorilor. Acestea au devenit moșii mosnenesci sau răzășesci, proprietatea mică, de multe ori în devălmășie sau indiviđă. Daniile pe la Căpitanii și pe la Mănăstiri au format în România proprietatea cea mare la care a venit de s'a adăogat neconținut, precum se va adăoga și d'aci în colo împreunarea de părțicele mici pe un singur cap, prin moscenire, căsătorii și cumpărători. Pământurile acestea sunt ele alodiale, beneficiale, tributare sau feudale, sau sunt de curată, bună și adevărată proprietate, moșie ocină trecută de la unii la alții prin moscenire, zestre, danii sau cumpărători cu bani buni câte ughiū, talere și parale atâtea funia, ocoa sau dramu?

La noi proprietatea a fost curat Română.

Domniii resboinicii ca Mihai și ca Bogdan la întorcerea lor din Ungaria și din Polonia au încercat a introduce și în țera noastră proprietatea feudală, proprietate Wendă ca uă putere militară precum introduseră și Turcii Spahilicurile în multe părți ale imperiului Ottoman; dar uă asemenea instituțiune fiind contrarie spiritului românesc n'a putut lua rădăcină în țera.

„Numai îndrăsnela unora din stăpâniii moșiilor a „putut ai vinde (este vorba de vecini) ai da de „zestre, și nu sunt volnicii stăpâniii satelor, când „vinde moșia să vândă ómenii ei ca niseo săteni ai „satelor, în sat să rămăe făcând ei slujba cu nart „24 de đile și dijmă să dea...” đice hrisovul de

la 1749. Mai târziu obligațiunile puse de Turci asupra Domnilor Phanarioți pentru aprovizionarea forteretelor Dunării, au adus amestecul autorității în nisce transacțiuni care trebuia să rămăe tot-d'auna libere, și ca să nu fie nici uă pedică pentru lucrarea pământului, ș'aū arogat dreptul a otări precieri, a pune *narturi* precum vedem în chrisóvele lui Calimac și lui Moruz și în legile lui Ipsilant și Caragea, *narturi* pe care mai în urmă regulamentele organice de la 1831 și firmatele de la 1852 le-au consacrat, impuind unei părți obligațiunea de a ceda uă bucată de pământ determinată și celei-lalte obligațiunea de a da un numer de țile clacă, și dijmă. Acesta este pactul numit în lege *relațiunii reciproce d'între proprietari și săteni*, legătură silnică și obligatorie care nu trebue și nu póte să existe în starea de civilizațiune și de libertate.

În România populațiunea s'a format prin colonișăie, iar nu prin conquistă, prin urmare s'a format aici ca și la Romani la Greci și Phenici, privată iar nu comună saū a statului ca în Asia, „the Wala-chians are surrounded by, but not mixed with the „barbarians“ (Români sunt înconjurați, iar nu amestecați cu barbari) țice Gibons, și drept țicea adunarea boerilor Moldovei la 1817 : „că Dragoș a „găsit țera împărțită în proprietăți particulare și că „proprietăți particulare erau numai *locurile din pustie*, nimeni nu posedă braniscile domnesce și locurile „tărgurilor.“ Acest Domn ca și Radu Negru, nevenind ca cotropitor a trebuit să respectese proprietă-

tile, și așa a și făcut; când au voit mai în urmă să facă dani la mănăstiri; a cumpărat moșii cu bani precum a făcut și Alexandru cel bun.

Cercetând bine te poți incredința că afară de moșiile de mână murtă, cele-lalte mai toate, au trecut în cei din urmă trei decii de ani prin trei sau patru mâni; așa dar chiar de am putea admite pentru un moment că origina proprietății de pământ să fi fost uă spoliatiune de către cei d'ânteu proprietari, sau că să se fi cumpărat cu bani reii dobândiți sau căștigați prin fraudă, abusuri, violenții, prevaricațiuni, concusiuni și confiscațiuni, cine pôte fi în drept în secolul al XIX-lea să vie să pue mâna, după uă prescripțiune de secol, pe uă avere cumpărată pe bună credință, cu bani munciți și bine căștigați? nu ar fi acésta uă lovire a principiului sacru al proprietății, ast-fel după cum este regulat în condica noastră civilă nuoa și veche, ca și în toate condicile civile ale Europei? Ca să ne înțelegem mai bine să luăm de exemplu un onest neguțator, croitor, cojocar sau zaraf carele pe la anul 1827, după ce a căștigat prin industria sa, a putut pune la uă parte un capital de două mii de galbeni, bani bine dobândiți, nu prin hrăpire, nu prin husmeturi sau chiverniseli, nu ca boer sau ca ciocoiu, ca griffon sau ca croncan, ci prin muncă, prin industrie, prin comerciu și prin economie. Să ne închipuim acum că acel negustor om de gust sau de speculă să fi băgat acea economie de două mii de galbeni în cumpărătorea unei moșii, nici scumpă sărată, cum să dice, nici estină chilipir,

ci după preciturile curente, pe preciturile obicnuite pe atunci pe 5⁰/₀ venit curat; și iată'l proprietar al unei moșii de 100 galbeni venit din arendă. Eaș cum vești epoca cea mai favorabilă; căci îndată după acel timp moșiile au început a se sui, urmând uă progresiune crescătore până la anul 1857; îndoindu-se veniturile din dece în dece ani. Ast-fel că acea moșie cumpărată la 1827 cu modesta sumă de două mii de galbeni a ajuns treptat să dea peste trei-deci de ani un venit anual de opt sute de galbeni.

— Cum vei dumnéta domnule să ea 40⁰/₀ pe an de la banii ce ia băgat în moșie și să nu facă nici un sacrificiū pentru patrie! strigă cu indignație locotenentul Spadon; este uă apreciere dréptă că moșiile s'au suit fórte mult, sciū că acelor care au apucat de au cumpărat moșii acum trei-deci sau patru-deci de ani, le-a pus Dumneșeu mâna în cap.

— Tot așa are să fie peste trei-deci sau patru-deci de ani pentru acei care cumpără moșii astă-đi. Dar să vedem acum daca în adevăr le-a pus Dumneșeu mâna în cap, și pentru acésta să urmărim pucin și să analisăm strălucita speculă ce a făcut fericitul nostru negustor care la 1827 ș'a lăsat meseria și s'a făcut proprietar de moșie, ajuns astă-đi a avea un venit de opt sute de galbeni.

Lăsând cu totul la uă parte considerațiunile, daca ar fi fost sau nu lesne pe atunci a găsi banilor uă întrebuintare care să'i dea 20 și 25⁰/₀ pe an cu garanția bună, amanet de scule, de șaluri sau de argintărie; vom đice ca un lucru cunoscut de toți și

netăgăduit de nimeni că putea de sigur găsi a lua 10⁰/₀ împrumutându-i pe bună, sigură și întâia hypothecă de case sau de moșie, hypothecă și dobândă recunoscute și întărite de toate autoritățile legale ale țerii, fără a se teme de gurile rele, nici de urmărirea vre unui procuror, căci 10⁰/₀ a fost dobânda legală și este și astăzi chiar dobânda cea mai scăzută în țară; încă și mai mult, acel care ea numai această dobândă nu numai că nu trece de cămătar, dar este considerat ca un făcător de bine, un împrumutător milostiv, omul lui Dumnezeu. Tote zăpizile de împrumutări câte am văzut după acei timpuri purtau dobândă de 7 și 7¹/₂ la pungă pe lună adică 16⁴/₅ ⁰/₀ și 18⁰/₀ pe an.

Calculând dar acele două mii de galbeni pe 10⁰/₀, noul nostru proprietar care da moșia lui în arendă cu uă sută de galbeni, pătubea câte 100 de galbeni pe tot anul căci de îi da cu dobândă, de la două mii de galbeni ar fi luat două sute ear nu uă sută cât ea de la moșie; deficitul acesta calculat negustoresce pe basa de 10⁰/₀ îi face până la anul 1837 uă pagubă de 1589 de galbeni, și face că această moșie îl costă la 1837, nu 2000 de galbeni, ci 3589 de galbeni.

— Și de este pagubă ea este însă neînsemnată pe lângă sporirea ce a avut; acea moșie face astăzi peste zece două-spre-zece mii de galbeni și domnul Socotescu fost raportor statistic.

— Ca să putem vorbi cu temeiul datimii voe să calculăm până în căpătiiu. Diceam dar că la 1837.

moșia costa pe speculantul nostru 3589 de galbeni, un capital care pus la dobândă ear fi adus un venit de 359 de galbeni pe an în vreme ce moșia cu toate că i s'a îndoit venitul nu-i aducea de cât 200 de galbeni; așa de la 1837 până la anul 1847 păgubesc pe tot anul câte 159 de galbeni cea ce în deuce ani îi mai sue paguba la alți 2530 de galbeni, și atunci moșia cumpărată cu două-deci de ani înainte pe 2000 de galbeni îi costa 6119 galbeni sau 612 galbeni pe an, când îndoindu-se ear venitul din cât era și urcându-se la 400 de galbeni pe an, îi pricinuesce un deficit de 212 galbeni pe an, care deficit să grămădescă până la 1857 într'ună sumă de 3378 de galbeni și face de'l costă moșia 9497; atunci venitul moșiei ear s'a suit și a ajuns a fi de 800 de galbeni deficitul calculat până la punerea în lucrare a legii rurale la 1865 face 2130 de galbeni și sue costul moșiei la 11,200 de galbeni. Dacă la acest cost vom mai adăoga impositul fonciar calculat de la 1852 până la 1865 după legile și dispozițiunile după vreme, uă sumă de cel puțin 400 de galbeni moșia cumpărată la 1827 pe 2000 de galbeni, îl costă pe fericitul nostru amic peste 11,600 de galbeni adică 1160 de galbeni pe an și el nu ea decât 760 de galbeni scădându-i impositul fonciar; adică că plătesce 400 de galbeni pe tot anul onorul și fericirea d'a se intitula proprietar. Și observați me rog că am nimerit un proprietar rar, cum nu se găsesce la uă mie unul; am nimerit un proprietar fără gustul zidurilor de case, de biserică, de magazii,

de hanuri, fără patima grădinăriei, a florilor, a pomelor și a legumelor, infirmități și slăbiciuni strâns legate de calitatea de proprietar de pământ; capriciile și trebuințe care ar fi costat pe altul cel puțin trei sau patru mii galbeni; apoi am mai nimerit și alt noroc la proprietarul nostru, noroc mare și rar în țera noastră; inchipuiți-vă că nimeni din vecini, nici mirean nici călugăr nu s'a încercat a-i stirbi moșia și nu l'a obligat a scote inginerii hotarnice, a plăti avocați, a alerga de ce anii cu poștia și cu birje pe la tribunalurile de județe, pe la curțile de apel, pe la ministeriele de interne, de justiție, de culte și de externe, a căra judecatori, cercetatori și precuitori pe la fața locului; și după toate astea să pierdă și uă parte din moșie, dacă nu și totă, cu drept sau fără drept, plătind daune, spese și interese; óre Dumnévóstră domnilor și mai cu deosebire Dumnéta domnule Phanaridi nu credeți că în fericita noastră țără acestea să nu intre în socotélă, pentru uă moșie ca aceea despre care este vorba, cu două sau trei mii de galbeni cel puțin.

— Ba și mai mult dice cocóna Zinea, întreabă-mă pe mine să'ți spuiú eú cât m'a ținut judecata cu hagi Hristea; căduse năpastie pe mine din chiar senin, să'mi ea moșiea și mai multe nu; nu era să rămâiú săracă din pricina lui Drepténu care pusese pismă pe mine.

— Vedeți dar domnilor că dacă am voi să le punem pe toate la condeiú, am găsi că acea moșie a costat pe negustorul nostru peste 20,000 de galbeni;

dar noi să ne ținem de cifra noastră cea modestă și netăgăduită de 11,600 de galbeni cu venit de 800 de galbeni, și să căutăm a găsi ce valoare avea eri înaintea legii rurale și ce venit are astăzi.

De vom cerceta vânzările de proprietăți rurale făcute la secția III, în cei din urmă trei ani, găsim că s'au vândut termen de mijloc pe baza de 8% adică că moșia amicului nostru valora 10,000 galbeni adică cu 1600 de galbeni mai puțin de cât îl costă, și de aci veți că acela căruia diceți că ea pus Dumnezeu mâna în cap, ea pus'o, nu ca să'i dea ci ca să'i ea 1600 de galbeni, și că negustorul devenind proprietar a făcut uă speculă prăstă, greșită; nu pentru că să fi avut vre uă nenorocire sau vre uă neisbândă; dar fiind că ast-fel este la noi specula de cumpărători de moșie.

— Dar dacă ar fi fost cumpărătoarea de moșii uă speculă așa de prăstă, cum atâtea comercianți inteligenți cu atâta aritmetică în cap cari au devenit milionari speculând un mic capital în grâne, pei, lână, vite, manufacturi, coloniale, au cumpărat moșii și tot cumpără ne'ncetat? întrebă domnul Fluturescu.

— Pentru că există în om uă dorință neînvinsă de a poseda pământ; acéstă slăbiciune este omenescă, o găsim la toate națiunile, și ți-ași putea aduce exemple uă mulțime de negustori care trăgeau din capitalurile lor un venit bun de 15 și 20%, care se sueau neconținut pe scara bogăției și care s'au ruinat când au băgat acele capitaluri în cumpărători de moșii, pentru că nu au putut găsi în nua lor

speculă decât un venit de 3 și de 4⁰/₀, siliți fiind a face avansuri pentru clădiri de magazii, de hanuri etc.

Ceea ce am spus pentru un negustor care a cumpărat moșie la 1827 o putem repeta pentru toți acei care au devenit proprietari la anul de la Hristos 1800, la 1700 sau la 1600 și în orice timp de când țera este țeră. Moșiile Văcărescilor, Sturdzescilor, Filipescilor, Bălăcenilor, Balșescilor, Ghiculescilor, Bibescilor, Butculescilor, nu au altă origină decât aceea a moșielor negustorilor. Fostați ele averi feudale cotochite de la vreun neam învins, sau au fost ca toate celelalte, părți dintr'ună moșie mare împărțită între mai mulți frați, sau cumpărători după la proprietari mici, părțile împreunate; moșii, funii, ocale, litre și dramuri, proprietăți ducate din generațiune în generațiune; căci așa trebuia să fie într'ună țeră unde majoratul n'a existat nici vădată. Odivoi sau Roșiori împărțind moșiea individă și mai târziu vândând loturile lor care uninduse într'un singur trup asupra aceleiași cumpărător, asupra unui Năsturel sau unui Bărcănescu au format proprietatea cea mare, compusă mai tot d'auna din mai multe proprietăți mici; precum pe d'altă parte multe proprietăți mici provină din împărțirea unei proprietăți mari; legea a naturii transacțiunilor libere, și în contra căreia orice restricțiune este fără efect și nu poate dura.

— D'acum încolo nu mai poate fi așa, fiind că guvernul printr'ună prevedere adevărat părintească a luat măsuri a nu să putea vinde loturile pe care s'au

improprietărit țeranii foști clacăși, și se Locotenentele Spadon.

— Lege care să va eluda sau să va desființa de acei în favoarea cărora să crede că s'a făcut restricțiunea; fiind că ea este atentatorie proprietății și liberilor transacțiunii, contrarie regulilor și legilor naturale.

— Așa! dar dupăcum a început a vinde, strigă cocóna Zinca. La mine la moșie tot pământul cât am cedat locuitorilor l'aŭ luat de ce sătenii ear cei l'alți aŭ rămas fără pământ; și cū că nu potŭ plăti fonciera.

— Moșiile erau pe nimica într'ua vreme și tot nu le-aŭ putut ținea; moșia de dește Mămăligeni a mami Marghioliți mătușa tatămio, adăogă Moș Dincă Părvulescu, boer bătrîn care nu iscălise DA în plebiscit, ea dat'o măsa drept uă pereche de cercei și mai era încă uă moșie a răposatei Lelei Sandi, sor cu mama Marghioliți care aceea a fost dată drept o butcă de Viena, astăzi sunt moșii de câte două mii de galbeni venit pe an.

— Acei care aŭ cumpărat în secolul XV-lea, XVI-lea sau al XVII-lea un moș, uă funie sau uă litră de moșie cu ughi și bani roșii, moșie mare de mai multe mii de pogone, moșie care nu a costat pôte nici uă sută de lei și care dă astăzi venit de mii de galbeni; acei care aŭ luat'o pe uă pereche de cercei sau pe uă butcă, aŭ făcut pôte o speulă tot așa de próstă ca a negustorului nostru cu moșia cumpărată la 1827 pe 2000 de galbeni; acei 100 de lei, valoarea cerceilor sau a butci; de atunci

până acuma ar face póte mai mult decât moșia, daca am calcula la cât s'ar sui valórele acelor bani prin capitalisări acumulate după dobinđile după vremi; și daca am compara acele cifre cu valórea și cu veniturile capitalisate ale acelor moșii. Ca să ne putem pronuncia asupra adevăratei lor valori de atunci trebuie să luăm și să calculăm preciturile butcii și a cerceilor de atunci să le capitalisăm și să le comparăm cu valórea de astăzi a moșiei adăogându-i veniturile succesive, astfel cum am făcut'o pentru moșia cumpărată de negustorul nostru la 1827.

Ați văđut cred destul de lămurit ce fel de hrăpitori ai fost până la 1865 acei ce posedau moșii în România; nu vorbesc, o mai repet, de hrăpitori a ceea care profitând de pozițiunile ce ocupau, sau care întrebuintau mijlóce viclene ca să hrăpescă moșiele de la moșneni sau de la săraci. Dumnévóstră în loc de a striga și a stigmatiza pe cei hrăpitori și jacăși, ați luat un ton patriotic de a striga în contra proprietarilor mari și mici.

Am vorbit până aci numai de valórea moșii până la începutul lui 1865, dar să vedem și ce să mai întâmplă cu speculațiunea negustorului nostru la punerea în lucrare a legii rurale; ve rog să'mi dați puținică atențiune.

La moșiile cele locuite să socotea aprópe câte un locuitor plugar la 25 de pogóne și 10 galbeni pe an de locuitor, venitul curat al proprietarului înainte desființării clăcii; ast-fel uă moșie de 500 de galbeni venit avea pe dânsa termen de mijloc 50

de locuitori și o întindere de 2000 de pogone. Acest pământ trebuie să-l împărțim în patru categorii.

Uă parte pământ bun și curat.

A doua parte pământ de calitate bună, dar acoperit cu mărăcină, având trebuință de uă cheltuélă de 3 sau 4 galbeni de pogon ca să fie pus în cultură.

Uă a treia parte pământ de calitate inferioară care chiar de s'ar curăți ar valora pogonul 2 și 3 galbeni mai puțin de cât cel de calitățile cele două d'ânteiū. Și în fine

Uă altă a patra parte nisipurī ripe și prund despre care la noi nu să gândește nimeni încă a le cultiva și care nu să potū precui mai mult de un galben pogonul.

Așa fiind pe moșia negustorului nostru care înaintea legii rurale valora precum am vădūt 10,000 de galbeni pe târg cu bună tocmélă avem : 1°. 500 de pogone a căror valóre este de 5000 galbeni, 2°. 500 de pogone a căror valóre este de 6 galbeni pogonul sau 3000 de galbeni, 3°. 500 de pogone cu valóre de 3 galbeni sau 1500 galbeni, 4°. celelalte 500 de pogone care nu valorésă decât 500 de galbeni.

Peste tot 10,000 de galbeni.

La 1864 să publică ordonanță și obligă pe negustor a ceda :

- 1° La 27 de clăcași fruntași 297 de pogone.
- 2° La 27 de clăcași mijlocași 210 pogone și 9 prăjini.
- 3° La 26 de codași 118 pogone și 6 prăjini.

4° 30 de pogóne și 960 de stánjini pătrați pentru case, curți, grădini, strade, peți și cimitiruri.

5° 34 de pogóne pentru preoți.

6° 2 pogóne pentru casa comunală, biserică școlă etc. și

7° alte 7 pogóne pentru drumul cel mare.

Peste tot 699 de pogóne și 474 stánjeni pătrați.

Să ne inchipuim că și aci amicul nostru să fi avut noroc, și că să fi împăcat pe fostii sei clăcași să priimască pământ din cele trei categorii d'ântăiu porțiunii egale, adică :

233 de pogóne de cualitatea întâia, a căror valóre 2330 de galbeni.

233 de pogóne de pământ de cualitatea a doua, valóre 1398 de galbeni și

234 de pogóne de cualitatea a treia, valóre 702 galbeni.

Și că a cedat ast-fel fără contestație fără superarbitri, fără consiliu permanent și fără consiliu de stat, 700 de pogóne, cifră rotundă, a căror valóre era de 4430 de galbeni la care mai adăogând și 700 de sfantihî sau 50 de galbeni plata inginerului : 4480 de galbeni.

Pentru acest pământ guvernul 'i-a dat proprietarului nostru un bon rural de 83,299 de lei și 10 parale sau 2644 $\frac{1}{2}$ de galbeni a căror valóre reală este de 1851 de galbeni socotit pe 70 % cum să negociasă bonurile rurale, ceea ce vine a dice că s'a păgubit cu 2629 de galbeni, sau că s'a plătit numai 41 % diu valórea ce s'a luat.

De vom adăoga această pagubă la aceea de 1600 de galbeni ce aveam încă la începutul anului 1865 găsim că totalul pagubei este de 4229 de galbeni. Dacă ar fi fost de peste Milcov unde s'a dat frun-
tașului 15 pogóne și 19 prăjini, mijlocașului 11 po-
góne și $4\frac{1}{2}$ prăjini, și codașului 7 pogóne și uă
prăjină, și unde falcia care valora 20 de galbeni s'a
plătit pe $7\frac{1}{2}$ galbeni nominal sau $5\frac{1}{4}$ în realitate,
adică pe preciu de $26\frac{0}{0}$; paguba ce ar fi încercat
de la stat ar fi fost mult mai mare fiind că ar fi
dat 911 pogóne de valóre de 5776 de galbeni pe
1851 de galbeni, pagubă de 3325 care cu 1600
d'intăiū facū 4925 de galbeni.

Eată domnule cum proprietarul a supt sângele și
sudórea creștinului plugar, făcând uă speculă care
de la Aprilie 1827 și până la 23 Aprilie 1865 să
soldésă cu un deficit de 4229 până la 4925 de gal-
beni; din care mai mult de două părți din trei în
numele binelui general și a fericirei fie căruia în
special, adică pentru patrie.

— Dar cu socoteli d'astea poți să ajungi și la
cifre mai mari, intrerupse domnul Locotenent Spadon;
acestea sunt numai nisce apreciațiuni de aritmetică,
sciință respectabilă, nu dic, dar cine numeră foile
dintr'ua plăcintă! Ș'apoi dá'mi voe să'ți spuiū că
Dumnéta după cum văd n'ai înțeles spiritul legii.
Dacă faci calculul intemeindu-te pe valórea pămintu-
lui așa vine, nu mai încape indoelă; dar principiul
adoptat de legiuitor este altul: el a voit să rescum-

pere claca și cele lalte dări ear nu pământul; citește me rog art. 23.

— Bine ar fi să calculăm tot d'auna și să nu avem nici uădată încredere în ómení fără socotélă. Cât despre ceea ce ȕiceí, Domnule locotenent, de despăgubirea proprietarului pentru dările clăcașilor, trebuie să'ți spuiú că sciința economică ne arată și ne dovedesce că există o correlațiune între valorile muncel și între capitaluri, valori care să cumpănescú singure, să echilibrésă, cum să ȕice, or care ar fi legile, ordonanțele și narturile ce li s'ar impune. Dacă acest principiu este adevărat, precum nu me îndoesc, și daca Economia politică este uă sciința, apoi fií sigur că calculând valórea muncel nu putem ajunge la alt rezultat. Și ca să nu ve rămăe nici uă bănuélă să facem calculul și pe basa care ȕiceí dumnéta.

După regulamentul reviduit și modificat prin firmanul din 1852, proprietarul avea să ea pentru pământul ce era obligat a da locuitorilor clăcași :

1° 22 de ȕile pe an în trei deosebiți timpí, primăvara, vara și tómnă, muncă prescrisă și determinată minucios de lege și de firman; de exemplu un clăcaș cu patru boí trebuie să muncésca într'uă ȕi 16 prăjiní de arătură; daca ai cultivat vre uă dată pământ cu bună plată, trebuie să scií că arătura să plătesce cel puțin 7 sfanțihí pogonul său 10^{1/2} lei pentru 16 prăjiní. De voim să tăem precíul ȕilei pe altă muncă, găsím tot într'acea lege, în regulament, că pentru un fruntaș munca a cincí ȕile în căratură să socotea căratul a 1000 de oca la uă distanță de

30,000 de stânjani sau trei poștii, ca de la Bucuresci la Olteniță; scii negreșit că pentru căratul unei kile de bucate dusă la această distanță să plătesce pe eftin 24 de lei de kilă sau 60 de lei pentru mia de oca ceea ce ne dă 12 lei ȝioa. Și or care din lucrările prescrise de regulament vei voi să ei, fie săpat, fie secerat, fie cosit, tot la 10¹/₂ lei și la 12 lei ajungî, sau 11 lei termen de mijloc, sau la 242 de lei valoarea a 22 de ȝile de clacă ale frunțașului.

Trecând la valoarea dijmei; una din ȝece de la cele trei pogóne de arătură grău sau porumb, una din cinci de la alte trei pogóne de fâneta, avem cel puțin 120 de oca de grău sau de porumb și 420 de oca de fân din care grăul socotit cel puțin pe 70 de lei kila face 22 de lei și fănu pe 60 de lei caru de măsură face 32 de lei. Peste tot claca și dijma 296 de lei pe an sau 7992 de lei pentru 27 de frunțași.

De vom evalua ȝioa clăcașului mijlocaș tot pe prescripțiunile regulamentului o găsim de 6 lei cel puțin sau 132 de lei pentru 22 de ȝile, la care adăogând 44 de lei dijma din trei pogóne de arătură și din 45 de prăjini de fâneta, ne dă 176 de lei pe an sau 4752 de lei pentru 27 de clăcași mijlocași.

Asemenea găsim pentru clăcașul de clasa a treia 3¹/₂ lei ȝioa sau 77 de lei pentru clacă și 29 de lei din dijma a trei pogóne de arătură și a fânului, sau 106 lei pe an adică 2756 de lei pentru 26 de clăcași fără vite de muncă.

Peste tot 15,400 de lei, pe an sau un capital de

154,000 de lei s'eu 4831 de galbeni; cu 401 galbeni mai mult de cat am gasit dupa calculul d'antaiu, ceea ce'ti dovedesce ca din cauza estinderii repede a agriculturii, la noi munca sa suise intr'ua progresiune mai repede de cat valoarea pamentului; de acolo vine si scaderea repede a valorii muncii in anul acesta, dupa cum s'a constatat pretutindenii.

Dupa cum vedi domnule locotenent aceste calcule sa controlésa unul pe altul si sa confirmá unul printr'altul; intoce mai ca duoá opera'tiunii arithmetice.

— S'e'ti spuiú drept domnule ca eu pe dumnéta te credeam liberal, díse oftând párintele Pahomie, dar acum m'am convins si eu ca ai idei ruginite; dar nu vedi ca in America de e Americá si tot s'acolo saú des-robot robii; si vei ca noi care suntem chrestinii civiliza'ti si tocmai in centrul Europei sa voim sa tinem pe betul sátean rob inhámat la plug.

— Asupra acestui punt sunt multe de díse; in ceea ce privesce insá impropriétárea fostului clácaş, vé pot încredin'ta párinte ca sunt mai vechiú partisan al acestei idei, nu pentru ca am putut crede vre-ua datá ca se póte lua ceva, cât de pu'tin, de la cineva si a se da la altul; dar pentru ca vedeam in regulament si in firmanul de la 1852, in prescrip'tiunile intitulat *datorii reciproce* un drept exersat de foştii clácaşi asupra unei párti din paméntul proprietarului precum si pentru proprietar un drept asupra muncii plugarului. Dupa legea din 1831 precum si dupa firmanul din 1852 nici proprietarul nici munca nu erau libere in totá acép'tiunea cuvéntului; legea le

robise pe amândouă. Am fost tot-d'auna pentru recunoșcerea fostului clăcaș ca proprietar pe partea de pământ ce-i acorda regulamentul, fiind că vedeam într'această măsură desființarea a două robii, a robiei muncel și a robiei pământului; fiind că vedeam într'această măsură întemeerea dreptului de proprietate pe bazele pe care ea se află aședată în Occident; pentru că vedeam într'ensa singurul remediū de a îndrepta lovirile aduse proprietății și libertății omului de pravila lui Caradzea, de condica lui Calimah, de regulament și de firmanul de la 1852. Am fost tot-d'auna pentru improprietărirea țaranului clăcaș pentru că acesta fiind uă cestiune care interesa marea parte a Românilor, pe 400,000 de familii plugari, ómeni puțin luminați, putea să facă să pericliteze libertățile noastre; pentru că putea să aducă uă perturbațiune mare. Acesta însă nu m'a făcut să consider pe acei care nu cugetau ca mine ca răi români; toate convicțiunile sunt respectabile când sunt adânc implântate în spirit.

Am fost pentru improprietărirea țaranilor fiind că claca era o cauză de desarmonie și de luptă în clasele societății române, luptă care trebuia să încetese, fiind că trebuia să încetese devălmășia care nu póte exista și nu trebuie să existe în starea de civilizațiune. Devălmășia este un început sau uă urmă a comunismului; mărturesc însă că n'am cugetat nici uă dată ca să póta lua cuiva cel mai mic lucru, cea mai mică valóre, fie chiar în numele patriei și al binelui general, fără dreptă și deplină despăgubire.

Acest principiu de despăgubire este consacrat chiar în convenția noastră de la 1858 și în dreptul omului de la 1789, isvor în care am botezat proclamațiunea noastră de la 1848 și unde și convențiunea a luat principiile de drept ce se coprind într'ênsa. Acei care ar voi să găsească exemple de contrariu în cele ce s'au făcut în Prusia, în Austria, în Polonia și Domnul mai scie unde, comitū uă eróre gravă; nu au studiat serios nici ceea ce a existat nici ceea ce s'a făcut. Nicăiri la popórele creștine, pêne astă-đi cel puțin, nu s'a atacat proprietatea; și când s'au ivit idei de asemenea tendințe, ele au fost reprobate. Nu cunosc un asemenea exemplu nici măcar la Romani în timpul luptelor asupra legei agrare; este uă mare eróre istorică a crede că acea lege privea împărțirea altor pământuri de cât a celor luate de la vrăjmași.

— Dar domnule, acéstă lege are să sporéscă veniturile proprietarilor deposedați, ție domnul Oftescu! o sciū de sigur, am auđit-o chiar din gura domnului Ministru. Cele ce să țiecū în contra acestei legi sunt numai niscé scornituri, și știi de unde vinū? Vinū de la coalițiunea monstruósă. Ómenii s'au pus pe muncă.

— Ea lasă, domnule, intrerupse cocóna Zinca, dar la Mămăligeni la lelița Anica n'am văđut eū că n'au arat nici uă palmă de loc? O să móră la tómnă lumea de fóme; dup'acum s'a scumpit bucatele vai de om, 'I-a lăsat-o arendașul; perde sārmana muere cu uă grămadă de copii, peste 500 de galbeni; anul ăsta s'alege cu cei 260 de galbeni ce o să iea de la casa de lichidație.

— Negreșit că veniturile moșiilor aŭ să sporască mereŭ și d'acum încolo precum aŭ sporit și pênă acum; dar acésta nu va fi o consecință a acestei legi. Efectul ei are să fie cât va timp să impede acea progresie. Uă lege bună trebuia să aducă îmbunătățirea foștilor clăcași fără a nedreptăți pe proprietari; trebuia să mărescă producția țării ear nu s'o opréscă cum are s'o facă duoș și trei ani; dar nu este cestiunea de o să fie saŭ nu folositoare saŭ păgubitoare proprietarilor. Este invederat că s'a făcut uă nedreptate și uă nedreptate mare unei clase a societății Române? ea este mărturisită chiar de acei în favórea cărora s'a făcut; căci nimeni nu cunoșce mai bine de cât fostul clăcașŭ valórea dijmei și a celor 22 de zile de muncă ce da proprietarului; nimeni nu cunoșce mai bine de cât el cât costă pe proprietar moșia cumpărată acum și câți-va ani. Rêul cel mare eŭ il văd într'acéstă consciință generală despre nedreptatea făcută, rêu mult mai mare de cât paguba de 200 de milióne pricinuită proprietarilor și de 380 de milióne statului. Românul de la cel d'intăiŭ pas în viața publică învăța a crede că guvernul când vrea póte face uă nedreptate; învăța a crede că să póte face uă lege prin care să se ia de la unŭ ca să se dea la altŭ; am obicinuit pe uă clasă a societății Române, clasă numerósă și incultă, a crede că pentru îmbunătățirea stării ei este în drept a lua de la altă clasă 200 de milióne și a impune tutulor celor l'alte clase uă contribuțiune de aprópe opt milióne pe an saŭ de 380 de milióne în 15 ani. Se póte fórté bine ca mai târziu paguba ce

aŭ suferit proprietarii să'î facă mai muncitorî și mai cu îngrijire de interesele lor; dar acesta nu face ca legea rurală de la 1864 care impune foștilor clăcași de a lua pământ vrând nevrând, plătind ceea ce unî nu pot plăti și care obligă pe proprietari a ceda pământul lor cu precie mai scădută de cât pe jumătate, să nu aducă mari perturbațiuni; când nu era trebuință de a păgubi nici pe particulari nici pe stat.

— Dar de ce ȳci că aŭ să plătescă cele-l'alte clase? întrerupse locotenentul, de vreme ce scim toți că proprietarii aŭ să fie plătiți din casa de lichidație și că acea casă se formésă numai cu contribuțiunea foștilor clăcași?

— Cum creȳi dumnéta, domnule că să pôte plăti proprietarului 152 de lei și 14 parale și cu amortisarea de 3⁰/₀ 198 de lei și 34 parale de frunțaș, 114 lei și 34 de parale sau 148 de lei cu amortisarea de mijlocaș și 81 de lei și 24 de parale, cu amortisarea 106 lei pentru codaș, când aceste trei categorii plătescŭ cei d'ântéiŭ 133 de lei, cei de al treilea 71 de lei și 20 de parale? Cine creȳi că are să plătescă sumele de 65, de 48 și de 35 de lei? nu veȳi că acele sume care însumésă peste 600 de milioane și care provinŭ din contribuțiunea foștilor clăcași după moșiile Statului, sume cere intra în casa Statului și care ușura cu optŭ milioane pe contribuabili?

— Trebuia să se facă ceva pentru bietul popor, că destul a suferit! ȳise domnul Jăpcănescu.

— Negreșit că trebuia să se facă ceva; și mult mai mult de cât s'a făcut; trebuia mai întéiŭ să

se taie jafurile și abuzurile; trebuia să i să facă dreptate, ăra nu să se facă să credă mulțimea că ăa clasă de ămeni i-a fost vrăjmașă; nu a o face să credă că ăa societate să pôte aședa pe puterea numărului, să-l corumpă ast-fel inima și rațiunea; căci ăcsta ar fi a'i compromite existența. ăa societate ca să aibă vitalitate trebuie să scie că dreptul trebuie să vie de la rațiune care ea este independentă de număr; trebuie să scie că dreptatea este a tuturilor. ăa societate care pôte impila și năpăstui ăa clasă, fie cât de mică, cât de puțin numerosă, nu este ăa societate civilisată.

Improprietărea care trebuia să fie un drept s'a impus foștilor clăcași ca ăa obligațiune, și proprietarii s'au depărtat de la dreptul natural al tot omului de a putea concura și el cu ceilalți cetățeni la cumpărări de pământuri din cele date foștilor clăcași, când vreunul din ei ar voi să vândă de silă sau de bună voe.

— Trebuia să se facă ceva în contra boerilor, prea se făcuseră tari; nu'ți aduci aminte de coalitiunea monstruoasă și de camera oligarhică? nu mai erau de suferit! dise părintele Pahomie.

— Așa crești și așa te faci să crești acei care propagă erorea în locul adevărului și eresurile în locul științei? dar de ce nu te gândești că a tracta astă-đi pe proprietarii de inimici ai țerii și a striga în contra lor ca exploatare de săraci, este a năpăstui ăa clasă de ămeni producători și necesarii societății Române.

— Dar ei nu facă nici ăa producciuine; facă numai consumăciune; nu sunt pentru năciune; sunt boeri și ciocoi, dise domnul Vintilă, și ei sunt de neam

mare că sunt viță de Domn, dar sunt adevărat naționalist.

— Uiti, D-le, că de la convențiune încôci numai există în România alt soi de ómeni de cât numai cetățeni liberi, dintre care unii proprietari, alții comercianți, alții meseriași, preoți, impiegați publici, profesori, autori, plugari etc., care toți au aceleași drepturi la protecțiunea legilor. A striga și a cere precum faceți dărãmarea vre uneia dintr'aceste categorii sau condițiunii de ómeni este de un rău Român, un asemenea sistem ne duce a căuta să vătãmăm, să apăsăm și să nedreptățim astã-đi pe proprietari, máne pe bancheri, poimáne pe neguțatori mai pe urmă pe fabricanți, pe preoți, pe profesori și pe or-cine nu pörtã ițari și sucman; și astfel din apăsare în apăsare să ajungem la uã strivire generală care nu póte aduce alt rezultat de cât strivirea societății nóstre.

Recunóșterea fostului clăcașu de proprietar pe pãmântul ce posedă este uã binefacere, uã dreptate, uã măsură civilisátore și îmbogățitóre; dar îndemnisarea proprietarului cu 41% și cu 26% din valórea reală ce a cedat este uã nedreptate exersatã asupra unei clase a societății; și în secolul al XIX-lea uã nãpãstuire nu este ertatã nici chiar în contra aceloră ce ar fi meritat'o. Uã lege trebuie să fie tot-d'auna consecințã trebuințelor și a intereselor naționale bine studiate, apreciate nu dupã aspirațiunile unui partid, nu dupã exigențe individuale, nici dupã patimi politice; căci acele aspirațiuni și acele patimi sunt tot-d'auna în

contradicțiune și incompatibile cu interesele și cu trebuințele țării.

— Dupe apreciațiunea mea găsesse că trebuia uă soluțiune, di-se domnul Spadon, și veđi prea bine că nu să putea pune asupra bieților plugari uă indatorire de plată mai mare; nici p'asta nu o potū plăti. Să'ti spuie domnul casier.

— In lumea asta nu trebuescū făcute decât lucruri cari sunt cu putință și nu vėd ce trebuință era a se lua pământ de la proprietari fără voea lor; statul și biserica avea uă destulă întindere de pământ și imprăsciat ast-fel pe suprafacia României în cât prea puține sunt localitățile unde să nu se găsească prin prejur duoă trei și patru moși de ale Statului. Acéstă întâmplare norocită ne da un mijloc comod și avantajos de a improprietari pe toți locuitorii clăcași, câți ar fi cerut; și ar fi devenit proprietari, fără a lua nimic de la nimeni; fără a obliga pe nimeni să facă ceea ce nu voea și nu putea să facă, și a'l sili să trecă Dunărea și Prutu precum au făcut'o mulți ca să scape de drepturile ce li se impunea.

— Cum de nu s'a gândit nimeni la ast mijloc și n'a făcut un proiect în sensul ăsta, di-se domnul Toroșpan.

— Au fost ómeni cari s'au gândit, dar fiind că era uă idee naturală și prin urmare simplă, ómenii noștri de stat chemați a se pronuncia nu au găsit'o demnă de geniul lor. Acel proiect era întemeiat pe principiul că Statul să fie obligat în timp de câți va anī, de 10 sau de 20 de anī, să cedese din moșiile sale tutulor foștilor clăcași din România, care vor

cere, loturi de pământ de la 5 până la 15 pogone, pe preciful de 7, 12 și 15 galbeni pogonul după localități și după calitățile pământului; cu obligațiune din partea cumpărătorilor să stingă datoria plătind uă anuitate de 7⁰/₀ pe an din care 5 dobândă și 2 amortisare; iar pentru câți din clăcașii după moșii particulare ar fi putut să se învóescă cu proprietarii lor pentru cumpărătórea de un lot de întinderile de mai sus și n'ar fi putut să plătescă printr' uă particulară înțelegere între ei, Statul să fi luat asupra' i datoria plătind proprietarului în bonuri; Statul indemnându-se la rândul séeu de la acquerorí prin plată de 7⁰/₀ asupra valórei contractate cu proprietarul pentru cumpărătórea pământului. Intr'aceia lege comuna ar fi fost declarată liberă, obligându-se proprietarul a ceda câte duoă pogóne de familie pentru casă, grădină și islas cu indemnizare de 2 galbeni pogonul platnicí în timp de patru ani fără dobândă.

Iată cum ar fi fost redijat acel proiect :

Liberarea muncitorilor agricultorí și a proprietății pământului ⁽¹⁾.

Secțiunea I.

Domeniile Statului.

Art. 1. Tot locuitorul clăcaș aședat pe moșiile Statului are dreptul a rescumpăra pământul ce lucra, până la maximum de 15 pogóne.

(1) Proiectul de lege trimis de ministru comisiunei centrale în anul 1859.

Art. 2. Acest drept nu'l va putea exersa locuitorul clăcaș decât în timp de 15 ani, contând de la promulgarea legii.

Art. 3. Calitatea pământului se va socoti de trei mâni, cea d'ânteiu de valóre de la 12 până la 15 galbeni pogonul, cea d'al doilea de valóre de la 9 până la 12 galbeni și cea d'al treilea de la 5 până la 8 galbeni pogonul.

Art. 4. Ministerul financelor, după ce mai anteiu va determina clasa pământului, va desbate cu clăcașii care vor cere improprietărirea precii pământului în marginile prescise la art. 3.

Art. 5. Dacă într'ună lună după cea d'ânteiu cerere părțile nu se vor învoi prin bună tocmelă, vor numi fie-care câte un arbitru; aceștia vor fi obligați să dea otărirea lor, adică să termine precii pogónelor în marginile prescrierilor de la art. 3 și în termen de uă lună; iar neînvoindu-se și acestiea, se va numi îndată de tribunalul județului un supra arbitru carele în timp de uă lună, cel mult va da hotărirea sa, hotărire care nu va putea fi decât încuviințarea unuia din precurile propuse de cei d'ânteiu două arbitri.

Art. 6. Foncțiunea de arbitru va fi grătuită și nimeni nu o va putea refusa.

Art. 7. La înfățișarea actului de învoelă sau a sentinței arbitrale, ministerul financelor va libera fostului clăcaș act de proprietate pe numărul pogónelor invoite; în acel act se va specifica măsura în lungime și în lățime a pământului precum și pozițiunea lo-

cului, și ministerul va rămânea cu drept de ipotecă, cumpărătorul obligat fiind a plăti pe tot anul uă anuitate de 7⁰/₀ asupra valorii contractate și însemnată în act. Acea anuitate de 7⁰/₀ coprinde 5⁰/₀ dobândă și 2⁰/₀ amortisare platnică până la stingerea datoriei, numărul anilor calculat după tabelele de amortisare. Iar după stingerea datoriei dreptul de ipotecă va înceta.

Art. 9. Perceperea acelor anuități se va face de către comună în douăsprezece părți și tot-d'auna de la 15 până la finitul fie-căriea lună.

Art. 9. Fie-care cumpărător este liber a plăti și mai mult de 7⁰/₀ pe an său și chiar suma totală a datoriei contractate, scădându-se după regulile calculului de amortisare.

Art. 10. Nici un locuitor nu va putea vinde partea sa de pământ cumpărat în virtutea acestei legi până ce mai întâi nu se va plăti întreaga datorie contractată către Stat.

Art. 11. Bani încasați la casierie din plățile de 7⁰/₀ de la cumpărători se vor împărți în două părți, 1° 5⁰/₀ dobânda va intra în budgetul anual la venituri și se va afecta la trebuințele Statului. 2° iar amortisarea 2⁰/₀ se va capitalisa și se va întrebuința după legi speciale pentru a crea venituri Statului.

Secțiunea II.

Domeniile particulare

Art. 12. În timp de cinci ani fie care locuitor clăcaș să poată învoi prin bună și liberă tocmelă cu pro-

prietarul pe pământul căruea a dat clacă, or cum vor socoti și vor crede mai bine și mai folositor pentru cedarea de pământuri, loturi de 5, 10 sau 15 pogone.

Art. 13. După expirarea acelor cinci ani or ce obligațiune reciprocă după legea clăcii încetează și locuitorii clăcași care nu se vor fi învoit cu proprietarii pentru cedarea de pământ precum și proprietarii rămân cu totul liberi unii despre alții și or ce tranșacțiune, închiriere, cedare sau or ce altă alcătuire se va face cu bună și liberă învoelă, fără nici uă îndatorire pusă de lege nici asupra unuia nici asupra alteleia.

Art. 14. Proprietarii și clăcași care să vor învoi între dênșii în termenul de 5 ani prescriș la art. 12 să vor înfățișa la Ministerul de finance, aducând contract legalisat de autoritățile administrative de pașnică stăpânire a acelor locuri; și dacă contractarea va fi făcută în limitele prescrișe la art. 3. Guvernul va plăti îndată proprietarului 25% din preciiul stipulat în contract, iar pentru cea-altă parte îi va da obligațiunii de thesaur aducând dobândă 5% platnice prin tragere la sorți în termenul resultat după calculul pentru amortisare cu 2% pe an, și statul va lua hypothecă pe pământul cumpărat de clăcaș având acesta al plăti câte 7% pe an pe suma contractată cu proprietarul.

Art. 15. Acele d'ânteiu plăți anuale ale locuitorilor cumpărătorii, atât de la stat cât și de la particularii vor servi la stingerea obligațiunelor hypotecare liberate proprietarilor particularii.

Art. 16. După expirarea termenului de cinci ani

fixat prin art. 12 locuitorii clăcași care nu se vor fi putut înțelege cu proprietarii pământului în limitele prescrise la art. 3 vor fi în drept a cere și a primi pământ pe moșiile Statului în condițiunile impuse pentru locuitorii Statului la art. 1 până la 12 și tot într'aceleași termene.

Secțiunea III.

Liberarea și formarea comunei.

Art. 17. Pe moșiile Statului precum și pe cele particulare să va da comunei câte 2 pogone de familie.

Art. 18. Fixarea pământului care va forma rața comunei, coprinzând într'un singur ocol satul, grădinele și islasul să va otări de proprietar în înțelegere cu locuitorii, iar la cas de contestațiune să va hotări de consiliul județian după ce mai întâiu să va pronuncia și consiliul comunal.

Art. 19. Despăgubirea proprietarului pentru acele pământuri va fi de 2 galbeni pogonul și plata să va face în timp de patru ani, plătiind fie care familie câte un galben pe an adică uă jumătate de galben de pogon.

Art. 20. Alegerea acestor locuri să va face consultându-se salubritatea și pozițiunea despre apă și alte înlesniri pentru ómeni și pentru vite; preferindu-se pe cât se póte locurile pe care se află așađate satele la promulgarea acestii legi.

Art. 21. Acolo unde pe aceeași moșie să află mai multe cătune să vor aduna cât să va putea casele la un loc.

Art. 22. Măsurile de mai sus vor fi îndatoritoare atât pentru proprietari cât și pentru toți locuitori care vor voi să rămăe în comună, fie clăcași sau nu, de vor fi cumpărat pământ de muncă sau nu.

Art. 23. Dintr'acele două pogone prescrise la art. 17 să va da îndată fie căruî locuitor câte uă parte de 400 de stânjinî quadrați, 10 stânjenî faciă la drum și 40 de stânjenî adâncime, pentru casă, curte și grădină, iar cei lați 1540 de stânjenî quadrați de fie care familie să vor socoti proprietate comunală, avënd fie care locuitor, pënë la desăvârșita plată a pământului dreptul de a pasce pe pământul comună, fără plată, uă vacă și două boi, iar după espirarea aceluî termen va plăti fie care casei comunale chiria locului ce va voi să închiriese după preciturile hotărîte de consiliul comună în fie care an la 1 Genarie.

— Aci este uă cestiune de apreciere dise domnul Spadon; dar să dîcem că ar fi fost mai bine așa cum ai chibsuit dumnéta; dar acum lucrul este făcut; ce doar ai vrea să revenim asupra legel rurale?

— Nu, să ferescă Dumneđu! când într'uă societate să ivesce uă cestiune dintr'acelea care potü a duce perturbațiuni și devine uă armă la dispozițiunea despotismului său a demagogiei, ea trebuie resolvată, și uă dată resolvată bine sau reü, în nici într'un cas nu trebuie a să mai reveni asupra ei.

— Am eü un prieten la Galați, un capitalist mare, om procopsit, face speculî și a căscigat mulți bani din păcură; el mi-a spus, dise domnul Toroșpan,

că numai uă bancă fonciară ne pôte scăpa, și sciū că el a și dat comision să'i aducă una de la Londra; n'ai de cât să te duci la bancă, intri înăuntru și ea îndată îți plătesce tótă datoria; asta ne-ar trebui noă.

— În adevăr băncile fonciare sunt uă instituțiune fôrte bună și fôrte folositore când anuitatea ce să plătesce pôte fi acoperită cu uă parte din venitul moșii hypothecate; dar când ea absorbte tot venitul și'l și covârșasce te ineci din ce în ce mai adânc în datorie. Să ne închipuim că ai uă moșie de 1000 de galbeni venit a cării valóre este 15,000 de galbeni și că esci datorî pe dânsa 8000 de galbeni; dacă te vei împrumuta acei banî de la bancă cu 8 sau 10⁰/₀ dobândă și cu 4, 3 sau 2 amortisație vei da bănci tot venitul; dar cel puțin după câți-va ani, dacă ai și alt ceva ca să trăesci, redobândesci moșia; dar dacă îți negociésă obligațiunile cu un scădămînt care face anuitate să devie de 13 sau 14⁰/₀, atunci trebuie să te mai împrumuți uă sută, două sau trei de galbeni pe an, și datoria va cresce în loc de a scădea. Băncile fonciare nu dau banî ele dau numai hârtie *lettres de gage* sau *Pfandbriefe* care pörtă uă anuitate de 5, 6, 7 sau 8⁰/₀, acele titluri sunt garantate în totalitatea moșiilor hypothecate; să negociésă pe piște sau la bursă ca tóte valórele; acei care au banî de dat cu dobândă le cumpără cu scompt sau cuagio, mai sus sau mai jos de valórea lor nominală, după starea piștei. Dar observați că astă-đi mai avem și alte hârtii tot așa de bine garantate cât ar putea fi și obligațiunile băncii fon-

ciare, aceste valori sunt bonurile rurale de uă valóre ca de 300,000,000 cu dobândă de 10⁰/₀ și 3⁰/₀ amortisație și care să negociésă cu 60 și cu 65⁰/₀ adică uă dobândă de mai mult de 15⁰/₀ și 4¹/₂⁰/₀ amortisație.

Care este capitalistul acela atât de fără știință, care să găsească tot într'un târg hărții care dau 8 sau 9⁰/₀ și alte hărții tot atât de sigure care dau 15⁰/₀ și să prefere pe cele d'întăi; după acesta te poți convinge că bonurile rurale ast-fel precum sunt astă-dî au lovit pentru mult timp creditul fonciar și că a făcut imposibilă înființarea de uă asemenea bancă pe cât timp nu să va lichida plata acestor bonuri, sau nu se vor sui la pari sau nu să vor converti precum imi propun a v'o espune în altă ocasiune, conversiune pe care eu cred că guvernul va fi silit a o face pentru cause pe care nu se cuvine a vi le spune astă-dî.

— Ora să făcuse două-spre-șapte, copiii după ce au privit la șos și au jucat loton și domino adormiseră unul pe sofa cel-laltii două pe uă canapea; cocóna Zinca trebuia să se scóle până în dîoă să méréă să-și îngrópe via, mă închinaiú respectuos societății și D. Vintilă avu amabilitatea să mă întovărășescă până la otel ca să mă apere de câni care toți il cunoscú de om bun fiind că il vąd tótă nóptea pe ulițe, propagând egalitatea, libertatea, naționalitatea și amorul patriei.

PARTEA A CINCEA.

I N D U S T R I A.

1870

I.

Într'ună societate bine ecuilibrată deosebitele ramuri ale organismului său constitutiv trebuie să funcționeze împreună. Precum în ordinul physiologic un corp nu poate fi sănătos dacă toate organele nu și împlinesc funcțiunile lor, conform regulilor naturii physice a omului, și precum o rea circulațiune a sângelui, o digestiune slabă sau o respirațiune defectuoasă aduc o boală și chiar încetarea vieții, asemenea și în ordinul social Litteratura, Philosophia, Politica, Sciințele, Artele, Commerciul și Industria trebuie de o potrivă cultivate; nici una nu trebuie lăsate în părăsire. Activitatea intelectuală și physică a unei națiuni trebuie să fie bine repartită : una nu poate absorbi pe cea-altă fără ca aceea societate să nu se resimță, mai curând sau mai târziu, în considerațiunea, în puterea și chiar în existența sa.

Citind ceea ce se tipăresce și ascultând cele ce se dicu în public și în particular, nu putem să nu convenim că la noi politica absorbe totă inteligența, că spiritele sunt esclusiv pornite către politică; d'abia eșiți din scôală, tinerii își ascuțu pușin limba și condeiu, le mōie în pușină fiere și o iaă la fuga în.

arena politică *pro* sau *contra* guvernului, după cum vine mai bine la socotélă. Jurnalistica, politica militantă, limbuția tribunei și biurocrația pară singurile cariere demne de un Român, singurul terem în care crește gloria, considerațiunea, stima și averea. De vom excepta un foarte mic număr de învățați și de artiști cari facă onóre țerii, putem dice că filosofia, științele și artele sunt foarte puțin cultivate, iar comerțul și industria sunt lăsate Nemților și Ovreilor; și noi în loc să căutăm a'î întrece în muncă, a'î învinge prin iscusința și activitatea noastră, stăm cu mânele în sên și ne bocimă că ne copleșescă străinii, uitându-ne înspăimântați cum periclitédă naționalitatea noastră precum periclita viața lui Petru, înainte de a resuna glasul Mântuitorului care îl îndemna să dea din mână.

A fost un timp, când trebuia mare îndrăsnélă și abnegațiune unui Român ca să vorbescă de naționalitate și libertate; îi trebuia să renunțe la bunavoința guvernului, să închee pact cu persecuțiunile de tot felul, cu exilul și cu proscricțiunea, să se hotărască a duce uă viață miseră, de multe ori a'și compromite chiar afecțiunile și solitudinea familiei. Ca să vorbescă sau să scrie cine-va despre drepturile Românilor, despre viitorul și aspirațiunile lor, să pomenescă de desființarea robiei, de improprietărirea clăcașilor, de abolițiunea protectoratului, de redobândirea autonomiei, de unire; să critice distribuțiunea justiției, mersul administrațiunii, să se atingă de moralitatea vre unui puternic al țării, de concussionari sau de prevaricatori,

îi trebuia să se ducă peste țări și peste mări, să dea scrierile lui altuia sau să-și ascundă numele; căci altfel se espunea a fi trămis să se pocăească în vre uă temniță sau cel puțin în vre uă monăstire. Am apucat acei timpî grei pe când Cămpinenu, Mitică Filipescu, Nicolae Bălcescu își ispășeau asemenea pécate la Plumbuita, la Snagov, la Mărgineni și la Telega, topindu-și sănătatea, viața și averea. Acea generațiune 'și-a împlinit misiunea ei. Grația impulsiei date de ómenii acelei epoce, țera a dobândit ceea ce are astăzi; dar generațiunea care să rădică nu are și dēnsa uă misiune de împlinit? misiune mai grea póte, mai anevoe, care cere și mai mult talent și mai multă învățatură, mai multă ostenelă și mai multă abnegațiune; nu incumbă ei datoria de a conserva și consolida ceea ce s'a dobândit? Să facă ca Români să fie uă națiune stimată și respectată prin acțiunea ei intelectuală și industrială, respectată și de guvernul ei și de puterile străine; să nu aibă a se teme nici de tendințele absolutiste din întru nici de speranțele de cotropire din afară; să facă așa ca în România domnirea legilor și a cunoscințelor să fie completă, ca sciința și adevărul să ia locul minciunei, eresurilor și prejudecăților! Să nu ne facem ilusiuni ci să scim că nu ne este ertat noă să rămānem nici în urma Sărbilor, nici a Bulgarilor, nici a Ungurilor; pozițiunea noastră geografică este astfel că fatalmente trebuie sau să fim în capul civilizațiunii Orientului sau să perim. Să nu ne bisuim pe drepturi și pe legi scrise; ele vor exista numai pe hărtie.

pe cât timp Românul nu'și va oțeli brațul și ânima în sudórea productivă a ostenelei, care dă și curajul și miđlócele de a apăra și a menține drepturile. În van ne vom aduna în colegii electorale pe cât timp trebuințele, interesele, temerile și speranțele ne léga de bunăvoința guvernului; deliberările și decisiunile parlamentului nu vor avea efect decât atunci când respectarea legilor va fi săpată mai adânc în ânimele nóstre decât în Constituțiune; atunci și numai atunci ómenii care cugetă drept și care nu sunt minjiți de de bóla reacțiunii; ómenii cari dorescú cu sincritate progresul și libertatea, vor putea fi apreciați de națiune, căci atunci poporul se va depărta de aceia cari caută a'í smulge libertățile, de aceia cari în libertate nu vėdú decât anarhiă și nu caută ordinea și stabilitatea decât în despotism; atunci Românií grupați sub drapelul Constituțiunei vor apăra, cu prețul viétei lor, principiile de legalitate de moralitate și de justiție. Când vėd alegerile parlamentelor făcute cu bâta, deputați și senatori votând cu ânima sdrobită ceea ce nu ar voi să dea, legile nesocotite și Constituțiunea neținută în sémă; imi aduc aminte cuvintele Comitelui de Carlisle fost Lord Morpeth, amicul naționalităților, inamicul neimpăcat al cuceritorilor și al apăsătorilor. Comitele susținând înaintea Cavalerului Benzi necesitatea de a se da Românilor uă constituțiune liberală, basată pe uă representațiune națională întinsă, adăoga: „Domnule Comisar, nu trebuie să'ți scape din vedere „uă împrejurare; eú de și nu cunoscú Principatele, „dar după relațiunile statistice ale lui Senior și după

„obiectele ce am vădut trãmise la esposițiunea de la
 „Paris, commerciul acolo trebuie să fie foarte puțin
 „desvoltat și industria cu totul în pãrãsire; și pe cât
 „timp va fi acéstã lipsã, nu puteți compta pe eficaci-
 „tatea puterii interne a națiunei pentru apãrarea dis-
 „posițiunilor constituționale, destinate a fi un control
 „și a pune un frâu Guvernului, când acesta ar încerca
 „a le înlătura.“

Sã nu ne închipuim cã aforismele : *nicî uã constituțiune nu rezultã dintr'ua deliberatiune.*

Drepturile popórelorũ nu sunt nicî uã datã scrise.
 — Cu cât e scris mai mult cũ atãt instituțiunea este
 mai slabã. — Nicî uã națiune nu'și pôte da liber-
 tatea daca n'o are. Suntũ numai nisce cugetãri fãrã
 temeiũ și cã ele nu aũ origina lor în observațiunea
 faptelor și în consecințele și rezultatele ce aũ produs
 deosebitele revoluțiuni.

Preumblãndu-ne pe stradele orașelor nóstre și vë-
 dënd mai tóte magaziile și prãvãliile pline numai de
 mãrfuri strãine și ocupate numai de meșteri strãini,
 tiind pe sãma nóstrã a Romãnilor numai cãrciumele
 ca în timpul lui Herodot care pe locuitorii acestor
 țeri îi numea *καπιλους*, (cãrciumari) nu putem a nu
 fi coprinși de întristare și de temere pentru viitorul
 nostru, și sã nu ne întrebãm daca suntem noi uã na-
 țione civilisatã. Sciũ cã dicãnd aceste cuvinte scan-
 dalizez multe ânimi curate și generóse; sciũ cã cele
 ce am de dis aũ sã rãdices în contra mea condee agere
 și limbî de foc; dar fost'am eu vre uã datã vãnãtor
 de popularitate sau de favoruri, lingușitor al puterii

de sus sau de jos ca să mă dau înapoi dinaintea adevărului și a convicțiunii? Eu știu cum trăesc și morii acei cari nu cruță nici cutezarea și nerușinarea apăsătorilor, nici nepăsarea și moliciunea apesaților. Dacă lingușitorii regilor sunt un dar funest al mâniei ceresci, cum se pot califica lingușitorii poporului? A lăsa pe Români să creadă că sunt ceea ce nu sunt, și a le ascunde neajunsurile, este uă crimă de lespatrie, este a'î corumpe și a'î adormi în neactivitate ca să se descepte în lanțurile acelor cari lucrésă la cucerirea lor.

Uă națiune fără industrie nu pôte fi considerată ca civilisată; ființa unei societăți este supusă astădi acestei condițiuni, este acel *to be or not to be* al lui Schakespeare.

Vênătoria funcțiunelor publice și părăsirea industriei sunt peirea țerii acestia; sunt inamicii primedioși ai Românilor; sunt aliații cei puternici ai despotismului și ai Ebraismului. Numai munca și sciința ne pot salva!

Datoria cea mai sacră a cugetătorilor, diariștilor, publiciștilor, ómenilor de Stat politici sau diplomați, este de a arêta națiunii calea care pôte s'o ducă la prosperitate și la fericire, calea pe care pôte să înlătore pericolile care o amenință.

Nimic nu pôte servi mai bine la aprețiarea și la măsura stării unui popor ca literatura; căci ea este forma sub care se espune și se înregistră cunoscințele și starea morală și intelectuală a unei națiuni. „Scrierile, dice Bukle, sunt tesaurul inteligenței,

„literatura ne dă cunoștința raporturilor ce au lu-
 „crurile cu ideile, adică a cunoștinței legilor fizice și
 „mentale ale unui popor, într'un timp determinat. Uă
 „literatură în care nu s'ar coprinde decât idei greșite,
 „ar încărca pe adepții săi de prejudecăți în loc de a
 „le imprăscia; și un popor cu cât are prejudecăți
 „mai puține și cu cât cunoște adevăruri mai multe,
 „cu atât este mai luminat, cu atât are mai multă
 „știință, cu atât este mai înaintat pe calea progre-
 „sului și a civilizațiunii.“

Când generațiunile viitoare vor căuta în voluminoasele
 tipăriri ale acestor ani să găsească care a fost starea
 de civilizațiune a societății noastre la finele secolului
 XIX-lea, trebuie să convenim că afară de înregistrarea
 faptelor politice și de uă luptă crâncenă între par-
 tide, și pot dice mai mult între persoane, uă sete ne-
 stinsă de putere împinsă până la aberațiune; puține,
 foarte puține urme se vor afla care să denote uă cugetare
 serioasă, care să dovedească că această turburată Societate
 a fost împinsă către studiile acele cari prin aplica-
 tiunea lor la arte și la meșteșuguri facu gloria, bo-
 găția și puterea națiunilor care jocă un rol în istoria
 civilizațiunii. A dice numai că voim să fim uă socie-
 tate democratică, dar tot d'ua dată a onora și suferi
 oșiositatea, este uă contradicțiune; democrația nu este
 compatibilă decât cu munca; numai în societățile
 aristocratice se pôte tolera trândăvia; căci celū care
 voesce să trăiască din munca altora este un adept,
 un partisan natural al privilegiului. Numai munca a
 desrobit societățile de sub jugul feudalismului; nu-

mai uă societate de ómeni muncitori póte fi uă societate democratică, orí care ar fi numele ce ar purta forma guvernului ei; precum uă societate în care trândăvia găsește miđlóce de traiú nu este în fapt decât uă societate aristocratică orí cât s'ar întitula de democratică.

A combate setea de foncțiuni ale Statului, oțiositatea, prejudecățile industriale și comerciale, a descepta în spiritul și în ánima Románilor dorința de a se lupta prin inteligența și munca lor cu némurile cari sunt în fruntea civilisațiunii, este astăđi datoria cea mai sacră a publicistului Român.

*Propunere acestor cuvinte
scrise aici este senccua
Eare moarte dacă facem*

II.

Vorbisem cu popa Stan de la Pipărași să ne întâlnim la birt la Găbran ca să tăiem târgul a trei buți de spirt ce'i trebuia pentru consomațiunea stabilimentului ce are în sat. Estimp a închiriat și căruciuma proprietarului, a făcut apalt vândarea băturilor și'i trebuie marfă mai multă. Ceasornicile la noi nu prea se potrivesc, fie care regulădă p'al său după opiniunile seile politice și iată-mă espus să aștept dinaintea unui tacâm parfumat cu esbuquet de săpun prost și slănină rancedă. Noroc că localul nu e de natură a îmboldi fόμεa musteriilor.

La uă mescióră alătura, duoi bătrâni se delectau între țigarete și cafea dând din vreme în vreme câte un păhăruț de cognac pe gât.

— Ti-ai adus flăcăul din năuntru, kir Dobre, și cea cel din stânga, o fi procopsit nevoe mare; am auzit c'a luat doftoratul, o fi de vre uă duoș-deci de ani; l'ai pus în slujbă?

— Să'l veđi, s'a făcut un vlajan cât mine de mare; 'mă-a făgăduit nepotu Vasilake c'o să dică ministrului să'l facă procuror, că de! nu póte să'l facă mai mult de uă cam dată; e cam crud; să începă

de jos; l'am scris și la clubul cel mare unde sunt tot feciori de ómeni, numai că cheltuéla e cam mare, căci acolo aũ fel de fel de gusturi; ce să fac? să apuce și el să intre în lume cum ȃice și nepotămeu Vasilake, 'i-am luat un apartament la Grand-hôtel.

— Da de ce să nu'l ȃii la dumnéta la Jupuiȃi, pên'í veí gási uã trebã; ca să nu batã petrile haímana.

— Vai de mine, cumetre, să se prostéscã copilul la ȃérã, dupã ce am cheltuit uã grãmadã de baní cu dênsul! să ședã în Bucuresci să se frece cu ómenii cã de! de procopsit, procopsit e; dar nu e practisit; scií : *ἀλλα τὰ πράγματα καὶ ἀλλα τὰ γράμματα*, cum ȃice nenea Panã; uítete dumnéta la coconu Lasca-rake, la coconu Hristake, la Encușor și la Nicușor, gândesci cã sciú carte? și învêrtescú lumea pe degite; cã sunt practisiȃi; judeȃul la noi nu'l duce véru Iancu și cu nepotu Iordake? a putut vre un guvern fãrã dênși? ne tragú pe toȃi de nas; ce vorú ei aia se face.

— Ia spune-mí ce face nepotãt'ó Unghișórã? nu l'am vėđut de nu se ȃine minte.

— 'Í-a fost rėú de tot, a avut noroc c'a cãđut ministeru, cã drept în ocnã se ducea; a ălergat nevasta lui sėraca, vai de ea, mai cu rugăȃunii pe la boeri, mai cu acathiste pe la biserici, a dat Dumneđeú cã tocmã când il arestuise a cãđut și ministerul; apoi are și nisce prietini tot unu și unu; aũ sãrit cu toȃii ca nisce smei și l'aũ scos din belea; mănecase nisce baní. d'ái visterii.

— Ímí pare bine, sėracul, c'a scãpat, om cu fa-

milie grea, uă grămadă de copii, dar biata nevestă, bunătat' de femei! Da de ce să fi cădut ministerul, frate?

— Ce, nu scii? vrea să dea pe Vodă jos. Bine că 'i a prins de veste că ne duceam pe copcă.

— Și nu 'i a făcut nimenea nimica?

— Ce să'i facă că nu l'a putut prinde, dacă pune mâna pe dânsul apoi atâta îi era.

— Cum nu l'a putut prinde? l'am întâlnit și erî pe pod. O 'l scie și guvernul, că am un fin, pe Terinte lăcătușu, cela scii, care deschisese prăvălie lângă casele dumitale de la Popa-Rusu, s'a băgat la Poliție, d'ăștia cum le dice? ómenî de ordine, câte uă carbóvă pe di, tréba lui e să'l urmărească și să ducă raport : unde merge, ce dice, ce face, ce gândesce. Ce pate bietul creștin că umblă mult vai de om! pune'ti în gând că într'ună di după ce s'a plimbat tótă ziua mai p'în târg mai pe la obor, pe la nisce fabrici tocma lângă bariera Herestreului, s'a dus d'a mâncat la grădină la Guichard, apoi séra să te ții Terinte; de la capu podului Mogoșói la sfântu Visarion, d'acolo p'în Batiște a resboit'o tocma'n tabaci; când a ajuns în piétă la Radu-Vodă bietu finu Terinte a cădut p'o laviță; într'ună clipă l'a și perdut din ochi apoi umblă tótă nóptea să'l găsescă; tocma despre ziua l'a dărit eșind dintr'ună casă în dosul biserici nemțesci unde s'adună ei nóptea de vorbescă. Umblă iute, nevoe mare.

— O fi având bot forți.

— Așa nu! ia cisme d'astea ca ale nóstre, ghetre.

— S'a fost în tabaci? auđi diavolu! și finăt'o n'a pus mâna pe dinsul? Când ție eă că avem un guvern de mămăligă! apoi mai dovédă de cât asta? să mérgă în Tabaci! Ce să le faci, daca nu vor să'l dea de gol procleți ăia de copii cu care se înțelesese să facă revoluțiune! Trebuie să scii că în tóte e amestecat. N'a băgat uă bombă cât capul de mare în luleaua lui coconu Iancu Manu, de nici pân'acuma nu se scie cum s'a făcut așa caraghioslic. Dar în complotul lui Bontilă nu era amestecat, și cine 'i a putut da de căpătěiu? s'a pus atunci vėru Iordake cu capul și nu 'i a putut veni de hac! Și cređi că nu era pe delu mitropoliei când cu omorul lui Catargiu? l'a sculat procurorul nóptea din somn; s'a închis amėnduoi în casă; ce 'i a ție, ce 'i a făcut că 'i a dat drumul. Uite nu se face nimic fără scirea lui: pe Englitera o are în busunar, Sultanul nu ese din vorba lui să'l pică cu cėră, pe Rusia valvărtej o aduce; pe Francia, pe Italia și pe Austria ia așa le jócă; când cu Beust când cu Andrassy; atáta noroc că Bismark nu'l are la nazar, mai ales de când a cunoscut care sunt ómenii cei buní care își iubescú țera și sunt devotați tronului. De vrea el gândesci că nu opria resboiul de an, când s'a prăpădit uă grămadă de lume; are să dea sémă grea dinaintea lui Dumneđeu! atáta sánge vėrsat ș'atátea bani cheltuiți.

— O fi nene Dobre și cum ției dumnėta, dar apoi și guvernul prea s'a făcut de tot. Ba că ăla așa, ba că ăla-lalt altmintirea, parc'am fi în vremea

incuisiții; scii dumnéta că bănuelile astea póte să bage în capul ómenilor lucruri care nici nu le trecea prin minte. Uă multime de spioni cu urechia la ușile și la ferestrele caselor și birturilor ascultând și pândind ziua și nóptea să apuce vre uă vorbă sau să ghicéscă un semn; inventând comploturi, spind minciuni și urđind intrigi ca să ia carbóva; denun-ciind ca uă crimă or ce sentiment de demnitate și de independință, declarându-te revoluționar, anarchist, petrolist, îndată ce nu ești ciocoiu unui ministru sau unui favorit al dălei care iaú asupra-le monopolul patriotismului, al ordinei și al stabilității, și mai ales al dynastismului; ceea ce ne opresce ca ómenii cei buni, credincioși și devotați de astăzi să fiă tratați mâne la rândul lor de resturnători, de socialiști și de inamicii ai tronului și *vice versa*. Și în vârtejul acestor intrigi nemernice, scărboșe și nerușinate care corumpú sufletul, degradă și înăbușiasce cugetarea se lasă curs liber venalității impiegaților care merge lanț mână în mână cu corupțiunea guvernamentală, sporesce din ce în ce mai mult uă biurocrație numeroasă, apăsătoare și hrăpitóre care trăesce pe spinarea populațiunei muncitóre, precum trăiesce uă armată de invasiune într'úă țéră cucerită; face ca uă lume întrégă, arendași, negustori, meseriași, năpustescú com-merciul și industria, le lasă pe mâna nemților ș'a ovreilor și ei alérgă cu limba scósă după posturi. Prin sate nu mai vedí decât perceptori și vătășei care mai iaú câte două-deci și trei-deci la sută, peste ceea ce este scris în lege și în roluri. În armată nu

se mai caută apărătorii ai patrii contra străinului, ci omeni devotați, instrumente ale ministrului; credințiosul de astăzi este mâne bănnit; nu se cere de la oficer alt merit decât să fie un instrument de opresiune în contra poporului ca să'l pôtă ținea cu orice preț în tăcere și în nemișcarea morții dac'ar îndrăsni să strige : „destul cu opresiunea, cu imoralitatea, cu prevaricațiunea, cu calomnia, cu intriga și cu „minciuna!“ sau dac'ar voi să cêră să beneficieze de bunurile și de garanțiile constituțiunii ce i s'a jurat. Ce să'ți spuî, Nene Dobre, mie îmi pare că un guvern lucrând cum lucrédă guvernul nostru își perde timpul; căci nimic nu pôte omul, fiă cât de mare, în contra ideilor celor adevărate, în contra legilor superioare cari conducă destinele omenesci. Nu e bine ca guvernul să se bisue numai pe puterea armată și să caute să ridice un edificiu social întemeiat pe intrigă și pe minciună. Tot mută pe oficerii de colo până colo; tot ia comendăile de la unii și le dă la alții; par că 'n țilele nōstre militarul mai pôte să nu aibă idei și convicțiuni; mai pôte fi despărțit de națiune; par'că mai pôte fi ceea ce era mercenarul Arnăut și Switzer. Dacă le spuî adevărul se superă. Puternicilor nu le place să le arate cineva urmările ce potă să aibă faptele lor, când nu sunt basate pe dreptate și pe rațiune; și când vorbele esū adevărate, reul ce le vine îl atribue acelor care 'i a prevenit, iar nici uă dată legilor ordinului moral pe care nu aū voit să'l ție în sēmă.

Conversațiunea urma pe tonul acesta, când glasul

interlocutorilor fu acoperit de ertăciunile popi Stan care de la ușă începu a dice :

— Să mă erți, dău, Domnule, pôte te-am făcut să ascepti; da uite nu e vina mea, la ceasornicul meu tocma cincî și jumătate; ce să'î fac umblă îndărăt, o să'l pui și eă cu biserica nemțescă.

Kelner! dăm un pahar de rachiū și unul de rom, uă ciorbă de găluscî, uă sticlă de vin de Drăgășani și un rasol ciolan.

Viū tocmai de la jupân Gherasi, mi-a dat un anason cum n'am mai bėut; am încercat pe la toți rachierii, nimeni în Bucuresci nu are așa lucru; d'apoi ș'un galben vadra! n'a vrut să mi'l lase nici uă para mai jos. Era să iaū ș'un butoiū de jamaică; ce bėntură Dumnezeescă! voiū să am tot marfă bună în prăvălie, când o scôte musteriu paraua din pungă să dică : halal să'î fie!

— Pe cât vinđi vadra de rachiū la cărciumă?

— Rachiū de la jupân Gherasi întrebî? ala nu se vinde cu ocaua, e după cum ese la pahar, daca ai în prăvălie un băet dăstept, vrednic, mester la turnat, iți scôte și trei-deci de pahare dintr'ua oca; daca brodesci vr'un prost, nu'ți ese nici două-deci și cincî; vine pe șese pēnē la șapte lei ocaua; basamacu e cădut de tot, c'a eșit țulca; șei-deci de parale, două lei ocaua cel mult.

— Bun căstig, ieī anasonu p'un galben și'l dai pe șei-deci și cincî de lei. Spiritulū meu de șeispre-dece lei vadra, il dai basamacū pe trei-deci și cincî de lei vadra, iți rămāne mai mult de cât sută la sută.

— Aşa e, da nu puî cheltuelile; mai căratu, mai risipa; dar accisurile şi bacşişurile mai pe ici pe colo.

— Da şi dumnéta nu puî încărcatul la socotéla trei cincî-deci, în loc de duoë, când crestinu nu mai scie numéra.

— Feréscă Dumnedeû! păcat ast-fel de lucru; dar ce să dic, căstigul ar fi, cum ar fi d'apoî nu sunt parale; de la trecători ce mai poţi rupe că e drum mare, dar de la ómeniî din sat ieî ce poţi, mai câte uă baniţă duoë de grăû; mai cu orz, mai cu câte uă povéră; ce să facem! ne ajutăm ăla cu ăla cum putem. De la Apostol, că'l scîi, n'avém să iaû peste duoă sute optû-deci şi duoî de lei şi jumătate? apoî mî-a dat vr'o para? mă purta cu vorba dintr'ună şi într'alta; d'abia l'am făcut să'mî dea duoëspredece baniţe de porumb, mî-a dus un stânjen de lemne la kir Ivancea la Bucurescî şi m'am învoit să'mî facă la véră un pogon de grăû ş'unul de porumb de istov; mî-a mai dat ce e drept ş'ună glóbă de mánz; de cât să mă stric cu omu mai bine aşa! trecă de la mine.

— Nu, că nu te-ai încărcat la socotéla : duoëspredece baniţe de porumb sunt şéi-deci de lei.

Caratu stânjenului la Bucurescî pe puçin trei galbenî.

Lucrul pogonului de grăû şi pogonului de porumb uă sută cincî-deci de lei.

Pune şi vre-ună trei patru galbenî mánzul, face peste patru sute de lei în loc de duoë sute opt-deci şi duoî.

— Ş'apoî ce, mult e? dar dobânda banilor unde o puî, câte duoë parale la lei pe lună, dar că

trebuie s'astept pênă încolo la toamnă ca să'mi scot paralele!

— Și pe șoldeci la sută d'ăi socoti dobânda tot mai trece de la Apostol.

— S'a scumpit banii de tot; uă grămadă de cheltueli; de unde să le scoți? Dumnéta nu seii că vine vremea de perđi de la unii și capetele; mai de ună ți n'a murit Mușat, 'mi era dator cincii sute de lei, a lăsat uă biată babă bolnavă, a năpustit și casă și tot, s'a dus la nisce rude tocmai pe Neajlov în sus. Iai daca poți.

— Sistemul de speculă ce ai adoptat păgubesc pe musteriū, fără d'a îmbogăți pe negustor, este un sistem de camătă care storcând pe muncitor de tot fructul ostenelilor lui, sécă isvórele producțiunei. Iei în adevăr și uă mie la sută de la unii, dar de multe ori împreună cu câștigu perdeți și capetele, sărăcind pe sătén precum faceți secați isvórele de la care vă puteți folosi. Semănați cu lacomul din fabulă care a spintecat găina cu ouele de aur; ai fi mai folosit să iei pe tot anul uă parte mică din ceea ce câștigă un bogat decât să iei tot ce are un sêrac. Cu cât populațiunea în mijlocul căreia te negustorești e mai înstărită cu atât te poți îmbogăți mai mult și mai curând; și lucru e lesne de înțeles, căci cu cât musteriul e mai bogat cu atât consumă mai mult, cu atât debitul negustorului e mai mare, cu atât și beneficiul mai însemnat și mai sigur; ești mai folosit să învertești capitalul de trei și de patru ori într'un an cu dece și cu cincispredece la sută de cât să'l întorci

uă dată fie și cu patru-șeci ori cinci-șeci la sută : un câștig pe care nu poți compta nici ca valoare efectivă, nici ca uă valoare pe care să o poți încasa la timp determinat ca să'ți poți menține creditul; uă marfă nu se pôte desface lesne decât pe un prețiiu cuviințios; când se ține mai scumpă decât valoarea ei cea adevărată nu găsești mușterii, se strică în prăvălie sau se dă pe datorie pe la ómeni cari mulți nu o mai plătescú, căci acei cu dare de mână găsescú tot d'auna miđlóce d'a și-o procura d'aiurea, își facú provisie pe la târguri. Cămătarii precum și negustorii lacomi la câștig nu pot avea aface decât cu rēi de plată, cu risipitori, cu jucători de cărți și cu înșelători cari iaú marfă pe datorie sau se imprumută cu bani pe polițe de valori nominale întroite și împătrite, polițe și datorii cari mai nici uă dată nu se plătescú la termen, cari de multe ori nu se plătescú nici de cum și cari mai adesea se cfituescú ca falimentele cu duoă-șeci și cu duoă-șeci și cinci la sută. Speculantul lacom pe lângă miile ce voia să câștige perde și suta ce scóte din pungă; dar ceea ce nu câștigă nici uă dată acest soiú de negustor este stima, considerațiunea și creditul pieții care este capitalul cel mai temeinic al unui comerciant: nu pôte dobândi credit pentru că efectele ce are în portofoliú nu au nici uă certitudine nici măcar probabilitate de a fi soldate la scadență. Comercianții și bancherii care lucrédă cu procente cuviințioase câștigă și prin capitalul lor propriú și prin creditul de care se bucură și care cresce pe tótă ziua cu esactitatea ce aducú

în operațiunile și în plățile lor, banul ca și munca, ca ori ce marfă își are o valoare determinată prin împrejurările timpului în care ne aflăm; a trece peste limitele beneficiului la care are drept capitalul, a căuta să se tragă dintr'ună speculație mai mult de cât se cuvine ca dodândă a banilor angajați, ca cheltueli făcute, ca retribuțiune a ostenelelor depuse și a risicului, este a realiza un beneficiu nelicit care nu poate să nu fie vătămător aceluși ce crede că se poate îmbogăți prin asemea mijlăce, căci nimeni nu se poate îmbogăți de cât prin muncă și prin economie. Și ori cine ar crede că mai sunt și alte mijlăce de îmbogățire se înșelă foarte; germenul pagubei se află ascuns în mijlocul câștigului ilicit întocmai ca vermele roșător în fructul stricat; adevăratul și singurul efect al speculațiunilor lacome nu este altul de cât a sărăci poporul și prin urmare a-l menține în ignoranță, căci ignoranța este fructul sărăciei precum sărăcia este partea claselor ignorante; progresul este în muncă și semanța progresului este învățătura; dacă progresul intelectual sporesce bogăția popoarelor, nu este mai puțin adevărat că cunoștințele nu pot începe până nu se grămădesce mai întâi o anumită cantitate de bogăție, fără bogăție nu poate fi regas și fără regas nu este cunoștință. „Ignoranța cea mare, dice Bukle, „este fructul sărăciei celei mari. Arabii, popor ignorant și sărac în țera lor, au devenit un popor vrednic „de admirare în țerile cucerite de ei în Persia, în „Lahor și în Spania.“ Omul nu poate căuta îndestularea trebuințelor morale decât după ce și-a căpătuit nece-

sitațiile trebuitoare la conservarea și întreținerea vieții; de aceea ori ce măsură care face viața materială mai grea, nu poate să nu aducă vătămare vieții morale a națiunilor. Au fost publiciști cari au pretins că sentimentele cele mari, abnegațiunea, devotamentul și tot ce este nobil și frumos în ordinul moral, nu se găsește decât numai în clasele cele sărace, și că vițiul este atributul claselor bogate; această credință este în contradicțiune și cu datele statistice, care dovedesc contrariul, precum și cu dreapta judecată; căci atunci concludiunea ar fi de a menține societatea în miserie pentru a-i conserva virtuțile, și guvernul cel mai spoliator care ar sărăci poporul, ar fi acela care ar conveni mai bine.

— Ceea ce ne strică pe noi, Domnule, sunt târgurile pe la sate, bălciurile, mărgelarii și ovreii. Iea să fie un guvern coala cum sciū eū, uă mână de fer să le taie de unghișoră, să desființede târgurile, pe ai crai cu tolba în spinare să mi'i bage în miliție, pe ovreii să'i dea peste graniță și ai vedea dumneta cum fie care ar trăi cu ai lui, în satul unde locuesce, unde a trăit tatăs'o și măs'a, iar nu să se ducă să'si bea munca pe la unu și pe la altu; să vie niseo veneticii, niseo calicii să strângă paralele ómenilor! daca le dicit astea vre unuia din deputații, numai ce'i auđi cu libertatea comerciului, cu desființarea monopolurilor și cu economia politică. Și eū voiū economie politică, că nu sunt un prost să nu'mi placă și mie civilizațiunea, și eū imi iubesc țara dar voiū uă economie politică națională, uă economie politică româ-

nescă care să lase pe bietul creștin să trăiască în patria lui fără Nemți și fără Ovrei. *mai se facem*

— Uă știință nu pôte fi românească precum nu pôte fi nici englesescă. În ordinul politic și social, această economie politică își are legile ei nestrămutate și bine dovedite, precum în ordinul natural astronomia, himia, mecanica își au pe ale lor. Ceea ce este adevărat la Paris, la Peking și New-York, nu pôte să nu fie adevărat la Petersburg, la Bucuresci și la Londra. Precum nici un corp nu se pôte sustrage acțiunii gravitațiunii, asemenea nici uă societate nu se pôte sustrage de la legile schimbului; precum un om nu pôte cere a fi supus la alte reguli ale respirațiunii și ale digesțiunii decât acelea dovedite de știință, asemenea uă societate nu pôte urma alte regule de producțiune și de consumațiune decât pe acele dovedite de știință, fără de a se espune la cele mai mari inconveniente. „Newton de când cunoscuse legea gravitațiunii nu mai „pronuncia numele lui Dumnezeu fără de a și desco- „peri capul; cu cât inteligența este mai presus decât „materia, dice Bastia, cu atât lumea socială este mai „presus de lumea fizică, căci mecanica cerescă este „supusă unor legi despre care nu are consciință. Este „un mai mult cuvânt de a admira și a ne închina „dinaintea înțelepciunii eterne, când vedem mecanismul „social în care trăiesc cugetarea universală, *mens* „*agitat molem*, care presintă și fenomenul straordinar „că fie-care element este uă ființă animată, cugetătoare, „înzestrată cu acea energie miraculósă a acestui prin-

„cipiū de tótă moralitatea, de tótă demnitatea, de tot „progresul, atribuit exclusiv numai omului, *libertatea*.”

Nu trebuie nici nu putem să ne sustragem legilor științei; or cum vom face, or cum ne vom întorce, suntem fatalmente supuși lor. A încerca să le înlăturăm este a ne da pradă miseriei, străinilor și ovreilor.

— Da, c'am și devenit; eū mai deună-ți am fost silit să dau dece galbeni geremea unui ovreiu ca să scap de dânsul; m'am pomenit d'ună dată cu lumea drôe la oblon la moș Mercore, când colo ce să veți? un butoiu de basamac, cârciumă întrégă! ș'un ovreiu cu ciubucu în gură, ședea ascuns după sobă; am ghi-cit îndată al cui era rachiū; m'am dus la primar; ce e drept, l'a chemat îndată pe jidov la cancelarie, dar ce să'i facă! c'o ținea una și bună cu „*nu știū n'am vėđut*”. Dac'am vėđut ș'am vėđut, l'am luat eū la uă parte și am început: — *ia ascultă jupâne, rachiul este al dumitale?—al meu, veți bine—apoi nu știū că n'ai voe să ai cârciumă?—dovedesce;—apoi nu spuseși singur că rachiul e al dumitale?—o spuseși dumitale pentru că știū că ești om de ome-nie, dar nu spuiū nici la primar nici la privighetor—n'ai putea jupâne să te duci în altă parte să ți vinđi marfa?—cât dai?—cu una cu alta m'am învoit cu dânsul pe dece galbeni să se ducă. A duoa ți în dorī de diuă ș'a pus butoiul în car cu tôte oălele, cu găini, gâsce, lână, sdrențe, ôse ce strânsese, și s'a dus p'aci încolo. Iaca ce guvern avem! dar alta: acum vr'o cincī săptămâni n'a venit un ovreiu diua namiēda mare cu un goșgogea butoiū de bere într'un*

de fea cu spățuit

cărucior, vindea cu tinichéua în mijlocul satului, în drum; pênă pe séră l'a vëndut tot cu câte uă jumătate de ban tinichéua, mai mult spumă de cât bētură, a adunat toți gologanii de la bieteles neveste; unde era un guvern strașnic, să mi'l ia la bătăi, să'i dea cep butoiului, să veđi mai venea altă dată să facă pagubă creștinilor? Dac'am spus primarului a început să dea din umeri, mi-a đis că'i e frică de procuror.

— Dar nu cređi că ar fi fost mai lesne și mai bine, când ai veđut că ómenilor a început să le placă berea, să fi luat și dumnéta un butoiu în prăvălie și să vinđi berea mai estin decât ovreiu; nu cređi că daca ai da rachiu cu un preț mai potrivit, acel jupân Moise nu era să nu'și mai găsescă socotéla aducând rachiu și să mai dea și lui moș Mercore un galben doui ca să'l acopere cu numele lui.

— Da de géba, domnule, ori ce'i face nu poți scăpa de ei că își găsescú altă trebă, sciú fel de fel de marafeturí; pe unu nu l'am adus chiar eú în căruța mea tocmai de la Alesandria de ne-a dres învelitórea bisericeí, curgea pe tóte părțile, se strica zgrăvéla. Numai într'un chip ne scápăm de ei : gonindu'i pe toți din țeră.

— Eú sunt de părere că gonindu'i nu câștigí nimica, căci m'așú teme să nu te ducí după ei tocmai pe la Rusciuc și pe la Odesa ca să'i aducí în țeră, cum te-ai dus la Alesandria după tinichigiú ca să'ți înveléscă biserica — și să'ți spuí ceva și mai mult : cred că cu cât i-am goni cu atât ar veni mai mulți. Mai ántéiu că nu'i priimescú nici Muscalii, nici Turcii,

nicî Austriacii; de oprit d'a intra, am vădut că de trei-deci de ani de când era Michaiu Sturza domn, s'aũ încercat fel de fel de miđlóce și nicî unul n'a avut eficacitate; cu cât oprirea a fost mai strașnică cu atât aũ intrat mai mulți. Dar iată că'mi vine în gând uă doctorie care mi se pare mie mai bună și mai sigură, atât pentru a face ca să nu mai vie alții cât și pentru a face pe mulți din acei cari sunt astă-đi în țeră să se ducă singuri.

Să ne inchipuim, de pildă, că la Giurgiu și la satele dup' împrejur de Pipărați s'ar fi găsit un Român tinichigiũ mai meșter, mai consciicios la lucru și mai eftin, sunt sigur că nicî nu te-ai fi gândit la ovreiũ să'l aduci de la Alesandria. În lumea industrială ca și în lumea fisică, un loc nu póte sta gol; natura are oróre de gol cum đicũ fisicii. Când se ivesce uă trebuință, ea are să fie implinită fără dar și póte; daca în localitatea unde se ivesce acea trebuință nu se va găsi omul care s'o satisfacă, are să vine altul din vecinătate, din străinătate, de peste munți și de peste ape; are să se afle în lume că este trebuință de cutare meșteșug sau meserie și aũ să vie ómenii din depărtare. Iată tótă cestiunea ovreilor la noi ca și în Ungaria și în Polonia și în Bucovina. Espresiunea plină de înaltă invěțătură a Românului *lac să fie, brósce multe*, este fórte adevěrată. Lacul este trebuința iar bróscele sunt ómenii cari găsescũ hrană dintr'aceia trebuință. Daca într'uă țeră se va arėta un pămėnt roditor, un filon de mineral, uă albie de cãrbune, uă cualitate bună de lemn, uă plantă folo-

sitore, și dacă omenii din localitate nu se vor grăbi a se folosi de acea bogăție, să fii sigur că vor veni de aiurea și vor esploata-o, și acel pământ, acel metal nu vor sta mult timp neproducătoare. Acesta este istoria țerei noastre și a tuturilor țărilor de la începutul lumii. Fertilitatea văiei Dunării a desceptat tentațiunea Romanilor cari au vërsat în Dacia escedentele populațiunei latine. Köleseri, după ce face uă descrițiune încântătoare despre frumusețea și bogăția pământului Transilvaniei adaogă: „Acum mai miră-te că într'acest grănar de abondență, „unde Dumneșeu însuși a întins uă mėsă bogată, „s'au întâlnit atâtea nēmuri venite din Europa și din „Asia.“ Putem fi siguri că fără avantajele cele mari ce au găsit capitalurile și brațele din occident pe văile Misisipiului și Orenocului, România ar fi astă-dî și mai mult cercetată de populațiunile grămădite în occident. Noi, nesocotind reguliele cele adevărate ale sciinței, blestemăm concurența și liberul schimb și credem că, gonind pe ovrei și pe străini, scăpăm de rău; credem că ar fi în puterea cui-va de a sustrage uă societate omenecă de la regulile morale cari o conduc; în loc de a căuta cauza răului până la obârșia lui, ne frământăm mintea în combinări politice și lăsăm străinilor și ovreilor partea cea bună, meseriile. În loc să căutăm să punem mâna pe profesiunile cari îi fac să vie în țeră, în loc să ne facem tēplari, tapițeri, croitori, cismari, curtieri, tinichigii, giamgii, vāpsitori, zarafi, bancheri, machinisti, ceasornicari, sculptori, noi nesocotim meșteșugurile cari dau avere și independență, și alergăm după acele șēpte-deci de

mil de posturi la dispozițiunea cărora s'a pus uă sută duoë-deci de milióne pe an, luate din sudórea muncitorului nostru de pământ. Buna stare, îmbogățirea și viața liniscită și cugetătoare o lăsăm străinilor cari sunt în țeră, și încă cu prisosință pentru alți cinci mil de ovrei, trei mil de unguri și duoë mil de nemți cari mai rămân pe tot anul în țeră din mișcarea populațiunei străine.

Să'ți spui cum un amic al meu a gonit pe ovrei cari se afla în satul său, fără vot al camerei, fără decret domnesc, fără primar, fără dorobanț și fără protest din partea consulilor? Un ovreiu avea cârciumă; vindea scump rachiū prost, jumătate apă, dres cu ardei și cu vitriol; vindea vin oțetit dres cu stubet și cu spirt, și'l vindea scump; vindea stambă și basmale putrede și le vindea scump. Vasilică al meu a luat și el uă casă în sat, a lipit'o bine, a îmbrăcat pereții frumos cu rafturi și cu bârtie de câte un sfanz sulu; a făcut ast-fel un local curat și vesel, pe când al ovreifului era urât și necurat; a adus vin bun și neprefăcut, rachiū tare fără vitriol, a adus tot marfă bună; vindea tóte cu câte duoë-deci și trei-deci la sută mai estin decât ovreiful, ș'intr'uă dimineță jupănu și-a pus ce'l mai rămăsese în car și'a plecat p'aci în colo. Negreșit că s'o fi dus în alt sat; dar să ne închipuim c'ar fi găsit pretutindenī câte un Vasilică; te 'ntreb daca ovreiful nu era să trecă granița? Mai era tot acolo și un alt ovreiu care cumpăra pei, le argăsia și cu trei croitori tot ovrei, făcea cojóce. Vasilică a cumpărat oi, a adus trei co-

jocari români de la Focșani cari croescă și cosă co-jôce, și duoă fete care le împodobescă cu mătăsuri și cu petlițe roșii, verzi, albastre, le face mai frumoșe și le vinde pe jumătate preții de cum le vindea ovreiu, și i-a tăiat apa de la móră; jupânu vėdėnd că nu se mai invėrtesce róta, a plecat într'ună dimi-nėtă cu tótă fabrica; s'a dus negreșit 'n alt sat unde n'a găsit un Vasilică. Un alt ovreiu cumpăra tótă lâna din sat, o da la femeii de o torcea și o țesea, făcea postav de țeră. Vasilică al meș i-a luat tóte torcėtóarele și tóte țasătóarele, plătindu-le mai bine și în bani, iar nu pe marfă stricată ca ovreiu; ovreiu, neputėnd ține concurența, și-a strâns mult puțin ce avea și s'a dus, și astă-đi nu se pomenescă ovreiu în sat la Vasilică.

Uă națiune ca și un individ nu este stimată și aprețiată decât după cătimea de utilitate ce póte aduce. La noi, dacă veii observa bine, te veii convinge că în tot timpul numai uă clasă de ómeni a desceptat tot-d'auna simpatiele și din intru și din afară; acéstă clasă a fost și este clasa muncitorilor de pământ, fiind că numai ei au urmat calea trasă umanității de mâna provedinței: d'a se hrăni din sudórea frunței.

— Așa este cum đici dumnėta despre negustorii și meșterii aștia mici, dar ce faci cu cei mari cari vină cu miliónele de galbeni și iaă concessiile de drumuri de fer, impositul bėturilor, monopolul tutunului, și ca mâne vor lua vămile și ocele ca să jefuescă comerciul țerii.

— Vă điceam adineaori că de câte ori într'un loc

se simte uă trebuință, fie ea chiar pornită dintr'un capriciū saū dintr'un eres; acea trebuință are să fie indeplinită. La noi de mai mulți ani se simția imperios trebuința de drumuri de fer, s'aū găsit omeni cari aū și scris, aū și strigat: „așteți, frați, cu toți „să facem noi acele drumuri, bucățică cu bucățică, să „ne asociem, să punem fie-care ce vom putea, să ipo- „tecăm moșile nōstre, să ne împrumutăm, precum facū „și acei cari iaū concesiunile!“ Acei omeni n'aū fost înțeleși, n'aū fost ascultați; am zăbovit, am negligeat lucrul, ne-am mâncat între noi și am lăsat căstigurile ovreilor, nemților, coțcarilor, Strusbergilor, Bleih-röderilor și Staat-Bahnelor de care Dumneđu scie cum și când vom scăpa.

— Dar că se dice c'o s'aducă coloniī nemțesci ca în Ardeal! atunci s'a hotărât!

— Când or începe să vie coloniī germane, la noi n'are să fie ca în Ardeal; la noi va fi destul de ce saū cinci-spre-dece ani ca tōtă țera, de la munte până la Dunăre și până la Prut să fie presărată de Nemți.

Cestiunea cea mai importantă în țera nōstră și de care nimeni nu ține nici uă sēmă este *densitatea populațiunei*. Pe uă întidere de un-spre-dece miliōne de hectare saū duoă-deci și patru de miliōne de pogōne avem numai patru miliōne saū patru miliōne și jumătate de suflete, trei-deci de pogōne de pământ de familie; densitatea cea mai slabă din Europa; un gol pe care noi nu facem nimic pentru ca să'l umplem prin noi înșine; stăm fără cea mai mică îngrijire pentru salubritatea orașelor și a satelor, fără nici uă

măsură igienică serioasă; mortalitatea la țară și prin mahalale este ceva îngrozitor și în multe locuri întrece numărul celor născuți, în cât populațiunea în loc de a crește, scade. Cercetați actele stării civile ale colôrei de negru din Bucuresci, de exemplu, citiți raportul primarului de Galați, și veți vedea consecințele deplorabile ce puteți trage dint'acele cifre. Iacă cum se exprimă Principele Moruz către ministrul din întru în anul 1870.

„Partea de jos a orașului, (este vorba de Galați), „este în tot timpul un adevărat focar de infecțiune, „mișmele deletere respândesc și întrețină tot felul „de bóle; locuitorii se oflescă în mijlocul mlașcilor „nelor de apă imputită și stătătoare și pară osândiți „decrepitudinei și unei morți premature.“

De vom arunca ochii pe cifrele stărei civile ce înscrie acel primar în raportul său, jalea e mare; găsim că în anul 1867 numărul celor morți aă întrecut pe al celor născuți cu 220 de suflete; și în anul 1870 cu 942; în termin de patru ani numărul morților a fost cu 1238 de suflete mai mare decât al celor născuți, ceea ce vine a dice că populațiunea Galațului care astăzi este de opt-deci de mii de suflete, s'ar reduce la mai puțin de jumătate în timp de uă sută cinci-deci de ani, dacă nu s'ar recruta cu populațiunea din afară. Șese luni ale anului, mai toate satele de la Dunăre pêne la pôlele munților sunt inecate în noroi și în mocirle; case umede și deschise ploi și vântului, copii bolnavi și femeele lăhuse cu piclórele góle pêne 'n genuchii în noroi și

în zăpadă, bătrâni și copii reu îmbrăcați, intrați în érnă slăbiți de friguri și de lingóre, reu hrăniți și fără putere de a resista la cea mai mică răcélă, la cea mai ușóră epidemie care îndată se preface în typhus, iată ce poți vedea pe la țéră. Anemia a devenit idiosyncrasisul femeielor și copiilor români, epidemiile cele mai mortale, typhusul, versatul, angina difterica nu lipsescú nici uă dată; când una când altele rădica generațiunii întregi. Hrana este cât se póte mai puçin substanțială, consomațiunea cárnei d'abia se sue la noi la șei-spre-dece dramuri pe ñi, și la țéră nu trece de șapte dramuri pe ñi! În occident, în țérile care se află în condițiunile nóstre climaterice, consomațiunea cárnei este îndecită, și fie care locuitor, atât la țéră cât și la oraș, consumă cel puçin, uă jumétate de oca de pâne pe ñi; în orașele cele mari ca Londra, Paris, Berlin, Viena, consomațiunea de miðloc a unui om pe ñi este ;

200	dramuri	pâne și cartofi.
75	„	carne, pesce, brândă.
120	„	Vin, rachiú, bere.
40	„	Zahar, cafea, cial, lapte.

Cu uă viețuire próstă, fără îngrijire și fără precauțiunii igienice, și cu uă hrană atât de slabă, populațiunea daca nu scade dar nu póte cresce, rămâne staționară precum se vede la noi. Recensemantul cel d'ântéiú care s'a făcut la 1832, a dat uă populațiune de trei milióne și jumétate; acéstă populațiune într'uă țéră roditóre ca a nóstră trebuia

să fi ajuns astăzi la opt sau nouă milioane; dar ce vedem! recensementul mai scrupulos din 1860 a dat 4,090,275 de suflete cu toată imigrațiunea venită în țară în timp de trei-deci de ani; și să nu credem că cifra acestor imigranți nu merită a fi ținută în seamă; ea se suie pe tot anul la 20000 de suflete, din care 10000 Români din Banat, Transylvania, Bucovina și Basarabia; 5000 Israeliți, 3000 Unguri și 2000 Germani, versământ care trebuie să fi sporit populațiunea noastră cu cel puțin patru sau cinci sute de mii de suflete.

Nu știu de unde D. Frunțescu a luat cifra de 4,500,000 suflete ce ne dăce că ar fi dat recensementul din 1860, căci iată ce rezultă din compilarea cifrelor publicate de Marțian în analile statistice.

Dincoci de Milcov :

suflete agricultori . .	2,125,742
profesiuni liberale . .	270,779
artisanii	127,955
comercianți	96,560
ovrei	5,312

2,626,348.

Dincolo de Milcov :

agricultori	1,120,958
populațiunea orașelor	218,102
ovrei	124,864

1,463,927.

Suflete . . 4,090,275.

Admit ânsă că de la 1860 până astăzi, popula-
 țiunea să fi sporit cu uă jumătate de milion și să
 se fi suit la patru milióne șese sute de mi, iar nu
 la cincî milióne și jumătate, cum crede D. Frunđescu;
 dar acest spor îl datorim cu totul imigraților veniți
 și remași în țeră în cari israeliții trebuie să fi con-
 tribuit cu 60,000 de suflete; căci cred că popula-
 țiunea ovrească, aflătoare în România se sue astăzi la
 180,000 pêne la 200,000 suflete. Să citim puțin
 cele ce ne ăice doctorul Obedenaru în folositórea sa
 broșură intitulată *Des fièvres des marais*. „Debili-
 „tatea obicnuită constitue fondul physicului și mo-
 „ralului la omul din popor în țerile báltăcóse; ca
 „să ăic așa, constituțiunea indiviđilor este tot-d'auna
 „slabă, starea sănătății lor este uă stare de bólă.
 „Ceea ce se observă la majoritatea țeranilor campa-
 „niei Romei, femeile, copii și uă parte din bărbați
 „ău facia galbenă, caracteristică cunoscută de pictori
 „și de medici sub numele de facia *malarică*; ău pu-
 „țină putere musculară, sunt de uă lene rară; dar
 „de uă lene pentru care nu merită, nenorociții, nici
 „uă imputare, fiind că este rezultatul inveninării
 „miasmatică... Ca să terminăm cu *debilitatea mias-*
 „*matică* vom mai adăoga că țeranul Român datoréđă
 „debilitatea sa la alimentațiunea sa neindestulătoare.
 „Mămăliga, laptele fără unt, laptele bătut și legu-
 „mele sunt uă hrană fórte puțin reparatorie. Și a
 „ăice că acesta este *regimul de dulce*. Cât despre
 „post este tot ce este mai de jale; vérđă acră și
 „fasole saú linte; linte, fasole și vérđă acră! cu un

„ast-fel de regim tot ar putea fi cineva sănătos într'ună
 „localitate sănătoasă în tot înțelesul cuvântului, și
 „daca nu ar avea a face nici ună muncă ostenitoare.“
 Și mai departe dice : „Când se preumblă cineva prin
 „satele de prin câmpiile cari se întind între Dunăre
 „și Carpați și vede miș de copii slăbănogi, deșirați,
 „cu față sârbădă, ochiul langedind, pelea obrasului
 „subțietă încrețită și scâlâmbăetă, nu se pôte opri
 „de a'î ticăi și de a fi coprins de milă! Daca pe
 „urmă afli că în fie care familie au fost încă atâți
 „copii morți, sau mai mulți morți decât sunt vii,
 „nu te mai poți mira de a vedea aceste câmpii în-
 „tinse atât de puțin locuite...“ Unde sunt măsurile
 luate pentru însănătoșarea locurilor insalubre, scur-
 gerea lacurilor, unde este solitudinea clerului înalt
 pentru a face să dispară prejudecățele de posturi în
 timp când natura omului și condițiunile climaterice
 în cari trăim nu suferă ună asemenea hrană, ună hrană
 care nu aduce nici ună vătămăre locuitorilor săraci,
 din locurile unde sfinții părinți au legiuit posturile
 nu numai cu scop religios, dar sunt și potrivite cu
 cuviințele igienice. Dar la noi este fatală, slăbesce
 și stêrpesce populațiunea. Progresiunea creșterii gin-
 telor din prejur fiind de 0,45 pêne la 1% pe an
 substituirea și disparițiunea românilor nu este decât
 ună cestiune de timp. Mai mulți publiciști, între cari
 laboriosul și mult regretatul Marțian, au constatat
 că de vre ună douăzeci de ani rapiditatea cu care
 escedentul populațiunei germane se devêrsa peste A-
 tlantica scade din an în an, luând ună direcțiune alta,

uă scurgere spre nord și spre orient, spre Bohemia, Galiția și Ungaria, împingând pe Rutheni și pe Unguri în Transylvania, în Bucovina și în Banat și aceeași la rândul lor împingă pe Români din Bucovina, din Transylvania și din Banat în România. Registrele noastre statistice ne dau peste zece mii de Români din cei veniți din Austria ca rămași la noi pe tot anul; întocmai precum apele Dunărei, Dnistrelului și Donului, umflând Marea-negă, o silește să se scurgă în Mediteranea prin Bosphor și Dardanele al cărei prea plin, suindu'i și ei nivelul o obligă să se deverse în Ocean prin Gibraltar. Nu sunt încă uă sută de ani de când Bucovina a trecut sub dominațiunea Austriei, atunci populațiunea ei, mai tótă curat română, era de trei sute cinci-șeci de mii de suflete; astăzi Români numără acolo, după doctorul Ficker, de cât 175,679 de suflete, și populațiunea ruthenă care d'abia se arăta la 1780, astăzi balanția elementul român; pe dênșii îi împingă Lehi din Galiția cari și ei sunt împinși la rândul lor de germani.

Populațiunea română în tótă Austro-Ungaria a scăzut astăzi la 2,595,453 de suflete.

143,776 în Cisleitania și confine.

175,679 în Bucovina.

1,171,676 în Ungaria.

1,104,322 în Transylvania unde, Degerando, acum două-șeci și cinci de ani, la 1847, numera 1,179,793 suflete; uă scădere de 75,471 de suflete într'un sfert de secol, pe când cele-alte némuri din

acel Imperiū aū sporit într'un mod insemnat, din 29,313,586, cât erau la 1818; afară de Români, la 1857 ajunsese cifra de 35,159,403, un spor de 13 0/0 în patru-deci de ani, în vreme ce populațiunea Română, din cauza emigrațiunelor peste Carpații în România, a scădut în două-deci și cinci de ani cu aproape 7 0/0. Mai toți rândușii, mai toți vizitii, servitori, bărbați și femei în Bucuresci, în orașe și chiar pe la țară sunt Ungurenii, adică Români din Ardeal. Și să nu credem că această emigrațiune măhnesce pe Unguri; ei ar da mult să vedă Transylvania golită de Români. Sibenbirgu (șapte cetăți) este puterea cea mai temeinică a Ungariei, iar Români cari locuescū acolo sunt uă slăbiciune pentru Madjari; este întocmai ca uă forteretă tare neexpunabilă cu uă garnisónă asupra căreia nu pot compta.

— Ce putem face noi în contra atător împărați mari și puternici.

— Cu cât suntem mai năpăstuiți și mai persecutați, cu cât condițiunile climaterice sunt mai grele, și cu cât némurile cari ne înconjură stau să ne înghiță, cu atât datoria noastră de a lupta bărbătesce și cu sêlbătăcia elementelor și cu reutatea ómenilor este mai mare și mai sacră. Să ne luptăm cum se luptă Olandesii în contra năvălirilor mării care caută neconținut să'i cufunde, și în contra umezelei pe care o supună și o prefacū în canaluri folositoare și în liveți roditoare; cum se lupta Belgianii în contra încercărilor de cotropire a guvernelor vecine. Datoria cea mai de căpetenie a Guvernului, și a consiliilor jude-

țene și comunale ar fi să se ocupe serios cu salubritatea și cu igiena, căci făcând să dispară casurile prea numeroase de bóle și de mórte, întărind puterea și sănătatea locuitorilor, vom spori puterile productive. Strămoșii noștri au lăsat averi însemnate pentru căutarea și îngrijirea sănătăței Românilor și ei își consumă energia și puterea respirând un aer mephytic de mlașcină palustre, perû victima frigurilor și lângórei, sângele lor se corupe și némul degeneredă prin mulțimea bólelor syphilitice mai răspândite și mai necăutate decât erau acum și două secolî în Spania și în Franca; măsurile ce se iaú câte uă dată în contra epidemiilor și în contra versatului, sunt numai nisce cause de cheltueli fără alt rezultat decât inocularea corupțiunei orașelor în comunele rurale. Singura și adevărata solitudine a ómenilor stăpénirei, cum își dicu ei, nu este alta decât împlinirea dărilor și recomandarea și susținerea candidaților la cameră, la senat și la consiliile comunale și județene; preocupați exclusiv cum să nu scape țera din ghiarele concesionarilor.

Cestiunea populațiunei la noi este mai importantă decât putem crede; este mai seriósă și mai periculósă decât orî unde, fiind că ea se complică cu imigrațiunea Ebreilor, a căror înmulțire disproporționată nu este numai uă plagă morală și higienică, prin lipsa de bnnă credință ce mulți dintr'ênșii aducú în transacțiunile lor bănesci, și prin necurățenia în care trăescú, dar este și uă cestiune politică pentru că Israeliții cari se cobóră neconținut de ia nord, ajungú

în România nemțiți; sunt precursorii germanismului, a unei cuceriri mute, desnaționalisătoare căreia ei îi pregătesc teremul. Și or cât vom căuta soluțiunea cestiunei Ebreilor la graniță, la munte, pe Dunăre sau pe Pruth, în voturile Camerilor și în circularele guvernului; în lună și în sóre; nu o putem găsi și nu vom găsi-o decât în activitatea noastră, în aplicarea Românilor la arte, la meșteșuguri și la comerț, în lupta și învingerea insalubrității și a epidemiilor; căci în industrie și în comerț vom găsi mijlocele care depărtedă bólele și iulătură degenerarea rasei care sporesc populațiunea. În sporierea populațiunei vom găsi mijlocele cari desvoltă industria și comerțul.

Purtăm haîne, așa dar ne trebuiesce pândă, postav, mētăsării, pei, croitori, pālărieri și cismari; avem trebuință de case, de mobile, de trăsuri, de hamuri; or ce am dice, nu putem fără arhitecți, zidari, dulgheri, templari, lăcătuși, tinichegii, giangii, tapețieri, caretași și curelari; de nu'i vom găsi între noi îi vom căuta aiurea; vom avea recurs la străini, la nemți, la ovrei, la cine vom apuca; și de nu vor veni ei singuri la noi, ne vom duce noi după dênșii să'i căutăm, să'i găsim și să'i aducem, plătindule încă și cheltuéla drumului, precum te-ai dus Dumnéta la Alesandria d'ai adus pe ovreii care ți-a dres învelitórea bisericeii de la Pipărați. Machizele agricole au deschis trebuință de opt sau noé sute de machinisti; daca nu'i găsim în țeră și printre Români, să scii de la mine că o să luăm și Nemți, și Ovrei, și

Francesi, și Englesi, pe or cine ne-o eși înainte; o să ne ducem să'î căutăm în străinătate și o să'î aducem. Dumnéta care imi vorbesci, am auzit că ți-ai făcut uă móră de măcinat cu vapor la Pipărați, ia spune'mi n'ai machinist?

— Am și machinist și fochist, 'i am adus tocmai de la Baziaș; am plătit șei-spre-dece galbeni numai la vaporul după Dunăre; nu scie nici unul nici altul uă vorbă romănescă; am început să le cam rup unguresce cu dênșii, ce să fac? le dau două-deci și cinci de galbeni pe lună.

— Vedî dar c'a învăța pe copiii nostri mesteșuguri, a'î indemna la studiul sciințelor practice și a'î băga în comerciū în loc de a'î arunca asupra bugetelor ca pe nisce locuste, a insista prin voturile noastre ca guvernul să ne dea pace, să lase la uă parte influințele electorale, intrigile, minciunile, nescocirile și calomniile și să se ocupe de trebuințele cele adevărate ale poporului, supra-veghind cu scumpătate împlinirea datoriilor preoților și a învățătorilor, pentru ca biserica și scóla să nu fiă numai un nume. Îngrijirea salubrității satelor și orașelor și a stării igienice a locuitorilor, ar fi mijlocul cel adevărat și eficace de a pune uă stavilă imigrațiunelor ovreilor și nemților; căci ceea ce'î atragū la noi este înmulțirea trebuințelor și lipsa ómenilor pentru îndeplinirea lor; ceea ce le oferă mijloce de traiū și de îmbogățire este industria și comerciul, stări sociale părăsite și nesocotite de noi. Când vor găsi meseriile împlinite de noi, și când nu vor mai afla inlesnirea

de a trăi și d'a se îmbogăți, poți fi sigur că nu numai că nu vor mai veni, dar că și mulți din cei cari sunt astăzi se vor duce acolo unde vor putea găsi ceea ce găsescă astăzi la noi.

— Apoi după cum înțeleg, dumnéta ai vrea să ne facem tinichigii, giamgii și ferarii! procopsélă!!....

Ora fiind înaintată, am plecat lăsând pe interlocutorul meu a desgusta în pace cel dupe urmă pahar de rum.

Am petrecut cea l'altă parte a serii cugetând la compatibilitatea care poate fi între datoriile de preot și meseria de cărciumar; mă gândiam cum un om interesat a face pe fiul său sufletesc să bea cât mai mult vin și mai ales rachiū, îl poate face să înțelégă că bēutura este un viciū care slăbesce mintea, corumpe sufletul și topesce némul.

III.

A doua zi foarte de dimineță, bătea la ușa camerei mele de la hanul lui Simeon un tânăr frumos și elegant; chipul lui nu'mi era necunoscut; întrebându'l de obiectul unei vizite atât de matinale, îmi răspuse :

— Eă, Domnule, m'am întemplat să mă găsesc a sêră la birt la Găbran și am urmat tótă conversațiunea ce ai avut cu tovarășul dumitale de mêsă; mărturisesc că cele ce am auzit m'aũ pus pe gânduri și m'i-aũ scornit nisce idei asupra cărora așũ voi să am și lămuriri și părerea dumitale. Nu sciũ de ce să mă apuc.

— Înțeleg, ai ajuns la respântia vieței și nu scii pe care cărare s'o ieși; sfatul meũ este simplu, îl daũ cu plăcere ori carui voesce să'l ia, îl daũ cu fericire ori cărui voesce să'l urmeze. Îți dic : apucă pe drumul muncii; lucréză, ca să trăesci într'un mod modest vieța ce'ti va permite munca și cástigul onest; caută ca în tóte zilele să pui ceva cât de puçin d'ua parte, ca să'ti îmbunătățesci din zi în zi traiul, sporind cástigul din muncă cu venitul din ca-

pitalul economisit, și ca să te poți susține la bătrânețe când nu vei mai putea munci.

— Eu sunt fiul lui Sava Cismaru, m'a pus de mic la meșteșug și mergeam și la școală, după ce a murit tata, mama a măritat surorile mele; pe una a dat'o după un sub prefect și pe cea-laltă după un grefier, căci ne-a rămas de la bietul tata-meu avere bunicică, iar pe mine n'a mai vrut să mă mai lase la meșteșug; m'a dat în pension la colegiu. În toți anii am luat premii că eram obișnuit cu munca, la esamene eșiam tot cu eminentă. După ce am trecut clasele m'am dus la ministru să'mi dea și mie uă slujbă; m'a tot purtat cu vorba trei ani; c'o să mă pue mâne; tot că nu e post vacant; și ved pe totă ziua numiri în Monitor și eu tot pe d'inafară; mi s'a urit să tot urc la scări. Dac'așu sei că este cum diceai dumnéta aseră, mai că m'ași apuca de cismărie; că uite nu mi-e rușine; într'un an de zile daca așu lucra cu două trei calfe cari știu eu, nisce băieți cari au învățat la noi, și cu machinele cari am vedut c'a eșit acuma; imi pui capu c'așu face cisme întocmai ca acele care am vedut la feréstră la Brand în ulița Lipsanilor; numai daca așu sei că un meșeriaș este și el folositor țerii lui și că industria este uă parte integrantă și esențială a progresului; pentru că tot ce doresc este să ved patria mea civilizată.

— Când te voi vedea, tinere, d'inaintea unei machini, ducend totă săptămâna uă viață laborioasă și duminicile petrecendule în ascultarea serviciului.

divin, în citirea unui diar instructiv, în distracțiunii cari desfătează sufletul fără a corupe inima și spiritul, nici vătămă sănătatea, ascultând la vre un theatru uă dramă sau uă comedie morală sau asistând la uă conferință asupra unui subiect literar sau științific, voiți fi plin de speranță pentru viitorul Românilor, voiți fi mândru de adeptul ce am făcut și orele petrecute aseră la Găbran vor conta între cele mai bine întrebuințate.

Dar fiind că te ved preocupat de dorința de a face să fiă și România uă țeră civilisată, nu voiți într'acéstă privire să rămăe cea mai mică neînțelegere asupra cuvintelor : *om civilisat, papor civilisat, oraș civilisat, țeră civilisată*, ce auđim pe tot minutul și asupra cărora am observat de multe ori un fel de confusiune despre sensul ce fie care le dă; de aceea voiți să'ți spui, cât voiți putea mai limpede, ce înțeleg eu cu đicerea *civilizațiune*.

Să ne întrebăm puțin, de ce se cuvine a numi pe Englesi, pe Francesi, pe Italiani, și pe Germani popore civilisate și cu ce cuvânt se refusă acest titlu hordelor unor părți ale Asiei, ale Africei și peilor roși din Sudul Americei. De ce Londra, Parisul, Berlinul, Viena, Petersburgul, Roma, Florența, Neapoli, sunt orașe mai civilisate decât Bolgradu, Bucuresci și Constantinopole; de ce Olandesul este mai civilisat decât Tătarul, și Danesul mai civilisat decât Bulgarul. Lăsând la uă parte ori ce considerațiune philologică și fiind în sémă numai înțelesul curat practic, vulgar cum am đice, iată ce observăm.

Când într'un popor găsim ómeni onești, afectuoși, bine-voitori, îndatoritori, ómeni cari trăescú în bună înțelegere între dênșii, cari au simțul moral al binelui și al dreptului, ómeni fără viciuri, învățați, muncitori, cari trăescú cu îndestulare din productul ostenelei lor, procurându'și tóte trebuințele vieței materiale, mulțumirile spiritului și ale ánimei; când în mijlocul lor găsim securitate și garanție pentru avere, pentru onóre și pentru vieță, respect pentru dreptul fie căruia; ñicem că acel popol este civilisat.

Când din contra găsim ómeni cu cari trebuie să fim neconțenit atenți ca să nu devenim victima relei lor credințe; în mijlocul cărora trebuie să stăm armați în contra hoților, ómeni cari nu facú nici uă distincțiune între omul muncitor și cel trândav, între omul onest și între hrăpitor; ómeni cu prejudecăți și superstițiuni și netolerenți, cari nu respectă convicțiunile și credințele altora, cari în loc de a protege, persecută, în loc de a iubi, urescú, în loc de a voi binele unul altuia se pismuescú între dênșii, se persecută unii pe alții; ñicem că acel popol nu este civilisat.

Când într'un oraș sau într'uă țéră găsim traiú bun și plăcut, case curate, bine aerate, frumos mobilate, împodobite, strade curate, luminate, bine pavate, drumuri pe cari se potú transporta ómenii și mărfurile de la un loc la altul cu înlesnire și eftin; când găsim în abondență tóte trebuinciósele vieței materiale, morale și intelectuale, ñicem că acea țéră, acel oraș sunt civilisate.

Când din contră vedem bordee, case rău zidite și umede; mahalale întregi înecate în baltace, în noroiu și 'n gunoiu; unde se respiră un aer mephytic, unde nu poate trăi cine-va fără pericolul sănătății și al vieții, unde nu poate călători de cât încunjurat de păditori armați, unde nu se poate transporta nici om nici lucruri de la un loc la altul, de cât încet, scump și anevoe; dicem că acel oraș, acea țară nu sunt civilizate, că sunt locuri barbare.

Să analizăm puțin aceste idei și să căutăm să ajungem, dacă se poate, la uă conclusiune, la uă formulă științifică.

Să cercetăm mai întâiu cum și ce fel ómenii pot deveni muncitori, onești, afectuoși, bine-voitori, îndatoritori și drepti; prin ce mijloce se potu opri de a fi hrăpitori, înșelători, invidioși, intriganți, leneși și nedrepți?

Să ne inchipuim un popor lăsat instinctelor celor rele și să'l comparăm cu un alt popor la care omul din frageda sa copilărie neconținut și pretutindenți, la școlă, la biserică, în familie, în adunări, în atelier, în prăvălie, la teatru, la preâmbulare, la petreceri, pretutindenți învétă a cunoște și a practica preceptele moralei evangelice, unde prin educațiune, prin studii și prin exemple, se obicnuesc și se identifică cu ideile salutarii de a iubi pe aprópele seú ca pe sine însuși, de a nu face altuia ceea ce lui nu i-ar plăcea să i se facă, și de a face or cui ceia ce ar voi să'î facă lui altul; unde fie care se obicnuesce a respecta libertatea tuturilor; putem dice *a priori* că

cel d'antăiū trebuie să fiă un popor rău și barbar, iar cel-alt un popor bun și blând. Statistica vine și confirmă prin cifre aceste previsionsi și le transformă în adevăr netăgăduit prin înregistrarea faptelor ce se petrecū; ne arată că acolo unde învățătura moralei și a Evangheliei este mai răspândită, crimele sunt mai puțin numeroase și că ele scadū cu cât un popor devine mai luminat și mai avut și putem dice cu certitudine că unul din elementele indispensabile pentru civilizațiunea unui popor este ca legile moralei evangelice și filosofice să fiă cunoscute și aplicate; și că un popor este cu atât mai civilizat în privința morală cu cât acele legi dobândescū uă mai mare sancțiune morală și uă aplicațiune mai întinsă.

Daca partea morală constituie baza civilizațiunei societăților, ea însă nu este întregul edificiu, ea nu este totă civilizațiunea, și s'a putut vedea în istorie popore foarte înaintate, în comparațiune cu altele întru ceea ce privesce la calitățile sufletului și moravurilor; dar cari în alte privințe să fie mai înapoete; precum putem dice pentru multe horde ale societății arabe. Dar să trecem acum și să cercetăm cum și ce fel, într'ună țără, se pôte dobândi uă viață lesne și plăcută, drumuri bune, orașe frumoase și curate, petreceri și mulțumiri care hrănescū spiritul și'l înalță, formeză rațiunea și gustul frumosului și al binelui. Uă țără ca să ajungă la aceste rezultate, trebuie neapărat ca ómenii ce o locnescū să fi muncit cu trupul și cu spiritul ca să afe, să cunoscă și să aplice legile și

preceptele sciințelor, să fi profitat în lucrările lor de toate descoperirile în arte și în meșteșuguri, să fi lucrat ca să producă și să fi păstrat escedentul producțiunii lor ca să-și crească mijlocele de a executa acele lucrări. Nu-și pôte închipui cineva ce cunoștință de legile și de preceptele sciințelor economice, himice, industriale și higienice trebuesc pentru a crea și a întreține un port, un canal, uă stradă, scurgerea apelor în orașe, aerarea caselor, distribuțiunea apei și a luminei, comunicațiunile prin strade de fer, prin șosele, prin riuri navigabili, hale curate, spitaluri sănătoșe, casarmă, săli de teatru bine aerate, încăldite, luminate și acustice? Tótă sciința în arte și în mecanică, toate cunoștințele ingineresci au trebuit să concure în localul espozițiunii universale din 1867 ca să se dea aceluși palat minunat prenoirea regulată a aerului trebuincios, circularea apei, a gazului și a aburului necesari; au trebuit combinațiunii ingenioșe și invențiunii de machini noi pentru înlăturarea mirosului exalat de numeroșele bucătării grămădite într'acel local. Câtă sciință, câtă putere și ce capital. întrebuintat la facerea canalului de Suez, a drumului de fer metropolitan care străbate Londra pe sub strade și case dintr'uă margine la alta a orașului, câtă muncă și câtă îndemănare la străpungerea muntelui Cenis, câtă sciință la inginerii cari se ocupă a găsi cum să facă un drum de fer peste Canalul mânecei (La manche) ca să unescă Englitera cu Francia!

Putem dar dice că uă țără este civilisată, când legile sciințelor, a artelor și a meșteșugurilor sunt

aplicate și că uă țără este cu atât mai civilisată cu cât acele legi găsesc uă aplicațiune mai mare și mai întinsă.

La apărarea teritoriului, pentru siguranța locuitorilor și pentru prevenirea faptelor celor rele, trebuie să concure legile naturale, legile pozitive, cunoștințele de politică, de diplomație, de artă militară și de strategie, uă mulțime de industrii pentru confecționarea mașinilor și materialurilor de război; pentru împodobirea orașelor cu grădini, cu monumente, cu glicoteci, cu pinacoteci, cu muzee, trebuie să concure legile și cunoștințele de istorie, de arhitectură, de sculptură, de pictură și de istorie, etc., etc.

Se poate dar dice într'ua singură formulă că : *Civilizațiunea este funcționarea activă și completă a legilor și a cunoștințelor omenești, religioase, morale, fizice, industriale și estetice.*

Acastă aplicațiune nu se poate face dintr'un moment într'altul; ea cere lucrarea timpului, uă acțiune constantă, uă muncă neîntreruptă a tuturor; muncă prin care moravurile devin din ce în ce mai blânde, mai plăcute, mai tolerante; prin care adevărul gonese prejudecățile, știința ia locul eresurilor; prin care raporturile și relațiunile oamenilor între deșii se înmulțesc, ura și invidia cedază locul lor iubirei și toleranței. Fructul cuceririlor unei generațiuni trecând moștenire generațiunilor următoare se perpetue și se dezvoltă din generație în generație, din an în an, din zi în zi.

Într'acest mers al omeneirii de multe ori practica a precedat descoperirea legilor științei care conduc

acele fenomene, precum adesea cunoștința legilor fizice, chimice și ale mecanicii au fost fecunde în aplicațiunile lor la arte și la industrie; dar și într'un cas și în cel-alt nu putem dice că n'a concurs știința la dezvoltarea și îmbunătățirea societăților omenești și că toate ramurile ei n'au conlucrat ca aceea dezvoltare să se poată face în toate părțile care constituie buna stare și fericirea omului.

De și cultura sentimentelor virtuții, literatura și frumoșele arte par a fi distincte de meșteșuguri, de meseriile industriale, de agricultură și de comerț, care sunt sorgintele proprii și ale bogăției materiale ale unui popor; dar nu este mai puțin adevărat că există o acțiune a unora asupra celor-alte; unele națiuni au devenit libere și morale fiind-că erau avute, și altele au devenit avute pentru că principiile de moralitate și de libertate au împins pe membri lor a munci și a păstra. Este netăgăduit că credințele politice și religioase ale unui popor au o mare înrîurire asupra averii, precum și averea are la rândul ei influență neînălăturabilă asupra relațiilor sociale cari modifică și îndreptăză la rândul lor legile și credințele.

Progresul său și savorul civilizațiunii poate începe de la un câpătai și de la altul, sau de la mai multe puncturi de o dată; destul ca ținta să fie întinderea aplicării legilor și cunoștințelor omenești. Droz dice că „cele două mijloace de a înainta civilizațiunea sunt „de a propaga morala și industria, căci printr'ensele

„obiceiurile devinū mai bine-voitoare și averea mai generală.“

După definițiunea la care ne-a condus raționamentele prin care am trecut, definițiune simplă și care ne dă uă idee lămurită despre sensul dicerei, observăm că dicerea civilizațiune nu este uă expresiune absolută a unei idei, a unei stări sociale; nu este uă cantitate fixă, constantă și invariabilă, ponderată și mărginită; ci este uă expresiune relativă și variabilă, un raport, uă cantitate mai mare sau mai mică după starea lucrurilor, a țărilor, a popórelor sau a orașelor ce comparăm; este ca densusul fără marginii ca și perfectibilitatea; este mersul neconținut și neîntrerupt spre perfecțiune, de care ne putem apropia fără de o putea ajunge vre uă dată și pe care Guizot o esprima prin cuvintele : *Civilizațiunea este iutela progresului.*

De vom compara între ele duoă țeri civilisate, se pot infățișa mai multe casuri : Putem fórte bine găsi că una să fie mai înaintată decât cea-laltă în unele priviunțe și mai inapoiată într'alttele; precum se póte fórte bine ca un popor să fie mai puțin înaintat decât altul în partea morală și intelectuală și să posede orașe mai frumoșe, mai bine ținute, mai bine pădite decât ale celui-alt, într'un cuvânt uă vieță materială mai îngrijită; precum asemenea se póte ca în mijlocul unui popor plin de moralitate și de virtute să existe până la un punct lipsă de traiu confortabil; dar acestea sunt nisce anomalii, nisce întâmplări destinate a dispore în curënd prin forța lucrurilor; pen-

tru că marea dezvoltare a culturii unei părți constitutive a civilizației trebuie să descepte pe celelalte și să împingă la dezvoltarea lor. S'au găsit moralisti cari au crezut, precum diceam a seră, că uă prea mare dezvoltare a civilizației materiale, depărtază pe om de natură, și că dezvoltarea artelor și a meșteșugurilor corumpă în loc de a moraliza; în privința acesta astăzi nu mai există temeri nici îndoială. „De „și mulțumirile ce ne procură civilizația cea mare, „ne depărtază de natură, dar luminele și bunul gust „ale aceleiași civilizației ne întorce către densa“, dice Lacretelle.

Strâns legate între dânsese ramurile științei omenești nu potă lucra asupra unei societăți, unele fără altele; *Știința este una* cum dică astăzi învățații. Este evident că un om nu pôte fi pătruns de de datoriile sale morale către densul și către semenii săi, dacă nu este muncitor, producător și păstrător; nu pôte fi producător, fără știință, fără de a găsi în inteligența sa mijlocele de a îmbunătăți sorta sa, fără de uă judecată sănătoasă prin care se pôte deosebi adevărul din eróre și prejudecăți; ca să potă înlătura obstacolii cari se împotrivesc progresului.

Instituțiunile politice, stabilimentele de educațiune și de învățatură, biserica, casele de binefacere, muzeele, fontânele, halele, pietele, teatrele, grădinele, salubritatea, înfrumusețarea orașelor, înlesnirea comunicațiilor, sunt productul acțiunii simțirilor morale asupra trebuințelor fizice ale societăților moderne, uă dezvoltare exclusiv morală, lipsită de or ce apli-

cațiune la natura fizică, lipsită de mijlocele ce ne dau industria și cunoscințele mecanice, ar avea de rezultat uă exaltare a spiritului care s'ar rezolva printr'ună scădere a rațiunei, printr'ună aprindere a imaginațiunei, care ar duce până la stravagante, ceea ce vedem la unele secte religioase ale Orientului, mai cu sémă la derviși. Asemenea și uă dezvoltare exclusiv materială, dacă ar putea exista, ar duce drept la uă scădere fatală a simțurilor animei, la egoismul cel mai absolut; și or cât de mare ar deveni acea dezvoltare materială a unui popor, ea de nu va fi susținută de credințele morale și religioase l'ar pune pe tot minutul în pericolul de a cădea, de a peri chiar; uă dezvoltare disproporționată între acești doi factori ai societăților, uă covârșire prea mare a unuia asupra celuilalt este un pericol. Acésta este istoria înălțării și decadenței societăților antice, cădute de multe ori dintr'ună stare de mărire și de strălucire într'ună stare de umilire și de injosire, când a sacrificat uă parte celei-alte; necunoscerea progresului în una saū într'alta nu pôte să nu aducă sdruncinare și cădere, precum necunoscerea moralei creștinesci a adus decadența Romei și necunoscerea științei filosofice a adus căderea Arabilor. Un popor trebuie să fie neînterupt la înălțimea cunoscințelor din epoca în care trăește. Un popor care ar rămânea staționar în cunoscințele sale, ar fi un popor al căruia viitor este compromis; existența lui s'ar periclita în tot momentul întocmai ca reputațiunea de învățat a unui om care nu ar urma progresul descoperirilor și ideilor

umanității. Archimede și Euclide de s'ar descepta astăzi numai cu cunoscințele din timpul lor, cunoscințe care 'i-au făcutu nemuritori, ar fi nisce. ignoranți în comparațiune cu cei mai modești elevi eșiți din studiile gimnasiale. Un popor care nu are ómenii de sciință, ómenii cari să se identifice cu respectarea și cu propagarea preceptelor sciinței morale și politice, care nesocotesc artele și meșteșugurile, nu póte fi decât un popor necivilizat; se conduce de eresuri și de prejudecări; este espus în tot minutul a deveni victima lingușirei, a pasiunii și a instinctelor celor rele, de care numai absolutismul și demagogia potú profita.

— Înțeleg că trebuie să stimăm sciința și ómenii cari o practică, dér apoi cismăria este ea uă sciință? ea este uă meserie și de! nu'mi cam vine să îmbrățișez uă pozițiune ast-fel ca mamă-meii, surorilor și cumnaților mei cari sunt funcționarii, boerii cum am dice, să le fie rușine de mine.

— Uă meserie este tot-d'auna aplicațiunea sciinței; sciința teoretică fără aplicarea la meserii nu ar avea uă adevărată utilitate socială, precum matematicile abstracte nu valoréză decât prin aplicarea lor la mărimile de întindere, la astronomie, la geodesie, la arhitectură, la mecanică, la mineralogie. La confecționarea unei cisme a trebuit să concurgă uă mulțime de cunoscințe, așú putea dice mai tóte sciințele, mai toți învățații; fie-care sciință a trebuit să aducă contingentul său la perfecționarea acestui meșteșug ca și la tóte cele-lalte; e destul să enumer că pentru a

dobândi uă calitate bună de pele, a trebuit cunoscințele cele mai întinse de agricultură păstorală pentru alegerea soiurilor, crescerea, căutarea și întreținerea animalelor, după localitatea și după cum voim să avem pele de talpă, de carâmb, de căpută de căputșială, de încălțăminte subțire sau grosă; pentru argăsit, chimiștii cei mai mari ai Europei au trebuit să caute și să găsească instrumente și machine complicate și ingenioase cu care se servă lucrătorii cismari. Dacă te vei gândi un moment, vei sci să ți răspunzi dacă trebuie mai multă ostenelă a inteligenței și mai multă dexteritate a mânei pentru a face un ordin către primar de a satisface reclamațiunea unui proprietar sau arendaș, decât de a face uă cismă sau un pantof. Ai făcut bine, ai făcut cu minte de ai urmat la liceu; pronuncie cu respect și cu recunoștință numele taicăteu care nu a uitat a ți da cultura intelectuală ce ai; și să nu ți fie rușine de uă meserie care 'i-a permis să trăiască uă viață onorabilă, să dea copiilor sei educațiune și să le lase uă avere invidiată de sub-prefect de grafier și de bărbații surorilor dumitale. Să nu crezi că ferarul Krup și pușcașul Dreise au contribuit la gloria militară a Prusiei mai puțin decât Bismark și Moltke; generațiunile viitoare vor putea uita și pe diplomat și pe strategist precum a uitat numele multor împărați, ministri și generali vitezi, dar lumea nu va uita nici uă dată pe inventori, precum n'am uitat noi peste șeptespredece secolii pe Archimede care prin geniul său a desființat flota care amerința patria lui.

— Nu crede dumnéta că mî-e ruşine de meşteşugul meu, dar uite în vremea tatămeu erau puşini cismari în ţeră, dar acum au venit uă grămadă de nemţi şi de ovrei cari fac cisme şi pantofi, şi nu venia nici atâtea cisme gata de la Paris şi de la Viena. Înainte vreme era bine că nu se făcea cismar cine vrea; trebuia mai sîntéiū să fie primit de braslă, să fie înscris la stărostie şi numai dacă era loc i se da voe să deschidă prăvălie. Ar fi bine ca guvernul să nu lase să intre în ţeră nici meşteri, nici calfe, şi când ar veni marfă gata s'o facă controbont la graniţă; furniturile de cisme, de curelărie să le dea la Români, iar nu la nemţi, la francezi şi la ovrei; s'ar învăţa streinii minte şi ai vedea cum ne-am face şi noi nu numai cismari dar şi ceasornicari, şi machinişti, şi ferari, şi de tóte; dar când scii că vine neamtu şi ovreiu şi'ti ia pânea de la gură, nu'ti vine să te apuci de nimic. Eū, de exemplu, uite, mâne m'aşu apuca de cismărie, aşu lăsa şi slujbă şi tot, că mi s'a urát; uite imi crépă obrasul de ruşine, eū om sdravăn în tótă firea şi în tótă puterea să plec în tóte dîilele cum mă scol, ca milogii, să mă căciulesc şi să mă bocesc pe la ministri şi pe la ciocoii lor, cari mă pórtă cu vorba; ba unu m'a luat şi parale; şi pentru ce? ca să mă ved la bētrăneţe ca într'ua oglindă în *paraponisitul chivernisit* saū în *haimana oficial, trecător prin Monitor* al lui Alexandri.

— Vorbesci de meserii întocmai precum vorbea de comerciū dulcele meu amic d'aséră; în adevăr, acum dece duoē-deci de ani erau mai puşini cismari decât

astăzi, dar dacă vei întreba pe bătrâni îți vor spune că atunci și populațiunea Bucureștiului nu întrecea șéideci sau șéptedeci de mił de locuitori, în vreme ce astăzi D. Frunđescu de la biuroul statistic ne spune că sunt două sute șéi-deci de mił; dar să priimim această cifră numai pe jumătate, veđi că populațiunea aprópe s'a îndoit din cât era; bătrânii, îți vor mai spune că mai că nu se găsiu cisme gata, în vreme ce acum sunt uă mulșime de prăvălii pline cu cisme de Viena și de Paris, ceea ce dovedesce că consomațiunea încălțămintelor s'a mărit și că mai este loc în București și în provinciı pentru mulți cismari încă. Apoi dacă s'ar da un privilegiu sau un monopol pentru dece, două-deci sau uă sută de cismari, ca numai ei să facă și să vîndă încălțăminte, ce cuvânt ar fi, mă rog, ca un asemenea bine să nu se facă și croitorilor pentru haine și pălărierului pentru pălării, și tēmpalarului pentru mobile?

— Eu nu dic să nu se dea la tóte braslele, la tóte meseriile drepturi, cum a fost și este și în alte țeri.

— Dar nu ții în sémă că consecința unei asemenea măsurı ar fi ca în loc de a plăti surtucul și pantalonii ce porți cu dece galbeni cum îl plătești astăzi, le-ai plăti cu douăspredece, cu cincispredece și cu doădeci; că în loc de a plăti cismele și pălăria câte un galben și jumătate, le-ai plăti póte câte două și trei, și dacă peste impositele de astăzi care sunt destul de grele, am fi siliți să mai plătim cu toți fie care câte patru și cincı sute de lei pe an în fo-

losul aceloră cari ar voi să trăiască și să se îmbogățescă obligând pe toți să le plătescă câte uă contribuțiune sau mai bine câte uă geremea, ar fi a sērăci pe toți fără de a îmbogăți nici chiar măcar pe acei fabricanți Români cari printr'acest mijloc nu ar crea nici uă dată uă industrie națională. Este dovedit că protecționismul, prohibițiunile și monopolurile, de și au putut câte uă dată îmbogăți pe unii meseriași, dar ele nu au favorizat nici uă dată industria și tot d'auna a păgubit pe consumator. Apărătorii sistemului protecționist, detractorii libertății industriale și comerciale, inimicii liberului schimb, strigă că concurența nu profită decât consumatorului; uită dicend acésta că consumatorul ești dumnéta, el, eū, tótă lumea; și că a opri liberul schimb și concurența, este a impune pe tótă lumea și a omorâ comerțul și industria.

Eū cred că la noi nici concurența obiectelor fabricate în străinătate, nici concurența meșterilor străini și ovrei nu ne pôte opri de a ne aplica la meserii, pentru că avem uă mulțime de exemple de cismari, de croitori, pělării, ferari, tapițeri, modiste, legători de cărți, cari nu numai că se susținū fôrte bine cu tótă concurența ce li se face, dar prosperă, cumpără case și moșii și tot vinū ne'ncetat; n'avem decât să cercetăm cari sunt proprietarii de astăzi ai caselor celor mari și frumoșe din stradele cele mai pîncipale din capitală.

Sunt industrii cari cu un capital modest și cu lucrători de acei ce am putea găsi lesne la noi, nu numai

s'ar putea fabrica indetul ca să satisfacem consomațiunea din intru a țării, dar chiar s'ar putea produce pentru esportatiune; astfel sunt fabricarea postavurilor gróse, a peilor, a stearinei, a cordajelor, a páslelor și uă multime de altele.

Daca voiți, voi tinerii, să aveți uă patrie Română, puneți-vă pe industrie, deveniți producători; lucrați împreună; in loc de a compta să câștigați cu efecte, cu imprumuturi d'ale statului și cu agiotagiū, asociați capitalul vostru cu munca, deschideți prăvălii, înființați ateliere, formați uă casă de credit industrial la care acei cari voescū să muncească, să pótă găsi avansuri cu care să și pótă procura machinele și instrumentele de lucru cu un procent drept și cuviincios; pentru întreprinderile cele mari; să căutăm soluțiunea in asociațiuni, interesând la beneficii atât capitalul cât și munca. Când generositatea și iubirea de omenire ne împinge a contribui pentru vre un institut de educațiune, pentru copii sěrmani, să căutăm a nu arunca acele ființe in vârtejul vieței, dândule gusturi și aspirațiuni pe care cei mai mulți n'o să le pótă realiza, să nu asvėrim tineri și tinere in brațele neprevėdutului, fără să cunóscă cãpėtaiul de la care potū să apuce vieța; ci să căutăm a da societății omeni cari să'i dea conducători de machini, artizanii esperți in meseriile acelea cari cerū cunosințe mai întinse și un aprantisagiū mai lung; îngrijitóre de copii, cusėtóre meștere, iar nu aspiranți de funcțiuni și de copiști de cancelarie; să nu mai imulțim numărul inspăimântător deja de aspiranți și aspirante,

de coconii și de coconițe. Dumnezeu a vrut de s'aŭ realizat multe din dorințele Românilor, trebuie acum și Dumnévoastră, generațiunea care se rădică, să vă dați uă misiune, să o cunoșteți și s'o urmăriți cu stăruință. Cea d'ânteiŭ datorie este a căuta a nu fi uă sarcină pentru singurul producător român, pentru plugar; să nu căutași ca greutatea statului să crească cu numărul tinerilor cari esŭ din scóle, ci din contra fiecare inteligență să fie uă bogăție nuoe dobândită țerii; fiecare să producă cel puțin cât consumă el și familia lui; luminându-ne, lepédând ignorența și prejudecățile, rușinându-ne de incapacitate și de trândăvie și mândrindu-ne cu or ce muncă, cu or ce meserie se póte da uă existență onorabilă și îndestulătoare. Numai astfel puteți opri frumósa noastră țeră de a deveni prada ovreilor și a traficului străin; altfel vom dispăre d'inaintea germanului precum dispăre autohtonul Americii d'inaintea activului Yankee, mai repede de cât dinaintea crușilor tovarăși ai lui Fernand Cortes.

Lumea aparține libertății și activității.

— Așŭ crede că ai dreptate daca nu așŭ vedea că este uă idee generală în țeră la noi, un fel de credință că nu putem prospera în industrie și în comerciŭ pe cât timp guvernul nu va lua măsuri în contra meșterilor nemți și ovrei și în contra mărfurilor străine. N'ai vădŭt colo pe podul târgului d'afară și pe lângă Dómna Bălașa nă grămadă de prăvălii pline de fete de ovreiŭ cu câte uă mașină de cusut? cum vrei să se mai hrănescă fetele de Român?

— Este trist a spune că și acum doi trei ani, când nu existau acele ateliere nu găsiu Românce cusătore, și deca ovreicele s'au apucat de această industrie și au înființat acele stabilimente este pentru că se căuta cusătura și nu se găsiu cusătore. Cât pentru ideea generală de care vorbesc, trebuie să știu că multe erori în lume ajungu atât de puternice în cât ele persistă, chiar când omul vede limpede ca lumina zilei că a se supune ei este uă pagubă; trebuie un ôre care curagiū, uă putere de caracter ca să rupă cine-va cu erorile și cu prejudecățile, cu obiceiurile și cu ceea ce putem numi inerția; aceste rezistențe trebuesc combătute cu stăruință de acei cari judecă și cari sunt luminați prin studiū și prin experiență; a trebuit timp chiar lui Galileu și lui Columb ca să facă pe ômeni să vedă și să convină că pământul se învârtese și că exista și un alt continent mare peste ocean, cu tôte că ei dovediau teoremele lor prin știința aceea la ale cărei demonstrări nu este nimica de replicat.

Pretutindenți și tot d'auna dorința aceluī care are ce-va de vîndare, este de a vinde din acel obiect numai el și altul nu; căci este natural a crede că ar vinde mai cu prețiu și chiar pe cât ar voi să iea. Asemenea și dorința aceluī care cumpără, este de a găsi mai multe prăvălii cu marfa ce caută, ca să pôta alege pe cea mai bună și mai efină. Prin natura lui omul este egoist; fie-care caută mai mult la binele său individual decăt la ceea ce convine celor-l'alți. Cea mai mare abnegaținne ce i-a putut cere Dumnezeu este de a *iubi*

pe aprópele sėu ca pe sine însu'si. A pretinde să trec  peste ac st  limită ar fi a'i cere sacrificiul mai pre sus de natura  i de puterile celor mai mul'i; tendin'a moralei sociale nu p te fi alta dec t d'a lumina  i d'a face pe om să se sue la gradul intelectual acela unde fie-care să intel g   i să sim'a că omul nu p te găsi binele său personal dec t in ceea ce p te fi folositor celor-l'al'i;  i că prosperitatea unei societ 'i nu incepe a se manifesta dec t atunci c nd se desvolt  concordan'a cuviin'ei individuale cu binele general.

Sciin'a economică nu face alta dec t a cerceta, a cun ce  i a propaga legile cari pot  impinge societ 'ile către acel rezultat,  i a combate erorile  i prejude'ile cari impedi  popórele in desvoltarea  i imbog 'irea lor; se luptă in contra institu'ionilor acelor care direct sau indirect supun  pe unii, a imbog 'i pe al'i cu paguba tuturilor. Ea este u  sciin'a care nu cere omului nici sacrificiul nici abnega'ione; tot ce'i cere este u  chibzuire luminată  i liberă asupra intereselor sale. Combate privilegiurile  i monopolurile; dar nu pretinde de la nimeni să nu profite de inteligen'a  i de sciin'a sa, ba chiar de imprejurări ca să realisesse beneficiul  i să'si sporéscă bună-starea individuală. Un ingrijitor de copii dintr'un pension, Lyne, are norocita idee de a combina câte-va  evi de fer pe care le ridic  intr' u  clipă după cum vrea; le face să serve ca semnale pe drumurile de fer, instrument folositor  i comod, product al inteligen'ii sale; vinde aceste instrumente pe pre'ul  care i convine mai bine, c stig  de dece, de

doe-deci de ori cât îl costă fabricarea și realiză prin această beneficiuri însemnate; dar fiind că altul nu scie a face acest instrument care nici n'ar fi existat fără dânsul, își face un monopol legitim și devine avut. El nu a luat nimic de la nimeni, nu supune pe nimeni la uă dare silită.

Un neguțator se întemplă să albă magaziile séle pline de bumbăcării plătite la fabrică pe prețul din anul 1860, de exemplu pe un galben topul de Madapolan, vine de uă dată rebelul în Statele-Unite ale Americii, prețul bumbăcăriilor se sue pretutindeni; marfa toptangiului nostru din Bucuresci se sue în fie-care di ca în tótă Europa, fiind că nu mai vine materia întăitoare, și *regile Bumbac*, cum dicu Englesii, închide de uă dată tóte fabricile din Manchester. Negustorul nostru, profitând de uă împrejurare nenorocită, își vinde marfa cu prețurile peste măsură de mari și se înavușește în câte-va luni realizând beneficiuri de 250 și de 300%. În acest cas a fost de fapt un fel de monopol, un privilegiu, s'a îmbogățit din prevederea s'a póte chiar dintr'ună întemplare independintă de voința sa, dintr'ună eróre de corespondență séu din lăcomia fabricantului care 'i-a trimis marfă mai multă de cât ceruse; adevérul însé este că el n'a supus pe nimeni la uă dare silită, forțată, căci or cât de liber era fie-care să caute saii să aducă acele stofe, nu ar fi putut să și le procure nici mai estine, nici de uă cualitate mai bună.

Un impiegat dintr'ună casă de bancă din Viena

este trimis să ducă nise banii Principelui Meternich; făcând anticameră, pînă să isprăvescă acel ministru convorbirea sa cu ambasadorele Engliterei, surprinde secretul blocului continental îndreptat în contra Franței; alergă la cantor și comandă tuturilor corespondenților casei să cumpere pe sîma lui individuală tot bumbacul disponibil din Egypt; polițele de plată sosesc înspăimîntătoare; dar tot uă dată și prețul bumbacului se sue și impiegatul inferior al casei realisă uă avere colosală. Acesta era Român din Macedonia și a lăsat un nume istoric în finance.

Cu cât un obiect este mai căutat, cu cât comerțul său fabricațiunea lui va fi mai restrînsă cu atît acei ce'l speculă și'l fabrică potî realisa beneficii mai mari; de aci vine că comerciantului, fabricantului sîu mesterului nu le place a vedea pe altul vîndînd sau fabricînd aceeași marfă; și potî să fiî incredințat că chiar de nu ar fi fost ovreiî acela care adusesese rachiul la Pipărașii, tot n'ar fi plăcut popi de ieri sîră; de ar fi fost român și chiar rudă cu dînsul, tot ar fi căutat să'l depărteze. Precum cărciumarului și băcanului nu le place a vedea că se deschide uă altă cărciumă sau băcănie, în vecinătate. Asemenea și cismarul sau croitorul se sbărlesce și se întristedă când vine în satul, în mahalaoa sau în orașul sîu un alt cismar sau un alt croitor. Voiî dice și mai mult : chiar ómenii cari e-sersesă profesiunii liberale cari au trebuit să dobîndescă uă educațiune mai îngrijită și să facă studii mai întinse : medicii, avocașii, profesorii, nu vedî cu

plăcere venirea unui coleg în profesiunea lor mai cu seamă când i descopere vre uă superioritate.

Cu cât uă națiune este mai înapoetă cu atât tendința către privilegiu și monopol este mai tare; fie care ar voi să'l dobëndescă pentru sine singur de s'ar putea; sau cel puçin să'l mărginescă la un mic număr de ómenI cu cari să se pótă înțelege; se preocupă fórte puçin că beneficiul ce ar realiza printr'acel drept ar fi în paguba și detrimentul consumatorilor pe care îi supune la uă dare nedreptă și îi obligă a se servi de uă marfă de calitate mai próstă decât aceea ce s'ar putea procura.

Cu cât rațiunea este mai puçin formată, cu cât uă societate este mai înapoetă în ideile de dreptate, de egalitate și de libertate, și cu cât cunoscințele economice sunt mai puçin respândite, cu atât tendințele către protecționism, prohibițiuni, monopol și privilegiuri sunt mai pronunciate, și trebuie să convenim că d'abia de puținii ani încoa, sciința economică a început a se cobori de la înălțimea cathedrelor facultăților și a scrierilor voluminoase la un nivel la care să se pótă adăpa și mulțimea. Chiar în societățile cele mai culte se găsesc încă tendințe către acel egoism rău înțeles; prejudecățile și erórea sunt atât de înrădăcinate în cât de și se face une-orî un pas înainte, tot vedem câte uă dată un regres, uă întórcere către un trecut condamnat; așa de exemplu pe la începutul secolului desființându-se corporațiunile în unele părți ale Germaniei, în Hessa, Hanovra, Oldenburg, mai în urmă guvernele au fost silit

a le reinfința; atât numai, că uă dată ce s'a făcut lumina, de și ar mai veni întunericul, el nu va putea dăinui; în acele locuri nu au trecut mulți ani după aceea reacțiune și iarăși s'au desființat și astădată pentru tot d'auna. În alte părți ale Europei civilisate, prejudețul a fost și este încă atât de tare încât mai lesne s'au putut ataca și doborî drep-turile feudale ale baronilor de cât a se atinge de organizațiunea corporațiilor; dar ideile își fac loc pretutindenți, rezistența nu le mai pôte ține pept, și vedem acele privilegiuri ale corporațiilor cădënd și desființându-se mai pretutindenți prin ceea ce se numesce forța lucrurilor, și în multe locuri fără ca guvernul și legiuitorul să fi luat cea mai mică măsură; au cădüt și cadü prin respëndirea luminelor economice printre clasele industriale și comerciale. Se face în privința liberului schimb, a liberei navigațiunii, a suprimării vămilor și a libertății industriale, ceea ce economistii Englesi au numit uă *revoluțiune mută*; se împlinesce profeția lui Adam Smit prin progresul dilnic ce se face în artele mecanice și himice, prin aplicarea aburului la fabricațiunii, prin descoperirile și aplicațiunile cari au dat nascere acelor ateliere colosale, ca nisce orașe, unde se mișcă, cu precisiunea unui orologiü, mi de lucrători de di și de nópte; unde puterea omului se însutesce prin întrebuintarea machinelor și unde transformările materiei se facü într'ua clipă, mai lesne, mai bine și mai eftin de cât se făcea înainte prin dibăcia omului, care nu se dobëndia decât după uă viétă întregă

de exercițiu. Drumurile de fer și navigațiunea cu vapor au apropiat distanțele și au înlesnit relațiunile într'atât, încât, legi de uă plată de vamă mare, prohibițiunii și monopoluri, nu numai că nu se mai potū suferi, dar nici nu mai potū fi pădite cu eficacitate.

Cu tôte acestea prejudecățile sunt atât de îmbătrânite încât trebuie încă luptă mare, scrieri însemnate ca să le risipescă. În Franția, unde instituțiunea corporațiilor s'a desființat în urma unei revoluțiuni care avea *dreptul omului* de punct de plecare, se mai găsesc și astăzi tendințe protecționiste nu numai în clasele puțin culte, dar chiar printre ómenii a căror inteligență mișcă și domină mulțimea. Acele idei însă nu sunt credute adevărate; cei mai mulți se servă de densesle ca de un mijloc de popularitate, sau sunt uă pornire interesată personal; astfel am vădut că cu tótă evidența cifrelor, s'a atacat cu violență ideile economice cari au suit produțiunea Franciei la cifra de două-zeci și trei de miliarde de franci pe an și a dus comerțul la opt miliarde; cifre pe care cel mai optimist n'ar fi îndrăsnit să le pronunțe cu zece ani înainte, când s'a încheat tractatul de comerț cu Anglita, tractat în contra cărui a strigat și strigă și astăzi unii. Ceea ce s'a petrecut în zilele din urmă în parlamentul Franciei cu impositul de 167 de milioane asupra materiilor ăntăitoare cu drept de drawbacke, este tot uă dată un studiu de cel mai mare interes și uă dovadă de progresul ce au făcut ideile economice.

În țările unde corporațiunile au fost ridicate uă dinióră la înălțimea unei instituțiuni fundamentale, înființarea lor a fost dictată de necesități mai mult politice cari într'acei timpî n'au putut aduce pedicî nici comerciului, nici industriei; ele s'au impus de sine și guvernele nu au făcut decât a recunósce și a regula drepturile și protecțiunea ce dobëndiseră de fapt; le găsim în Europa încă din secolul al VIII sub numire de *confratriæ* și de *gueldoniæ*; ca toate instituțiunile vechi ele ș'au avut rațiunea lor de a fi.

În Franția Ludovic IX, organizând și armând burghesia, s'a creat uă armată în contra baronilor în facia cărora nu se simția destul de tare; prin înființarea corporațiunilor el a isbutit a emancipa orașele de puterea feodală. Ludovic XIV când a instituit meseriile Parisului (les metiers de Paris) a făcut'o cu scop de a garanta pe locuitorî în contra fraudelor și de a scăpa de uă mulțime de casuri litigióse, anevoe de judecat. Într'un timp când organizațiunea justiției și condica civilă aveau uă mulțime de lipsuri, scăpa de dênsele supuindu-le hotăririî arbitrilor. Elisabetha Engliterei, când a dat *Statutul calfelor* (Companions statut) supuind pe orî-cine voia să devie meseriaș la cel pușin șapte ani de învățatură la un mester bine cunoscut, obligându-l a fi priimit și recunoscut maistru în arte (Master of arts) ca să'și pótă exersa meseria, a fost preocupată de preșul atât de scăđut al salariului, încât fiind insuficient pentru hrana lucrătorilor, se împovăra din ăi

în di mai mult impozitul pentru întreținerea sëracilor (poor tax).

În Europa occidentală corporațiunile cu *decani*, cu *capitulari*, cu *consuli*, cu *scabini* lor contra-balanțau puterea aristocrației feudale și pregătiau poporul la instituțiunile liberale de astăzi, procura lucrătorilor un salariu îndestulător, conserva reputațiunea produselor, perpetua secretele fabricațiunilor și garanta pe consumatori în contra fraudei, într'un timp când statele erau în lupte și turburări continue, și drumurile nesigure de jăfuitori puternici; pe când distanța ce parcurăm astăzi într'ună oră, era o călătorie imposibilă trei părți ale anului și mările pline de pirați și de corsari.

La noi pe de o parte puțina concentrare a populațiunei prin târguri, gusturile modeste la care era obligată o aristocrație a cărei avere consta în pământuri întinse dar fără cultivatori și fără drepturi feudale asupra acelor puțini locuitori ce aveau și care la cea mai mică nedreptate treceau Dunărea și obligați pe Domni a impune boerilor concesiuni ca să-i înduplece a se întorce în țară; pe de altă parte sërăcia și lipsa de trebuințe în clasele de jos, făceau traiul înlesnicios și nu a silit pe Români a deveni prea laborioși; prin urmare a ținut salariul meserierilor prea suit în comparațiune cu prețul obiectelor de hrană, nepermițându industriilor producătoare de obiecte de lue a se desvolta ca în țările acelea unde populațiunea fiind mai desă, pământul mai puțin roditor și clasele de jos lipsite de acest instrument de

producțiune, au dat industriei mai multe mijloce de a se desvolta și un avânt mai mare. De aceea la noi numai meșeriile primitive și acele ale căror produse nu se putea aduce din depărtare : brutăria, măcelăria, luminăria, cāvăfia, croitoria, tabacăria, bărbieria, zidăria și dulgheria au putut prospera pēnē la un ore-care punct, atunci când greutatea comunicațiilor nu ertaū obiectelor grele și acelora a căror valōre cresce fōrte pușin prin fabricațiune a lupta cu costul transportului; chiar astăđi, când orașele au început a fi locuite, salariul este urcat cu deosebire; un lucrător pușin mester care nu a făcut un studiū serios în mesteșugul seū, un dulgher, un zidar ordinar, de exemplu, care nu scie nici să citească un desemn, nici să execute un plan, câștigă cinci șese franci pe đi, pe când cel mai bun dulgher, zidarul cel mai dibaciū și laborios, mesteri căroro le-a trebuit mai mulți ani de scōlă și de învățatură, care sciū să desineđe, să calculeđe și să execute or ce plan; care lucrédă într'ua đi de douē ori cât al nostru, nu câștigă la Berlin, la Viena sau la Paris, de cât trei sau patru franci pe đi; atât scumpetea salariului cât și neaplicarea lucrătorilor nostri a deveni mesteri buni, face că pe de ua parte fabricarea costă mai scump și pe de alta atrage lucrători străini în țera noastră.

Aceste impregiurări se reducū tōte la raportul ce există între brațe și întinderea pământului unei țeri, între fertilitatea pământului nostru în comparațiune cu fertilitatea pământului celor-lalte țeri; într'un

cuvînt cestiunea de salariu, cum ȳice Ricardo, a făcut că în arte și în meșteșuguri să rămănem mai înapoi decăt tôte națiunile occidentului și chiar decăt vecinii nostri din Orient, cu tot avantajul ce ne dă estinătatea materiilor primitive.

Mesterii nostri, în loc să caute cauza rēului și neputința lor în nedibăcia lucrătorilor, în lipsa sculelor și în ignoranța mijloecelor mecanice; în scumpetea salariului și în micile capitaluri ce întrebuinteȳă, au atribuit mai tot deuna rēul, concurenței din afară și lucrătorilor străini cari vinu în țeră. Cancelariile nōstre posedă uă mulțime de petițiuni individuale și colective ale comercianților și industriașilor cari mai tôte se reducū la cereri de privilegiuri și de monopoluri. În 1842, când guvernul a cerut a cunoșce pāsurile orășanilor Bucuresceni, tôte corporațiunile au înfăcișat câte un memorandum. Ideile ce predomina în acele espuneri erau dictate de un singur și același spirit; *tānguirile asupra lipsei de credit în contra dobēndilor celor mari erau urmate de câte-va jere-miade în contra obiectelor fabricate, aduse din străinătate, croitorii pentru hănele gata, cavafii pentru cisme și pantofi, ișlicarii pentru șepci și pēlării*; cu un cuvînt, toți cereau de la guvern prohibițiunii și protecționism prin impuneri vamale și prin limitarea aceloră ce voescū a exersa uă meserie și mai cu deosebire avansuri de bani cu dobēndă mică. Acum câți-va ani, tabacii pretindeau a se opri străinii nemți și ovrei de a mai lucra pei. Asemenea idei treȳite și greșite domnescū și astăȳi încă în spiritul

burghesiei noastre. De ce când mesterii străini, francezi, nemți, unguri și evrei pot să reziste și se țin în contra concurența ce le fac fabricatele aduse din străinătate, noi Români să nu o putem face? De ce să nu căutăm să ne perfecționăm în meșteșuguri și să nu căutăm a ne pune în stare de a îndeplini tot așa de bine, dacă nu și mai bine decât nemții și evreii, meseriile de tâmplari, tapițeri, croitori, cismari, curelari, carătași? A lua cea mai mică măsură în contra meseriașilor străini, fără de a ne pune noi a face mai bine decât ei, ar fi a lucra în favoarea industriei străine; ar fi a face ceva care ar semăna pînă la un punct cu greșela în care a căzut Franța cu revocarea edictului de la Nanta. Singura măsură eficace ar fi să căutăm să facem tot așa de bine sau să-i și întrecem; și în loc ca copiii poporului să caute a fi zapcii și logofeți, mai bine să se facă mesterii buni, ca să poată trăi producând ceva, iar nu să consume numai munca altora.

Într'un timp când oricine are dreptul să aspire la treburile publice, nu se poate ca ideile eronate și greșite a unei mari părți a burghesiei să nu străbată pînă în palatul municipal. Când a fost vorba de a să crea veniturile capitalei, a trebuit să vedem tendința de a supune la dări acisale obiectele chiar cele mai trebuințioase, precum îmbrăcămintea și încălțămîntea, lemnele de foc, cafeaua, vinul...

Nimic mai legitim decât a se spori veniturile capitalei noastre, mai ales dacă acele venituri ar avea o trebuințare bună, precum ar fi stîrpirea necurăteniei

și a mocirlelor, impușinarea cauzelor de bóle și micșorarea cifrei mortalității; dar, să se impue cât de greu băturile vătămătoare sănătății, localurile coruptóre moravurilor, lucsul acela care este derăpênător averilor fără de a aduce folos nici estheticeii, nici bunelor moravuri nici industriei; dar nu cred că este bine a se taxa consumațiunea pâinii, a cărnii, a zaharului, a cafelei, a laptelui, a îmbrăcămintelor, a varului, a cărămidei, a cherestelei, a ferului, a luminei și a lemnului; asemenea dări nu potú nici desvolta nici crea produțiune și industrie; asemenea măsuri nu potú face alt decât a stavili progresul și civilisațiunea.

Mulți din publiciștii nostri au criticat și critică principiul concurenței, denunciindu'l ca vătămător claselor muncitóre, fără însă a se pronuncia pentru vre nă altă scólă și fără a ține póte în sémă că scóla lui Adam Smith, aceea a liberului schimb, nu esclude asociațiunea lucrătorilor și participarea lor la beneficiile produțiunii. Acei publiciști s'au mărginit mai mult a imita declamările celor lalte scóle în contra concurenței, confundându-o cu neomenósa es-ploatare a muncii, de către capital, precum se face fórte adesea. Eú cred că acei publiciști în loc de a lumina burghesia nostră și a descepta emulațiunea lucrătorului român, punú talentul lor în serviciul unor idei greșite și combatú un rău care nu există și care nu va exista încă mult timp în țera noastră; ajungú la nisce conclusiuni pe care sciința nu le póte admite; căci ori unde nu este concurență este

monopol, și monopolul sub orî-ce formă s'ar ascunde este uă tasă asupra aceloră cari muncesc, uă tasă în profitul trândăviei și a rapacității.

În loc de a arăta claselor năstărite că răul cel mai mare le vine din inferioritatea în care se află, în comparațiune cu meșteri națiunilor cari le facă concurență, și din poziția staționară în care au rămas în loc, dic, de a arăta cavafului român că încălțămintele ce fabrică astăzi sunt întocmai ca acele ce fabrica acum cinci-deci de ani; în vreme ce cismarul din occident a ajuns a fi aprópe un artist prin bunul gust, prin comoditatea încălțăminteii și prin soliditatea la care a adus lucrul ce'î ese din mână; în loc de a arăta olarului și dogarului că este rușine a fabrica óle, străchinii și donițe ca acele ce trămită la tãrgul moșilor, pe când aceste meserii producă în alte părți, chiar vecine cu noi, obiecte ce admirăm ca artă, obiecte cari au făcut cunoscute lumii întregi numele lui Pallissy, lui Brognard și a uă sută de artiști și de învățați. În loc de a îndemna pe lucrători noștri să imite pe lucrătorii celor lalte națiuni culte cari știu să citească, să scrie, să calcule, să desemnese, care, când lucrédă, nu perdă din ochi desemnul și nu lasă din mână cumpăna și măsura; în loc să'l povățuască a se asocia mai mulți, a pune un capital și a se supune direcțiunii celui mai meșter dintre dênșii, să'și procure uneltele perfecționate de care se slujescă lucrătorii de aceeași meserie în alte părți, să deschidă ateliere mai mari, să se mulțumescă cu un câștig moderat, realizând

căştigul cel mare prin cantitatea de producţiune; în loc de a le arăta că protecţiunea ce doresc ar fi un titlu de incapacitate ce li s'ar da, uă protecţiune a lenevirei menită a ne ţine într'ună stare de inferioritate eternă, li se spune că răul de care suferă industria română vine de la concurenţa străinilor şi de la libera intrare a obiectelor fabricate în străinătate, şi denuncie preceptul economic *laissez faire laissez passer* (lasă să facă lasă să trecă) ca un pericol naţional. Chiar așa de ar fi ce remediū s'ar putea întrebuiţa în contra unui asemenea rău? A denuncia unui paţient uă bôlă incurabilă, este a'l despera şi a'l face să ducă uă vieţă de mort-viū, în vreme ce lécul există în energia Românului lucrător.

„Acel cari credū, dice *Stuart Mill*, că este bine dovedit că relaţiunile întemeete pe protecţiune potū subsista, dovedescū că cunoscū fôrte puţin natura omenescă.“ A se servi cu argumentul că măsurile protectore ale lui Ludovic XIV, ale Elisabethei Engliterei, ale lui Frederic II şi ale împăratului Iosif a fost un ce bun, este a recunósce şi împrejurările timpului de atunci, şi progresul ce aū făcut societăţile în desvoltarea trebuinţelor, prin desvoltarea ideilor şi prin înlesnirea relaţiunilor, şi a nu ţine în sémă nici chiar posibilitatea lucrului. Nu se mai pôte tolera nicăiri a se da guvernului mijlócele şi puterea de a vinde poporului toleranţa de a se hrăni prin munca sa şi d'a pune la mezat îmbogăţirea unora prin monopoluri şi privilegii.

Visul unor comercianţi şi industriaşi la noi, ca şi

în multe părți, ar fi ca corporațiunile să formese asociațiuni obligate, ca nimeni în viitor să nu p^otă deschide stabilimente de comerci^u sau de industri^a, p^on^e nu vor obține voia stărostiei, adică a celor interesați; a se folosi cu alte cuvinte numai ei de beneficiile acelei meserii; ca *ucenicii* și *calfele* să nu p^otă p^orăsi pe un meșter p^on^e la terminile prescrise, ca nimeni să nu trecă dintr'ună meserie într'alta, ca meșterii să judece și să hotărască t^ote prigonirile dintre meșteri și calfe, ca ei să reguleze tocmelile dintre d^enșii; iar i^ermarócele, bálciurile, brutăriile, măcelăriile să fie supuse la nisce prescripțiuni sub care și concurența și îndestularea și libertatea să dispară cu totul; într'un cuvint ideile ce ai auđit că susțineam interlocutorul me^u d'a s^eră, principiile acelea, cunoscute uă diniórá, sub numirea de *Maitrises et Jurandes* : instituțiune care în Europa a avut de scop a clasa meseriile, a le înregimenta și de a opune burghesia, orașelor, ca uă putere organizată în contra domnilor feudali; dar care mai în urmă a^u devenit la rándul lor un instrument de ap^esare asupra poporului puind pe lucrători, pe ucenicⁱ și pe calfe la discrețiunea meșterilor și starostilor, a dat loc la miⁱ de nedreptăți și abuzuri, oprind de a lucra pe acei cari voia^u să exersese uă meserie daca nu erau mai ánt^ei^u admiși în corporațiunea respectivă; admitere plină de pedicⁱ, de greutate și de cheltueli; țiind sub dependența unei autorități, care era tot uă dată și parte interesată și judecăt^or, pe mai toți lucrătorii orașelor; astfel în cât meseriile și chiar orașele deveniseră

proprietatea corporațiunilor. Corporațiunile deveniseră prejudiciabile, mai ales, consumatorilor cari plătiau prin prețul arbitrar al obiectelor de tot felul, și timpul pierdut în ucenicie, și cheltuelile de recepțiune, darurile și *pescheșurile* date de bieții lucrători meșterilor pentru a'î imblândi la esamenele de admitere și la liberarea atestatului.

Uă calfă, bun lucrător, cinstit, muncitor, déca era sărac n'avea viitor, pentru că era totd'auna depărtat de la dreptul de a lucra pe séma lui. Lucrătorii cari făcêu vre-uă invențiune sau vre-uă perfecțiune în fabricațiuni, erau persecutați. Apăsarea esersată de corporațiunii devenise atât de mare încât de pe la începutul secolului trecut se redicaū nemulțumiri în contra acestei instituțiuni care strivea vieța și libertatea, mai cu deosebire a sëracilor, supuinđu'î la câte cincî și șese ani de ucenicia și la alți atâtea ani de calfăria. În Francia încă din timpul lui Turgot s'a încercat desrobirea industriei și a comerciului de sub tyrania mesterilor, și de pedicile ce aduceau corporațiunile desvoltării prosperității publice și private; acest mare om de stat a încercat acésta fără a isbuti, dar semința aruncată a adus fructe și acea instituțiune antiliberală și tiranică a trebuit să cadă dinaintea proclamării libertății și egalității. În unele părți ale Germaniei unde se mai păstrează, ele sunt combătute de cei mai distinși economisti ca Eischen Mayer Iacob care consideră corporațiunile ca atentatorii libertății individuale și desvoltării facultăților fizice și morale; le consideră ca supărătoare tran-

sacțiunilor și ca uă instituțiune care lasă orașele în exploatare unor companii interesate.

Când sciința condamnă uă instituțiune, ea, de și mai pôte dăinui cât-va timp, dar este lovită de mörte și céderea ei este numai uă cestiune de timp.

Astădi pretutindeni corporațiunile obligate dau locul lor asociațiunilor libere, în cari lucrătorii intră și esū cum vor, supuinduse numai la pađa regulamentelor stabilite în statutele ce'și facū acele societăți după trebuințele și tendințele lor. În orașele cele nooi ale Engliterei, cari sunt, putem dice, cele mai comerciale și mai industriale din lume, precum Liverpoolu, Manchesteru &, unde instituțiunea corporațiunilor n'a esistat nici uă dată, societatea numită *Arts Societe* (societatea artelor) dinaintea căriea lucrătorii cari voiescū să aibă un titlu de capacitate dau esamen și aducū doveđi de ceea ce sciū și potū face, se supunū de bună voie ne obligați de nimeni a o face, pentru că atestatul de maestru ce li se dă de acea societate îi recomandă și fabricanților cari au trebuință de lucrători și mușteriiilor cari caută lucrător bun. Acésta însē nu dă nici un drept, nici nu rădică nimēnui, dintr'acei cari nu ar avea acest titlu, dreptul de a fabrica saū de a vinde cum vor putea. Este numai ca uă recomandațiune din partea unor ómeni cunoscuți.

Este constatat și probat astădi că progresul în arte, în meserii și în comerciū datēdă mai cu deosebire de la căderea tiraniei corporațiunilor. Singurul argument al partisanilor aceluī sistem, argument pe care il credū ei că ar fi neinvins, este că daca toți

lucrătorii unui orașiu facă parte din corporațiunii, acésta echivaléda cu un privilegiu general dat tuturilor, și că astfel nu există paguba pentru nimeni; pentru că de și croitorul este supus la un fel de dajdiă, cum am dice, la uă geremea, cismarului, pělărierului, tēmplarului, ferarului, plătind 10, 20, 30, 40, sau 50 % mai mult decât adevărata valóre a obiectelor cu cumpără de la ei, dar acel croitor găsesce uă compensare, fiind că este despăgubit la rândul său prin obligațiunea pusă asupra cismarului, pělărierului și celor-l'alți meșteri de a'i plăti și ei la rândul lor hañele mai scump decât valóreă lor, într'ua proporțiune echivalentă; și că astfel din daraverile deosebiților meseriași dintr'un oraș nu este pagubă pentru nici unul din ei. La acésta li s'ar răspunde lesne, căci dacă un privilegiu nu aduce nici căștig nici pagubă acelor ce'l au, la ce servă el? și atunci care este scopul unei organizațiunii și instituțiunii complicată și costisitoare? Dar chiar de s'ar putea admite ca un ce rațional ca locuitorii unui oraș să iea unii de la alții fără nici un rezultat de căștig sau pagubă pentru nimeni, ar trebui să se pótă dovedi că toți locuitorii orașului sunt încorporați cu aceleași drepturi, ceea-ce nu este nici nu pôte fi, căci basa acelei instituțiunii este admiterea în meserii numai a unora și oprirea altora; căci priimirea nu se dobândește decât numai dacă convine intereselor corporanilor în drept de a admite sau de a respinge pe membri cari se presintă; dar și când locuitorii orașelor ar fi toți membri ai corporațiunilor și ar avea dreptul de

a se impune unii pe alții, nu se poate tăgădui că beneficiile realizate de dânsii nu ar fi în detrimentul locuitorilor comunelor rurale cari, în realitate, devin tributare corporațiilor din orașe.

Știința și rațiunea nu admit decât buna înțelegere între oameni de aceeași meserie, adunări în cari să se discute interesele industriei, îmbunătățirile ce se pot aduce fabricării și vîndării, îngrijirea stării lucrătorilor și a salariului, adunări în cari să se chibzuiască asupra nevoilor acelor bătrâni și neputincioși, văduvelor și orfanilor; să cerceteze introducerea mașinilor celor bune și uneltelor și procedurilor chimice, despre sistemele indicate de știința mecanică și despre îmbunătățirile și perfecționările ce trebuiesc aduse, ca să poată rivaliza și lupta cu ceea ce se face în altă țară. Prin dibăcia și superioritatea lucrătorilor, prin perfecționarea metodelor și bunelor mașini fabricantul Klein din Viena a ajuns a da materiilor ce întrebuițeză o valoare de cincî, de șese sute de ori mai mare decât ce avea la intrarea lor în atelierile seile; întrece cu mult exemplele cunoscute în orologerie și resorturile cele fine. Un croitor cu două trei calfe nu se poate lupta cu un atelier de croitorie cu mașine de tot felul perfecionate și cu mulțime de lucrători.

Noi avem mai multe industrii de un mare viitor, dar cari sunt foarte înapoiate, au rămas în starea în care erau când s'au introdus întâiași dată acum și câți va secolii, și cari, străine de progresele ce a făcut acea industrie în alte țări, dispar, câte una una.

Póte că pentru unele guvernul ar putea și ar trebui să facă ceva ca să pótă lua un avént dând subvenții saú un avans de bani pêně vor ajunge a se susține singure și concura cu străinul; dar ne-ar plăcea mai bine a vedea acel avént dat de asociațiunea industrială, am dori înființarea de un credit industrial. Dar concesiunile de furniturí ale statului date fără concurență, suirea de vamă asupra obiectelor ce voim să vedem fabricându-se în țeră ar fi fatale nu numai pentru consumator, dar chiar pentru acele industrii; căci nicăiri industria nu a putut prospera prin asemenea mijlóce.

Patriotismul bine înțeles ar fi a ne lupta cu străinii în activitate, în învățatură și în aplicare la lucru; a'í egala și întrece în arte, în meșteșugurí și în sciință.

Atențiunea tinerului meú interlocutor fu trasă către feréstră de un urlet ce seména cu acela de uă orgă stricată; peste drum féta lui chir Stoian plăpomarul, uă damă cu un coc de duoé oca în cap, cu uă toaletă scósă din cutie, cu fioncurí de panglice cu colorile naționale, umflată pe tóte părțile ca uă gâscă grecéscă sdrângănea din clavir uă nopturnă. Sěrmane Dóler! unde eraí să audí cum ostentațiunea își face ris de una din producțiunile téle cele mai delicate și mai colorate; unde era sěrmana Principesa Belgiojoso, acea femeé poetică a cărei ánimă vibra ca uă harpă, a cărei întregă persónă era uă armonie, care țí-a strâns mâna cu ochii innecați în lacrămí de bucurie când i-ai adus acea frumósă flóre a sufletului téeu de arist

ca omagiū pentru ziua născerei ei! Uă lume de suvenire a trecut prin mintea mea, imi părea că o aud strigând indignată : *profanatione!*

Un om cu fir alb la chepiū, negreșit impieगत superior al siguranței băteușilor asvêrlia din stradă ochi dulci domnișorei Plăpomărescu, și tot uă dată trăgea cu urechia sub ferestra mea ca să afle secretul conspirațiunei ce se urdia în odaie la mine.

Sunt de atunci mai mulți ani, trecând mai de unădi prin strada Viitorulū m'am oprit d'inaintea unei prăvălii admirând uă pereche de cisme de vânătoare forte bine lucrate; pe uă tablă d'asupra era scris *Filosofescu CISMAR Român*, într'uă cameră spațioasă și curată tinerul meu cu alți doi băeți dirigea lucrarea igenioasă a trei machini de cusut pele; am aflat de la densusul că acei tineri erau doi amici ai lui din copilărie, ucenicii ai tatălui său; că mumașă Dómna Elisa Savinescu, cu ajutorul flicăsei celei mai mici, nevêsta grafierului, isbutise a scôte un decret de ajutor de subprefectură; dar că tinerul stăruind în ideea sa de a se apuca de meseria repausatului Sava, ajunsese tréba la mari neînțelegeri și chiar la judecată pentru moștenirea ce'i venia de la tatăsău; judecată care nu s'a putut curma decât prin angagiamentul luat de băet de a nu pune pe tabla prăvăliei numele ce purta cocóna Elisa, care nici ea, nici fetele ei nu vor nici să'l védă nici să audă de densusul. Un om de ordine veghia ziua și nóptea asupra prăvăliei căutând cu stăruință itele clompotului. Nu este lucru curat, își dicea Guvernul, ca un român cu condeiū să cósă la cisme!...

PARTEA VI.

FINANCELE

1871

I.

În mijlocul Bucurescilor chiar la spatele Palatului Domnesc, două pași din piața teatrului și de strada cea mai bine pavată, cea mai luminată și mai udată a capitalei, se află uă cotină în care mergū de se vérsă tóte apele curate și necurate de pe muchia dé-lului de la Biserica Măgurénu până la Sărindar. Câte-va sălcii, câți-va plopi eșiți din pământ prin propria lor inițiativă au luptat sute de ani în contra insalubrității, sorbind din tótă puterea bogatelor lor frunđe, miasminele și ozonul ce exală acel baltac febrigen.

Provincialii când audū vorbinduse de *grădina Cis-megiului* s'ascéptă a găsi acolo fontăni ca în piața Navona, un fel de Frascati saū de Tivoli, cel puțin un micVersailles. Descețiune! de și nu trébue să trecem cu vederea mica insulă de la capul aleii, un adevărat Paphos mobilat cu lavițe de lemn pe care diminéța și séra mergū de se resfată câte-va Ondine, Driade și Amadriade véduve, măritate și fete-mari cu coc și despletite, cu rochiile care tèresc de trei coți prin praf saū care d'abia le acopere genuchiile; dar tóte de o potrivă libere și independente; de și un fel de Neptun s'a încercat uădiniórá să rădice asupra lor

furca sa de dominațiune, ele însă au găsit că prea îi era barba albă și l'au respins cu indignațiune; acum cădutul Deu, devenit *omul de piatră*, stă resemat într'ună rână de stîlpul unei porți în strada Sculpturii privind cu duioșie la trăsurile care se luptă cu varurile sdruncinate ale pavagiului.

Într'acea insulă înflorită nu se poate dice că nu s'a manifestat arta idraulică : Din mijlocul unui maldăr de buruieni țîșnesce cât colo un fir de apă, ca dintr'un pușcociu, de mai răcoresce puțin inimile infocate.

Vestitul grădinar Mayer și-a pus totă arta și știința ca să transformeze mocirla într'ună grădină încântătoare. A strîns apele într'un elesceu de uă formă graciosă, a rădicat cât a putut malurile lacului, le-a întărit cu brasă; a plantat în dreapta și în stînga, a profitat de toate turlele și de toate clopotnițele, ca din or ce punct, din or ce respântie a grădinei privitorul ță albă dinaintea ochilor uă vedere plăcută. Grupe de arbori, peluse verzi, partere smăltate cu florile cele mai delicate și mai rare aședate în buchete armonioșe; or în cotro te întorei, poți să admiri peisajuri demne pe penelul lui Claude Lorain și al lui Poussin. Nu se poate vedea uă grădină mai bine desemnată. N'a depins însă de talentul aceluï regretat artist să nepărteze și umedela cu miasmele, cu frigurile paludeene, cu nevralgiile și cu reumatismurile; i-ar fi trebuit inginerii hidrografi ca să reguleze curgerea Dimboviței de la Șanțuri pără la Argeș, să i rădice malurile, să le întărească cu cheiuri de la Morile-Vlădichi până la Vitan; ar fi trebuit baragiuri, stăvi-

lare, nomolitorî, tăetori, vane și ecluse la Ilfov, la Sabar și la Argeș; ar fi trebuit uă mie ș' uă sută de lucruri pe care numai membri Primăriei și Ministrul lucrărilor publice le pôte sci.

Pe malurile aceluî lac, pe érbă verde, la lumina luneî și la umbra sălciilor pletóse se desfătaū cu pelin și cu *ah puiule mor!* berbanțiî de uă dinióră; acolo Beizadelele din Fanar ătaū frumusețile Bosforuluî legănându-se voluptuos în luntre cu *ἀν εἶπον τρόπος* și cu *γαρήτρα βέλει*, acolo frumoșa Argyra desmerda cu manele și cu pesrefurî pe Gavanazoglu și pe Kehaia Bei: acum fiul Afroditei a sburat cu ața ca puiul din cântec; în loc de *ah nurite cale bună* și de *inima mea multe are*; tobele și trimbițele pompierilor forméză gustul diletanților sunându-le la urechî *cântecul găsci* și *cismele cântăului de carabinieri* al lui Offenbach. Luna, lăutariî și stihurile nu mai aū trecere, uă toaletă de la Madame Briol, un rural saū un domanial sunt astăđi argumentele de modă ale amoruluî. Galatheelor nóstre le place mai bine urechile lui Midas de cât dalta lui Pygmalion. În secolul în care trăim este de prost gust a fi gelos, Menelas se împacă cu uă primărie, Cupidon s'a făcut măgădăū mare, cântă *frunđă verde aurită* și alérgă după uă casierie de județ.

Ceci tuera cela a dis Victor Hugo. Prosa a gonit poesia din grădina Cismegiuluî; *Monitorul*, *Románul* și *Presa* aū dată afară pe Anacreon, pe Erotocrit și pe Anton Pan. Acum câte-va căděturi Calemgii, Zapcii, Logofeți, Condicari și Sameși halea și paia cu pensii, paraponisiți, parigorisiți și apelpisiți, căți-va Capanlii

Madegii și Oțupei cu câți-va tineri gheșeftari și cot-cari țină acolo ședințe în permanență; judecă de dimineță până seara pe Domni și pe Împerați și pună țera la cale. Conversațiunile lor sunt exclusiv politice, consacrate numai patriei, patrioților și patriotismului; discuțiunile literare, filosofice și artistice sunt cu totul prohibite.

După câte-va feligene de cafea, după câte-va halbe, când paraponul se sparge în fumul țigaretei și când gazul berei s'a suit la creeri, atunci s'auđi planuri politice, financiare și administrative, organizațiunii și considerațiunii, pensii și recompense!

— Deh! bune sunt astea, ȃceea cu un accent puțin Românesc un mare demnitar al țerii, un anatolit tiriachiu, vechiu capanliu, nu le era destul că ne injură cum le vine la condei, că ne-a luat castanele și ne-a pus la bir ca pe mojiici; acum după ale lalte toate le-a abătut să ne ia și mica industrie ce ne rămăsese, ați auđit că vor să facă bancă fonciară ca să scadă dobânda banilor? Atunci ce ne facem noi ăștia care avem două trei parale? Eui care vă vorbesc, de la dece mi de galbeni iaui cu polițe, cu samsarlicui, mai cu una cu alta, două mi de galbeni pe an, acum să mă reducă la șase sute, apoi dreptate e asta? Și cum o să'i opresci c'au băgat în capul proștilor de proprietari că e bine să se asocieze, să răspundă unul pentru altul și să formeze un *Credit fonciar*. Înainte vreme tot aveai cui să te plângi, le venia câte uă notă de la Generalul consulat, câte un firman de la Pórtă, îi mai surghinia pe la câte uă monăstire,

pe la Mărgineni, la Plumbuita, la Snagov, le băga mințile în cap, le mai tăea nasu; iar acum te uiți în cer și în pământ, ne-a lăsat și Împărați și toți, nu mai au liberalii frică de nimic. Când le diceam boerilor noștri c'o să vie uă vreme să plângem binele de la Muscali pe petic de postav verde!

— Are dreptate Căminaru, dicea Medelniceru Iordache, om cu dare de mână, fost Sameș, cu casă în strada Luminată. Am auzit că Creditul ăsta fonciaru are să aducă uă grămadă de bani streini în țără. Ce or să facă, frate, cu atâta mar de aur? Da de le-or abate Nemților și Ovreilor să plece n'or să'și rădice capitalurile, ș'atunci ce ne facem? Cu ce o să plătescă guvernul bieților creștini cari și-au jărtvit viața și tinerețea slujind patriei?

— Lasă nene Iordache, nu te mai teme că nu se ducă nici Nemții nici Ovreii din țără. Nu sunt eu totă dioa cu ei, nu'i aud ce vorbesc între dânșii? Întrerupse un tânăr gheșeftar, tovarăș cu jupân Moise la concesiunea cataramelor și a tocurilor de macava, un protejat al ministrului, nepot al cuviosului protop Ciomagovici.

— De s'or duce Nemții atunci să mai veți crisă; ș'astea toate din pricina perturbatorilor ș'a anarchiștilor că nu se mai astempără cu drăciile. Pe totă dioa nu auzi decât conspirațiuni și revoluțiuni. Îmi spunea aseră un om al poliției secrete că și săptămâna trecută dacă nu prindea el de veste iar se făcea posna; noroc că i s'a pus la dispoziție fonduri de a putut întâmpina răul. Era să se proclame Republica

și la Fefelei. N'avem stabilitate, domnilor, noă ne trebuie un guvern tare, uă mână de fer, ordine și strășnicie. Unde în Europa să veđi astfel de lucruri! Acolo toți ascultă de poliție ca de Dumneđu. Miniștri noștri sunt ómenī cu cap, n'avem ce țece, procopsiți de n'au cum mai fi, harnici, plini de probitate, de dreptate și de patriotism; dar ce să le faci? le lipsește energia! Sciți dumnévóstră că tot mai sunt ș'a-cum alegători care votéză cum vor, țeiarisți cari scriu ce le vine în cap și magistrați cari judecă cum cred ei. Ar trebui să'ī mai stringă nițel în chingī. Poliția n'are destule mijlóce; prin casele anarhiștilor se țeic fel de fel de vorbe. Să mi'z dea mie pe mână numai în trei septămáni să le viu de hac!

— Vėđ că sciī multe domnule. Nu poți să-mī spuī și mie ce suntă anarhiștii ăștia și antidinasticii de care tot aud vorbind, ce vor, ce cer ei frate? Întrebă Clucerul Toma, bătrán curios care de țece ani urméză cu stăruintă ca auditor convorbirile din Cismegiu, cu speranța că dór d'o înțelege politica guvernului și jocul partidelor.

Tinėrul către care se adresa bėtránul boer era Gu-liță Dolofan, un strenepot al Principelui Zamfir din némul Porfirogeniților, numele lui figurase diminėța în *Monitor* sub rubrica *am ordonat și ordonăm, am numit și numim*, serie franțozesce ca cocóna Chirița și dobândise înaintare în cariera diplomatică. La întrebarea ce i se puse, se umflă în pene, se uítă cu cóla ochiului la panglica de la chiotórea jachetei, își

drese mânușile cele verzi în degite, și o luă pe un ton doctoral.

— Lucru pe cât la întâea vedere pare complex și dificil pe atât este simplu și lesne de înțeles când îl supunem la metoda analitică a spiritului și îl trecem prin laboratorul cunoscințelor morale, politice și literare cu care suntem adăpați noi ăștia care facem parte din corpul diplomatic. Dar ca să înțelegeți mai bine șirul raționamentelor prin care am să vă fac să treceți, trebuie mai întâiu de toate să vă spui că dicerea *anarchist* înseamnă *om prost*, vine de la *Elinisce* *ărev* (fără) și *αρχή* (cap) de unde apoi s'a format cuvântul compus *anarchist*. Tendințele acestor ómeni sunt să pue mâna pe grădina de la Șapte nucii, căci știu că d'acolo emană puterea noastră; dar să trăescă bâta sêraca! Cât om ținea-o în mână nu n'e témă. Să poftescă la alegeri dacă'i ținu meșii! Cât pentru porecla de antidinastic, ea este uă spresiune și mai nuoă; ne ocupăm acum la ministerul trebilor din afară cu un proiect de lege prin care să'i precisăm înțelesul, să'i dăm un fel de definițiune, pentru că înțelegi bine, domnule Clucer, uă idee cât de populară, de iubită și de sacră ar fi, nu pôte să aibă aceeași însemnătate și aceeași valóre la Londra, la Pekin și la Bucuresci, căci ar fi uă monotonie în idei; am ajunge vrënd nevrënd la uă conclusiune constantă și permanentă între cauze și efecte; în vreme ce noi nu trebuie să ne împironim inima și spiritul nici în opiniuni politice nici în credințe morale, ci să fim tot-danna gata a ne schimba principiile după împrejurări;

altfel vë întreb unde ar fi progresul? Astăzi de exemplu conclusiunea tuturilor considerantelor noastre trebuie să tindă la simplificarea și unificarea administrativă, financiară, strategică și diplomatică; politica noastră pe apă și pe uscat trebuie să se razeme totă pe concesiuni. Puțin bine credeți că ne-a făcut în ochii lumii civilisate domnul Godillot și doctorul Strusberg? Am auzit cu urechile mele din gura curților Europeene că dacă nu erau capitalurile acestor domni angajate în țară, noi eram perduți.

— Ați citit *Algemeinu*, întrebă profesorul Romulus-Pompilius-Tulius-Trajanus Taurus, Roman din Alba-Iulia, doctor în filosofie și Iură; eu încă nu cred că Rusia are să se împace numai cu Moldova și c'o să lase găturile carpatiane în mânele Ungurului, să sufere pe Austriacu în România ca acasă la el? împăratul își aprinde pae în cap. Prusia bătă de glorie și dé isbândi împinge orbesce înainte, îi trebuie Sundu și Belturile precum Muscalului îi trebuie Bosforul și Dardanelele. Veți aci e tot secretul, cheea diplomației. Déca Bismark a pus mâna pe drumurile noastre ferate și le-a dat lui Andrassy a făcut'o cu scop; scie că Rusia nici môtă nu lasă liniile de apărare și de atac în mânele rivalului ei secular. Iar guvernul nostru când a prefăcut obligațiunile Strusberg în acțiuni și le-a aruncat în spinarea nemților a sciut ce face. Cancelariul a profitat de lăcomia Hunică a lui Andrassy l'a lăsat să ia concesiunea Bleichröder ca să'i plesnescă în mână ca uă bombă, ș'acu il jôcă ton-toroin. Politică cu cărți măsluite, domnule, căscigă

din toate părțile : *per viam ferratam* cum diceau stremoșii noștri Romanii are positivitatea conflictului Austro-rus cu averi însemnate pentru Principii Coțcarii. Și *per viam liquidam* câștigă trecerea provinciilor Baltice în mânele Hohentzolernilor. Dar giaba că nu se stinge focul Vestei care arde de două mii de ani pe malurile Istrului. Mă resum și dic Prusia și Austro-Ungaria de uă parte, Franția și Rusia de cea-laltă. Afară numai dacă nu ne-om pomeni cu uă alianță Pruso-rusă. Iată ce ne rezervă viitorul.

— Le știu toate, ilustre domnule Taure, pericolul este mare! strigă oftând tinărul diplomat puindu'și sticla în ochi și aruncându'și încă uă căutătură la panglica de la chiotorea jachetei și la mânușile cele verzi; viitorul este întunecos! Stați totă noaptea și mă întreb unde este omul care să conjure primejdia. Eu din parte'm- mi-am făcut datoria, am arătat ministrului situațiunea politică a Europei ș'a Asiei, i-am dat un plan complet de politică și de strategie, ba am făcut și mai mult : i-am oferit să mă trimită pe mine la Petersburg să vorbesc eu cu Gortciacoff și cu Shuvalof, căci uite, vedeți? Petersburgul, Berlinul și cu Viena formeză triumghiul nostru strategic; capul de pod este Sprea, între Neva și Dunăre; Prusia prinsă între două ape, ce poate să facă Germania? nu o să fie silită să capituleze, să ceară conferințe, să vie la un protocol? ș'atunci nu e așa că printr'ua trăsătură de condei scăpăm de anarhiști și de antidinastici? ni se dă și noi un guvern patriarcal. Eu care am citit toate depeșile oficiale, oficiose, confiden-

țiale și secrete, care am vorbit cu toți împărații și cu toți miniștrii din lume, vă pot spune cu mâna pe inimă și în cunoștință de cauză, că miniștri noștri sunt fruntea diplomației. Când te uiți la denșii ți se par ómenii simpli, cređi că iaă lucrurile tot pe dos; d'apoi vedii asta e meșteșugul. În politică totul e să nu te pricépă împărații. Cuvintul *diplomație* vine de la *διπλα* (peđiș) și de la *διπλῶνω* (cocoloșesc). Cum credeți c'a apucat'o ca să ne scape de jurisdicțiunea consulară? pe d'ua parte a deschis chestiunea cu ocazia Consulului Grecesc de la Brăila, iar pe de alta îndată ce s'a deschis Camera a declarat curat și limpede că legile nóstre ocrotescú numai pe tâlharii. Acum Europa scie că ne póte trimite toți coțcarii și gheșeftarii ei, în loc de a'i trimite la Botanibey, la Nukahiva sau la Cayena; destul să se feréscă să nu lase să ne vie vre un om de ispravă, și nu mai are trebuință nici de Consoli nici de jurisdicțiunea lor. Miniștri noștri aă planuri mari, domnule! dar nu vor să le dea pe față. Mai întéi de toate trebuie să curețe țera de anarahiști și de antidinasticii să'i, *pue la cale*, să'i *regulariséscă*, să nu mai tot auzim vorbindu-se de constituțiune, de libertatea presei, de juriu, de alegeri libere, de legalitate, de dreptate și de câte alea toate. Bagăle bine de sémă și vei vedea că ei urméză pas cu pas politica lui Frederic cel mare: a pornit'o de la educațiunea poporului, rădică spiritul și inima Románilor prin predarea moralei politice și religiose la casarma de la sfinții Apostoli unde Manafu, Scrofiță, Vină de boii, Falcă de măgar, cuviosul

popa Matache și alți iluștri profesori predică ȃioa și n3p̃tea *Ciomagologia comparat3*; pe de alt3 parte exalt3 patriotismul armatei cur3ȃindu-o de oficerii cari au antidinastismul d'a crede c3 misiunea cea mai sacr3 a militarului ar fi a ap3ra țera in contra invasiunii streinului. Dup3 ce o ispr3vi cu anarhiștii, dup3 ce o *regularisi* pe antidinastiei, o face educaȃiunea poporului, o disciplina oștirea, o inv3ȃta-o s3 trag3 bine in carne vie de Rom3n, s'o desface de c3ile ferate de comunicaȃiune interioare, conced3ndu-le streinilor, cel puȃin pe patruȃeci sau pe cincideci de a. l., ș'o arunca in spinarea statelor vecine c3ile de joncȃiune, atunci se unesce 3nt3i3 cu Francesu in contra Austro-Ungarului; ii sb3r3 din m3n3 Banatu, Transilvania și Bucovina; apoi se unesce cu Neamțu in contra Muscalului, ii șterge și partea ce i-a mai r3mas din Basarabia; se aliaz3 apoi cu Sirbu și cu Bulgaru in contra Turcului, se declar3 Rigat, ia Macedonia și Delta, ba p3te și Dobrogea. Tocmai acum am nimerit 3meni, care ne trebuie, b3rbaȃi sdraveni tot unul și unul, 3meni de bronz, metal curat. De n3 cam dat3 trebuie s3 lu3m lucrurile cu binișorul s3 nu ne pric3p3 puterile garante, s3 c3ut3m s3 menținem pacea p3n3 ne-or veni puscile din America. S'au și speduit de aȃi dimin3ȃ instrucȃiuni telegrafice tutulor agenȃilor noștri de pe l3ng3 curȃile streine ca s3 intervie or unde s'ar ivi vre u3 neințelegere in tre 3mp3raȃi, *Caveant Consules*, ca s3 nu se turbure pacea. Acum domnul Shuvalof s3 mai pue m3na pe Chiva daca p3te.

Bătrânul boer Thoma confundat în ascultare și uimit de explicațiunile lămurite ale tînărului diplomat își scutură binișor ciubuc ș'o apucă spre Gorganî. Nici d'astă dată nu înțelesese ce sunt anarhiștii, ce vor antidinasticii de care să tot aude vorbind, cum ómenii ordinei apără constituțiunea, legile și tronul, care e jocul partidelor și politica guvernului. De la uă vreme încoa începuse a bănuî că acele planuri adânci, acele combinațiuni ingenioase de care se tot vorbește din când în când pe la ȕile mari nu sunt decăt un moft.

II.

Libertatea de rațiune este absolută în Cismegiu. Acolo nici spiritul are proptele nici gura străjă; acei care dimineța au suit scările ministrilor, fără de a dobândi vre un decret, fie cât de mititel, critică, injură și bléstemă; de multe ori trecu cu limba și peste capetele ministrilor. Poliția le scie, căci acolo ea și pe aiurea are amici oficiali și oficioși, cunoscuți și necunoscuți, amovibili și inamovibili; are relațiuni chiar printre paraponisiți și apelpisiți, amici publici și privați cu care comunică verbal și prin scris, cu nart și fără nart, cu toptanu sași cu mărunțeaoa; ómeni de totă trépta, chiar preoți cuvioși și învețători procopsiți. Posițiunea de spion este astăzi onorată, dá dreptul d'a se intitula amic al ordinei și al dynastiei, a aspira la pensii și la recompense. Noi ánsă nu ne permitem a raporta toate câte se dicu acolo.

Ideologii din grădina Cismegiului se împartu mai cu deosebire în două categorii: ruginiți care ca toți bătrânii găsescu că tot ce a fost era bun și frumos și că nenorocirile ne vinu, cum se dicea la 1848, de la bonjuriști, de la pantalonari și de la franțosie;

intr'un cuvânt de la respândirea ideilor. Oftesă când își aducă aminte de regulament, de și cei mai mulți dintr'ênșii l'au întovărășit la Philaret cântându'i *vecinica pomenire*. Se miră de tot ce e nou precum se mira Banu Istrate, cum Bonaparte ajunsese Boer mare fără ca vre un Domn să'l fi îmbrăcat cu caftan?!

Clasa cea laltă pe care am putea-o numi a spoiților, devine din ți în ți mai numerosă; se compune mai cu deosebire de galanții trotoarului și de acei care au petrecut câți-va ani la Mabil și la Sperl în societatea Contesei Rose-pompon și a Baronului Chiecard, cum țiece Milo, de ómenii care în litteratură cunoscă toate scrierile lui Frederic Soulié și ale lui Gaborieau, care vorbescă cu volubilitate de toate sciințele precum ar vorbi un Ministru de resbel de arta militară, de pușca Remington și de tunul Krupp. Ei găsescă că tot ce era bētrānesc e de lepădat, că melul la frigare, ciulamaoa și ostropelu supără la sănătate, că vinul de Drăgășani și de Odobescă este oțet gol dacă nu se vinde în butiliă cu hărtie poleită scrisă *Feslauer* sau *Vieux-Macon*.

Cei d'ântēiū sunt mai statornici în credințele lor, bunī Romāni, de și cei mai mulți au fost mehmandari la zaherele și cinovnici de provianturi. Cei lalți își schimbă credințele politice după cum le vine; sunt ómenī cu tabiet; le plăcea gareciū când erau muscalii în țeră, se închinaū la belșugul turcesc, la pilaf și la baclava în țielele lui Omer Pașă; când cu Nemți, cereaū pe la birturi numai Shnitzel și warme wūrste; în vremea influenți franceze nimic nu era

mai frumos în ochii lor ca pantalonul roșu și nimic mai gustos de cât fasolea lui Godillot; acum se înnebunesc după concesiuni à la Strusberg, sbiară că sunt ómeni de ordine și dynastiei.

Și unii și alții vorbesc mult dar raționază puțin; când nu sunt în slujbă ȕioa le pare un an, iar când sunt, tragă țigară și cască de dimineața până seara, aseptând sfirșitul luni cu mandatul; cântă cu foc : *treci di treci nópte, apropiete léfă*. Severi cu ceilalți, sunt foarte indulgenți cu ei înșiși; critică mai tot-d'anna, pe când faptele lor se potrivesc foarte puțin cu vorbele; le pare că lumea se uită la ceea ce dicu, iar nu la ceea ce facu.

Obicnuiții grădinei Cismegiului se ocupă mai ales cu partea oficială a Monitorului : numirile în funcțiunii și lista pensionarilor. Cei mai mulți slujbași din tată în fiu, crescuți de mititei cu stipendii; plimbați pe stradele Parisului cu banii Ephoriei școlilor, trăescă mai toți ca în senu lui Abraham din buget, de și câți-va dintr'ênși: ducă uă viață cam sdruncinată, când cu léfă, când fără léfă, mutați, strămutați, permutați și prea mutați ca vestitul Halmana; alții iar hrăniți ani întregi cu praful șoselei, petrecă aspirând la câte uă diurnă de la vre uă veduvă matură și bogată.

Dacă unul are de ce copii, fie legitimi, fie din flori, doresce, stăruesce, voesce ca de mică să fie toți bursieri și la două-deci de ani, cu carte sau fără carte, să învărtescă țigareta într'uă cancelarie. Vai de ministrul care i-ar lăsa vre un odor pe dinafară.

De la Mamornița până la Virciorova nu vei găsi un singur ascendent, descendent sau colateral, rudă de mână dreaptă sau de mână stângă a vre unui ministru, al cocónei sau al coconiței dumnélui, al vătafului sau al doicii care să nu fie în pâne, dacă nu în Statul general al vre unui Minister, dar măcar la un comitet permanent, sau deputat. Trebuie să recunóscem că ei sunt țera; dacă nu cea reală dar cel puțin cea aparentă. Numărul lor crește pe tótă ȕioa și puterea lor se măresce.

Simțul moral al ómenilor care conducú astăzi trebile la noi, este atât de înecat într'ua mie ș'ua sută de considerațiuni, de influențe și de impunerii din întru și din afară, în cât nu se mai póte sci dacă el n'a dispărut cu totul. Acești ómeni fără legături altele de cât nisce interese individuale și străine pe care se credú datorii a le cruța, nu mai potú ține sémă nici de pászurile nici de aspirațiunile țerii. Sprijinul lor cel mai puternic este în ómenii fără principii și fără credințe, în ómenii care sunt tot-d'auna gata a servi or ce guvern precum au servit tóte regimele condamnate și lepădate de națiune. Pe calea pe care au apucat sunt siliți a și recruta amicii și partizanii printre ómenii care au perdut consciința binelui și care nu au alt merit de cât acela al cinismului politic, care punú la dispozițiunea regimului ce susținú convințiunii de poruncélă și sunt dispuși în or-ice moment a călca legile în picioare. Pe acești susțiiitori îi proclamă ómeni de ordină, dynastici și devotați tronului, par'că devota-

mentul, ar fi uă însușire altă de cât consciința binelui. Ei ș'a uă alienat într'atâta afecțiunea poporului în cât nu mai pot uă conta de cât uă pe cavalerii bâtei recrutăți prin mahalale în sarcina bugetului și în detrimentul siguranței publice, pe ómeni perduți de reputațiune și ruinați prin desfrinare și prin joc.

Frasa favorită a partidului este că ne trebuie un guvern tare și temut, nu vorbesc uă de cât de respectul autorității și de menținerea ordinei; auđindu-i și citindu-i, ar crede cineva că poporul stă în arme pe strade. Setea de autoritate i-a făcut să arete lumii națiunea Română ca un compus de perturbatori de meserie, uă țără minată de conspirațiuni, un vulcan gata a face splosiune, a resturna Balcani și Carpați ș'a nu lăsa în Europa pétră peste pétră. Ast-fel au căștigat sprijin în puterile străine care cred uă pacea Europei compromisă fără ómeni care declară România incapabile de a se governa cu instituțiunile ce și-a dat uă.

Sub pretextul că previn uă nu se scie ce catastrofă și că salvă patria de nu se scie ce pericol din intru și din afară, s'a format sub auspiciile guvernului un fel de farmasonie, uă adevărată Camoră care a împărțit influența pe județe, au făcut uă din județe și din plăși nisce adevărate spahilicuri pe care le sploatăsă în favorul lor. Nuoi noștri Derebegi având la dispozițiunea lor autoritățile administrative, judiciare și chiar pe cele militare, distribue protecțiunea și favorurile după convenințele lor electorale și se încercă a da națiunii uă direcțiune politică, prin distribuțiuni de posturi, prin sprijinire de interese. Când

un om ș'a mâncat averea părintescă în desfătări, ș'a ruinat în jocuri de cărți și în desfrinări, a compromis averea copiilor ș'a nevestii, a stors până în fund creditul rudelor și amicilor, și când este incapabil de a-și procura prin muncă și activitate uă viață modestă și onorabile, incapabil de uă purtare prin care să facă să-i se uite greșalele și abaterile trecute, nu are decât să se ducă să se închine puternicului partid ca să i se dea pe mână uă administrațiune bănosă cu care să-și potă continua viața de corupțiune și de trândăvie. Transfugiul mai alesu este bine venit în partid, destul să aibă garanția vre unu puternic al companiei ca să fie botesat cu numele de om al ordinei și dynastic. Nu se întreabă nici capacitate, nici probitate, nici știință; neophytul injură pe vechii lui amici, pe ómenii care nu plac partidului? il proclamă lepădat de Satana și *dignus intrare*, a noua di i se pune la dispozițiune un prefect ș'un primar cu câte va bate și Deus ex machina ese curat Deputat sau Senator diu consciința vre unei urne electorale, iar după câte-va probe de devotament póte să aspire la uă pozițiune înaltă, or care ar fi trecutul și petele de pe fruntea lui.

În jargonul partidului *om de ordine* nu mai însemneză om supus legilor, iubitor de linisce și de dreptate, om muncitor și producător, ci este uă lo-sincă ca să se scie că este un soldat devotat cu condeiu, cu limba și cu ciomagul partidului ciocoesc, gata a injura, a colomnia ș'a bate pe or cine nu se închină systemului preconisat, pe or cine ar în-

drăsni să nu voteze pentru candidații Camorii, pe or cine ar încerca să ridice glasul în contra sploa-tării organizate de partidul sub care se ascunde astădi vechiul phanariotism, creșdend că pôte lumea nu l'o recunoșce sub acéstă nuoe mască.

Precum nerușinatul și mișelul este îmbrățișat și onorat când injură și calomniează, asemenea cetățianul prob și liniștit, magistratul demn care prin sciință și onorabilite și-a făcut un nume venerat este expus a fi lovit în existența și în viitorul său daca este tare în principiile și credințele lui, daca nu și pune consciința în serviciul patimilor și urelor ómenilor de la putere. Oficieri învățați, stimăți și iubiți de camaradii lor, cunoscuți în tótă armata pentru curagiul, cunoscințele și capacitatea lor, sunt bănuți, loviți și siliți de intrigă și de calomnie a și sfărâma cariera. Spionii inventează conspirațiuni, societăți secrete și republici, proclamă șefi pe ómenii pe care guvernul voesco să i pėrdă; uă fluerătură la theatru, uă gâlcévă pe uliță este tratată de tentativă de revoltă, de tendință de resturnări condusă de intrigele acelora care nu se închină partidului, care are astădi puterea în mână.

Ună guvernă fără control, ună Senatū bine voitor și supus, un consiliū de Stat ascultătorū, suprimarea juriului, sugrumarea preseī, concedarea la străini a tutului lucrărilor publice și a veniturilor Statului și pe d'asupra aducerea de coloni germani, iată în resumat aspirațiunile partidului dis al ordinei. Apostoliī acestor reforme credū că națiunea română nu

este de cât uă adunătură de proști care nu știu nici ce le trebuie nici ce li se cuvine. Răbdarea și tăcerea ce'și impune națiunea, ei le iaă drept semne de aprobare și credă că potă călca legile, lovi instituțiunile, spori dările fără cumpăt, a se erige în arbitri a'î cugetării și a'î consciinței. Se încercă a obicinui poporul să trăiască numai de la mila și îndurarea autorității și a partidului de la putere; și dacă întâmpină câte uă greutate, câte uă împotrivire la realizarea frumóselor proiecte ce și-au format, se consolă de insucces atribuindu-l intrigilor ómenilor pe care, se fălescă a'î da în latură, a'î *pune la cale și a'î regularisi*.

Sub direcțiunea acestui partid, s'a inaugurat uă scólă nouă, de tineri fără credințe, fără tendințe și fără aspirațiunii altele de cât satisfacerea vanității și a mulțumirilor celor próste; în care idea de traiu și de ostentațiune înecă dorința de a observa, de a studia și de a se lumina. Lipsiți de principiile ce dobândesce omul prin puterea rațiunei, când ea nu este năbușită de prejudețe și de corupțiune, ei nu sunt în stare d'a se identifica cu ideile mari și generóse; ciocoiăș care credă că se potă juca d'a boeri; tineri îmbetrăniți fără timp, spirite slăbite prin trândăvia și nepăsarea în care trăescă; incapabili de a se rădica la ideei generale prin percepțiunea faptelor. Fără principii și fără credințe, nu pot nici interpreta nici classa cele ce se petrecă în jurul lor: luați de virtejul plăcerilor celor próste, coprinși de setea nestinsă a petrecerilor și incapabili de a des-

volta activitatea prin care să'și potă procura într'un mod legitim mijlocele de a le satisface, caută să le găsească în gheșefturi ovreesce sau în lingușiri și a-jungă printr'un mod sau printr'altul a fi întreținuți direct sau indirect din munca contribuabililor. Acestia sunt mai cu sémă ómenii nooi care se decoră cu numele pompos de partid conservator, de dynastici și de sprijinitori ai tronului; ei care n'aũ conservat, nu conservă și nu vor conserva nici uă dată nimic; conservatori! ei, care trăescú din mila bugetului și din sploatarea județelor ce li s'aũ dat în parte, din favorul abuzurilor autorisate de amicii lor de la putere. Apărători ai onorului, ai familii și ai proprietății! ei, care le punú la discrețiunea intrigii și a nedreptății, ei care sunt susținuți de ómenii care practică spionagiul și calomnia; pentru care familia este uă promiscuitate și impudența uă fală; ei, care patronéză nerușinarea, minciuna, patima și violența și persecută pe ómenii onești care nu se închină lor!!

Trecem în adevăr printr'uă epocă de sterilitate; ar părea că aspirațiunile cu care s'a hrănit generațiunea cea bătrână n'a avut nici un efect asupra acelor tineri. Puterea cădută în mânele ómenilor hrăniți cu ideile din timpul Domnilor Phanarioți, care în revoluțiunile ce s'aũ succedat de cincideci de ani, n'aũ vedut de cât schimbări de Domni iar nici de cum mersul ómenirei și triumful ideilor; în mânele ómenilor care aũ combătut totd'auna or ce progres și care în urmă s'aũ raliat la or ce instituțiunii nooi fără de a le adopta; vânători de slujbe, s'aũ lipit

de toate guvernele linguşindu-le; au priimit Regulamentul Rusesc, programul revoluţinnei din 1848, convenţiunea de la Paris, indoita alegere din 1859, unirea, proclamarea Principelui străin şi constituţiunea din 1866 cu indoelă şi totd'auna cu speranţa d'a se întorce la trecut; s'au raliat la toate şi la toţi ca să pôtă sploata prezentul şi compromite viitorul; după ce au provocat tot-d'auna, prin nelegiuirile şi exacţiunile lor nemulţumiri şi agitaţiuni, au căutat a atribui defectelor instituţiunilor toate întâmplările urdite şi aduse prin intrigile şi purtarea lor. Astăzi acest partid are un program, uă profesiune de credinţă; voinţele lui sunt exprimate în petiţiunea din 1871; şi crede că reînvierea boerismului este încă cu putinţă.

Boerismul, în trecut, a fost uă instituţiune puternică, a avut uă semnificare; a fost uă tărie în ţeră pentru că el era mai luminat şi mai patriot de cât clasele de jos, era totd'auna cel d'ânteiu pe câmpul de resbel şi în arena politică pentru apërarerea ţerii şi a drepturilor ei; a domnit prin vitejia şi inteligenţa lui, a fost capul, inima şi braciul naţiunei; când ânsă s'a perdut una câte una virtuţile care îi da acea superioritate, îndată ce s'a făcut instrumentul străinului, şi-a perdut acţiunea, şi cu perderea puterei morale a trebuit să cadă, căci nu se mai bucura de stima şi de consideraţiunea naţiunei. A mai crede astăzi că se pôte rădica pe umerii a doui trei vorbitori fără convicţiune şi fără raţiune care sploatează favórea de care se bucură, care uitându'şi ori-

gina pună talentul lor în serviciul reacțiunii și a opresiunii, este uă aberațiune.

Succesul aparinte a orbit într'atât pe ómenii acestui partid în cât nu vėdă că ciocoi și bătăuși, bandele și bandiții cu care se servă au să se întorcă mâne în contra lor și că ura și invidia inveterată ce există într'aceste clase în contra boerilor, are să'î facă să serve cu pasiune partidele care ar voi să usese mâne de represalii și de resbunări. Nu simtă că sub spuma ce regimul de astăzi a scos la lumină este un popor pațient și inteliginte care prin răbdarea și tăcerea lui, dovedesce că are simțul ființei sale și instinctul de conservațiune; nu vėdă că se rădică uă tinerime plină de viață și de speranță care va voi ca România să trăescă și ca spiritul modern să'și ia aventul; că se rădică uă tinerime care nu va putea suferi nici reîntórcerea la trecut nici domnirea corupțiunii, incapacității și a ignorenții. Un popor care a gustat egalitatea și libertatea, nu mai póte tolera restaurarea privilegiului și claselor.

Vėdėnd cineva partidul boeresc la lucru, ar crede că activitatea și îndrăsnela ce aduce în acțiunile sale ar fi un semn de energie și de vitalitate; dar observându'l mai bine se póte desamăgi, căci vede că acea acțiune nu este nici rezultatul credințelor nici consecința antecedentelor, ci este numai uă emanatiune a unei impulsii străine țerii, consecința a angagiamentelor luate cu ușurință și pentru a căror realizare contéză mai mult pe susținerea din

afară de cât pe propriile lor mijloce. Un sprijin pe care îl dădorează spectrului ce a înfăcişat Europei ca un potop gata a ineca în petrol ómenii şi lucruri, a trece Dunărea, Carpaţi şi Dniestru ca să pue Europa în foc şi în sânge.

Pentru partidul de la putere ordinea este imobilitatea, el nu vede pacea şi liniscea de cât în tăcerea morţii; gloria ce ambiţionează este aplaudele linguşitorilor şi binecuvîntările ciocoilor; ştiinţa lui guvernamentală constă în violinţă şi în stipendierea crailor de cafenea precum a Regelui Bomba sta în subsidiile date Lazaronilor; uită că violenţa n'a produs nici uă dată de cât opresiune şi miserie, şi că dacă acest system a putut întări une ori tyrania, nici uă dată însă n'a putut forma uă naţiune.

În cercetarea binelui, în lupta pentru progres, guvernul nostru nu vede de cât conspiraţiuni şi conjuraţiuni, uită că omul este perfectibil şi că este menit să aspire necontenit la uă situaţiune mai bună, că modul de existenţă care se apropie mai mult de ţelul suprem este acela care realisă mai bine idea ce trebuie să ne facem despre ordine.

Ordinea este productul libertăţii sub deosebitele ei aspecte, precum armonia este productul vibraţiunilor sub deosebitele lor raporturi. Ordinea în societate nu póte fi dobândită decât prin aplicarea legilor justiţiei care cer a se da fie-căruea ceea ce este al său. „Omul există pentru că cugetă“ a şis Descartes; dar cugetă fiind că este liber, şi este liber fiind că este inteliginte. Fără libertate inteligenţa nu ar

avea nici măcar rațiune de a fi. Societățile primitive negau în adevăr libertatea; dar făceau acesta, fiind că ele nu recunoscău inteligență de cât unui singur om sau unei singure caste, unui Patriarch, unui Pharaon, unui Dalahilama, séu unor Magi; dar acelora le recunoscău uă libertate cu atât mai mare și mai întinsă cu cât erau considerați ca singurele ființe inteligente.

Viața physică și intelectuală este mișcarea continuă internă și esternă a omului cu toate pasiunile de care el este împins, patimi bune și patimi rele, cu toate avantajele și inconveniențele traiului. Ar fi uă nesocotință, ar fi absurd chiar a pretinde și a voi ca pasiunile să nu aibă și inconveniențele lor. Cantu după ce ne arată cât de frumoasă este viața popórelor, apoi ne spune, că ea este și foarte anevoe de regulat. „De aceea, dice el: Domniū aū găsit că „era mai comod a o stinge precum aū făcut în Republicele Italiane, atunci agitațiunile aū încetat, „dar tot uă dată cu încetarea libertății a venit pacea adusă de ómenii aceia care semănaseră ura, „uă pace care a adus cu dinsa despopularea Italiei, „serăcia, înjosirea și mórtea politică.“

Cu cât uă Societate este mai înaintată pe calea civilizațiunei cu atât ea suferă mai puțin dominațiunea de orî-ce natură; cu cât uă societate se perfecțiunează cu atât acțiunea Guvernului slăbesce, astfel că se póte foarte bine dice că puterea guvernamentală merge descrescând cu cât spiritul național progresază în dezvoltarea sa; și puterea guvernamentală devine cu atât mai slabă cu cât încercă mai mult a deveni absolută.

III.

— Ce ȃicȃi vere Enake? intrebă D. Bursuc, Colonel ȃn ostafcă, Camera o să voteze modificărilor Senatului la legea năstră?

— Atăt le-ar mai lipsi, ș'apoi să poftescă să ne mai cĂră voturi, cultuc de la Babic! Da cum o să'mȃi reducă dreptul meũ omule! tocmai mie care mȃi-am perdut tinerețea ȃn serviciul Spătăriiȃi; d'abia am eșit cu duoė miȃ de lei; ș'acum o să mi'ȃi facă uă mie cincȃi sute! tĂte ca tĂte, dar veȃi numai asta nu se pĂte. Facă Constituȃiunii cĂte-or pofti, loviturȃ de Stat cum le-or plĂcea, nu m'amestec; dar de pensii să nu s'atingă cĂ me fac Dunăre.

— Sunt sigur c'o să trecă, eũ imȃi am semnele mele pe cer. Am fost aȃi diminĂță la ministru șȃi ȃ-am spus verde ȃn ochȃi : cĂ trecem cu toȃii la roșii; să nu se jĂce cu pensionarii... El m'a priimit cĂt se pĂte de politicoș și mȃi-a ȃis : „las pe mine, vere „Stefanache, c'avem și noi uă leacă de obraz, ne-aȃi „ajutat și ȃn alegerȃi și la tĂte ale nĂstre, am „*contractarisit* cĂtre dumnĂvĂstră uă datorie; scim cĂ „sunteȃi cu toȃii Ămenȃi de ordine și dynasticȃi, ne-am „*angagiarisit* și trebuie să ne ținem de vorbă. D'oi „vedea ș'oi vedea cĂ incerc *discolȃi*; să sciȃi cĂ fac „chestiune ministerială, *consultarisc* țĂră și las de „vin roșii la putere atunci or vedea ei pe dracu!“

— Da nu'l mai crede, nene, intrerupse Petrake al cucóni Catinki. Ce-mi vorbesce dumnélui de recunoscință și de parolă! întrébă-mă pe mine care i-am fost fecior în casă de ce anî de dîle, care l'am păscut dă'i sciî și dințî din gură. Când eram subprefect m'am pus cu peptu și cu sufletu pentru dumnealui, alege'i deputat pe cine mi-a dîs, ba fă'i parc artificial cale d'uă postie când a trecut guvernul prin plasă pe la mine, ba scôte'i satele cu fete cu flori și cu stégurî; am plătit din pungă de la mine duoădecî de spândurațî de i-am băgat pintre ómenî: „gură mă!“ de nu lăsa pe biețî creștinî, nici să resufle, într'uă „Ura!“ i-a dus, de s'auđia și peste hotare. D'altel n'oi sci dar d'astea sunt bun, că le-am învățat atâtea marî de anî cât am fost pe lângă directoru teatrului. După atâtea slujbe ce i-am făcut sci cum s'a purtat ministru dumitale cu mine? Anteu mi-a mulțumit nu numai prin grai dar și prin scris, am hârtia Vornicîi și adrese de mulțumire cu pecetî de la 25 de comune. După ce s'a isprăvit alegerile și n'a mai avut trebuință de mine m'a scos pentru că s'a jăluit un deputat că nu i-am trecut șoseaoa județiană pe la cărciumă pe la densusul, și m'a lăsat pe dinafară ca p'un caraghios; acum mă ține cu ađi cu mâne și nu e dî de la Dumneđu să nu citească în Monitor câte duoădecî treidecî de numirî. O să mă facă să trec la roșî.

— Da cum o să ne tae din pensî, Domnule? Ce glumescî! nu sunt banî noștri, nu ne-a reținut tot mereu câte duoă parale la leu? Ce s'a făcut banî?

ia să le ia cine-va socotéla! Nu cum va le cerem să dea din pungă de la ei. Ş'apoi nu sunt şi ei cei mai mulţi pensionari? păcat să ne mănânce dreptul nostru! La votarea budgetelor, se tocmesău ca la târg, nu lasă pe ministri să facă cum sciău ei. Mai săptemăna trecută mă rugasem de ministru să creese un post pentru păcătosul ăla de nepotume-o Costăchel, şi'mi dăcea : „aşă face-o, vere Toderiţă, dar iar strigă „blastematele celea de gazete. Ar fi bană, căci bugetul nostru s'ar putea sui şi la trei sute de milioane, daca m'ar lăsa pe mine să puiă imposite „coala cum sciău eu.“ Auăi, să caute să facă economiă toema de la noi care am slujit Domnia şi 'n vremea Muscalilor, şi când cu Regulamentul, ş'in timpul Turcilor şi'n vremea Nemţilor şi sub Convenţiune şi sub Statut, şi'n dăilele Albilor ş'ale Roşilor. De la zaveră şi până astădă când ne-am dat noi în latură? în loc să fi votat deca dnoădeci de milioane ca să se împartă între vechi slujbaşi, ei caută să ne tae şi din cât avem; dar să le fie cinste să pótă pensionari representa ţera cu demnitate şi în intru şi în streinătate, să dea prânduri, să dea baluri, să se arăte şi la Homburg şi la Baden-Bad şi la esposiţi. Numai ce auăi pe caliciă ăia din oposiţie că impositele sunt grele, că ţera a ingenuchiat sub povara decimilor adiţionale, că agricultura sufere, că producţiunea merge tot îndărăt de cât va timp, că industria a perit cu totul şi că n'a mai rămas nici un comerçant în porturile năstre. Dar când cauăi bine, Românul nu plătesce până'acuma nici pe jumătate cât se

plătesce în țările civilisate. Dacă nu au bani în viașerie să pue imposite, da nu să mă reducă pe mine cu 30 și cu 40%.

— De dumnéta nu e nimica, nu'ți pêsă căci ai duoé mił cincī sute de lei pe lună, are și cocóna Mândica sora dumitéle duoé mił, cu ai fratelui dumitéle Niculake uă mie cincī sute ș'ai cumnatei Aniki uă mie, faci opt-đeci și patru de mił de lei pe an într'ua singurá familie, uă moșie întregă, ba d'ale mari ancă, are de unde să'ți scađă. E rău de cei ca d'alde mine, căci merge pe patru luni de când bat din buze, sperând cu ađi cu mâne, ca să'mi dea uă biată prefecturá.

— Când am eșit eu la pensie, domnule, duúe mił cincī sute de lei era trebă, că era pânea duoé-đeci de parale, carnea uă jumătate de sfaņ ocaoa, ocaoa de tutunú un galben, tutun bun nu așa; nu plătiám đece mił de lei kirie; apoi unde puł toaletele, voiaģele, băile și câte și mai câte? Bine đicea Toderiță, dacă nu au bani, să pue imposite; ce e mai lesne. La cât credeți că se sue dările unui om pe cap steab? d'ai pune și tutunu, și licenția beuturilor și timbrul și tot nu ajungi la șapte-spre-đece lei nuoi pe an, nici șapte galbeni de familie. Ei știți cât se plătesce în țările cu care ne tot scotú dumnélor ochii când e vorba de egalitate, de libertate și de câte secături tóte? p'acolo contribuțiunile se sue și până la opt-đeci de franci pe an, trei-đeci și trei și trei-đeci și patru de galbeni de familie. Veđi astea nu ni le spunú în gazetele dumnélor!

Idea de sporire de lefurí și de adăogiri de impie-

gați este foarte răspândită în lumea noastră burocratică. Când consideră cineva totalitatea veniturilor Statului Român în raport cu întinderea pământului și cu fertilitatea lui poate crede că impozitele s'ar putea induoi ș'intrei, dar în lumea acésta nu există nici cantitate mare, nici cantitate mică, mărimile sunt numai nisce raporturi, nisce relațiuni și scim că este mai lesne unuia a plăti un million de cât altuia a da un leu.

Străinii, când vin la noi în țară și strebată véra câmpiile aurite de lanurile de grâu care se întind în tot lungul României între Dunăre și póelele Carpaților, se sperie de bogăția țării. Iată cum calcula Edgeworth nepotul vestitului Richard Lowell, un Engles cu care m'am găsit véra trecută în tren, de la Brăila până la Ploesci. „Bogată țără! imi dicea el, uitându-se cum „se juca vântul cu umbra nuorilor peste spicurile pâr-guite; ai uă idee Domnule de numărul lactarelor seménate?“ Când îi spusei că după cele din urmă notiții ale biuroului statistic avem de la douăspredece până la treispredece milioane de pogóne (că la șese milioane și jumătate de hectare) seménate cu deosebite semínțe, închise ochii, mișcă din buze și esclamá : „face peste cincii miliarde de franci numai venitul „agricol! de vomă pune și alte două miliarde produc-țiunea industriale, venitul brut al țării se sue la „șapte miliarde. În adevér bogată țără!“

Străinul în cualitatea sa de agricultor Engles cal-cula pe 40 de hectolitri (6 chile) de hectar (3 chile de pogon) și pe 20 de franci prețitul unui hectolitru

(133 lei noi chila); dar care nu'ı fu mirarea cand ıı spuseiü cã produciunea nstrã agricolã nu trece peste peste 400 de miline de franci pe an, cã starea inapoiatã a agriculturii și lipsa de mijloce de a face avansurile trebuincioase pãmentului nu ne permite sã comptãm in termen de mijloc de cãt pe 2 kile de hectar; (1 chilã de pogon) și cã țind sãmã de inferioritatea calitatãilor produselor nstre, prețul de mijloc nu se pte socoti decãt pe 10, 1/2 franci hectolitru (72 de lei noi, 6 galbeni chila); cãt pentru produciunea industriale mirarea lui fu și mai mare, cãnd aflã cã ea nu se sue nici la 50 de miline de franci pe an. Realitatea cifrelor reducea intr'un mod prea simțitor aprețierile seıe și'lũ punea dinaintea unei bogãții de șeispredece ori mai micã decãt cređuse. Nu este însă mai puțin adevãrat cã uã cumpãnire a finanelor statului și uã bunã direcțiune datã agriculturii și industriei ar putea in puțini ani sã ne apropie de cifra Englesului, fãrã de a avea trebuințã de coloni germani. Este dovedit astãđi, in agriculturã, cã abundența produciunii depinde mai mult de perfecționarea culturii și de capital decãt de numãrul brațelor. Produciunea cea mai mare coincide cu uã populațiune agricolã puțin numerosã. In tabela urmãtoare in care am insemnat raportul d'ıntre populațiunea agricolã cu populațiunea totalã in deosebitele state ale Europei, cu produciunea in grãu a unui hectar, cu capetele de vite pe mia de locuitori și cu intinderea pãmentului, putem vedea cã produciunea cea mai mare corespunde pe de uã parte cu proporțiunea cea mai micã

în populațiunea agricolă și de cea-l'altă cu abundența de vite. De și numărul de vite la mia de locuitori este mai mare la noi decât aiurea în Europa, dar acea cifră 2222 de capete saū mai mult de două vite de locuitor sunt mai mult vite mici; căci din 10 milioane de capete numai 3 milioane sunt vite mari. Astăzi ca și în timpul Romanilor cea mai bună agricultură este *bene pascere* și după dēnsa vine aceea ce Romanii numeau *mediocriter pascere* și în al treilea rând sistemul ce ei numeau *male pascere*.

Numele Statelor	Raportul populațiunii agricole cu populațiunea totală %	Produțiunea de mijloc a unui hectar în hectolitri de grâu	Capete de vite pe 1000 de locuitori	Capete de vite pe 100 de hectare
Anglia	12	40,8	515	478
Austria Cisleitana . . .	—	—	{ 552	{ 309
— Transleitana . . .	—	—		
Bavaria	65	14,6	803	511
Belgia	51	19,3	402	660
Danemarca	59	—	1202	89
Francia	51	14,6	494	346
Holanda	16	23	492	539
Italia	77	—	291	249
Nordwegia	—	15,3	760	41
Portugalia	50	—	316	151
Prusia	45	19,8	540	369
România	62	7	2222	41
Rusia	85	—	693	86
Saxonia	25	20,6	345	561
Spania	—	—	367	113
Swedia	62	18,8	650	62
Switzera	—	10	500	303
Wurtemberg	45	31,3	685	617

IV.

Vorbind de călătoria învățatului și sperimentatului cultivator Edgeworth, îmi aduseiă aminte de două-deci și patru de ore petrecute fără voea noastră în Buzeu, unde ajungând pe la 11 dimineața, pe când călătorii, grămădiți în bufet, se grăbiau mai iute să dejunede, până a nu chema clopotul să'și urmede călătoria, un impiegat cu șapcă roșie în cap, numai fir și c'ua barbă la fel, scortat de două zăvođi demni de a purta de sgardă medaliu de la cele mai renumite esposițiuni de soiuri, se opri dinaintea noastră cu mânele în bu-sunar, și cu un ton de comandament pronunciă uă sentințe în limba lui; apăsând mai cu sémă asupra numelor Doctor Strusber, Staats-bahn, Bleihöder.... ordin pe care un bine-voitor ni l'a esplicat dîcându-ne că Baronul Windisgratz, așa mi se pare că se chema, de nu mă înșel, impiegatul superior al companiei, aceea însă de care sunt sigur este că era baron și că purta un nume resboinic, ne poftea să mergem la hotelul de Moldavia să aseptăm trenul care avea să trecă a duoa di, cu balast spre Ploesci, circulațiunea era în-treruptă din causă că Bleihöder prefăcea lucrările terminate de Doctorul Strusberg. Uă birje din cele

mai sprintene ne-a dus într'ună clipă la hotelul recomandat, unde ni s'a dat un salon cu vedere pe piață; uă odaă rescóptă de arșița sórelui de Iunie și parfumată cu exalațiunile unui canal, uă atmonferă puțin compatibilă cu trebuințele plămânilor. Ca să putem respira a trebuit să eșim pe strade luândule d'a lungul în tótă întinderea orașului; am admirat Primăria, judicătoria, gimnasiul, casarma pompierilor și alte stabilimente publice, tóte bine spoite cu un var fórte alb, facū efect; am vizitat podul de fer de peste apa Buzăului, uă adevărată binefacere; pe séră ne-am oprit dinaintea Episcopiei; biserică, seminar și palat, zidiri mărețe și frumoșe, rădicate cu multă ostenélă și cu mare cheltuélă de virtuosul prelat Chesarie, astăđi pornite spre dărăpănare și promitënd a deveni și ele în curând uă magestuósă ruină.

Întorcënduse la hotel d'abia ne-am putut strecura printre mulțimea care năvălia în grădină. Un vals de Straus impodobit cu fel de fel de variante eșia dintr'ună vióră ajutată de un naiū și duoă cobze. Un taraf de lăutari aduși într'adins de la Lipia aduna genteria Buzăului în grădina hotelului de Moldavia, unde se string séra împiegații administrativi, judecătorești, comunali, departamentali și militari cu damele și cu progeniturile dumnélor mari și mici, fete și băeți, sub uă șandrama rezervată nobilimei se delecta mai cu deosebire prefectul, prima figură, încunjurat de preșidenți de tótă mâna, de primarii capitalei și a numeróselorū târgușóre ale județului; mese rotunde în tóte părțile, câte-va luminări în bēșici de sticlă cu tóte comodi-

țile consumațiunei de bere, de warmewurst și de tutun, un adevărat Rașca. Într'un colț al grădiniî d'abia am putut găsi și noi duoë scaune la uă masă unde alți duoî consumatori de uă aparință rustică stau pe gânduri uitându-se unul la altul. Cel mai tiner intrerupse tăcerea.

— Ce-ai făcut chir Dobre cu polița de la jupân Moise zaraful?

— Ce să fac? i-am desfăcut'o erî, i-am dat porumbu pe trei galbenî chila, sciû că peste câte-va zile ovreînl are să'l vîndă cu cincî, mă țină baniî lui 80%/o; speranța tótă îmi era în rapiță: în Aprilie, când m'am împrumutat era uă frumusețe dar mi-a stricat-o ploile; dintr'ua sută de pogone m'am ales cu două-deci și cincî de chile, cu care mi-am plătit fonciera că sta dorobanțîl pe capul meî ca archagelul Gabriîl. Acum m'am refuit, proprietaru a priimit resilierea contractuluî; dau slavă Domnuluî c'am remas sărac dar curat.

— Sciî tu uă veste bună? ți-am găsit un loc la Făinari, Tontu cantă un Epistat, dă tôte cheltuelile de întretinere și cincî la sută din venitul curat al moșiei.

— Îți mulțumesc, nene Dobre, dar nu pot, c'am găsit să intru la regia asta năoa a tutunurilor; îmi dau cincî sute de lei și să ție că mai pôte să'mî vie încă vr'ua mie duoë de lei pe lună.

— Dacă nu vrei tu, spune lui Gheorghită să se ducă el la Tontu; eî nu sciû unde să'l gălesc.

— Așa! nu mai încerca de gēba; Gheorghită nu se mai bagă Epistat, acum umblă să se facă polițaiî;

are trei voturi ale lui la colegiul al doilea unde are să fie alegere de deputat peste trei săptămâni. Ş'apoi el s'a priceput şi bine, nene: că s'a dus astă primăvară la judecătorul de pace cu uă listă de rămăşiţe, cum a vrut, de la locuitorii de la Fripti unde a fost arendaş acum vre uă doui-spre-dece ani; sub-prefectul a făcut foştilor clăcaşi chemări după regulă, ţerani nesciind nici carte, nici lege nu s'a dus la înfăţişero, şi s'a dat sentinţă în lipsă, hotărîrea s'a trimis la Primărie ca s'o comunice osândiţilor la plată, ómenii nesciind nici carte, nici lege n'au contestat'o şi a rămas definitivă. Gheorghită al nostru i-a pus binişor formula executorie, a adus portărelu şi a umflat trei mii de galbeni; o fi mai dat pe ici pe colea vre uă şapte opt sute că se sculaseră sătenii cu ciomegile şi a fost silit s'aducă uă cétă de dorobanţi, a bătut pe bieţii ómeni, vai de ei; le-a vëndut vite, produse, ce a găsit; tot i-a rămas vre uă duoë mii de galbeni. Stă bine acum.

— Ce, popa Marin a vëndut caii cei vineţi care'i cumpărase de la mine? Ce mai căluşai! I-am vëndut la caléscă la un ciocoiu cu dorobanţ pe capră, tocma 'n Argeşii.

— Cum! n'ai auđit că i s'a furat din coşar? le-a dat în urmă incolo pe la Talpa în Vlaşca, s'a dus după ei până la obor; a chieituit bietu popa uă grămadă de bani, hoţii s'au dovedit, dar ce folos c'au scăpat din arest; pe unu l'au găsit mort pe malul Neajlovului; a rămas popa şi cu caii luaţi, şi cu banii cheltuiţi şi cu alergăturile. Dar că era să intre şi

în pușcărie, îl trăsese un hoț de giambaș în judecată ca calomniator, îi cerea zece mii de lei pentru că dicea că i-a atacat cinstea; l'a scăpat cumătusei Pătlăgică; scii Pătlăgică care ținea moșia Episcopiei de lângă noi.

— Da cum să nu'l sciū pe Pătlăgică, l'am întâlnit astă érnă în Bucuresci; s'a lăsat de agricultură; fiis'o a eșit uă secătură mare, după ce s'a muncit bietu om cu dēnsul de l'a ținut cu fel de fel de dascăli, l'a trimis la Paris opt ani, tot prin scoli bune, un leneș, n'a 'nvățat nimic, i-a mâncat uă grămadă de bani, polițe peste polițe, a plătit tatăs'o de s'a spetit; noroc cu unchis'o care e ministru, a creat un post într'adins pentru el; acum băétu are opt sute de lei nooi pe lună, șede în Bucuresci, se plimbă tótă ziua în birjă, mănâncă în tóte noptile la Hugues cu feciorii de boeri; ese duoë trei zile pe lună afară prin județiu, un fel de inspectorat; tinēr stricat.

— Scii cine a ajuns bine nene? băétu Chiri, veđi ala noroc, s'a întâmplat de duoë ori tot pe unde s'a făcut revoluțiunī; s'a arătat cu energie și devotament, a bătut pe revoluționarii de i-a topit în arest, d'atunci l'a luat ministru la nazar, și acum nu póte fără el. Chiri i-a cumpărat casa pentru consiliul județian, i-a datu pe vărăs'o avocat în pricina cu Nedeleu, care vota cu opoziția, judecătorilor le-a fost frică să nu' dea dreptate; că' scotea avocatul Chiri din slujbă; i-a luat omuluī mai bine de cincī sute de pogóne chiar pe bună dreptate; a dat nepotuluī ministruluī vre uă mie de galbeni dar apoi a luat uă moșie în-

trégă. Te'î mira de n'ăi vedea pe fiis'o mâne poimâne prefect. E și vrednic diavolu! Sciî Dumnéta că de nu era el s'alegea astă érnă candidatul opositiei. . . .

Era međul noptii când am părăsit grădina, camera mea era un adevărat cuptor. Sórele bătuse tótă ȓioa; cum am stins lumînarea aű năpădit pe mine uă spusă de autochthoni flămândi; am fost silit să mă scol. Căutând uă carte ca să mi se pară nóptea mai scurtă, n'am găsit în sac decât un almanach de Gotha și un anuar de statistică.

După ce am admirat tóte portrelè Principilor și Principeselor înaintați în rang; după ce am procitit relațiunile de rudenie a tutulor Prințisorilor înscriși în archontologia nemțiască ca nu cumva să cad vre uă dată în păcatul de ariman de a ȓice de vre unul că l'am vėđut cu chef pe uliță, de găt cu vre uă cocotă, saű bătând roșia și négra la vre uă rolină și să mă vėd inhățat de procuror în numele condiciî penale proiectate, am trecut la cifre și iată rezultatul studiului de uă nópte de vėrá petrecută cu ploșnițele și cu puriciî Buzoenilor.

V.

Comparând între dâensele deosebitele state ale Europei, sub punctul de vedere al populațiunilor, al veniturilor și al dărilor, am ajuns la nisce rezultate care mi se par de ôre care importanță; căci pe câtă vreme cele mai multe cercetări morale erau subordonate unor ipoteze teologice sau metafisice, investigațiunile proveniaă numai din inducțiunii, astăzi însă ele se basésă pe observațiunii, pe adunarea faptelor, pe tabelele statistice; de aceea am cređut că cifrele ce am adunat nu pot fi fără interes pentru noi. Așa de exemplu în Anglia unde populațiunea este de 35,904,000 de suflete, producțiunea agricolă este prețuită drept 4,114 milióne franci și producțiunea industrială drept 18,300 milióne : peste tot aproape două-deci și două de miliarde și jumătate, vine câte 700 de franci venitul anual de mijloc al unui Engles. Bugetul aceluı stat fiind de 1,800 de milióne, darea medie către stat este prin urmare de 50 franci de om sau de $7\frac{1}{2}$ 0/0 asupra venitului.

De luam Rusia, acolo venitul socotit pe cap steab este de 160 de franci, și darea către stat de 15, vine $9\frac{1}{4}$ 0/0 din venit.

În Franția unde venitul unui om este de 600 de franci pe an, iar dările ajunse la 86 fr. 26 c. sau

14,40% din venit din cauza năprasnicei indemnitați de rebel care a suit bugetul la suma îngroșitoare de 3,157 milioane.

În Prusia, cu un venit individual mediu de 455 fr. impositul se sue la 19,24 fr. sau $4\frac{1}{4}\%$ din venit.

În Austria, plata către stat este 15 franci de om; iar venitul mediu este de 375 de franci adică ca să plătescă 4% din venit.

Cercetând să găsec cari sunt și la noi cifrele corespunzătoare cu cele citate mai sus, iată ce aflu: (cine mă găsecce greșit să o spue). După notițiile oficiale, publicate până astăzi, producțiunea noastră agricolă se sue la 404 milioane de franci, iar cea industrială d'abia ajunge la 40 de milioane, sau 100 de franci de om; cât pentru venitul bugetar el este calculat pe 86,904,777 franci pentru anul 1873, sumă la care de vom adăoga 8 milioane venitul din licențele băturilor și ca la 8 milioane cheltuelile de percepțiune ale regiei tutunului în care se coprinde dobânda banilor plătiți statului și beneficiile companiei concesionarilor, face peste tot 102,904,777 fr. De vom scădea d'aci $21\frac{1}{2}$ milioane venitul bunurilor Statului și pe acel ce tragem de la sarea esportată, rămân ca la $81\frac{1}{2}$ milioane franci încasați din contribuțiunile directe și indirecte de tot felul(*) sau 18,10 fr. de

(*) 87 milioane bugetul anului 1874 veniturile.

8 — venitul din impositul licențierilor băturilor.

8 — cheltuelile de percepțiuni și beneficiile regiei tutunului.

103 — totalul, din care scădând

$21\frac{1}{2}$ — venitul bunurilor Statului, rămân

$81\frac{1}{2}$ — luate de la contribuabili, sau $18\frac{3}{10}$ fr. de om.

cap de Román. Acésta fără a ținea sémă de cheltuelile budgetare care pentru acel an figură cu 89,02,109 fr. ceea ce însemnă că în anul următor o să avem afară de împrumutul de 10 milioane cu bonuri de te-saur, deja votat, și de alte vre-ua 18 milioane ce ni se spune că se vor mai adăoga la noua datorie flo-tantă ca s'o aducă la finitul anului la 31 de milioane; cu alte cuvinte că la anul viitor o să avem vrënd nevrënd un adaos de imposite de 3 sau 4 milioane, și va sui budgetul anului 1875 la cifra de 95 până la suta de milioane acésta închipuindu-ne că nu vom con-ceda nici pod peste Dunăre, nici joncțiuni, nici cumpě-rători de arme, nici sporiri de lefuri, nici concentrări de armată, nici creațiuni de nooi misiuni, nici. . . .

În tabela următoare am trecut cifrele privitoare la veniturii, bugete, contribuțiuni și populațiuni, în deo-sebitele state ale Europei, luate din statisticile oficiale cele mai recente.

NUMELE Statelor	Populațiunea	Bugetul Statului	Media	Media	Raportu
			venitului de suflet	impositelor de cap	impositului cătrec venit
	Milione suflete	Milione fr.	franci	franci	la sută
Anglia	31,817	1,808	698	51,31	7,49
Austria	35,904	1,069	375	15	4
Belgia.	5,024	178		35	
Francia	36,470	3,147	600	86,26	14,40
Grecia.	1,458	31		22,15	
Prusia.	24,040	640	455	19,24	4,23
România.	4,500	100	100	18,10	18,10
Rusia.	82,160	1,830	160	14,91	9,26
Statele-Unite . .	38,650	2,847		73,66	
Switzera.	2,510	48		18,62	

În colóna a 4-a a acestei tabele, la veniturî, noi figurăm cei mai din urmă, cu cifra cea mai mică; suntem cei mai seraci, un venit mediū de 100 de franci pe an de suflet de om, de șapte ori mai jos de cât Englesul, aprópe pe sfert din cât este venitul locuitorului din Austria și mai puțin de douē din trei părți din cât este venitul unui Rus; în colóna din urmă însă, într'aceea a raportului impositului către venit suntem cei d'ântēiū; nicăiri nu se plătesce Statului 18⁰/₀; noi plătim 18¹/₁₀ ⁰/₀ din venit; plătim indoit cât Englesul, de patru ori cât Prusianul și Austriacul, aprópe de douē ori cât plătesce Rusul.

În ordinul mărimilor, am mai đis'o, nu există de cât raporturi, nici cifrele bugetului, nici buletinul perceptorilor nu ne póte spune într'un mod precis daca uă țēră este mai împovărată cu imposite de cât alta; uă asemenea măsură nu o putem dobândi de cât prin corelațiunea ce există între venitul național și sarcinile impuse de buget. Cifra de 18¹/₁₀ ⁰/₀ care represintă acest raport este adevărata espresiune a sarcinei care apésă pe contribuabilul Român. Acéstă proporțiune trebuie să convenim este exorbitantă, chiar de vom voi să uităm saū să negăm relele obiceiuri ale unor impiegati, care asuprescū pe locuitorii agricoli mai ales, pe muncitorii de pământ: Aceștia și din cauza ocupațiunilor și din cauza ignorenței de legi și lipsei de mijlóce nu potū și nu sciū urmări abusurile de tot felul ce se exersédă asupra lor; nu sciū și nu pot nici reclama nici dobândi justiție și

îndreptare în contra vexațiunilor și năpăstuirilor ce li se fac.

Greutatea dărilor, iată cheea stării de înapoere în care se află agricultura; iată cauza ruinării proprietarilor cari s'au ocupat cu splotarea moșiilor; iată ce ne esplică miseria țeranului, a fostului clăcaș mai cu sémă, care afară de dările către Stat, către județ și către comună mai plătesce, și are să mai plătescă încă șapte ani, anuitatea rescumpărării pământului. Totalul dărilor unui fost clăcaș, de vom socoti și pe cele județene și comunale, se sue la 32 de franci sau $86\frac{1}{2}$ de lei vechi de om, sau 13 galbeni de familie, ceva mai mult de 32% din venitul anual.

Starea muncitorului de pământ, a clasei celei mai producătoare și cea mai interesantă a țerei este în adevăr vrednică de jale!...

De vom lua de normă suma de 500 franci venitul anual al unei familii de plugar, și vom căuta să găsim ce'i rămâne pentru întreținerea casei dintr'un an până într'altul, după ce a plătit deosebitele dări la care este supus Românul, putem înțelege lesne pentru ce muncitorii noștri sunt fără putere și bolnăvicioși, pentru ce mortalitatea este atât de mare între dênșii, pentru ce populațiunea nu cresce. Muncă ostentore, mâncare próstă și puțin hrănitore, lipsă de încălțăminte, îmbrăcăminte ușoră, așternut neodihnitor, adepost rău, apă stătută și inverdită în mijlocul satelor, tifosul și lăngórea, vėrsatul, angina difterică și frigurile în permanență și véra și érna facu ca femeile să devină din ce în ce mai anemice, și mai

chlorotice, copiii limfatici, slabi și bolnăvicioși. Permanența executorilor împlinirii dărilor fiscale le ia banii înainte de a apuca să intre în pungă în cât nu'i rămâne plugarului cel mai mic capital pentru avansuri, de trei luni măcar, pământului, acestei mume hrănitore care nu ne dă cu generositate de cât când îl adăpăm cu sudore și cu aur. Acestea sunt atâtea cauze care fac ca cultura agricolă să fi la noi mai înapoiată decât în Rumelia și în Anatolia, ca pământul nostru să producă calitățile de grâu cele mai próste din lume; și nu vom putea eși dintr'acastă stare de cât numai răcind'o cu dările și contenind cu abuserile și cu vexațiunile.

Cercetând cum se soldedă dările unui fost clăcaș, le putem resuma în mod modest ast-fel :

	L. noui
a. Impositul personal	18
b. Dările comunale și județene	16
c. Dările vamale și gabela sării.	9
d. Impositul tutunului	4
e. Impositul băuturilor și licența	8
f. Timbru și înregistrarea	3
g. Anuitatea rescumperării pământului	37
Total	95 l. n.

fără a ține în sémă că într'ua familie sunt de multe ori câte două și trei contribuabili, fără a trece în socotelă calul și îmbrăcăminteă călărașului pentru părinții tinerilor pe care sórta îi desemnedă a servi în armata activă, cheltueli care sporesc cifra de mai sus cu 20 séu cu 30 de L. n. pe an, fără a ține în

sémă, precum am mai ȃis'o, partea ce trebuie sǎ facem vesaȃiunilor, storsiunilor, prevaricaȃiunilor, abuzurilor și mituirilor impiegaȃilor comunali, administrativi și militari care se oferǎ sǎ le scape bǎeȃii de serviciul activ al armatei, sǎ'i declare nevolnici, sǎ nu'i ia la șosele și la manifestaȃiuni în vremea muncii, sǎ nu'i trimitǎ la procuror când facǎ câte uǎ gǎlcévǎ la cǎrciumǎ și câte și mai câte; fǎrǎ a ține în sémǎ plaga furtului de cai în contra cǎreia nu se ia nici uǎ mesurǎ seriósǎ și care a ajuns a fi uǎ contribuȃiune din cele mai serióse și mai simȃtitoare pentru plugar. Déca biuroul nostru statistic ar putea sǎ înregistreze cu scumpetate aceste cauze de cheltueli și de dǎri estralegale, s'ar putea convinge fie-care cǎ ele nu apésǎ cu mai puȃin de 20 sau de 30 L. n. de fie-care cǎmin; și putem ȃice cu certitudine cǎ dǎrile anuale ale unei familii de plugar, fost clǎcaș, se sue astǎȃi cel puȃin la 150 de L. n. pe an, 30 de L. n. de sufletǔ; rǎmǎne dar 350 de Lei noi pentru întreținerea pe un an a unei familii întregi, hranǎ, casǎ, îmbrǎcǎminte, bisericǎ, bóle și tóte cele lalte trebuinȃe ale vieȃei.

Întrebǎm pe or cine daca uǎ existenȃ cǎt de modestǎ, este posibilǎ în asemenea condiȃiuni. Și daca mai trebuie sǎ ne mirǎm când vedem tóte epidemiile încuibǎndu-se în clasa muncitorilor de pǎmânt, dijuind și secerǎnd generaȃiuni întregi una dupǎ alta, când vedem miseria satelor, când vedem proletariatul luând nascere și crescând repede prin pǎrǎsirea pǎmântului pe care s'a împroprietǎrit fostul clǎcaș.

Or cine a avut ocasiune să viziteze la intervaluri de zece séu două-deci de ani orașele din Europa : Londra, Liverpool, Paris, Marsilia, Viena sau Pesta; fie și chiar orașele ca Bryton, ca Vichy, și ca Ischel, nu se pôte să nu fi fost ulmit de prefacerile ce au luat acele localități, cu toate flagelile care au trecut peste mai multe dintr'insele, incendiul, inundațiunile, bombardări și resbeluri civile; ele nu numai că n'au scăzut, dar populațiunea lor s'a îndoit și s'a întreit; s'au ridicat templuri mărețe în toate părțile, palaturi, musee, teatruri și monumente, cap d'opere de arhitectură, de sculptură și de pictură, grădini și parcuri; s'au lărgit, s'au canalizat, s'au pavat și s'au luminat stradele; s'a îmbunătățit starea higienică și bunul traiu al locuitorilor în toate ramurile vieții; pretutindenți dezvoltarea materiale alături cu cea intelectuală; sănătate și lungire în viața medie a locuitorilor cu cel puțin zece ani.

Luati or ce port fie din Europa, din America sau din Asia : Brest, Hamburgu, Liverpoolu, New-York, Odessa, Smyrna sau Alexandria și cunoșteți'l dacă puteți în prefacerile, în îmbunătățirile și în infrumusețările ce au priimit în intervalul celor două-deci sau de trei-deci de ani din urmă; comparațiile progresul cu ceea ce ați putut vedea în Giurgiu, Oltenița, Călărași, Brăila, Galați sau Ismail; găsiți dacă puteți în porturile noastre uă îmbunătățire pe care să o puteți prețui în consciință, măcar uă sută de mii de lei.

Când vedem uă țără atât de frumoasă, așa de bine

inzestrată de natură, cu un pământ din cele mai roditoare din lume, cu anotimpuri care se succed așa de potrivit cu felul lucrărilor câmpului, cu uă fruntarie plutitoare de aproape uă mie cincî sute de kilometri în tot lungul țerii, cu gârle fertilisătoare în toate județele, avantagiuri care în privința materială, cel puțin, trebuia să'î dea uă superioritate reală asupra tutulor țerilor Europei; și să vedem că suntem, din contră poporul cel mai serac! În capitală uă aparință de prosperitate la baluri, la theatru, și pe trotoar; un lus de rău gust, nerușinarea și corupțiunea moravurilor alături cu uă miserie négră și vizibilă ca întunericul lui Milton. În loc de conferințe instructive pentru lucrători, de societăți musicale, de adunări economice pentru meseriași; lanț, cărciumă de cărciumă, grădini cu cărnați, complecturi și berării. Când privesce cineva mai ales la ticăloșia satelor nu se pôte opri de a nu se măhni până în adâncul sufletului și de a se convinge că trebuie să ne ferim de guvernele care serăcesc națiunea. Risipirea banilor publici este pentru un stat flagelul cel mai durabil. Tacit dice că *tesaurul secat prin prodigalitate nu se umple decât prin crimă*. La noi se umple cu rănile ce lasă biciul gendarmului pe spinarea seracului, prin secarea ochilor de iuțela fumului de băligar la care e supus contribuabilul și cu țilele trase din viața și din sănătatea muncitorului, cu imputinarea, și de nu se vor lua mesuri seriose, cu disparițiunea ginteî Române. Estractul din registrele stării civile pentru anul 1872 publicat în *Monitor* ne arată pentru Bu-

curesc 5031 de naceri în contra a 7135 de morți, uă imputinare de 2104 suflete pe an asupra unei populațiuni care nu cred să trecă de 120,000 de locuitori, uă scădere în populațiunea Română de cel puțin 1,33 % pe an; ȃic populațiunea exclusiv Română căci acéstă covirșire în mortalitate nu exista nici în populațiunea Germană nici în cea Israelită a capitalei care este doveditū că crescū iar nu scadū.

VI.

Sciința financiară a ómenilor care ne guvernă constă în cunoscința pe de rost a nomenclaturei tuturilor felurilor de impositate care există sub sóre, și când nu mai găsesc în lista lor nici uă materie, care direct sau indirect să nu fie impusă de câte două și trei ori, alérgă la spredientul cel mare, la emiterea de bonuri de tesaurú cu 12 și cu 13 0/0; înființedă uă datorie flotantă și peste un an sau două chrisalida de insectă rođetőre se preface în datorie đisă consolidată, atunci se trece în buget trei sau patru millióne, daca nu și opt, pentru serviciul ei anual, dobândi și amortisație; fără a se ține sémă, nu voidú dice de nemulțumirile poporului, dar cel puțin de secarea isvórelor producțiunei și a venitului național. Într'unú singur an s'aú suit dările cu 30 de millióne. 30 de millióne impositate noú!! uă adăogire de 46 0/0 la dările existente, și anume :

16 sau 17 millióne cel puțin monopolul tutunului (deosebit de 8,010,000 fr. plata companiei către tesaur, consomatorul plătesce cheltuelile companii pentru percepțiune, dobândile banilor cásciului și beneficiile antreprizei.)

6 pînă la 8 millióne cel puțin timbru și înregistrare.

6 pînă la 8 millióne licențiile beu'urilor.

Total 28 sau 33 millióne franci sau lei noú.

Procedarea adoptată este simplă : într'un mesagiū mai mult sau mai puțin bine scris, dar tot-d'auna pompos, se declară măreț înaintea reprezentațiunei țerei, că toate merg găitan că fericirea și mulțumirea poporului este ajunsă la culme și că finanțele au intrat și ele în regimul ordinei; se dă grație a tot puternicului că a înzestrat țera cu miniștri cum n'a mai avut : sperimentați, plini de probitate, de onestitate, de dreptate, de legalitate, de imparțialitate și de patriotism, că în fine s'a echilibrat budgetul, s'a stins datoria flotantă, că s'a închis pentru totd'auna templul lui Mercur-Împrumutătorul, și că aceste minuni s'au realizat fără de a fi trebuință de vre un impozit nou!!? După acea în tot timpul sesiunei Miniștri se sue care mai de care la tribună cetind câte două trei proiecte de noi administrațiuni, de sporiri de impiegați, de îmbunătățiri de lefuri, de concesiuni noi și de joncțiuni peste munți și peste riuri; toate pentru gloria și mărirea națiunei. Cuvintele lor facū să bată inimă de Român în pepturile deputaților și ale senatorilor și mai ales să curgă în urne bile albe de enthusiasm și de devotament. Pe la sfirșitul sesiunilor sosese acel quart de oră al lui Rabelais, budgetul cu darea socotelilor; acolo ministrul financelor își arată totă dibăcia : umflă cât pôte cifrele veniturilor peste constatările anilor trecuți, trece cât se pôte mai jos cifrele cheltuelilor asigurând, făgăduind și luând angagiamente că va face economii însemnate în cursul anului asupra fie-cărui capitol; când i se face observațiunea umilă și supusă

că se vede un deficit de câte-va milioane în bilanțul anului trecut, atunci vistierul se urcă ușurel ca un ied la tribună, cere două trei impositiv noi împreună cu facultatea de a crea în cursul anului alte câte-va milioane de bonuri de tezaur care să se transforme în sesiunea următoare în datorie cu amortizare; sesiunea este pe la sfârșit, deputați și senatori sunt grăbiți să facă pasce, să are, să semene, să se scalde; se cere urgență, și în 24 de ore, uite popa nu e popa, trebuia să se facă. Dacă vre un biet membru al parlamentului ar îndrăzni să ridice glasul, să arate că țera este peste măsură împovărată cu dări, să observe că cheltuielile nesocotite au oprit de multe ori carul statului în drum, că au neliniscit și au amărât totdeauna și pretutindeni viața șefului statului și a compromis viitorul țării; că darea de sémă a ministrului de finanțe s'a definit cu drept cuvânt: *apel la popor făcut de un ministru al regelui în contra regelui*; dacă arată că agricultura suferă din cauza multelor impositiv și din lipsa de credit adusă de sorbirea banilor de către împrumuturile succesive și neconținute ale Statului; dacă adaugă că systema adoptată de guvernul nostru a adus la noi ca și aiurea desafețiunea poporului către guvern și resturnări, și espune țera la turburări; atunci un ministru palid cu ochii înecați în lacrimi, cu glas duos și un altul roșu de mânie și de indignațiune, cu voce de stentaur cadu cu invective asupra îndrăznețului preopinient, îl tractează de perturbator, de demagog, de lingușitor al mulțimei proste și ignorente care nu

iubesc nici uă dată impozitele; îl acuză că voesc să creeze dificultăți guvernului, să restórne; îl numesc om rău, stricat, ambițios și termină printr'ună tiradă pathetică adresată inimii, inteligenței și patriotismului majorității; arătându-i că obiecțiunile nu sunt nici la timpul nici la locul lor, că ei ministri actuali sunt martiri ai patriotismului și ai devotamentului către tron, că ducă în spinare uă situațiune grea și uritiosă, moscenită de la predecesorii lor; că țera trebuie să facă onor angagiamentelor contractate; că anuitățile Strusberg, Offenheim și C-ie trebuesc plătite.... Talentul parlamentar a devenit la noi qualitatea cea mai esențială; ține loc de or ce altă facultate, acoperă ignorența, slăbiciunea, erorile cele mai grave și cele mai fatale; ministri sunt aplaudați unul după altul, preopinentul este hulduit, se cere închiderea discuțiunei, se trece la vot și impozitul se pune pe or ce s'apucă, direct sau indirect; cabinetul este declarat dibaciū compus tot de ómeni mari de stat și de cei mai mari financiari.

Ministri nostri sunt din scóla duhovnicului lui Ludovic XIV care liniscea consciința gloriosului seú fiú sufletesc asigurându'l că tótă averea supușilor este a Regelui, și că el le dă cu generositate tot ce nu le ia prin impozite. Cu astfel de credințe am ajuns astăzi la uă datorie publică care absorbé pentru serviciul dobândilor și anuităților 39,557,070 de franci pe tot anul din bugetul statului, cifra care în anul 1876 are să se sue, fără dar și póte, la cel puțin 50 de millióne, admitënd, se înțelege, că ne-am opri aci cu

cheltuelile și cu concesiunile. Până una alta însă deficitul mărturisit este de uă cam dată de 31 de milioane și va necesita la anul un impozit nou de trei sau patru milioane cel puțin.

Se pôte că în crearea cheltuelilor și înființarea noilor dări să nu fi presidat nici rele intențiuni nici interese personale, dar ceea ce nu se pôte tăgădui este că a lipsit și cunoștințele științifice și studiul serios și matur al trebuințelor și al mijloacelor națiunii. Dacă în dezvoltarea civilizațiunii trebuințele se înmulțesc pe tótă dioa, nu trebuie înse să se pérđă din vedere că trebuesc satisfăcute numai acelea la a căror împlinire putem ajunge prin activitatea de care suntem capabil; altfel trecutul se soldedă prin scăderea puterilor physice și morale nu numai a generațiunii actuale dar și a generațiunilor viitoare, se pune țera la discrețiunea aceluia care i-a înlesnit satisfacerea prematură a acelor trebuințe, își alienesă libertatea și risică averea și chiar existența ei. Or ce măsură legislativă care îngreunedă vieța materială, aduce vătămare vieței morale a națiunii; fiind că îndeplinirea trebuințelor neapărate ale vieței sunt ună obstacol culturei intelectuale și morale; de aceea găsesce cineva toad'auna mai multă putere la națiunile și în clasele avute decât la cele serace. Acésta nu va să dică însă că averea și mai ales bogăția, când este prea inegal repartită, nu tinde a desvolta unele viciuri speciale; nici este cu putință să admitem într'un mod general că virtutea este apanagiul miseriei și viciul tristul și nedespărțitul tovarăș al averii.

Trebuințele omenesci nu sunt uă cătime fixă, imutabilă; nu sunt staționare, ci sunt progresive prin chiar natura lor; hrana poporului în țările înaintate nu mai este ceea ce era uă dinióră, locuința de erî nu mai convine astăzi. Bogăția unui popor se măsóră după mărimea trebuințelor ce și satisface. Adevăratul merit al omului de stat, al economistului și al financiarului este de a sci să satisfacă trebuințele naționale una după alta în ordinul cel mai priincios și cel mai folositor dezvoltării politice și economice a națiunei. Împlinirea lor nu trebuie să fie nici rezultatul impunerilor din afară nici al prejudețelor și impaciențelor din întru.

Dacă în timpul din urmă grație împrejurărilor, în politică am mers cu pași repezi, n'am putut însă pași tot cu aceeași iutelă și pe calea dezvoltării materiale, pentru că situațiunea economică a unei țeri nu depinde totd'anna de cea politică. Ómenii noștri care au ramas mai mult timp la putere nu au sciut să ție séma de diferența ce există între mersul acestor duoé elemente și au dat cheltuelilor tesaurului uă întindere care trebuia să ne ducă fatalmente la starea deplorabilă la care am ajuns. Am trecut în mai puțin de patru-spre-dece ani de la un buget de 33 milliöne, succesiv la 55, la 75 și astăzi am ajuns la 100 de milliöne, dic uă sută fiind că pe lângă suma de 87 de milliöne care figurédă la cheltueli în cel din urmă buget votat de adunare, avem să mai trecem la anul viitor și serviciul noii datorii flotante de 31 de milliöne, plus garanția liniei de la

Pitești plus etc.; astfel că chiar de am admite că omenii noștri de la guvern, în zelul lor civilisator, s'ar opri aci, tot cifra cheltuelilor la 1875 sau 1876, cel mai târziu, are să ajungă la 100 de milioane. Este dar un fapt că cheltuelile Statului s'au întreit în timp de cincisprezece ani, uă repeđiciune în creșterea cheltuelilor care nu s'a văđut până acum în nici uă parte de lume; nici chiar în Italia unde s'a dobândit independența și unitatea dintr'ună margine la cealaltă a peninsulei, versându-se aurul și sângele gărlă; nu s'a văđut nici în Rusia un Imperiu care s'a luptat voinicesc două ani și jumătate cu trei din puterile cele mai mari ale lumii, nici în Austria care de la 1848 până la 1866 a fost în luptă continuă și în fermentațiune internă, și a susținut două resbóe nenorocite în 1859 și 1866; nu s'a văđut nici în Franca care a avut, în intervalul de șaisprezece ani, resbelul Crimeei, resbelul cu Austria în Italia, expedițiunea onerósă a Mexicului și care a suferit sórta nenorocită a învinșilor apăsând în balanță mai greú decât spada lui Brenus.

Noi am trecut orbesce cu cheltuelile preste tóte marginile, și când ne-am întâlnit cu deficite, nu ne am sfiit de a alimenta tesaurul cu imprumuturi cu grele dobîndi și cu bani proveniți din vëndarea de bunuri ale Statului, întocmai precum facú rásipitorii; fără de a trage folóse potrivite cu acele cheltueli.

Daca gradul de civilisațiune al unui stat s'ar putea mesura prin raportul ce există între venitul anual al tesaurului și datoria publică, noi am fi în fruntea

țerilor celor mai înaintate, căci ne găsim într'ună linie cu statele cele mai înecate în datorii; întrecem cu mult pe Rusia, suntem într'un rang cu Belgia și cu Bavaria : două state care au avut norocirea și ferocirea de a se să se împrumute ca să se îmbogățiască.

Anuitățile datoriei statului Român se pot resuma ast-fel :

1. Pentru plata datorii Stern contractată la 1864, ratele platnice la 1 Martie și 1 Sept.	2,220,000
2. Pentru împrumutul Oppenheim, contractat la 1866 ratele platnice la 1 Genar și 1 Iul.	3,125,000
3. Anuitățile podurilor de feră contractate la 1864.	1,444,000
4. Calea ferrată București-Giurgiu contractată la 1865.	2,010,000
5. Calea ferrată Suceva-Roman contractată la 1868.	3,500,000
6. Calea ferrată Roman-Pitești	13,122,000
7. Renta cuvenită spitalului Kișinow.	185
8. Renta cuvenită spitalului Nijna.	185
9. Ratele construcțiunei căii ferate Iași-Pruth 1872.	452,425
10. Anuitatea obligațiunilor domeniale 1872.	8,000,000
11. Procentele datorii flotante 1873.	1,000,000
12. Procentele la depozitele casei de depuneri 1872.	750,075
13. Pensii, recompense și indemnități.	2,220,253
14. Plata productelor date oștirilor streine	150,000
15. Plata obligațiunelor judecătorești depozite.	20,000
16. Datoria emanațiilor	37,000
17. Tributul către Pörtă	928,000
18. Datoria către institutul Elisabethan	370
De reportat	<u>38,979,493</u>

	Report . .	<u>38,979,493</u>
10.	Embaticul la biserica Stejaru din Bucurescî	370
20.	Subvențiunea către casa St. Spiridon din Iași.	7,777
21.	Renta cuvenită municipalității din Ismail.	2,177
22.	Renta cuvenită D-ei Marii Christescu . . .	253
23.	Sentințele judecătorescî	<u>667,000</u>
		<u>39,557,070</u>

Daca vom voi să ne servim de tabela cursului Londri din 31 Octombrie 1868, calculat pe renta de 5 0/0, ca să aprețiem uă datorie al cărei serviciu anual cere în budget suma 39,557,070 franci pe an, găsim că ea ar fi de 316,456,460 de franci. De vomă calcula-o însă după cursul de astăzi al bonurilor domeniiale, acea datorie represintă un efectiv de 450 de milioane de franci, al cărei serviciu absorbă 60 0/0 din producțiunea anuală a totalității contribuțiilor și care, în anul 1876 va absorbi 75 0/0 dintr'acele contribuțiuni pe tot anul; căci va presenta uă valóre efectivă de 600 de milioane de franci.

Numele Statelor	CAPITALUL NECESAR pentru dobândirea unei rente de 5	Contribuțiunea anuală pentru serviciul datoriei, calculată pe cap de locuitor.
Anglia	157	22 fr.
Austria	52	13,07
Bavaria	"	6,91
Belgia	111 $\frac{1}{3}$	7,08
Danemarca.	150 $\frac{2}{3}$	13
Francia	117	30
Holanda.	112	17,19
Hungaria	"	7,30
Italia.	53 $\frac{1}{2}$	17,64
Prusia	103 $\frac{1}{4}$	2,57
Portugalia.	63	7,81
România	40	8,79
Rusia.	89	4,50
Spania	61 $\frac{2}{3}$	7,30
Switzera.	"	1,20
Statele-Unite.	78	"
Suedia	"	1,58
Turcia	41 $\frac{1}{2}$	"

Calculând datoria noastră astfel precum are să fie peste un an sau două cel mult, avem trista consolățiune a figura în întelele ranguri în tabela datoriei deosebitelor state în raport cu bugetele lor respective; ea este represintată prin raportul 6,89 sau cel puțin 5,17 de nu vom adopta de cât cifra datoriei de astăzi adică 450 de milioane.

Numirea Statelor	Valórea nominală a datoriei Statului	Bugetul	Raportul de datorii Statului către budget.
	<i>Millióne franci</i>		
Anglia	19,884	1,808	11
Austria	6,743	1,069	6,31
Bavaria	843	183	4,6
Belgia	708	178	4,92
Danemarca	376	65	5,78
Francia	20,000	3,147	6,36
Grecia	218	31	7
Holanda	2,014	223	9
Italia	5,500	998	5,5
Norvegia	40	28	1,42
Portugalia	1,094	124	8,9
Prusia	1,597	648	2,46
România	450s.600	87	5,17s.6,89
Rusia	8,000	1,830	4,36
Saxonia	360	50	7,2
Ispania	5,200	493	10,5
Statele-Unite	12,239	2,847	4,15
Swedia	118	55	2,14
Switzera	60	49	1,22
Wurtemberg	176	43	4,1

Cei mai mulți miniștri de finanțe care s'au succedat în timp de cincisprezece ani, s'au aplicat, precum am spus-o, a așeza cifrele bugetului astfel ca nu cumva să pótă cunoște cineva starea adevărată a tezaurului; cred că meșteșugul financiar consta în gruparea cifrelor. La prezentarea bugetului, în loc de a evalua precum se cuvine în orice bună administra-

țiune, veniturile ceva mai jos de cât probabilitățile încasărilor, și a trece cheltuelile în totă mărimea lor, s'a făcut contrariul; s'a trecut cifrele venitului umflațe și când nici așa n'a putut combina uă echilibrare măcar aparentă, umpleau golul deficitului prin cifre de remășițe imaginării; astfel în cursul anului cheltuelile votate în buget efectându-se în totă întregimea lor împenată cu toate suplementariile și straordinariile ce comportaū și ce nu comportaū, iar încasărilor ne-ajungând mai nici uă dată cifra din buget, bilanțul anului lăsa un gol și crea uă datorie flotantă care după ce s'a plătit la 1864 cu împrumutul Stern printr'uă anuitate de 2,120,000 franci, a reapărut la 1866 în cifra de șapte-șeci de milioane de lei-vechi și a necesitat împrumutul Oppenheim de 18 $\frac{1}{2}$ milioane franci cu uă anuitate de 3,125,000 franci pe an; după patru ani, la 1871, s'a ivit de uă dată de patru ori mai mare sub cifra de 75 de milioane de franci și s'a soldat prin emiteria de obligațiuni domaniale a căror serviciu anual absorbte 8 milioane franci înscrși pe tot anul în buget, afară de 12 $\frac{1}{2}$ milioane franci încasați din vânđarea bunurilor statului parte capital și parte dobânda de 6 0/0; și pe când se cânta prin trimbițele guvernului că datoria flotantă a murit pentru totđ'anna, de uă dată, fără veste ministrul financelor ne spune ca un nuoă Prometheu are să'î dee uă nuoă suflare, este autorisat a emite bonuri de tesaur 10 milioane de franci, hârtia se preumblă pe piață, și la iernă

vor mai fi și alte 21 de milioane, dacă nu cumva nu s'or vinde încă ceva moșii d'ale Statului.

Suma de 39 de milioane sorbită pe tot anul de datoria publică lasă d'abia 40 de milioane pentru întîmpinarea deosebitelor serviciilor ale statului.

Ferice de acei care știu să se împrumute! este un adagiu economic, dar și vai de acei care cheltuesc fără folos bani împrumutați!...

VII.

Un sentiment natural și laudabil ne îmboldia, din
ânteia și când am regăsit firul vieții noastre politice,
să cerem cu stăruință îmbunătățirea și sporirea pu-
terei armate. Duoă secole de umilire și temerile ce ne
inspiră tendințele cotropitoare ale puternicilor noștri
vecini, ne impunea obligațiunea d'a fi cât mai curând
în stare de a putea să ne apărăm căminurile în con-
tra streinului. Am neglijat dezvoltarea celor lalte ra-
muri ale vieții naționale și am dat armatei; i-am dat
cât am putut, i-am dat mai mult de cât am putut,
în cincisprezece ani i-am dat peste 200 milioane de
franci și este timpul să ne întrebăm serios dacă ceea
ce am dobândit corespunde cu trebuințele țării și cu
sacrificiile ce s'aun impus contribuabililor.

Nu sunt un entusiast al sistemului militar impus
fatalmente Europei căci, nu cred să fie el adevăratul
mijloc de întărire națională; din contra îl cred opus
progresului și civilizațiunei. Acei ce îl pronasă sunt
adoratorii principiului autoritar, care nu caută în
miile de oameni ținuți în casarme pe bere și pe mân-
care decât numai nisce susțitori ai regimului ce le

convine; pun pe națiune să plătească pe acei care o silesc la cheltueli. Statele militare au fost tot-d'auna despotice, dictatura și miseria a fost tovarășe nedespărțite ale resbóelor. Casarma este espresiunea spoirii impositelor, fără de a da nici măcar ordinea materială. Libertatea, ordinea morală și prosperitatea materială n'au putut esista decât in timp de pace.

De un secol și jumătate mai ales, s'a mărit tendința ruinătoare care a coprins pe toți suveranii de a căuta a se întrece unii pe alții, considerând puterea și g'oria lor după numărul ómenilor îmbrăcați in uniforme, care mai de care, și armați cu puscă și cu tunuri. Prusia a adoptat un regim, care i-a permis să devie, de uă cam dată, întâia putere militară in Europa; a umilit in mai puțin de cinci ani duoë din cele mai mari împărății din lume. Tot prusianul este un soldat esersat și disciplinat; îndată ajuns in etatea de duoë-deci și unu de ani el este in cadrele armatei și nu se scóte dintr'acele registre decât mort sau cădătură; și sistemul tot n'a ajuns încă la apogeul său; căci copiii, femeile și bătrânii, de și sunt scutiți până acum de serviciul militar, dar nimic nu ne spune că perfecționările ce priimesc pe tótă dioa pușca cu ac, ranița și inlesnirile transportului, nu' vor da mijlóce de a induoi și împătri cadrele landwerelor și landsturmelor; nu e de mirare să trăim să vedem contingente de copii, și reserve de femei și de septuagenari; câte suflete, atâția soldați!

Omul Principelui Bismark și al Mareșalului Moltke nu este decât uă țintă pentru carabină, și națiunea

un poligon de tras cu tunul. Tinărul, destinat de Dumneđeu să devie un Găethe un Kant, un Humbold sėu un Kaulbach, și a face gloria secolului sėu, este trimis ca automat dinaintea mitraileoselor. Oră-ce s'ar đice și oră căt s'ar cānta laurii cāscigați de armele Germane, sistemul adoptat nu este mai puțin vātămător civilisațiunei. Nu numai cā nu este uā garanție pentru națiune dar este un pericol în permanență. Este destul ca un suveran să fie prea susceptibil, fatalist sėu presumțios, ca un ministru să fie imprudent sėu complezent pentru ca să tragă asupra țerii seles cele mai mari nenorociri!... Noi Romāni am avut durerea să vedem uā catastrofă din cele mai grozave din cāte a înregistrat istoria de cānd e lumea.

Budgetele armatelor aū ajuns astăđi a sorbi cea mai mare parte a financelor țerrilor. Acēsta este uā stare care nu pōte dura și peste puțin multe guverne se vor afla, vrēnd nevrēnd în alternativa sėu de a reduce armatele și a slābi, în fața cu alte state organizațiunea apėrării națiionale, sėu a obliga poporul să trăiască cu arma în mână gata la harță, ca în timpul nāvālirilor.

S'ar putea pune întrebarea daca Prusia de cānd a devenit antēea putere militară din lume este mai influentă de cāt era; daca astăđi se află într'uā stare politică mai prosperă și mai independentă de cāt eră, cānd nu conta decāt între puterile de al doilea ordin. Modestă și prudentă, era considerată, respectată, consultată, ascultată și mai ales iubită; avea glas preponderant în tōte concertele Europeane, și de multe

ori ea dicta soluțiunea complicațiunilor politice; Prusia, formidabile și arogantă de astăzi, poate fi până la un punct temută dar este condamnată a deveni satelitul Rusiei; și-a creat inimicii implacabile care a pus-o la discrețiunea Czarului și o obligă a'i face la timp toate concesiunile.

Or cum ar fi, și or ce s'ar putea dice, sistemul armărilor esesive uă dată admis de totă Europa, bun său rău, noi nu putem face altfel decât a'l adopta, a ni'l impune; însă numai ca mijloc de apărare națională și căutând a'l face cât s'ar putea mai puțin dispendios, mai puțin ruinător.

Sunt la noi ómeni care credú ca dinadinsul că înscriind în registrele militare pe toți Români de la etatea de două-deci și unul de ani în sus și numind oficiali de toate gradele pe ocóle, pe județe și pe circumscripțiunii, au introdus sau introducú sistemul acela care a dat Prusiei preponderența militară de care se bucură; uită că ceea ce face superioritatea lui nu este omul și pușca, ci principiile pe care este întemeiat. Escelența mecanismului este, că tot Prusianul trecut de etatea de două-deci și patru de ani, fie el în armata activă, în reserve, landwer sau landsturm, este un vechiú soldat care a trăit trei sau patru ani, cel puțin, viața de regiment și de casarmă, care a priimit uă educațiune și uă instrucțiune militară completă. Totă clasa tinerilor de două-deci și unul de ani este luată ca contingent în armata activă, ceea ce la noi nu se face nici se poate face; căci din 20 sau 25 de mií de tineri, care forméză clasa fie-cărui

an, d'abia putem lua 4 sau 5 mi; ceilalți nu primescū nici uă educațiune militară, afară numai de nu vom voi să dăm acest nume unor mișcări de mărșă-luire și vexațiunilor de tot felul ce suferū de la instructorii lor.

În Prusia, precum am mai spus'o, nu este om de două-deci și patru de ani care să nu fi trăit viața de casarmă și de lagăr, din care nu ese de cât ca să trecă în reserve, unde găsesce pe superiorii lui firești de care nu se mai desparte și care nu'l lasă să uite viața și disciplina militară și acēsta fără de a'i jieni interesele și fără de a vătăma produțiunea țerii.

Astăzi armata noastră nu trece de 12 mi de ómeni comptând și corpurile acelea care în nici uă parte din lume nu sunt considerate ca putend să intre în rândurii de resbel precum sunt pompierii, gendarmii călări și pe jos, scóle militare, companiile sanitare etc.

Tabéia următoare conține specificarea trupelor noastre, cu numărul ómenilor care compune fie-care armă. În cele patru colóne d'ânteiū, partea Lit. A, am însemnat cifrele astfel precum figuréză în registrele ministerului de resbel, efectivul nominal cum am dice; în celelalte patru colóne, partea Lit. B, am însemnat efectivul real, adevăratul număr ce există în ființă.

TABELĂ

De numărul trupelor Române și armele la care aparțin

DESEMNAȚIUNEA armelor	No. OFICIAL				No. REAL				
	Lit. A.				Lit. B.				
	Oficieri	Civili și ast- militari	Grade inferioare	Numărul ómenilor	Oficieri	Civili și ast- militari	Grade inferioare	Numărul ómenilor	
Administrațiunea	—	51	—	51	—	51	—	51	
Statele majore	48	75	—	123	48	75	—	123	
Scolii	15	33	240	288	15	33	240	288	
Gendarmii {	5 Scadróne	15	—	685	700	15	—	600	615
	2 Companii	6	—	200	206	6	—	200	206
Infanteria {	8 Regimente	320	56	8,680	9,056	320	56	5,000	5,376
	4 Batal. vânători	84	16	2,096	2,196	84	16	1,200	1,300
	1 Comp. discip.	3	—	21	24	3	—	21	24
Cavalerie {	2 Regimente	56	20	1,170	1,246	56	20	700	776
	2 Regimente	64	16	1,502	1,582	64	16	1,200	1,280
Artilerie {	1 Comp. ponton.	4	—	108	112	4	—	80	84
	1 Comp. uvrieri de artilerie	4	—	300	304	4	—	2	6
Geniul 1 batalion	21	4	534	559	21	4	400	425	
Oficieri de administrație.	—	84	—	84	—	84	—	84	
1 Companie de uvrieri . .	4	—	344	348	4	—	300	304	
1 Companie sanitară . . .	4	—	326	330	4	—	326	330	
1 Scadron de tren	3	2	153	158	3	2	100	105	
Serviciul Spitalelor . . .	—	83	—	83	—	83	—	83	
Flotila	14	16	200	250	14	16	200	230	
Pompieri {	1 bat. în Bucur.	17	5	634	656	17	5	600	622
	2 Comp. în Iași.	6	1	237	244	6	1	200	207
				18,600				12,519	

În tabela acésta vedem că armata Română, comp-tând administrațiune, scolii, gendarmii, uvrierii, spitale și pompieri numără 18,600 de ómeni, iar în realitate numărul lor nu trece de 12,000 cu pompieri cu gendarmii cu tot.

Trecând acum la materialul ce posedăm și la valoarea lui, putem dice că el este foarte puțin însemnat; uă bătălie perdată, cât de mică, ne-ar pune la discrețiunea inamicului. Iată după notele ce ne-am putut procura, din ce se compune acel material și valorile lui corespundătoare.

48 Tunuri Krupp de oțel la 2 Regimente de artilerie câte 598 taleri unul	Franci	103,665	
4 Tunuri Krupp de oțel la vaporul Stefan cel Mare câte 578 taleri unul		8,670	
48 Tunuri Prusiane de bronz câte 533 taleri.		95,940	
36 Tunuri Francese de bronz de 4	} de câmp.	120,000	
12 Tunuri Francese de bronz de 12			
24 Tunuri Francese de 4	} de munte	100,000	
24 Tunuri Belgiane de 4			
25,000 Puscă Peabody câte 100 franci una .		2,500,000	
20,000 Puscă Prusiane cu ac câte 90 fr. una .		1,800,000	
1,969 cai	} 373 La 1-iul Regiment de roșiori 358 La 2-lea Regiment de roșiori 342 La 1-iul Regiment de artilerie 447 La 2-lea Regiment de artilerie 312 La 5 Scadrone de gendarmă 170 La tren	800,000	
		5,528,275	

Mai avem atelierul din délul Spirei, fabrica de praș de pușcă de la Tirșori, stabilimentul de pirotehnie din București și fonderia de la Tirgovisce în care se ruginesc uă mulțime de mașine fără de a se fi învârtit măcar uă dată în timp de opt ani de când mănâncă cheltueli de întreținere, dobândă la banii datorii și astăzi lui Godillot, cel puțin două sau trei

sute de miľ de franci pe an, de vom ține compt și de usura capitalului. Criticĩ aspre s'aũ audĩt și asupra atelierelor din Bucuresci în care reparațiunile armelor și fabricarea proiectilelor costă pe stat prețuri neaudite; dar cel puțin acolo tot se vede eșind câte uă dată fum pe coș și tot se mai aude bătae de ciocane.

De cercetăm viața materială a soldatului român, găsim că ea nu se pôte compara cu a nici unui soldat din lumea civilisată. În casarme bietul om nu găsesce nici aerul necesariũ respirațiunii, nici așternutul trebuincios odihnei; în nici uă parte de lume proporțiunea bolnavilor și mortalitatea nu sunt mai mari de cât în armata noastră. De vei intra iarna într'uă casarmă o să'ți simți inima strinsă de durere și de rușine; câte duoë-șeci și trei-șeci de inși într'uă odaie, dormũ într'un pat pe scânduri, fără mindir, fără saltea și fără despărțiri unul de altul; respiră un aer infect și vițiat; la trebuințe esũ nóptea nădușiți și desbrăcați din duhórea în care dormũ și se duc pe gerũ de foc la distanțe de uă sută și duoë de metri. La Văcăresci și la Mărgineni vinovații sunt mai bine ținuți de cât soldatul Român, de aceea il veđi ofilit și trist; el nu'și redobândesce culórea și vioiciunea lui naturale de cât véra sub cort în lagăr; atunci resuflă, atunci mai lasă câte-va locuri góle în Spital.

Armata noastră astfel precum se află astăzi, atât în privința numărului cât și a moralului soldatului și a materialului, nu este uă putere care să pótă inspira îngrijiri celor ce ar voi să ne atace, și cu tóte

acestea de cât-va timp se imprăscie în public vorbe late care de nu ar fi uă manoperă cunoscută de mult, ar fi cel puțin uă mare imprudență. Dar lumea scie că guvernul nostru crede că se pôte rădica din de-considerațiunea în care se vede cădūt, atribuindu-și proiecte mărețe; pôte vrea să mai capete vre uă concesiune.

Ca să ne putem face uă idee dacă starea armatei nôstre corespunde cu cheltuelile ce s'aũ făcut voiũ aminti mai ânteiũ că observarea succesiunii evenimentelor dovedesce că intervalul mediũ la care uă națiune a avut nevoie a pune oștirea sa în luptă pentru apărarea țerii ș'a onorului național a fost de două-deci de anĩ; de aceea economistii calcã costul unui om în răsboiũ prin cheltuelile absorbite de întreținerea unui soldat cu tôte trebuinciósele și cu tot materialul pe timp de două-deci de anĩ. Astfel de exemplu : Anglia care întreține uă armată de mare și de uscat de 497,000 de ómeni și cheltuesce cu dânsa 7,336 de milióne în 20 de anĩ, preciesce costul unui om la bătălie la 14,760 fr. Pe Rusia un om dus la foc o ține 9,539 franci; pe Francia 6,933; pe Prusia 5,533, pe Bavaria 3,862 și pe Swedia 1,147 franci. Noi Români de vom calcula pe acéstã basã și de vom ține în sémã că bugetul mediũ al ministerului de resbel este de 15 milióne pe an sau 300 de milióne în două-deci de anĩ și de vom admite cifrele nominale ale ministerului de resbel, un soldat dus la răsboiũ ne-ar costa 16,123 de franci; iar de vom calcula pe cifrele cele adevărate ale efectivului, atunci costul sol-

datului se sue la 23,963 de franci, aproape de două ori cât costă soldatul voluntar, cel mai bine plătit, cel mai bine hrănit, cel mai bine căutat și cel mai bine echipat și mai luxos îmbrăcat din lume care este soldatul Engles; mai mult de două ori și jumătate decât costă soldatul Rus, întreit cât soldatul Frances, de patru ori cât cel Prusian, de șese ori cât cel Bavares și de două-zeci de ori cât cel Swedes. În tabela următoare am înscris numărul ómenilor din care se compune armata permanentă în fie-care Stat, cheltuelile întreținerii ei în timp de două-zeci de ani și costul unui om dus la resboiă.

Numele Statelor	Costul	Numărul	Costul
	armatei în timp de 20 ani	Soldaților	unui om dus în răsboiă
	Milióne franci	Ómeni	Franci
Anglia	7,336	497,000	14,761
Bavaria	602	157,000	3,834
Francia	8,320	1,200,000	6,933
Prusia	340	909,000	5,533
Rómânia	300	13,000	23,000
Rusia	9,300	977,000	9,539
Swedia	268	210,000	1,447
Switzera.	180	202,000	640

În toți anii am dat armatei o parte din ce în ce mai mare din bugetul țării, întrecând cu mult porțiunile Statelor celor mai mari și mai resboinice, celor mai agresive și mai ambițioase. În tabela următoare, am însemnat raportul ce există între bugete

și părțile aferinte la întreținerea armatelor respective. Acolo putem vedea că ocupăm unul din cele d'antăiu ranguri.

Numele Statelor	Partea din budget absor- bită de armată	Numele Statelor	Partea din budget absor- bită de armată
Anglia	16,91 %	Prusia	23,82 %
Austria	18,23 %	România	20,23 %
Bavaria	16,45 %	Rusia	27,74 %
Belgia	21,39 %	Spania	15,47 %
Danemarca	14,42 %	Swedia	21,35 %
Francia	20,91 %	Switzera	13,99 %
Italia	15,25 %	Ungaria	21,12 %
Nordvegia	20,23 %	Wurtemberg	22,29 %
Portugalia	15,68 %		

Statele cele mici nu trebuie să fie nici fanfarone nici nesocotite, defectele care se trecu celor mari și puternici nu se iartă celor slabi și mici, modestia și prudența le prinde mai bine, le conservă, le întăresce și le asigură viitorul; organizarea lor armată nu trebuie să aibă alt scop de cât a face pe puternici și pe ambițioși a sci că daca vre uă dată ar cădea în ispită, ar găsi uă rezistență inverșunată; a trece peste acéstă margine ar fi a juca rolul de Donquichote sau acela de păcălit.

În loc de a ținti ochii mălmuțând când pe ruși când pe francesi, precum am făcut'o, când pe prusiani precum facem astăzi, nu ar fi mai rațional, nu ar fi mai logic să studiem puțin conformațiunea geografică

a țării, mijlocele ei de apărare și tradițiile ei naționale ca să găsim un sistem apropiat trebuințelor și aspirațiilor Românilor și Românismlui? Corpuri de Mehedințeni, de Gorjani, de Vrânceni exersate la apărare; cunoscând văile și vălcelile, potecile și colnicele, délurile și munții ar putea oferi străinului uă împotrivire mult mai eficace de cât aceea ce i-ar putea opune regimentele instruite și esersate cu multă muncă și cheltuélă în lagăre și în casărmă. În rasă câmpie, când am fi chemați la uă acțiune, am găsi totd'auna pe inimic mai bine esersat, mai echipat, dispunând de puteri îndoite și împătrite, daca nu îndecite decât acele ce i-am putea opune. Armata nóstră ast-fel cum este croită nu pôte servi de cât ca corp auxiliar pe lângă uă armată mare; și acésta ar fi uă politică nenorocită care ar servi ambițiunea aliatului, dar care ar fi fatală României.

Prin organisarea de corpuri locale pe județe sau pe plaiuri întinse; ca uă rețea asupra țării întregi pusă sub ofițeri capabili de a concepe și a executa combinațiuni strategice după pozițiunea locurilor ce ar ocupa, și prin reducerea armatei permanente sau active cum se dice, numai la corpurile speciale, am putea ajunge la uă armare generală. Strășnicia în cheltueli, simplitatea în îmbrăcăminte, stîrpirea abusurilor în furnituri ne-ar face să devenim în puțin timp ceea ce sunt Helvețianii, ceea ce par că voesc să devie vecinii noștri Sêrbi în privința puterei de apărare națională. Pandurii lui Vladimirescu și lui Solomon, de și nu cunosceau manoperile sapiente ale generalilor

noștri de astăzi, fără de a fi esersați în taberi ca cele de la Floresci și de la Furcenii, nici în campania ca cea de la Tirgovisce au bătut și au respins pe inamic la Calafat, la Băilești și la Cires. Plășii și Pandurii noștri au făcut ceea ce nu putuse să facă nici trupele heroicului Cutusof, nici combinațiunile învățatului și ingeniosului Geismar.

Înarmarea țării la noi nu a fost până acum bine studiată, am căutat să avem un corp copiind când pe ruși, când pe francesi, când pe nemți; dar să ne închipuim pentru un moment că am fi isbutit să avem 50 sau 60 de mii de soldați cu tot atiraliul trebuincios, tunuri, artificieri, geniū, stat major, tren, ambulante, administrațiune, toate în pîr, demni de a satisface pe cel mai minuțios general, organizați și exersați aidoma ca cel mai bun corp de Prusieni; ar fi oare acésta uă garanție suficientă pentru apărarea țării? Puterea noastră de apărare n'ar fi mult mai seriósă dacă s'ar compune de corpuri separate putînd să cadă asupra inamicului din toate părțile și neconținut, ziua și noptea, fără de a putea fi urmărite în retranșamentele ce le-ar oferi cunoștința văilor și munților noștri, împrăsciindu-se și reformînduse neîncetat, fără a sci inamicul unde să'i găsească. Armata maghiară bătuse sutele de mii de oștiri austriace, Viena ajunsese de mult la discrețiunea generalului Gheorghey, iar micile corpuri de Români conduse de Iancu, de Assenthie și de Butian n'au cedat nici uă palmă de loc generalilor celor mai vitezi ai Ungariei și ai Poloniei. „Cette „poignée d'hommes me donne plus de mal que toute

„l'armée autrichienne“ (*) dicea generalul Bem lui Bălcescu vorbind de Româniî din Torda, din Abrud și din Slatna.

Switzera, cu uă populațiune de 2,500,000 de locuitori, are totd'auna gata 200,000 de fețiori bine armați și bine exersați gata a se arunca asupra orî cui ar încerca să trecă granița, determinați să nu lase să se întorcă în patria sa piciorul streinului care ar călca ca inimic pământul Helvețian; veciniî lor o sciû acêsta și nu le trece nici măcar prin gând să încerce. Acești 200,000 de apărători gata în tot momentul, costă pe statul federal, 6,500,000 franci pe an sau 130 de milioane în două-deci de ani, adică 640 de franci omul în răsboi. Veciniî și Europa întregă au stimă și respect pentru acest mic Stat și nu se gândescă nici a'l ataca, nici a'l cuceri. Este adeverat însă că nu poți vedea pe stradele Bernei, ale Genevei sau ale Friburgului generali numai fir și pinteni, alergând cu slapă cu pene în cap, îngânând frase belicoase din libretele lui Offenbach și uitându-se în oglindă ca să vedă cap de căpitan viteaz. Acolo chiar impiegații lui Pantelimonescu sunt mai modești, au uă ținută mai cuviinciosă și mai austeră, inspiră mai puțină mirare, dar mai mult respect.

(*) Acêsta mână de omeni îmi dă mai multă muncă de cât tótă armata austriacă.

VIII.

Sunt autori care au susținut că starea de civilizație a unui popor se poate măsura prin cantitatea de sulfur (puciosă) ce întrebuințează. Este adevărat că nu este fabricație în care acidul sulfuric (vitriolul) să nu intre ca ingredient sau ca reactiv; dar descoperirile în științe, în arte și în meșteșuguri mergu așa de repede, încât agenții chimicii și mecanicii se schimbă și se pot schimba dintr'ună și până'ntr'alta; fierul și cărbunele care pot da astăzi unele idei, putem dice, exactă despre producția unei țări, mâine n'ar mai putea servi ca termen de comparație când s'ar găsi mijlocul de a se întrebuința altă putere motrice decât aburul. Cea însă ce a fost și va fi totdeauna un mijloc sigur de a măsura într'un mod necontestat starea morală și intelectuală a unei națiuni, a fost și va fi instrucția publică și literatura. Cu cât tezaurul adevărilor morale, politice și științifice va fi mai bogat, cu cât cunoștințele în arte și meșteșuguri vor fi mai întinse, cu cât vor fi mai mulți la număr acei care pot să le înțeleagă și să le aplice, și cu cât simțul binelui și al frumosului va fi mai dezvoltat, cu atât acel popor va fi mai înaintat în civilizație.

Cheltuelile cele mari ce am făcut cu armata și luxul în burocrație, nu numai că ne au permis să dăm instrucțiunii publice ceea ce i se cuvenia, dar ne-a făcut să nu'i lăsăm nici ceea ce era al ei bună și dreptă proprietate. I-am luat cea mai mare parte din veniturile moșiilor și pădurilor consacrate de moși strămoși noștri și le-am dat gendarmilor, vameșilor și lingușitorilor.

Din 22 de milioane franci, (socotind pe lângă cele 20,224,819 fr. arendile anuale și venitul acelor vândute în sumă de 70 de milioane de lei vechi), numai 8,182,942 franci se întrebuințază oarecum la destinațiunea donatarilor, la școală și la biserică; iar cele lalte 14 milioane servă a plăti anuitățile barbelor de lână, căciuililor de pěr de urs lipit, a îmbogăți pe cei care ne-au tratat de înșălători și necinstiți înaintea Europei, după ce ne-au luat banii din ladă, a plăti artiști electorali ș'a încuraja spionii și panegiristii din întru și din afară.

Cheltuelile ce facem cu armata, nu reprezintă puterea noastră de apărare, sumele însă ce întrebuințăm pe tot anul pentru cler și pentru instrucțiunea publică comparate cu ale celor lalte națiuni ne esplică foarte bine inferioritatea în care ne aflăm în privința morală și intelectuală.

Suma care figurează în budgetul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice este la noi de 8,182,942 fr. și se împarte în modul următor :

3,818,592 franci. Pentru clerul înalt și administrațiune.
4,354,349 „ Pentru instrucțiunea publică.

Acastă sumă din urmă este distribuită astfel :

444,158 fr.	Pentru	Universităţii
376,049 "	"	Invătătura specială
762,506 "	"	Gymnasiî
207,180 "	"	Scólele secundare de fete
430,256 "	"	Seminariî
1,328,200 "	"	Învătământul primar urban
816,000 "	"	Învătământul primar rural.

Pentru învăţământul populaţiunei rurale, care este de aprópe patru ori mai numerosă decât tóte cele lalte clase împreună, se dă numai 816,000 fr. la care de vom adăoga şi contribuţiunea scolastică a comunelor rurale 1,500,000 fr., ajuugem la cifra de 2,316,000 fr. pe an pentru învăţământul primar a 700,000 de familiî de plngari său câte 3 fr. 32 de familie său 66 de bani de om. De vom adăoga şi aceî 1,328,200 fr. acordaţi scólelor primare urbane, suma totală întrebuintată pentru învăţătura primară urbană şi rurală a patru milióne şi jumătate de Români, este 3,644,200 franci.

Să comparăm acum această sumă cu cea destinată aceluiaşi obiect într'alte ţeri :

În Statele Unite ale Americel serviciul învăţăturai publice este de 105 milióne franci pe an, la care sumă se adaogă şi venitul a 20 de milióne de hectare; peste tot 225 de milióne de franci, sumă de 65 de ori cât a noastră, şi ţiind séma de numerul populaţiunei, care este de 38 de milióne său de opt ori cât a noastră, vedem că acolo se dă de nuoe ori cât la noi : 6 franci de sufiet, iar numerul copiilor

care urmăză acele scoli fiind de 4,500,000 suflete vine câte 50 de franci de copil.

În Prusia unde organizațiunea instrucțiunii poporului datéză încă din secolul XVI, din timpul Margravului Albert de Brandenburg, statistica din 1867, pe când populațiunea regatului afară de anexe era de 19,675,990 de suflete, sumele destinate învățătorei primare, era de 30 de milioane de franci pentru plata a

	30,805	Institutori primari	}	la 25,056 scoli primare.
	2,815	Institutrice		
și	2,537	Învătători auxiliari	}	la 510 sc. prim. super. și 68 sc. nor.
	1,200	Învătători		
și	1,500	Învătătoare		

Din 30 de milioane de franci care se cheltuesc acolo cu învățământul primar, statul dă numai suma de :

2,723,159, din care { 1,393,612 fr. pentru scótele primare
1,329,547 „ pentru scól. norm. de învăț.

iar cei-lalți 27,276,841 de franci provină din contribuțiunile copiilor care urmăză acele scoli plătind ceea ce se numesce schule-geld (banu de scólă) 5 pêne la 7 centime pe septemână.

Deosebit de cele 25,634 de scoli primare de mai sus, Prusia mai are

906 scoli primare private cu 1,700 învățatori
600 pensionate pentru băeți și fete
445 scoli de Dumineca
și 457 săli de asil.

Numerul copiilor care urmăză aceste deosebite scoli este de 3,070,299, și anume :

32,772 la 457 de scoli de asil
29,123 la 445 scoli de duminecă

8,421	la 205	pensionate de băieți	
27,593	la 396	pensionate de fete	
1,427,191	băieți	} la 25,056	scolii primare
1,398,131	fete		
25,000	băieți	} la 906	scolii primare private
27,406	fete		
43,731	băieți	la 271	scolii primare superioare
47,321	fete	la 239	scolii primare superioare
3,610	elevi	la 68	de scolii normale pentru învățători.

Costul unui copil este de 10 franci pe an pentru învățătura primară, iar contribuțiunea pentru întreținerea scolilor primare repartită pe cap de locuitor unul peste altul este abia 1,50 franci.

Pretutindenți în Germania, plata învățătorilor este foarte modestă, profesiunea de institutor primar este departe de a fi lucrativă. În Prusia un institutor primar primește :

în Berlin	413	Thalere pe an sau	1549	franci
în orașe	281	" " "	1054	"
în țară	181	" " "	679	"

Cu toate acestea foarte rar se întâmplă ca un institutor să părăsească profesiunea sa pentru a îmbrățișa altă carieră.

De ne vom raporta la cifrele oficiale, numărul copiilor care urmăză școlile primare la noi este de

82,145	din care	{	55,985	în școlile primare rurale
		{	26,160	în școlile primare urbane.

Dacă aceste cifre pe care le auzim sunând de decimii de ani la toate solemnitățile scolastice printre cuvintele „Prea înălțate Dămine, 70, 80, 90 de mii „de tineri urmăză școlile noastre primare și bine-cu-

„vinteză strălucitul, graciosul, sau gloriosul nume al „Mării Tale....“ dacă dic aceste cifre ar fi adevărate, noi am putea da glorie cerului; am avea cel puțin 150,000 de plugari Români care ar ști a scri, a citi și a socoti, care ar avea cunoștințe de religia creștină, de geographia și de istoria țării, care ar putea lua cunoștința în timp util de citațiunile și de hotăririle judecătorului de pace; dar din nenorocire, toți știm că rar comună rurală în care să se găsească mai mult de două sau trei locuitori care știu să-și iscălescă numele.

Cifra pecuniară afectată la noi învățătorei primare este în adevăr foarte mică și sollicitudinea guvernului din nenorocire a fost și mai mică. În tabela următoare în care am însemnat cheltuelite învățătorei primare în deosebite state ale Europei, contribuțiunea de mijloc de locuitor pentru întreținerea acestor scóle, costul anual al unui copil în scólele primare și numărul copiilor care urmeză în scóle calculat pe mia de locuitori, să pôte vedea că nici într'ua țera din Europa învățătura unui copil, în scólele primare, nu costă atât de mult ca la noi unde acéstă cheltuelă se urcă termen de mijloc la 40,77 fr. adoptând cifra oficiale a numerului copiilor; dar de vom lua cifra cea adevărată, cea în ființă, care nu pôte fi nici pe jumătate, nici a treea parte a celei ce figurază în cuvântările ministrului, un copil costă peste 100 fr. pe an. În Prusia acest cost nu este mai mare de 9,33 fr. și știm că acolo copiii învétă. După statistica noastră oficială numărul copiilor care urmeză scolile primare este de 17 la mia de locuitori, dar

în realitate nu trece de 7 sau 8. Dovada este că numărul tinerilor care esă din scótele primare sciind să scrie și să citescă este atât de mic în comparațiune cu trebuințele și cu cererile serviciilor, în cât toți părăsescă plugăria, și dacă vre unul rămăne în sat, se face notar, logofet, secretar de primărie, adică administrator al comunei, pozițiune în care găsesce uă esistență lesne și bănosă; abusând de ignoranța administrațiilor îi împiléză, îi năpăstuesce și îi apesă fără temere de respundere nici de pedepsă; destul să fie bun instrument în timp de alegeri și stăruitor până la cruđime la împlinirea dărilor; iar marea majoritate alérgă în orașe, cad pe numeroșele slujbe plătite de contribuabili în stat și în județe și mărescă numărul postulanților.

Numele Statelor	Cheltuiți pentru învăț- mentul primar.	Contribuția de mijloc de lo- cutor.	Costul unui copilă în scóla primară.	Numărul copiilor care armeză în scó- lele primare.	Subvențiunea de la Stat	Școlari primari la 1000 de locuitori.
	Mil. fr.	franci	franci	No. copiilor	franci	
Anglia . . .	47	1,60	18,80	2,536,000	8,750,000	80
Austria. . .	—	—	—	2,700,000	918,000	84
Bavaria . . .	8	1,79	13,33	600,351	950,000	130
Belgia . . .	8	1,60	14,81	545,000	2,464,000	109
Francia. . .	61,5	1,62	14,30	4,336,000	10,840,000	114
Holanda . . .	9	2,40	20,78	432,000	1,047,000	122
Italia . . .	14	0,66	14	1,257,000	784,000	60
Nordwegia . .	2	6,18	14,50	—	—	120
Prusia . . .	28	1,46	9,33	2,997,000	750,000	155
România . . .	3,5	0,80	40,77	82,145	2,134,000	17
Rusia . . .	—	—	—	794,000	12,000,000	12
Saxonia . . .	—	—	—	410,000	300,000	184
Spania . . .	15,5	0,97	14,09	1,102,000	1,100,000	70
Switzera . . .	6	2,40	20	300,000	3,000,000	—
Wurtemberg.	3,5	2,03	15,36	231,000	233,000	132

Nu pot termina aceste puține considerațiuni asupra învățătorei primare fără de a dice două cuvinte despre scólele primare numite *Half-time* (jumătate timp) foarte răspândite în Statele-Unite și pe care se grăbescú Englesii și Germanii a le introduce la ei. Șefii de ateliere sau societăți industriale; croitorii, ferarii sau timplarii de exemplu, înființază pe lângă atelierul în care lucrază și un internat de copii cu uă scólă primară, obligându-se a'î învăța, uă dată cu meseria, și carte; copiii sau ucenicii ce priimescú în stabilimentul lor lucrază la meșteșugul pe care voescú să'î învețe și la interval din două în două ore trecú câte-va minute, uă jumătate de oră cel mult, în scóla primară adequată la stabiliment. Alternarea acésta a lucrului cu învățătura a luat nume de *half-time* și este dovedită foarte folositoare corpului și spiritului. Copiii găsescú în învățătura din scólă un repaus pentru corp și în lucrarea atelierului un repaus pentru spirit; este constatat că acéstă trecere frequentă de la uă ocupațiune physică la uă ocupațiune intelectuală, și vice-versa profită copiilor, atât în privința învățătorei meseriei cât și a învățătorei din scólă, mai mult decât daca ar petrece tot timpul într'un atelier fără scólă sau într'uă scólă fără atelier. Methoda acésta începe a se introduce pretutindenî, se dau prime și incurajări acelor care înființază internate cu scoli primare în ateliere.

Trăim într'un secol în care lucrătorul nu mai póte fi un automat, făcend tótă viața lui numai uă minimă lucrare a gămăliilor de ac, nu mai póte fi un

rutiniaz perpetuind din generațiune în generațiune forma și calitatea obiectului ce produce; astăzi uvrierul se cere să fie uă machină inteligentă, i se cere aptitudinea și capacitatea de a studia, de a perfecționa și de a nescoci; i se cere uă mai mică întrebuințare a puterilor muschiulare, dar uă mai mare aplicare a mijlócelor séle intelectuale, i se cere a sci să conducă cu inteligența și dibăcie lucrarea machinelor de abur și a instrumentelor complicate și delicate întrebuințate în industrie. Astăzi, uvrierii orașelor celor mari știu să facă și să citească un desemn și un plan, știu să dea un proiect complet privitor la meseria lor, au cunoscințe de geometrie, de physica, de chimie și de mecanică. Dumineca și séra când ești de la lucru îi întâlnești prin sălile museelor, expozițiunilor și la gîmurile magaziiilor cu ochii și cu gândul pironit la un obiect, admirându-l cu craionul în mână și luând pe calpenul său însemnări de formă, desemn și substanță ca să'l imiteze și să'l perfecționeze.

Lipsa de scoli face ca la noi lucrătorii dulgheri, zidari, cavafi, croitori, să fiă astăzi cea ce erau acum uă sută de ani, dulgherul léga și astăzi căprioréla cu piróne, zidaru nu are nici uă cunoscință despre proprietățile deosebitelor feluri de var, tabacarul nu are cea mai mică idee de perfecționările ce a luat industria argăsitului peilor; cu tóte acestea sunt ómenii care par a crede că numai cu uă lege saú un decret de protecționism saú de prohibițiune am putea vedea înflorind industria Románescă. Avem cismari, timplari, ferari, tapițeri care resistă concurenței streine, care

căscigă destul și care s'au îmbogățit chiar; dar trebuie să o spunem sunt mai toți francesi sau germani care au dobândit în școlile din țera lor cunoștințele necesarii meseriei ce esersază și care au lucrat în ateliere sub direcțiunea de meșteri dibaci. Uvriierul European nu mai este ce era, uă putere musculară, el este astăzi ceea ce a voit Dumneșeu să'l facă, uă putere inteligentă, trece de la starea de artisan la starea de artist. Ce facem noi, ce a făcut guvernul pentru uvriierul Român alt de cât a'l lua la muștră duminica și sêrbătórea și a'i cere impositie în cursul șeptemânel.

Numêrul tinerilor care urmêză deosebitele nóstre scoli este, după tabelele statistice, de 88 până la 99 de miș; în acele tabele el cresce pe tot anul cu 5 sau 6 miș. Se împart în modul următor :

51,727 băeți	} în 1975 sc. primare rurale	} 1,831 Inșitutorii.
4,258 fete		
18,682 băeți	} în 232 scoli primare urbane.	
7,478 fete		
224 băeți	în 3 scoli reale.	
979 Elevi	în 15 gimnasil.	
1,487	" "	6 licee.
1,563	" "	8 seminare.
125	" "	Șcôla de medicină și farmacie.
24	" "	Șcôla Macedono-română.
450 Eleve	în 5 scoli secundare de fete.	
187 Elevi	în 2 scoli de comerțiu.	
197	" "	2 scoli normale.
571	" "	2 Universități.
57	" "	2 scoli de bele-arte.
243	" "	2 scoli de musică.
88,352		

După cele ce am vădut în deosebitele tabele ce am dat, în privința numărului tinerilor care urmază scolile primare, este uă fôrte mare deosebire dintr'ua țeră la alta ale Europei civilisate; în privința însă a numărului elevilor din scólele secondae și superióre, de vom mărghini mai ales comparațiunea la Anglia, Francia și Germania, diferențele sunt mult mai mici. În Germania putem dice că sciința este mai răspândită, și în Francia este mai concentrată; în Germania găsesci mai mulți ómeni cu cunoscințe, în Francia găsesci mai mulți invēțați (savants). Ilustrul și regretatul himic Liebig esprimând anul treuit mähirea ce resimția sufletul sēu din rumperea relațiunilor dintre invēțații Franciei cu acei ai Germaniei dicea : „*Francesi sunt dascáli noștri.*“ În adevăr la care națiune s'a vădut într'un singur secol un *Lavoisier* și un *Laplace* care au creat sciința himică, scoțându-o în câți-va ani din feșele Alchimiei; un *Monge* care a dat geometriei uă ramură nuoe *Geometria descriptivă*; un *Arago*, un *Fresnel*, un *Dulong*, un *Guai-lussac* care au ilustrat sciințele fise și astronomia; un *Bichat*, un *Cuviér*, un *Elie de Beaumont*, un *Duputren*, un *Magendi*, un *Claude Bernard* care au împins atât de departe investigațiunile și descoperirile în Istoria naturală, în anatomie și în fisiologie, aruncând lumina acolo unde până la finitul secolului trecut era numai întuneric.

De când sciințele s'au îmbogățit cu atâtea descoperiri, invēțământul a luat și el mari prefaceri. Până acum câți-va ani ceea ce se numia invēțământul se-

condar, nu avea înțelesul care l'are astăzi: copii eșiți din scólele primare daca voiaú să urmeze înainte nu găsiaú alte scóli de cât învățământul umaniórelor care în adevăr convenia fórte bine tinerilor acelora care prin nascere, educațiune și avere puteaú consacra viața lor studiilor filologice, teologiei, dreptului, diplomației saú medicinei; dar ce servia studiul limbelor mórte, istoria Grecilor și a Romanilor, filosofia lui Platon și lui Aristot copiilor de burghesi care puneau un timp precios la studiul lui Xenophon și lui Orațiu, studii care nu aveaú nici uá aplicare, nici un raport cu meseria la care erau destinați prin condițiunea socială în care se aflaú.

Scólele primare sunt pórtă prin care trebuie să trecă orí ce om care nu voesce să fie numai uá putere muschiulară, dar de acolo tinerii se potú despărți pe două căi deosebite, astăzi învățământul secundar se împarte în două ramuri, unii urméză studiile clasice, mijlócele lor le permite a se consacra literelor și filosofiei, a urma dreptul saú teologia; ceilalți, copii burghesilor urméră scólele practice, sciințele aplicate la arte și meșteșuguri; aceste scóli în Francia pórtă numele de scóli secundare speciale, în Germania se numesc Real-Schulen; ele sunt precedate de nisce scóli intermediare numite scóli primare superióre, ceea ce Germanii numesc Bürger-Schulen.

Scólele secundare sunt înființate cu un scop de utilitate; din elú esú tinerii care după ce au urmat colegiele, gimnasiale și liceele intră în facultățile care forméză universitatea, facultatea de Teologie, de Li-

tere, de științe, de Iură și de Medicină; din ele esū tineri care după ce au urmat școlile reale și școlile speciale, mergū în școlile de deosebite ramuri de inginerie, în școlile de arte și manufacturi, de bele arte, etc. Oamenii care au inventat și au perfecționat mașinile, au înființat atelierurile care producū obiectele care fac admirațiunea noastră în magaziiile cele mari și la expozițiuni, omeni care au dirijat construcțiunile ingenioase și lucrările gigantice care fac gloria secolului nostru au eșit și esū dintr'acele școli.

Noi, de și avem trei școli cu numele de școli reale, în care ni se spune că urmază 224 de tineri și două școli de comerț cu 187 de elevi; dar, fără de a merge mai departe, găsește dacă poți un mecanic la uă bătătoare de grâu sau un contabil într'ua casă de comerț care să fi eșit dintr'acele școli; monopolul acestor impieguni este și astăzi al nemților, al grecilor și al ovreilor.

Numărul tinerilor care urmază cele 15 gimnasil și 6 licee este de 2,466, adică un elev de școlă secundară la două mii de locuitori; acest raport este în Europa de 25 la mia de suflete, ceea ce înseamnă că învățătura secundară este de 50 de ori mai răspândită în Germania, în Franța, în Anglia și în Italia de cât la noi. În privința cheltuelilor, acest grad de învățământ costă în Franța 64 de milioane franci, din care 2,762,487 franci plătiți de stat; 3,171,391 de județe și 58,567,808 de familiile studenților; la noi acest învățământ costă pe stat 762,506

sau 350 fr. de elev, in vreme ce in Frantia un elev din scolele secundare costa pe stat numai 19 franci, si de vom compta si partea platita de județe, costul unui elev se sue la 220 de franci.

Trecend acum la gradul al treilea, la invetamantul superior; sciinta in antichitate a fost atributul exclusiv al clerului; chiar in timpul de intuneric care au coplesit Europa in urma invasiunilor barbarilor sciintele, filosofia si literatura mai traiau numai in manastiri; clerul era sarea poporului, si in timpul din urma in Europa invetamantul superior era monopolul clerului, un Galileu era obligat sa supue legile miscarii corpurilor ceresci notiunilor coprinse in vechiul testament. Acum lucrurile s'au schimbat; un reverent doctor Bukland, un stilp al bisericii anglicane caută a interpreta scriptura ca s'o pue in armonie si in concordanta cu descoperirile geologice si geogenice; filosofia si sciintele s'au afrancat de teologie, invetamantul superior nu mai este al popilor; astadi lumina deraza din universitati si din academii. Cat despre sistemul invetamantului sunt inca multe desbateri si divergentii de opiniuni. Englesii si Americanii lasa invetamantului secundar si superior independenta cea mai absoluta. Statul nu se ocupa nici se preocupă de acesta cestiune, nici il prescrie vre un program. La ei universitatile au fost si sunt fondate de particulari prin donatiuni; isi au statutele si administratiunea lor proprie; totul s'a facut si se face dupa vointa fondatorilor si administratorilor instituiti de fondatorii sau de proprietarii acelor stabilimente; singura

participare a statului este că a admis ca universitățile să fie și ele reprezentante în parlament. Venitul lor anual se sue la 25 de milioane de franci.

În Franția gradul superior al învățământului a trecut din mânele clerului catolic în dependența unui corp laic cu numele de universitate căruia i s'a dat monopolul acestui învățământ și puterea de a acorda, de a refusa și d'a regulamenta înființarea orî cărei scóle ș'a or căruî învățător.

Germaniî aș și ei uă organizațiune administrativă superiôră pentru instrucțiunea publică, aș păstrat ânsă libertatea acțiunei intelectuale; la ei învățământul elementar este lăsat în absoluta dispozițiune a comunelor, iar învățământul secundar și superior este dat corpurilor învățătorilor; sunt câte două și trei profesori pentru uă cathedră; în universități elevul pôte să alégă liber profesorul care îi convine, astfel profesorul are cel mai mare interes a face lecțiile séle bine, a se distinge ș'a place studenților, căci nu se pôte impune auditorilor de cât prin sciință, capacitate și prin îngrijirea ce are de elevi; nicăiri nu se găsesce uă pepinieră de profesori ca aceea ce posedă Germania cu instituțiunea de *privat docentem*. Or ce doctor împlinind ôre care mici formalități are dreptul a fi un *privat docent*.

Tendința generală în Europa este către libertatea învățământului în tôte gradele. Nu este nici bine nici drept ca un om de geniū, un novator, să nu pôtă proclama liber descoperirile și doctrinele séle fără

permisiunea vre unei poliții; uă autoritate, fie ea teologică fie politică, nu póte să nu abuseze.

La noi învățătura înaltă numără 571 de tineri în două universități; părinții și tinerii judecă fórte aspru învățământul ce se dă în facultățile nóstre; toți acei care au mijlóce se ducú de urméză universitățile Germaniei și Franciei. Până acum facultatea de jură singură a dat câți-va elevi de merit.

Multe ar fi de đis asupra învățământului la noi! dar cadrul acestei scrieri nu comportă uă mai lungă critică și termin semnalând din nouă injustiția și prejudițiul făcut națiunei luându'se scólelor și bisericilor obolul dat de pioșii nóștri bătrâni ca să plă-téscă cu densusl ómenii poliției și impiegații de prisos ai administrațiunei; acéstă avere trebuie să se restituie scólelor precum s'a restituit a spitalurilor. Cultura spiritului nu este mai puțin prețiosă de cât sănătatea corpului.

IX.

Trebue să mă opresc aci, amicii cititori, nu dór' că'mi inchipuesc că am studiat până 'n fund subiectul care figuréază pe titlul acestui capitol, dar pentru că mă tem să nu abuzez peste măsură de pațiența vóstră.

Intențiunea mea când am apucat condeiul, a fost să vă împrespétez memoria asupra unor convorbiri politico-economice la care ați asistat adesea, sunt sigur, prin adunări și grădini și să dau un óre-care relief absurdităților ce ajunge a dice acela care uită a casă multă puțină rațiune ce are; interesul personal și mai ales interesul momentului îl incalică, îi dá desghinuri și-l duce unde cu gândul n'a gândit.

Am pornit voios prin grădini și prin holde și tot cu ómeni importenți; dar din considerațiune în considerațiune m'am pomenit în mijlocul unui horizont atât de posomorit în cât în loc de conversațiuni naive și vesele v'am pus d'inainte un munte de cifre pline de cugetări triste.

Vedeți bine că alta am cugetat și alta a eșit la vopsea; atât este de adevérat că nu este ertat omului a glumi cu nenorocirile publice. Cer dar ertare daca în loc de a vă face să petreceți uă oră plăcută am venit de v'am turburat liniscea și nepăsarea în care trăim cu toții. În loc de a da curs primei idei ce

'm-*a* venit dinaintea căminului, într'un moment manuscrisul meu ar fi eșit pe coș ca tot ce ese din focul cugetărilor omenesci, am avut slăbiciunea de l'am lăsat să alunece sub téscurile tipografului. Acum imi rămâne numai consolațiunea că mai curënd sau mai târziu vë puteți face deputați, senatori sau miniștri, ș'a-tunci cifrele pe care le-am găsit una câte una în paele cancelariilor vë vor servi póte la votările de noui impo-site, de creări de posturi de recompense și de concesiuni.

România este uă țără mică în adevër, dar împrejurările și vicisitudinile prin care a trecut a făcut să rësară în mijlocul ei, și de uă dată, cele mai mari cestiuni naționale politice, morale și umanitare. Cea mai mică mișcare din loc aduce grămadă dinaintea observatorului atâtea ticăloșii și atâtea nedreptăți, atâtea sfișieri, convulsiuni și discordii care nu potü să nu turbure sufletul și să nu rădice în spirit uă multime de probleme de cea mai mare gravitate.

Espuind relele și semnalând consecințele, m'am cređut în drept a cere or cărui bun Român câte-va momente de atențiune.

Óre nu este de cel mai mare interes politic și moral a studia amestecul cel mai straordinar ce se póte vedea de independință și de servilitate ce esistă în societatea română, de libertăți proclamate dar părăsite și de tiranii abolite și cu tóte acestea domnind în tótă splendórea și vigórea lor? Nu este un fenomen de cel mai mare interes a studia cum într'uă societate inzestrată cu uă constituțiune din cele mai libe-rale, ingrădită cu tóte garanțiile, să vedem abusul,

nedreptatea, violența și apăsarea dând pept voinicesce cu dreptatea și cu legea și ingenuchindu-le la pământ? Ignorența poporului, prejudețele și puterea cădută în mânele ómenilor trecutului ne esplică ele indestul starea lucrurilor? Nu este óre timpul să ne întrebăm ce viitor își pregătesce națiunea română? Economistul, moralistul, omul de stat, profesorul, preotul pregătesc ei generațiunile cele noi la viața la care Europa a conviat România? Ce facú ei pentru a inspira poporul iubirea legalității și a dreptății, pentru a'î inspira ură și desgust în contra határului, abuzului și ciocoismului? Facú ei pentru întărirea religiei, a familiei, pentru respectarea proprietății și siguranța individului ceea ce a făcut Șincai, Petru-Maior, Lazăr, Vladimirescu, Cămpinenii, Bălcescu și boerii cei vechi pentru desceptarea simțului național! Unde este propagarea prin graiú, prin scris și prin faptă? unde este sancțiunea morală, când vedem pe cei care practică imoralitatea și calcă legile în picióre, temuți, stimați și onorați pretutindenii!!

Daca într'aceste câte-va pagine am isbutit a vé face să urăți măcar un moment nedreptatea, daca am isbutit să vé fac să cugetați măcar un minut la greutatea contribuabilului la starea lui nenorocită și la ușurința cu care se aruncă banul muncit în cheltueli zadarnice și vătămătoare; daca am rădicat în sufletul vostru dorința do a se aduce un remediú acestor rele, sunt cu prisos satisfăcut. Vie cei vrednici a străbate acéstă cale, a o lumina și a ne arăta limanul.

PARTEA A SIEPTEA.

TREI ANI ÎN ROMÂNIA

SAU

CORESPONDENȚA ONORABILULUI

BOB DOWLEY.

1876.

I.

Sunt vre uă trei săptămâni de când curierul îmi aruncă pe sub poartă un plic. Epistola ce conținea era iscălită de amicul meu Dobson & Scrope, unul din cei mai renumiți editori tipografi din Old Square W, E. Cuprinderea ei era următoarea :

„Dear Sir, (*)

„Prea onorabilul(**) Bob Dowley îmi propune editarea alăturatei scrieri. Condițiunile se-le sunt atât de generose, în cât mi-ar părea rău, foarte rău, să'mi scape din mână uă afacere așa de grasă : îmi lasă tot beneficiul primei edițiuni de cincî-deci de miî de esemplare, — un câștig net de cincî sau șese miî de lire. Nu pot însă să nu am ôre-care esitațiuni, când vîd că laurii lui Palgrave, lui Baker, lui Sir John Franclin, ai lui David Livingstone și mai cu sémă, acum în urmă, ai întrepidului Filias Fogg, de la Trawelers Club(***), care sub inteligența di-

(*) Iubite Domnule.

(**) *The most honorable* (prea onorabilul) este calificativul ce se dă acelor cari, prin drept de moștenire, au să devîă într'ună și lordî membri ai Camerei de sus.

(***) Clubul Călătorilor.

„recțiune a d-lui Jules Verne, a incungiurat pământul
 „în mai puțin de opt-zeci de zile, opresc pe toți
 „compatrioții mei d'a dormi. Numărul turiștilor spo-
 „resce într'ună progresiune așa de spălmântătoare, în
 „cât ei au ostenit téscurile (*) lui Murey și lui Mac-
 „millien cu tipăririle relațiunilor lor de călătorii.

„Cartea ce mi se propune să editez tractéză despre
 „România. Ca unul care ai ocupat acolo funcțiunii î-
 „nalte, imi închipuesc că trebuie să cunoscî ómenii și
 „lucrurile despre care este vorba. Așa dar 'nainte de
 „a mă decide să public, așî dori să sciũ déca apre-
 „ciările nobilului scriitor au vre uă valóre, și déca
 „uă traducțiune în limba Română ar avé trecere.
 „Sunt dispus a plăti traducătorului, pentru ántáia e-
 „dițiune, câte trei pence (***) de esemplar.

„Primesce, etc.

Iscălit, Dobson & Scrope.

De și în ziua de astăzi nu este un cuvânt de a
 cunósce țera fiind-ccă ai fost în trebile Statului; dér,
 în considerațiune că citirea manuscriptului m'a făcut
 să aflu lucruri despre care nu aveam nici uă idee,
 am respuns amicului meu într'un mod favorabil și
 indemnător.

Cât pentru traducțiune, mî-am đis : pe timpîi a-
 cestia de abundență în dări și de lipsă în recolte,
 cincî-spre-zece miî de lei nu sunt de lepédát, și am

(*) Murey și Macmillien sunt cei mai mari editori ai scrierilor de
 călătorii.

(**) Trei-zeci bani aprópe.

luat asupra'mi de a traduce în Romănescă scrierea
prea onorabilului turist, intitulată :

Three yars in Rumania

adică

(Trei anī in România).

Acum testul engles precum și traducțiunea în romănescă se află sub puternicile machine ale domnului Dobson & Scrope din Old Squar. W. E. și în curând se va vedea la gîmurile librarilor : două frumoase volume octavo, tipărite cu garmont, pe chîrtiă velină, edițiune de lus, ilustrată cu mai multe portrete d'ale ómenilor nostri politici.

Sciū că părintescul guvern sub care avem fericirea să trăim, — Dumneșeu să ni'l țîă! — ne face noē, bieților scriitori, uă concurință crăncenă cu înalta și mult eleganta prosă a doctului domn Lascar Catargiu, și cu cuvintele pline de lealitate și de patriotism rostite pe la gare de vitēzul și mult vestitul în rēsbóile general Florescu, — bucăți de literatură, pentru citirea cărora mulți sunt chiar generos respătiți cu din casa Visteriei —; sciū asemenea că mulți sunt obligați, vrēnd nevrēnd, să citescă prosa oficială și oficiósă și prin esecuțiuni de dorobanți și vătășei, să facă plata abonamentelor.

De aceea, spre a nu vē amăgi cu marfa ce voesc să vēnd, vē prevestesc că ea nu are nici aprobarea, nici simpatiile guvernului. Mărginindu-mē dar a vē da aici numai câte-va fragmente din opera lui Bob Dowley, vē promit că totul va fi conform cu proba acēsta, pentru care nu vē cer, nici un ban mai mult, de două lei.

II.

Lordiei sële (*) Vice-Comitelui Winkle

London

Bucuresei 1875, ⁸/₁₈ Maiu.

120. Park-lane.

My Lord,

Nu mai rămâne îndoelă : serviciul nostru postal a ajuns la perfecțiune. Onóre Lordului Manners(**)! Scrisórea vóstră din 24 iuliu cu simpla inscripțiune *To Dowley Esq.* fără indicațiune de conținent, fără nume de țéră, fără nume de stradă, după ce s'a plimbat câte-va zile prin biurourile postale ale Regatului Unit, priimind de la fie-care câte uă mică notiță pe plic, m'a dibuit în Bucuresei capitala României, la Grand-Hôtel Brofft, calea Mogoșóei, piața Teatrului Național, unde plătesc locuința, mâncarea, încălditul și luminatul mult mai scump decât la Clarendon-hôtel(***)).

(*) To his Lordship (Lordiei sële), se țice în scris și în vorbă când se adreséză cine-va către un lord membru al Camerei Lordilor.

(**) Ministru postelor care a adus cele mai însemnate îmbunătățiri serviciului postal.

(***) Otelul cel mai scump din Londra, frecventat numai de aristocrația indigenă și străină.

Trăesc sunt sănătos și, spre semn de recunoștință pentru buna suvenire ce mi păstrați, mă voi sili a satisface dorința ce aveți de a cunoște omenii cu cari trăesc și țera în care diceți că m'am rătăcit, fără să las măcar un fir de mătase în mânele vre unei Ariadne.

Orașul în care mă aflu nu sémănă cu cele ce ați putut visita în numeroșele vóstre călătorii. Închipuiți-vă, uă populațiune de uă sută-cinci-șeci de miș de suflete respândită pe uă câmpie în care lesne ar încăpea peste un milion de locuitori. Casele, înprăștiate fără nici uă regulă, sémănă cu petrite aruncate uă dinióră de vestitul Cadmus. Fi-va óre destinat acest oraș să devie într'uă di uă capitală mare și vestită în lume, de a coprins ea atâta mar de pământ? Cine va trăi va vedé! D'uă-cam-dată Bucureștii au ceva rudimentar. Prin mahalale casele cele mai multe sunt cu un singur rând; pe ici pe colea se vede câte una mai înaltă, care 'și arată invelișul de tinichea albă printre frunțele copacilor, par'c'ar fi ciocul unui pui care sparge găócea ca să éasă la lumină. Ele sunt despărțite unele de altele prin mađanuri, colibi și gropi. Ca să aveți uă mică idee, trebuie să vă spui că câți-va pași mai în sus de unde locuesc este Palatul Princiar care cu grădina, cu curtea și cu garda domnescă, coprinde în fața stradei principale ca la uă sută de yardi(*); érá d'aci încolo se întinde un gol de uă lungime cel puțin înduoită. Uă curte mare, de vre-uă dece acre(**), în fundul căreia se află uă

(*) Aprópe 50 de stánjeni.

(**) Peste opt pogóne.

casă ruinată, care, se dice, că acum câți-va ani ar fi fost casa unui boer foarte mare.

Dupe ferestrele salonului meu, ochiul străbate, printre case și pe d'asupra streșinelor, pênă la Cotroceni, — cale de mai multe mile, — uă mănăstire cârpită și transformată în reședință de vără a Principelui de Hohenzollern. Stradele sunt strâmte și intortochiate. Se vede că o să trecă încă mult timp, fără ca ele să pôta lua uă direcțiune mai regulată și mai puțin neplăcută la vedere.

— Ce să facem? îmi dicea mai deunăzi cine-va, nu este remediū la acésta; fiind-că unul sub pretext că 'și schimbă ușile și ferestrele, își rezidesce bucată cu bucată casa care cădea, aședând'o tot pe temeliele cele vechi; de și acésta este în contra prescripțiunilor foarte precise ale legei pentru alinierea și lărgirea stradelor. Poliția vede și tace, pentru că proprietarul este deputat din majoritate și trebuie cruțat; alt-fel d-sa se mânia, și te pomenesci că votéză în contra voințelor ministeriului. Un altul, sub cuvânt oă are să spoéscă și să zugrăvescă, trage uă perdea de scânduri, din dosul căreia își face casă nouă. Municipality vede și tace. Ce să facă? Proprietarul este alegător, și de nu i s'ar face pe plac, te pomenesci că la alegeri se duce de'si dă votul candidatului opozițiunei. Altul, de și zidesce din temelie, dar mai scôrte uă burtă în uliță, căci el este rudă, amic, asociatul vre unui ministru, séu al vre unui Camorist și cată să profite de împrejurări.

Cu chipul acesta, stradele, în loc de a se mai

lărgi și a se îndrepta, se stâmbéză și se strim-téză.

Rărimea caselor este uă împrejurare norocită, fiind că altfel, nu sciū deū, cum ar trăi bieții creștini a-dăpați cu apă din Dimbovița și resuflați cu aer din canal; intoxicațiunea și asfixia ar fi generale.

D'asupra orașului, un cer transparent sticlă; trec luni întregi fără să veđi cel mai mic fulg de nuor. În miđlocul boltei albastre stă tótă ziua sórele a-térnat ca uă lampă care te dogoresce și te orbesce; nóptea firmamentul pare bătut în cuo cu gămalie de briliant. În țera nóstră nu avem ideă de un ase-menea cer. Când vii din Anglia ți se pare că intri într'uă sală de bal. Véra, căldura te obosesce și te moleșesce, iarna frigul te amorțesce și te ghemuesce. Locuitorii indigeni și străini, cu mine d'impreună, pătimim rău de întinsul registru al temperaturelor, care, pe termometru Farenheit, nu coprinde, mai pu-țin de 120 de grade între maximă și minimă. Nu este rar ca, în interval de câte-va minute numaī, să fim espuși la schimbări de temperatură de 15 și de 20 de grade. La Calcuta nu am suferit de căldură cum am suferit aici véra trecută, nici la Spitzberg nu am simțit frigul ca astă iernă. În timpī de us-căciune, cari țin luni întregi, sórele sécă lacurile și mlaștinele; atunci emanațiunile amoniacale din des-compunerile putride ale miliardelor de reptile, de in-secte și de plante acuatice, trec tóte în plămâni bieților creștini. Iérna, frigul ține amortit mustul arborilor șese și șapte luni, fără ca uă singură frunđă

să vie să mai sôrbă din atmosferă gazurile deletere ce esū din fermentațiunea necurăteniilor aruncate pe maidanuri și pe malurile Dimboviței. Resuflătorile canalului celui mare, cu fumul ce scot, sémână cu nisce cății cu mirodenii esalate din cutia Pandorei. Frigurile palustre domnesc aici tot anul ca nicăiri aiurea, alternând cu vërsatul, cu angina, cu tifosul și cu oftalmia egiptiană. Nu trece an să nu fim espuși la doē sau la trei dintr'aceste epidemii, care lasă mai multe goluri în familii de cât lăsa uă dinioră vestita ciumă. Registrele stării civile ne arătă pe tot anul un deficit de peste doē miș de suflete, numai în Bucuresci; dér grație ovreilor, nemșilor și ungurilor cari se coboră de peste Carpați ca un riū diluvian, nivelul populațiunei nu numai că nu scade, dar se și sue din ți în ți. Numai fisionomia populațiunei se schimbă.

Rare ori poți întelni aici uă figură sănătósă și rumenă. Ceea ce numim noi un John Bull, (*) este uă ființă cu totul necunoscută pe stradele Bucurescilor. Bărbații sunt în genere slabi și smoliți; aū un umblet legănat și indolent; femeile sunt, cele mai multe, anemice și bolnăviciose; copiii sarbedi și buhăviți. Când un biet om își permite a trece peste șese-deci de ani, este considerat ca indiscret, și moștenitorilor presuntivi li se recunósce dreptul de legitimă impaciență.

(*) John Bull (Ion Taurul) este espresiunea prin care Englesii desemnă pe un om rumen și bine hrănit, tip destul de numeros în Anglia. *Anglia este patria lui John Bull*, înseamnă că Anglia este patria a ómenilor cari sunt în stare prosperă.

Pornirea pe lumea cea-laltă se face aici cu jale și alaiū. Pe încetatul din viață îl îmbracă cu haîne de gală, îl aședă într'un cosciug roșu cu capul pe perină cu vapeluri, îl incarcă într'un car negru, sub un catafalc d'asupra căruia stă în picióre mórtea poleită cu cósă și cu clepsida în mână. De cât va timp este la modă carul cu uă panoplie de cavaler cruciat. El pare a fi destinat cu preferință gradelor superióre ale armatei și înaltei nobilimī. Echipagiul împodobit cu fel de fel de șireturi și de ciucuri, și cu fel de fel de figuri aurite, este tras de patru cai înveliți de sus pêne jos cu postav negru, mânați de pe capră de un vizitiū cu un biciū lung, și ținuți de șese scutieri cu torțe aprinse în mână. Mortul desvelit la chip, cu facia în sus, cu uă fóiă de trandafir în gură, scuturat de petritele paveli, clatină mereū din cap, par' c'ar protesta, sármanul, în contra profanațiunei ce i se face. Ast-fel, plimbat în sunetul clopotelor, prin tîrg și prin stradele principale, precedat de uă dróia de popi îmbrăcați în odăjdi, urmat de musica militară, care'l jălesce în cadință din toba mare și din timbane, ajunge la grădina Belului. În urma musicei, vin rudele și amicele repausatului, câte patru într' uă birjă, îmbrobodite cu zăbranic negru și cu ochii roșii.

Patru gendarmi călări, în mare ținută, curat îmbrăcați, deschid marșa cortegiului împreună cu coliva, cu panerul cu luminările, și cu capacul cosciugului.

Livrelele róse și pătate, pălăriile scofalcite și soiose, botfortele pline de noroiū și scâlciate, dă cio-

elilor un aer mai mult de comediantî, rădicându-le totă gravitatea.

Aflu că poliția ar fi oprit pe morți de a se mai plimba cu musică prin târg; — acésta ar fi uă adeverată îmbunătățire; — dar tot s'a lăsat uă latitudine acelor cu dare de mână. Plătind uă mică taxă, bogații își pot procura plăcerea postumă a unei musicii, silind ast-fel lumea să'î jălěscă vrënd nevrënd.

La țeră rărimea populației este și mai aparentă decât în capitală. Intindere mare și ómeni puținî; nasceri puținé și morți mai multe, condițiunî invidiate în Germania. Sunt județe unde mergi ore întregi, fără să întělnesci uă casă seú un arbore. Proprietăți de cincî-spre-dece și de doě-deci de miî de pogóne de pământ cultivabile, care nu aú pe dęnosele mai mult de dece seú cincî-spre-dece familii, și de la cari proprietarul d'abia prinde doě miî de galbeni pe an. La munte sunt proprietăți de uă intindere de 50 și de 100 de miî de pogóne.

Dupě męsurătórea făcută pe cele mai bune charte, intinderea Principatului Român este, în cifră rotundă, de :

12,100,000 hectare,

din care Muntenia, seú partea d'a drépta Milcovului, are:

6,820,000 hectare,

și Moldova, împreună cu partea din Basarabia retrocedată prin tractatul din 1856, are :

5,280,000 hectare.

Ear după cercetările statistice din anul 1859,

coordonate de Marțian și de d. Ion Ionescu, întinderea României libere nu ar fi de cât de :

11,373,000 hectare,

din care Muntenia . . . . . 7,328,328 hectare,
și Moldova de . . . . . 4,045,432 „

Acest pământ se împarte în :

pământ cultivabile . . . . . 6,280,000 „
păduri . . . . . 2,233,000 „
și pământ sterp . . . . . 2,860,000.

Munții Carpați formează totă fruntaria Nord și West despre Austris; vârfurile lor cele mai înalte sunt : în Moldova, Ceahlăul său Pionul 2720 m., și în România mare, Omul său Caraimanul 2650 m. d'asupra mării.

Orașul cel mai jos este Ismailul, 14 metri d'asupra mării, iar orașul cel mai înalt este Iașiul 318 metri d'asupra mării. Bucureștii sunt la 87 m. d'asupra nivelului Mării-Negre.

Cele-lalte părți locuit de Români, dar cari nu fac parte din Principat, sunt :

1°. În Rusia.

Partea din Basarabia remasă în Imperiul rus dupe tractatul din Paris.

Basarabia rusescă . . . . . 3,400,000 hectare.

2°. În Austria.

Transilvania . . . . . 6,600,000 „
Banatul . . . . . 2,700,000 „
Maramureșul . . . . . 1,600,000 „
Crișiana . . . . . 3,000,000 „
Bucovina . . . . . 1,400,000 „

3°. În Turcia.

Maî multe părți sporadice în Macedonia și în Epir. Ast-fel că întinderea totale a părților locuite de Români trece de 30,000,000 hectare.

Pământul cultivabil al României din Principat, se împarte în :

Grădini	156,000 hectare.
Vii	83,000 "
Arături	2,340,000 "
Fenéță.	983,009 "
Islaz	2,850,000 "
Sărături	346,000 "
Păduri.	<u>2,233,000</u> "
Total	8,991,000 hectare.

Dintr'acest pământ, aprópe a treia parte este séu a fost proprietatea statului. El posedă la 1867 :

1,500,000 hectare pământ cultivabil,
759,000 " păduri,

Total . . . 2,259,000 " pământ producător de venit, nă bogăție de care se desface încet încet, din cauza cheltuelilor nesocotite și unei rele chibzuirii.

III.

To sir Alfred Telwell

London

București, 1875, 2/14 Iunie.

Pall Mall Colton(*) S. W.

Iubite Alfred,

Mă întrebî cum trăesc în mijlocul căpcăunilor de Români, și aducându'ți aminte de nenorocitul Ovid în iudicî cu dînsul :

an mihi Barbaria vivendum semper in ista?
Ique Tomitana condar oportet humo?

și mă jălesei ca pe un perdut.

Este de mirare cum noi, cari suntem astă-dî cei mai îndrăsneți călători din lume, cum noi, cari explorăm pămîntul pînă la toate marginile lui, cum noi, cari cunoșcem pe degete locuitorii Sudanului și p'ăi lacului N'yanza, suntem atît de rău informați despre țeri și despre popóre de cari avem un interes imediat, nu numai comercial, dér chiar și politic?

(*) Clubul cel mai aristocratic, clubul partidului Tory.

In general credem că Româniî sunt un popor inapoiat, aprópe sêlbatic, de un temperament imposibil, turburătorî, gálcevectorî, indomptabilî, anevoiã de condus. Eróre mare! Nu am vëdut ómenî mãi blãndî și supuși, mãi apaticî și mãi piloși de cât dênșiî; aș puté dice chiar, că le-ar trebui nișel gaz oxidric la nas. Când auđi de vre-uã gálcevã, de uã violență, de uã bãtae, sêu de un omor; regulã generalã: sã nu cauți pe fãptuitorî sêu pe autorî printre indigenî, cãci nu'i gãsescî. Romãniî es anevoe din apatia lor; dar, ca tóte corpurile inzestrate cu uã mare putere de inertie, porniți din loc, cu greú îi mãi poți opri. Mulți îi cred leneși și slabî muncitorî; adevêrul este că nu se pun voios la lucru; dér și când au invins rezistența inertiei, te minunezi de lucrarea ce póte face un Romãn într'uã ȓi. Bulgarul care trece aici de cel mãi bun muncitor de pãmênt, nu póte sãpa sêu secera într'uã ȓi nici pe jumêtate cât póte un Romãn. Un Romãn sapã într'uã ȓi opt prãjinî pogonești de porumb, (33 are) și secerã cincî, pênê la sése clãi de grãu.

Romãncele sunt gracióse și plãcute. Au ochi negri cari scapãrã scintei de foc; uã cãutãturã care încãldește ca razele sórelui și pêtrunde ca uã sãgêtã. Dér ca tóte meridionalele, iau foc anevoe. Nu este rar sã veđi ómenî îmbãtrãniți in oftãri de speranțe inșelate care se consolã de multe ori nenorociții dãnduși aere de fericire. Cu tóte acestea, decã am crede câte se ȓic, casurile de cãdere dinaintea unei toalete de bal, unei loje la operã, sêu unei cãlëtorii la bãi de mare, nu sunt rare. Bãrbațiî cei bunî și blajini, nu prea

cercetază despre provenința bogatelor stofe în care se înfășură frumoșele și elegantele lor soții.

Află dér, amice, că damele de aici poartă rochii de atlas, de fay și de catifea epinglée, lipite de pulpe, ca pantalonii husarilor, grămădite mototol dindărăt, și cu cōdă de două coți, botine cu toc înalt de o schiōpă, potcovite cu alamă; pălării numai cât podul palmei, legate pe creștetul cocului, și cadogane de uă oca aruncate pe spate; tōte acestea aduse de poruncelă *assortis* de la cele mai renumite modiste din Paris. Nu crede dar când ți se spune că ele sunt îmbrăcate cu foi de viță și cu pene de cocoș.

Calésca de Viena cu cal unguresc, cu vizitiu cu cocardă, cu șireturi de fir la pălărie și la cusături, este supremul fericirei elegantelor. Este nobil și de bun ton ca uă damă să se învêrtescă pe șosea, cel puțin de două ori, de la havuz până la rondul cel mare, răsturnată pe un fund de mătase albastră, vênătă seú galbenă; apoi să se cobōre ca să își tērască nițel cōda rochiei prin praf, încungiurată de trei patru eleganți, urmată pas cu pas de mândrul lacheu care'i duce manteluța de cinci dramuri pe braț. Și apoi, a casă... Dumneșeu scie cum trăeșce. Vedī dar că de parte de a fi sălbatice damele d'aici, sunt civilisate și încă prea civilisate.

În ceea ce se numeșce lumea mare, fie-care casă își are séra de priimire, uă dată pe săptămână cel pușin. Salónele sunt bine mobilate, bine luminate și toaletele cu deoéebire bogate; însă, déca lipsesce vióra care să facă pe mosafiri să sară în cadență, serata

devine plicticósă. Se forméză câte-va părechî prin colțurî, cele-lalte dame se aședă pentru tótă séra pe scaune și pe canapele, trâmbă, una lângă alta. Bărbațîi, tinerî și bătrânî, se grămădesc într'ună cameră, unde, după câte-va minute de conversațiune, poțî tăia fumul de tutun cu cuțitul, și după ce isprăvesc despre ale ploii și ale sórelui, se impartă prin prejurul a doé trei mese de joc, urméză cu ochii neclintiți cărțile cari cad din mânile jucătorilor, și sfirșess prin a admira și critica ore întregi fără să li se urască.

Ast-fel serile sunt tóte prinse, ba încă sēptēmăna nu are destule ȃile, căci unele sunt disputate. În serile multiple, ómeniî de societate, cum se numesc, le cutreeră pe tóte; dér când se apropie meȃul noptii tóte salónele se golesc în profitul unui singur, cel mai decorat și mai luminat din tóte, căci într'ensul tot-dé-una este cadril, valz, polca, supeu și cotilion. Stăpăna casei sveltă, alertă, graciósă și plină de prevenințe pentru toții invitații, reușese a ține lumea în bună petrecere până la trei și patru despre ȃiuă. Deosebit de primirile ordinare, mai sunt balurî mari la vilă și la oraș; apoi revelionu ile de la anul nou, lăsata-de-sec, ȃilele de nascere și onomastice ale boerului ș'ale cucónei etc. Atunci porțile curții se închid, și nici unul din invitați nu mai póte părăsi balul înainte de a doua-ȃi, opt ore, când li se mai dă un mic ospet.

De și orașul este fórte întins, dér nu sciū cum se face că pretutindenî întelnescî aceeași lume. Viéta aici e pe față, nimic nu rămăne necunoscut, și cu tóte

acestea domnesce cea mai mare libertate de acțiune. Lasă lumea să latre, că te lasă să faci ce vrei.

Véra, lumea mare, damele mai ales, plăcă în străinătate, la Ems, la Spa, la Vichy, la Carlsbad, etc. Se așteptă cu nerăbdare și cu neodihnă luna lui Maiu, ca să mērgă să se îmbăeze. Mē opresc aci, cum ȳice povestea vorbi italianului :

ho spesse volte piu d'una lingua in bocca.

După recensemēntul din anul 1859, populațiunea Principatului Român s'ar urca d'abia la :

3,864,848 de suflete { 2,400,952 dincóci de Milcov.
1,463,996 dincolo de Milcov.

Din care { 1,995,861 bărbați.
1,868,987 femei.

Clasați pe religiuni sunt :

3,652,968 Creștini ortodoxi de ritul Oriental.

100,880 Creștini de diferite rituri.

109,000 Israeliți.

2,000 Mahometani.

Însă cei mai mulți din scriitorii cari s'au ocupat cu cercetări și cu lucrări statistice, arată uă populațiune mult mai mare. Unii merg până a ȳice că trece de cincii milióne. Eú, de și sunt dispus a crede că recensemēntul din 1859 este greșit în minus, nu pot fi autorisat de nimic a supune că ȳifra populațiunei să pótă trece mult peste patru milióne. Cercetările asupra emigrațiunilor plugarilor Români peste Dunăre și asupra cărților stării civile, fac a crede că, deca

de câți-va ani populațiune se mănține la același nivel, este numai prin mișcarea populațiunilor de peste hotar, prin emigrațiunile din afară.

Pe tot anul intră în România . . .	105,000	streini
din cari es numai 80,000	80,000	"
er cei-l-alti	25,000	"

rămân în țeră și numai prin ei se mănține nivelul populațiunei.

Dintr'acești 25,000 străini, ca la 8,000 sunt Unguri și Români din Austria, vre- 2,000 de diferite naționalități occidentale, Germani cei mai mulți, și 15,000 sunt Israeliți alungați din Ungaria din Galitia și din Polonia.

De și împrejurările politice, precum și prejudețele și fanatismul religios al ovreilor, fac ca uă constatare esactă a populațiunei ovreesce să fie foarte anevoe și chiar imposibil, dar nu pôte fi indoelă că astă-dî numărul lor trece peste 400,000 suflete, fără a tăgădui sporirea continuă din an în an prin naceri și mai ales prin sosiri noi.

Dér, aproposito de ovrei, am primit o scrisóre de la vëru-meu Pady. Sciî că se însoră și trece din fellow al universității de Oxfort, paroh la biserica de la Truro, uă cură de uă mie lire, plus casă și grădină. În scrisórea prin care îmi face cunoscută acéstă plăcută scire, se crede dator, în calitatea sa cea nouă de împăciuitor al omenirei, să'mi dea să citesc cincî lungi pagine de bociri și de tânguirî asupra nenorocirilor Israeliților. Ai crede că cruđimile la cari Faroniî supuneaû pe acest păcãtos nãm, eraû nimica pe

lângă ale Românilor. Cei care scrișoarea lui, ai crede că aici li se scóte dinții și măselile, mai rău de cum le făcea bunul nostru Rege John; că sunt jăfuiți, precum îi jăfuiă Henric III; că sunt jupuiți și spintecați ca în timpul lui Richard; că în fine îi ard, ca în Spania și în Francia, în timpul lui Carol VI. După dânsul Bucurescii și Iașii merită să fie tratate ca Ierichonul și Laisul, și că Români ar trebui risipiți și spulberați ca semințiile Samariei și Sichemei.

Nimic din toate acestea. Ovreii nu sunt nici goniți, nici jăfuiți, nici insultați, nici bătuți, nici tăiați în bucăți; din contra, pot dice că ei trăesc aici mai bine de cât în ori-care altă țără. Dovada cea mai bună este că se înmulțesc, se îmbogățesc, și că nu se duc din Rumânia.

Aci e locul să dic împreună cu Metastas :

Chi sta bene non si muove.

Nu numai că nu se duc, dér vin, vin mereu cu duimul, ca na undă, din țările acelea a căror guverne se dau de protectorii lor, și unde se vede că nu prea pot trăi, de vreme ce fug d'acolo.

Să nu se mai îngrijescă Europa și America, nici vărul Pady de sórta ovreilor din Rumânia. Sunt toți în pěr; nu lipsesc séra și diminéța nici unul la apelul nominal; sunt sănătoși, mai sănătoși de cât Români. pentru că se hrănesc mai bine, au locuințe mai bune și pentru că meseriile la cari se aplică nu sunt așa de ostenitoare ca acele îmbrăcișate de Români; mortalitatea este mai mică și nascerile mai numeróse de cât

la Români. Se poate dice că trăesc ca în sinul lui Abraam' Vin aici săraci lipiți, și în câți-va ani se imbogățesc. Tótă bogăția este în mâna lor. Arendașul, plugarul și meseriașul Român, a ajuns a munci numai și numai ca să sporască capitalul bănesc al ovreilor. Adevărul este că nu prea sunt iubiți; dér aș voi să'mi arate vărul Pady uă țéră în lume, fără a escepta pe Anglia, unde acest ném să se fi bucurat de uă mare stimă și de uă mai pronunțată afecțiune? Óre cuvintele *juif, judeu, jud, iaudi, iuden* au uă accepțiune mai favorabilă și mai puțin ireverențioasă de cât dicerea *jidani*?

„— Ce ați dice óre dumnévóstră, mă întreba uă dată un Român, déca în iubita vóstră Anglie, atât de civilisată și de desbrăcată de prejudețe, unde toleranța religiósă, politică, filosofică și chiar cea socială, au ajuns la culme; ce ați dice, déca v'ați pomeni în câți-va ani cu cincî milióne de ovrei, de unde nu aveți decât 46,000, adică, ca în loc de a avea 1¹/₄ la mie, ați avea 150 la mie? ce ați dice, când cu chipul acesta, a șésea parte a populațiunei vóstre ar aparține unei patrie străine? Ce ați dice când numărul acestui ném, care nu vorbesce nici limba vóstră, nu are obiceiurile vóstre, nici sentimentele, nici aspirațiunile vóstre; care nu are nici legături de ginte, nici de religiune, nici de istorie cu voi; care, fără cea mai mică afecțiune, fără nici uă umbră de devotament pentru patria vóstră, ar cresce pe tot anul cu 3 séu 400,000 suflete? Ce ați dice când ași adăoga că acești venetici vė desprețuesc limba, obiceiurile,

naționalitatea; că ei se consideră aparținând unei națiuni vecine, de care, cu cuvânt său fără cuvânt, vă temeți; ale cărei idei și tendințe, manifestate pe față și în toate ocaziunile, v'au fost și vă sunt ostile? Un nemic care, în cas de vre-un conflict național, ar deveni ante-garda cuceririi? Ce ați dice când ați avea o asemenea populațiune, care, în or-ce cas de dificultăți politice său sociale, recurge la străini, și provocă intervenirea lor în afacerile vóstre; ómeni fanatici, superstițioși, intoleranți și rău voitori, care prin tendințele, prin obiceiurile și prin aspirațiunile lor, devin samsarii și propagatorii tuturor corupțiunilor? Mai adaogă încă că acești ómeni, esercitând numai profesiunile care le permite să pótă consuma, fără a produce, care caută să trăiescă pe spinarea și munca bravilor englesi, prin tot felul de tentațiuni și șarlatanii? Te întreb, încă uă dată, ce ați dice voi de acele cincî milioane de jidani, când ele ar amenința să devină de ce milioane peste de ce ani? Ce ar dice mai cu sémă ómenii de stat, umanitarii și clergimanii vóstri, despre uă asemenea spăimântătoare invasiune?"

Îți mărturisesc că nu am găsit cuvinte cu cari să răspund, dar am scris vărului Pady și aștept să'mi trimită argumente.

Îmulțirea Ovreilor în România este atât de inverdată, încât nu este trebuință a recurge nici la condicile stării civile, nici la recensiuși. Nu avem decât să trecem printr'același oraș său mahala, la interval de un an său duoi, spre a vedea cum se întind ca pecinginea din ți în ți; cum, pe acolo pe unde, cu

un an mai înainte, nu se pomenea de ovreiu, prevăliile românesce au fost înlocuite cu dughene ovreiesce pline de marfă proastă și mincinosă; cum prin acele locuri nu mai poate trece creștinii fără a fi insultați de copiii ovreilor; cum își fac rugăciunile religioase în mijlocul stradei, oprind circulațiunea; cum totă ovreimea aruncă trecătorilor creștinii căutături fiorose.

Dinaintea acestei copleșiri, Româniii speriați stau înmărmuriți și resemnați; totă apărarea lor se mărginesce în a nu le acorda drepturi politice. Eu mă întreb deca, în locul Românilor, noi Englesii wigs și tory, radicali și feniani, catolici și protestanți, patrioți și cosmopoliți, am concede la pretențiunile lor de a fi primari, alegători, deputați și lordi?

Dău? mai că nu așa crede.

Trebue să'ți spun însă că Româniii fac uă mare distincțiune între ovreii Spanioli și ovreii numiți Nemți și Lehi; nu se tem de cei d'ânteiu pentru că nu sunt prea numeroși și pentru că obiceiurile și tendințele lor difer de a celor-l-alti, al căror număr sporesce pe tot anul.

Populațiunea indigenă se împarte în :

684,168	familii de	plugari,
45,315	"	artisanii,
30,417	"	neguțători,
25,000	"	funcționari,
10,000	"	preoți,
6,000	"	profesori și învățători,
300	"	medici,
320	"	avocați,

De report. 801,520

Report	801,520	
	200	" mōşe,
	150	" chirurgi,
	95	" farmacişti,
	74	" senatori,
	153	" deputaţi.

802,192 familii plus 9,000 călugări și călugărițe peste tot aproape de 4,020,000 suflete.

Deosebit de acestea, mai sunt Români :

În Basarabia rusescă	500,000	suflete.
" Transilvania	2,115,000	"
" Bucovina	513,000	"
" Banat	1,200,000	"
" { Macedonia }	500,000	"
" { Epir }		

Apröpe de 9,000,000 de Români. Sunt autori cari fac numërul lor la 11,000,000. Ei au dreptate, deca în semã de Români de pe malul drept al Dunãrei, din Sërbia și Bulgaria, unde trec necontentit, fiind-cã gãsesc pãmânt mai eftin și imosite mai uşöre, precum și de cei din comitatele Unguresci.

Români sunt poporul cel mai frugal ce am vëdut. Un muncitor care sapã tötã ziua de dimineța pënë sãra, se hrãnesce cu legume ferte în apă cu doë fire de cöpã și cu uã bucatã de mãmãligã uscatã. Indieni și Arabii nu sunt mai sobri decãt dënșii. Acei cari cad la patima beției nu pot resista mai mult decãt patru sãu cinci ani. Clima nu comportã uã mãncare mai substanțiale, nici bënturi prea tari. Cred însã cã clasele muncitöre ar avea trebuințã de uã hranã mai substanțiale; sãnãtatea și temperamentul lor s'ar re-

simte în bine. Biserica le impune aproape 200 de zile de post pe an, în care nu li se interzice numai carnea, dar și laptele, untul, ouăle și chiar peșcele.

În anul 1871 s'a consumat în tot Principatul Român:

149,000 boi, vaci și bivoli,
 9,500 viței,
 78,000 oi, berbeci, capre și țapi,
 282,000 miei,
 61,000 porci.

După starea de inferioritate a vitelor, nu se poate socoti mai mult de 30 până la 40,000,000 kilograme, (*) cel mult 8 sau 10 kilograme de carne de fic-care om, (**) și de vom ține seamă că cea mai multă carne se consumă la orașe, putem dice cu certitudine că plugarul nu consumă nici două-deci de kilograme de carne de familie. Cu câți-va ani înainte, tot țărănul avea, duminica cel puțin, oia cu găina la foc și porcul gras la crăciun; astăzi-impositele prea grele pentru densul nu'i mai permit să hrănescă puiul de găină, nici porcul pentru densul și pentru copiii lui, ci este silit să'l ducă la târg, căci receptorul îl așteaptă acasă cu putere de execuție.

O să ți se pară straniu când ți-oii spune că poporul pe care îl crezi sâlbatec și barbar, eu îl consider, în generalitatea lui, de uă potrivă cu poporele cele mai deștepte și mai luminate din câte am vădut. Este adevărat că Româniil nu au dat până acum lumei

(*) 600,000 până la 800,000 cântare seú 66,000,000 până la 88,000,000 funți.

(**) 16 seú 20 de funți.

un om de geniu, nu s'aũ distins prin vre un cap-d'operă, seũ cu vre-o descoperire în arte, în sciințe, seũ în meșteșuguri; este adevărat asemenea că ei nu aũ răsunit în lume numele vre unui învățat seũ vre unui filosof, că nu aũ încă adevărați docti, ființe de acelea cari consacră tótă viața lor unui studiũ arid, împingând cercetările și investigațiunile pêne la cele mai din urmă limite; dér acésta urméză să fie atribuită circumstanței că sunt un popor cu totul nou în viața intelectuale; că sunt puțin ani de când aũ început a urma universitățile și scóelele speciale ale Europei; în fine că de scurt timp aũ început a avea scoli regulate. În general, sunt fórte inteliginți. Rar poți găsi între densii, fie în orașe, fie la sate, ceea ce se numesce un idiot, un stupid, un imbecil seũ un prost.

Cretini nu esistă între Români; de și aũ gușai pe văile Rucărului și ale riului Domnei, dér aceștia nu pot fi comparați cu cretinii din Valais și din Aost. Gușaii din Muscel își cantă fórte bine singuri de afaceri și de daraveri. Glasul le este alterat, dér spiritul lor este liber.

În conversațiune și la petreceri, Români sunt deștepti și plăcuți. Cu puțină învățatură devin fórte buni advocați; esceléză în medicină și chirurgiă. Fără a voi să'i compar în sciință cu medicii și cu chirurgii cei mari ai Europei, îndrăsnesc a dice că le pot ține pept în diagnosă și în operări din cele mai dificile și mai delicate. Acei cari s'aũ dat la studiile ingineriei aũ reușit fórte bine și mulți dintr'ensii sunt

căutați de concesionari și de întreprinzători de lucrări de drumuri de fer, de porturi și de canale de apă potrivă cu inginerii experimentați aduși din Franca și din Anglia.

În general Românii au apă mare înlesnire la vorbă. În Camera lor am auzit oratori cari ar face onoare parlamentelor celor mai vechi. Cât pentru poporul de jos, o mai repet, nu cunosc țeran plugar mai deștept și mai lipsit de prejudețe ca țeranul Român. Presiunile, jăfuirile și maltratările prin cari au trecut și trece nu au putut să-l prostescă; și deca civilizațiunea s'ar cântări dupe cătimea de inteligență respândită asupra poporului întreg, nu ași sta la înduocă a proclama pe Românii unul din popoarele cele mai înaintate ale Europei.

IV.

Doctorului Murton Esq.

Devon

Bucurescă, ⁴/₁₆ August 1875.

Eddystone Lighthouse.

Iubite Doctore,

Mă întrebî dacă am întălnit p'aici pe bolnavul dumitale de la Băile de la Elgoland; în adevăr am adesea acéstă norocire; el de și din provincie dar vine fórte des în Bucurescă unde se află chiar acum; locuesce într'un otel cu mine; îl întălnesc mai în tóte țilele în sala de mănecare. Ne salutăm dar într'atăt se mărginesc relațiunile nóstre. Trebuie să scii că acest domn este uă persónă importantă, unul din deputații cei mai influenți ai majorității, urechia cabinetului cum am țice; glasul sėu puternic acopere discuțiunile și face să inceteze sgomotul : Când strigă el : *jos copii!* toți deputații majorității cadu la pământ, și când sbiară uă dată : *sus copii!* toți se scólă ca un singur om. Ministrul nu póte fără el. Este nedespărțit de amicul sėu Baronul de Fluman cu care îl vedeam la Otelul Turnul și Elephantul când eram la

Copenhaga. Acest Baron dupe cum am înțeles este un umanitar mare; a căruî vis favorit este de a face ca această țară să se civilizeze și să se îmbogățescă într'ună clipă. El esplica deputaților din majoritate teoria: cum se împace interesele generale ale Statului Român cu interesele sale particulare, fără paguba nimenuî și în câștigul tuturilor; și pentru această invențiune nu cere decât un mic comision.

Nenorocire însă că are un antagonist, un concurent în marele financiar Gheșefstein care propune unificarea tuturilor datoriilor publice și private. „Aveți fel de fel de datorii, dicea el mai deunăđi, la un din mesele de la Broft, unde se adună mai mulți ómeni politici: aveți datoria Stern, datoria Oppenheim, podurile de fer, linia Giurgiu, domaniale, renta &&&, fie-care datorie cu deosebit tip, aveți de 6, de 7, 8, 9 și chiar de 10 0/0 pe an datorii pentru serviciul cărora bugetul a ajuns să fie încărcat cu aprópe 50 de milióne pe fie-care an. Nu ar fi óre mult mai frumos să aveți uă singură datorie consolidată și limpede, nu ar fi mai demn să aveți un singur tip, nu ar fi uă adeverată glorie să vedeți în tóte diminețile în diarele financiare cuvintele: aseră renta Română s'a inchis eu 52 cu 55 sau chiar cu 50 și înscriind datoria într'ună singură carte mare a datoriei statului; ați scăpa de uă mie de încurcături? Pentru acest serviciu eü nu v'ași cere decât un mic comision de 20/0 cu uă juisantă de duoč séü trei luni.“

— Nu înțeleg, răspunde unul din convivi, nu înțeleg care ar fi avantagiul unei asemenea operațiuni.

Am spori capitalul și atâta tot. În loc de uă datorie de 500 de milióne, am avea una de 1000 de milióne, seú de un miliard, și în loc de a avea nisce datorii cari, prin amortisare, aú să inceteze una câte una la 1876, la 1880, la 1886, la 1890 seú la 1891, am avea uă datorie de duocé ori mai mare și care nu s'ar stinge nici uă dată. Eú numai atunci ași înțelege uă conversiune, când Statul ar găsi a se imprumuta cu uă dobândă mai estină, cum s'a făcut și în alte țeri; adică când Statul ar plăti serviciul anual al datoriei publice 40 seú 45 de milióne, în loc de 50 de milióne, rămându'i câte-va milióne pentru cumpărare de rentă cu care s'ar micșora datoria. Conversiunile numai atunci sunt bune, când este pletoară de bani, iar nu când banii sunt rari și scumpi.

— Așa este, respunse capitalistul, dér dumnéta nu îți semă de lustrul ce s'ar da creditului Român în Europa și de considerațiunea ce ar câștiga în lumea financiară.

— Nu îți mai bate capul cu dumnélui, strigară în cor cei-lalți óspeți, este un om ruginit. Dér spune-ne, cređi că ar rămâne un beneficiú dintr'acéstă transformațiune pentru grupul fundator, și la cât cređi că s'ar urca participarea fie-căruia din noi?

— Daca tréba va fi bine condusă, respunse financiarul, trebue să lase cel pușin 1 0/0 de repărțit, ceea ce revine cam la opt seú noă milióne.

Conviviul se uitară unul la altul, se sculară, și formați în grupuri, șoptiră incet, ast-fel ca să nu se pótă aúdi ce vorbeau. Tot ce pot spune este că nu vorbeau românesce.

La uă altă mėsă, un domn gros cu favorite albe lungi pēnē la brău, arēta unui alt grup de óspeți, cum, mēsurând din întēmplare marea în lung, în larg și în adēncime, a descoperit că nimic mai lesne de cât a transporta Odesa, Trebizonda și Constantinopolea, la Ibrianu, trăgēndu-le ca pe rotile. Cu un craion de aur în mână, pe un petic de hârtie, le demonstra, precum doē și cu doē fac patrū, că lucrul se pōte face numai cu un vot al camerei și cu 100 de mił de acțiuni de câte doē-đeci lire, garanție 8 % și amortisare indestulătore. În fine le dovedea că ar resulta peste đece milióne a se repărți între tovarēși și aprobatori, deosebit de avantajiele ce ar presenta cestiunea de civilisațiune, de progres și de glorie pentru țeră și pentru guvern.

— Dér nu cređi dumnēta, domnule, đise unul, că, în loc de a aduce pe Odesani pe Trapezondiani, și pe Tarigrădeni la Ibrianu, ar fi mai lesne și mai cu minte să căutăm a face mai multe inlesniri comerciului porturilor nōstre după Dunăre. Să căutăm să facem din Turnu-Severin, din Giurgiu, din Galați, nisce intreprimate ale Europei și ale Orientului, desființând vămile pe mărfuri și pe produse.

Cei cari ascultaseră cu mai multă atențiune și cari se convinseseră de eficacitatea lucrului, de necesitatea politică ce le impunea pozițiunea geografică și patriotismul lor cel luminat, se sculară toți ca un singur om, spre a se duce să vorbēscă la locurile competente în favorul măreței și patrioticii ideii de port la Ibrianu. Rămaseră impetriți când un domn de la

ună altă masă care ascultase totă conversațiunea, se apropia de grup, și le șopti la urechiă că ar fi prea târziu; căci împrejurările politice cer să se dea ună altă direcțiune spiritelor.

— Să cercetăm deca nu ar fi ună combinațiune mai bună, deca nu ar fi mai politic să le trasportăm toate la Custenge.

— Bravo! strigară cu toții. Veđi asta ideă!

La Grand-Hôtel Brofft fie-care mescióră de patru tacámurı, își are specialitatea sa.

Dér de câte-va ȃile totă atențiunea este ȃintită asupra unei mese cu cinci tacámurı, unde a apărut un om cu adevărat straordinar, un om de o mare concepțiune. Spiritul său coprinde, într'ună singură dătătură de novod, toate operațiunile economice, sociale și financiare ale unui Stat. Vestițiı Godillot, Strusberg, Ambron, nu'i ajung nici la glesnă. El cere un fôrte mic comision; se îndatoréză să găsească, trei ȃile după ratificarea Camerei, ună Companie care să ia asupră'i toți munțiı cu sare, exploatare, consumațiune și esport, cu un mic adaos la gabelă. Priimesce să se însărcinesc cu vămile, import și esport; făgăduesce să aplice sistemul de regie la pescăriı și stu-hăriı, la moșiile Statului cu păduri și cu gerenți cu tot; timbrul și înregistrările; postele și telegrafele; în fine făgăduesce să ia asupră'i toate dările directe și indirecte cu Visterie cu tot, oferind chiar un spor de 5 0/0 pentru termen de 99 de ani. Pentru acest sfirșit se obligă a depune și cautiune de un milion.

— Și de ce nu, mă rog, — ȃicea el unui depu-

tat, om cu mare greutate în partidul democratico-liberalo-conservatoro-dinastic, der care tot mai avea ore-carî nedomiriri, și îi făcea nisce micî obiecțiuni, — de ce nu? N'ai vădut dumnéta cum compania Indiilor a stăpănit atâta mari de anî uă sută doă-deci de milióne de suflete pe care i-a imbogățit și i-a procopsit? nu scii cum Genovesii, un pumn de negustori, fără arme, fără nimic, au stăpănit atâta vreme, numai prin comptoare, Marea-Ioniană, Archipelagul și Marea-Négră?

Și mai adăoga :

— Dar fără a merge așa de departe, să ne oprim la ocupciîi francesi, așa numiți fermieri generali. Ce erau ei, mă rog, alt de cât, pe un picior mai restrins, ceea ce propun eu astăzi pe uă scară mai întinsă, — uă instituțiune de ordine și de conservare în cel mai mare grad, uă instituțiune eminaminte dinastică? Dovédă că a trebuit să viă anarchisti, pantalonari, antidinastici, republicanî ca s'o dărâme! au dat'o jos, pentru că alt-fel nu ar fi putut să isbutéscă să restórne dinastia și tronul Burbonilor. Dumneavóstră ați inaugurat un regim nou, trebuie să'i dați base bune, să'i puneți proptelele pe care să se rađime, trebuie într'un cuvânt să căutați să aveți pe tótă lumea în mână, căci alt-fel cădeți de vė rupeți nasul.

— Dar, domnule, mi se pare că suma de 5 0/0, adică 4 1/2 milióne pe an, ar fi un folos neînsemnat pentru un privilegiu atât de lung, un véc întreg!

La acéstă observațiune, unul din óspeți, sculân-

du-se indignat, și se marelui om care se gătea să-l facă să înțeleagă :

— Lasă, domnule, nu-i mai răspunde. El nu înțelege asemenea operațiunii, și n'o să pricépă nicu-nă-dată calculele intereselor compuse, și cum Statul beneficiază cu 616 milioane în timpul concesiunii.

Toți cei-alți sculându-se de la mesă încântați și pătrunși de veritatea espunerilor, se sfătuiră între dênșii câte-va minute într'un colț, apoi plecară să lucreze la realizarea planului propus și la întărirea tronului.

Fericită țără! Pe totă ziua sosesc industriali, concesionari și capitalisti aducându-i canaluri, irigațiuni, distribuțiuni de ape, fântâni, luminări, drumuri de fer în dreapta și în stânga, în sus și în jos, pavele, bănci și parabănci. Cu uă asemenea afluință de generoși făcători de bine, România, trecând din concesiuni în concesiuni nu pôte decât să devia în curând un adevărat Eldorado, prin mijlocul căruia, în loc de Dâmbovița, să curgă Pactolul cu toate bogățiile lumii. Acest riū daurit adăpând pe setoșii guvernamentali de astăzi și de mâne, ordinea morale și materiale va continua să domnescă în România!

Pe lângă acești argonauți ai civilizațiunii, sbâr-năiesc ca pe lângă un roiū, uă mulțime de trântori ovreeași, trântori coconași, trântori samsarași și gheșeftărași, cari es pe totă ziua la lumină, ca ciupercile pe gunoiū.

România este pământul făgăduinței. Cea ce se povestescă în uă miă și una de nopți, aici este o curată realitate.

Era, mai acu două anī, un biet ovreiu soios și sdrențuros, care vindea locatarilor otelului jilete de flanelă, cașneurī și tutun turcesc. Ne povestea adesea cum Krachul de la Viena îi inghițise miliónele, nu mai cat te ștergi la ochi, și cum venise să le caute în Bucuresci, dupe povęta unui amic, care i-a indicat România ca uă țeră nouă, lesne de sploatat, uă țeră pe care gheșeftariī 'și-au pus de mult ochiu, unde își aședă tabăra și își întind lații. Închipesceți mirarea mea când, mai de unădi, întelnesc pe jupân Buhor al meu într'un echipagiū strălucit, frisat și pomădat. Îndată ce m'a dărit, s'a dat jos din droscă și 'mī-a dat mâna cu un aer de protecțiune. 'Mī-a povestit dificultățile și vicisitudinile prin cari a trecut ca s'ajungă unde este astădi; 'mī-a spus cum a alergat mai multe luni cu limba scósă dupe uă concesiune de furniturī pentru armată; cum făcea zimble când vedea cum îndrăsneții concurenții cari luaū la licitație pari de ulm, pene de cocoș, fasole, morcovi, cisme etc., cu trei-deci și patru-deci la sută mai jos decât ar fi putut el să și le procure, și cum, cu tóte acestea o scoteau la capăt, și cum realisaū beneficie insemnate. 'Mī-a povestit cum într'ua di, aflându-se la cárciumă cu un alt ovreiu căruea, spunându'i că îi este compatriot și cam rudă cu renumitul Strul, s'a pomenit că îl ia și'l duce de'l recomandă la un protector puternic. — A doa di, o minune! lua prin licitație mai tóte furniturile. De unde să'i dea în gând mai înainte că mucavaua póte inlocui cu avantagiū talpa și tocurile de cisme, și că

bravilor caî ai armatei Române le place cu deosebire fânul muced și orzul incolțit. În duoë taliî s'a impiorogât. Acu are buroû în otelul Brofft, centrul afacerilor celor mari. Trăesce ca un bancher; ține apartament în strada mare, caretă, droșcă și sanie, ȕiua și nóptea; se pórtă galant, viéța i-a devenit lesne și plăcută. Diminéța nu se scólă înainte de ȕece; își bea caféua în așternut pe tavă de argint. Toaleta și duoë trei visite intime îi ocupă cel puțin uă oră, duoë; dejună în tóte ȕilele cu trei patru amici, tineri de modă. Între orele duoë și trei, acei amici îl părăsesc, se duc pe la biurourile lor respective, căci sunt mai toți în slujbă, atunci îi remâne timpul d'ași regula socotelile ȕilei și d'ași face corespundința. Pe la cincî își regăsesce tovaréșii, face uă plimbare la șosea când timpul este frumos, un wist séu un mic stos când ploă pêne la vremea mesei. Véra pe lună, la Bănésa, la Fere-streû, la Circ, la Rașca, séu la Patzak; iérna, la teatru; dupe aceea, supeû cu lăutarî și chef. Pe la duoë, pe la trei despre ȕi, intră, se culcă și adórme ca un fericit. A dua ȕi el învêrtesce aceeași rôtă a vieței.

Mai acu un an un biet om, nu sciû de era bét, nu sciû de era ostenit, adormise pe uă laviță în grădina publică; când, étă că trece norocul, nalt, mare și chipeș.

— Ce faci acolo? îl întreabă norocul, trântindu'î uă botfortă în șale.

— Dorm, îi răspunde omul cu un accent străin.

— Sprehenzi Daici? îl întreabă norocul cu blândețe.

— Ia, Ecțelenț, răspunde némțul scărpinându-se în cap.

— Din ce parte a Daicilandeii? îl întrebă norocul, tot pe nemțesca alésă.

— Von Magdeburg, Ecțelenț; am fost cu Moltke la Wert, la Sedan și la Paris; era să fiu sergent deca sciam carte.

— Ce meșteșug ai?

— Nu am nici un meșteșug, Ecțelenț.

— Cum trăesci fără meșteșug?

— Fôrte bine, Ecțelenț! Taiu lemne pe la boeri.

— Va să dică, ești forestier! Vino dupe mine, slugă bună și credinciosă! Peste puține ai fost, peste multe te voi pune.

Astă-dî bietul om, care nu scia ce să-și facă capului, are léfă bună, bere de ajuns, ba și-a procopsit și rudele.

Norocul! N'ai dice că s'a întors pe dos timpii lui Arun-el-Rașid.

Dar câte și mai câte minuni d'astea :

Duoi tintilomi, cari nu aveau cu ce să-și cumpere uă cravată și trăiau din micii espediente, s'aun alăturat mai astă véră pe lângă uă concesiune mănósă. În câte-va săptămâni m'am pomenit cu dênșii cu buzunarele pline de lire. Le-a venit câte duoé miș partea fie-căruia. Ce'i drept, au și muncit! afacerea a fost condusă cu un talent și cu uă inteligență cari le fac cel mai mare onor. Patria pôte fi mândră de asemenea fi.

La început, grupul erau numai de trei, dér în urmă s'a complectat cu alți patru tovarêși, și s'aun făcut șapte :

Șapte frați,
Pe pungă încălecați;

toți omeni cu influință și cu trecere. Au luat șapte birji și au alergat șapte săptămâni. Iată cum au procedat: Mai întâi au dresat o listă lungă, tot de omeni aleși, pe care i-au împărțit în câprării tot de câte șapte; după aceea au cântărit conștiințele după datinele statistice ce aveau, plus comisionul, plus importanța ipochimenului, după relațiile sale în societate, după influința sa în sus și în jos, după agerimea condeiului și a limbei sale, nici chiar capacitatea musculară nu a fost neglijată.

Campania a fost bine condusă, și succesul a fost strălucit.

Acum eroii béu și chiuesc în sănătatea Regelui Bacciș!

Precum după o bătălie luptătorii și povestec unii altora cu fală capcanele în cari au făcut să cadă inamicul, marșurile și contra-marșurile, imbuscadele și stratagemele prin cari și-au asigurat biruința, asemenea și eroii noștri povestesc cu îngâmfare cum s'au tras pe sfără unii pe alții, cum au reușit a da mai puțin ca să le rămâie mai mult, căci tocmeala fusese cu toptanul, cu ghiotura sa *à forfait*. În fine, tot între chiamați se istorisea cum un cavaler, indignat de modicitatea recompensei, în loc să bage fânul în cisme, l'a consacrat bătrânei sale achenee.

A doua zi după regularisirea afacerii și împărțirea recompenselor oneste, premiații au pornit toți cu toți într-o veselie și s'au dus să și golască pungile la

băi. Acum se întorc unul câte unul din capitalele Europei, spălați și scuturați.

Au petrecut împărătesce la Café Anglais, la Neuweld și la Cremorn, și intră în țară cu garderóbele renouite după cele din urmă mode, aprovisionați pentru mai mulți ani cu cămăși, cu cravate, cu gulere, pomadă, coldcream și velutină.

Acum îi găsești érași adunați în grupe împrejurul mesciórelor lui Brofft, așteptând cu nerăbdare nouă ocaziuni spre a da dovezi și mai strălucite de știință și de patriotism.

— Așa se face și în Anglia! îmi dicea un deputat. Pentru fie-care concesiune figurează în condicele companiilor, sute de mii de lire sub titlul de *parliamentary expenses* (cheltueli parlamentare).

A trebuit să'i esplic ce sunt acele cheltueli, să'i spui că în Anglia nu se dă nici subvențiuni, nici garanții de către Stat; că fie-care, particular său companiă, poate să facă or ce speculă, de unde și pêne unde îi place; că o poate exploata în folosul și risicul său; însă cu óre-cară condițiuni, cari nu sunt tot-de-una lesne de îndeplinit, din cauza marilor cheltueli ce necesită. Fără îndeplinirea acelor condițiuni, Parlamentul nu poate da incuviințarea sa. Misiunea parlamentului se mărginesce numai în cercetarea acelor condițiuni.

Ele sunt :

A nu atinge dreptul de proprietate a nimănuși;

A nu jieni interese său drepturi câștigate;

A nu împedica circulațiunea pe strade, pe șosele, nici pe drumurile de fer existente.

Acel care cere încuviințarea Parlamentului, nu este destul să se infățișeze numai cu planuri bine studiate și bine desemnate; îi mai trebuie să producă consimțimentul tuturilor comunelor interesate, consimțimentul tuturilor proprietarul de pământ său de case pe unde are să trecă; să dovedască, prin acte autentice, că s'a înțeles cu toți interesații asupra modului și precifului espropriațiunei; să arăte că toate sunt debătute, hotărâte și contractate. Cheltuelile pentru dobândirea acestor acte și contracte, sunt une-ori foarte mari; și fiind-că sunt necesari înainte chiar de a se cere, și înainte de a se dobândi consimțimentul Parlamentului, se numesc cheltueli parlamentare; iar nu pentru că ele servesc la cumpărarea consciințelor.

Déca un membru al camerei Comunelor său al camerei Lordilor ar avé nenorocirea să-și vândă votul, și acesta ar ajunge la aușul Reginei, său al Lordului cancelar, acel om ar merge drept la Millebank, de ar fi măcar de șapte palme în frunte. Guvernul care ar avé imprudința a nu lua măsuri în contra unei asemenea corupțiuni, s'ar găsi în fața unui parlament care l-ar confunda cu culpabilul, și în fața unui popor care i-ar arunca atâta noroiu în cât totă apa din Tamisa nu l-ar puté spéla.

Lucrurile cari se petrec aici sunt așa de straordinare, încât bieții Români au ajuns a nu se mai mira de nimic; absolut nimic nu le mai face impresiune. Uă afacere care în ori-ce țără ar fi un scandal

public, aici trece, pot dice fără esagerațiune, nebăgată în sémă. Puțină vorbă, câte-va articole în diare, dar nimic mai mult. Lucrurile merg așa de iute, în cât n'apucă să se isprăvescă una, și vine pe tapet alta și mai grósă. Cea din urmă înecă și face să se uite predecesóarele ei.

V.

To Eduard Barrington Esq.

Boxburghe.

34. New. Cumberland Street.

Bucuresci, 14 Noembre, 1875.

Scumpe amice,

Uă scrisóre, pornită din ori-ce punct al Angliei, sosese în Bucuresci în cinci zile. A ta, din septem-
bre, a călătorit șapte-deci și cinci de zile pêne să
ajungă în mânilor portarului meu. Causa întârzierei
a fost că în loc să scrii pe plic, cum trebuia :

Bucarest

Roumanie,

séu scurt :

Bucarest,

ai scris :

Boukhares

Turkey.

Cu asemenea inscripțiune, bietul plic a trebuit să mă
caute mai întâi la Bukhara, în Turkestan; de acolo

să se întorcă la General Post-office din Londra împodobită cu fel de fel de timbre și de notițe negative, și de aci pe urmă să'și ia drumul spre mine.

Bucuresciu, amice, nu este în Turcia; toți împiegații postali și telegrafici o știu, deca nu prin slaba predare a Geografiei în școlile noastre, dăr cel puțin din convențiunile telegrafo-postale ce există între România și deosebitele state ale Europei. Așa cum ai scris pe adresă, epistola ta trebuia să facă negreșit colindul care m'a privat atâta timp de plăcerea de a avea sciri de la tine. Noi, Englesii, afară de Turcia și de Rusia, și acesta numai întru cât privesce interesele și temerile noastre despre indii, suntem într'ună ignoranță clasică despre tot ce privesce charta și politica Europei. De și cutreierăm pământul și mările de la un pol la altul, de și cunoșcem hotarele domeniului Rajahului Beng-Kallang-Boenot și toate încreșiturile cōstei Malabarului, suntem în cea mai mare nesciință despre țeri și orașe importante chiar în Europa. 'Ți aduci aminte cât am căutat Sebastopolea pêne ce am găsit numai din întâmplare Camieșu? Generalii nostri o căutau pe la Eupatoria. În privința României mai ales, mergem cu nedomirirea pêne a o considera ca vasală a Porții Otomane, pe când ea este țera cea mai independentă din lume. Ne inchipuim că Sultanul, care este astăzi potentatul cel mai inofensiv din lume, ar fi suveranul Românilor. Dăr să'ți spui de unde vine acest eres.

A fost un timp când fioroșii turci spăimântaseră lumea întrégă cu biruințele și cu cuceririle lor. Ei duseseră grōza pêne la porțile Vienei.

Atunci Domniî Românî, îngrijați pe de uă parte de nenorocirile cari apăsău țerile de peste Dunăre cădute sub iataganul turcesc, temându-se pe de altă parte de cucerire, au căutat a preveni răul, și s'au învoit să cumpere de la Sultan, printr'ua dare bănescă anuală, obligațiunea Porței de a'i apăra de incursiunile Turcilor de pe malul drept, de a'i ajuta în contra orî-cărui inamic din afară și de a protege comerciul românesc în Turcia; cu condițiunea ca și Turcii să fie liberi a face comerciul în România, fără însă d'a se putea nicî stabili, nicî rădica giamiî pentru cultul mahometan pe pământul acestei țeri.

Românii plătesc Porței acel tribut anual precum multe State europene, și din cele mai puternice, plăteau, chiar pêne în secolul în care trăim, Deiului de Alger dări de bani, pentru ca să nu fie pavilionul lor espus la atacurile pirateriei barbarescilor, — precum și puternica Romă plătea, în timpul sei cei mai glorioși, lui Decebal protecțiunea ce densus acorda colonilor Romanî din Mœsia și din Panonia.

Domniî Românî au încheiat cu Sultaniî tractate de felul acelor pe cari publicistiî noștri le numesc *tractate de alianță inegale*, prin care un Stat mai mic recunoșce pe un alt Stat de mai mare și de mai puternic, fără însă ca prin acêsta să și înstrăineze suveranitatea sa.

Cuvintele de Capitulațiuni, de Suzeran și de Tributar, întrebuintate une ori în diplomație, au făcut pe unii să credă că conțin idea de vasalitate și de dependență. Acêsta este uă eróre grosolană, fiind că aceste espre-

siuni nu aũ mai multă insemnătate, nici mai multă precisiune, în cazul Principatului Român, de cât are numirea de capitulație ce s'a dat tractatului încheiat între Sultanul Soleiman și Francisc I al Franciei, tractat care s'a întins mai în urmă și la noi ca la toate cele-lalte puteri europene, fără ca această numire să lase cui-va bănuela că regele cel mai cavaleresc din lume și toate capetele încoronate ale Europei ar fi capitulat vre-ură dată dinaintea strălucitului Sultan. (*)

Aceste titluri și numiri nu valoréză mai mult de cât titlul de Rege al Ierusalimului, al regilor Siciliei, titlu care, chiar trecut pe capul lui Victor Emanuel nu'î dă vre un drept asupra orașului Sânt, și nu face nici mai mult nici mai puțin de cât titlurile pompoase ale Episcopilor *in partibus infidelium*.

Este adevărat că Românii, slăbiți prin necontenitele lor lupte cu Ungurii, cu Lehi și cu Tătarii, nu aũ fost tot-d'a-una în stare să'și apere cu eficacitate drepturile în contra Turcilor și să se opună usurpărilor Sultanilor. Adesea aũ trebuit să sufere chiar ca Principii lor să li se impună și să li se trămită de la Constantinopole; dér nici uă dată nu aũ lăsat ca drepturile lor să cadă în disuetudine, împotrivindu-se neconținut când cu armele, când prin acțiunea diplomatică.

Apărarea și revendicarea drepturilor călcate aũ fost cauza număróselor resbele și a alianțelor Domnilor Români cu Ungaria, cu Austria, cu Polonia și mai

---

(*) Soleiman cel Magnific.

în urmă cu Rusia. Concursul ce a dat Românilor armatelor Czarilor, luptând alături cu soldații lui Pro-sornowski, lui Cutusof, lui Dibici și lui Geismar, în contra Turcilor, pînă la 1829, le-a dobândit titluri neprescriptibile la recunoștința cabinetului de Petersburg. De aceea, la orice încheiere de pace cu Pórta, Rusia nu a lipsit de a garanta drepturile Românilor, drepturi cari a fost menționate în tractatul de la Adrianopole, și recunoscute mai în urmă în tractatul de Paris la 1856.

În urma ocupațiunii rusești de la 1829—1834, Rusia, în vederile sêle asupra Orientului, încercând prin consuli sîi a exercita un fel de protectorat asupra Principatelor, Românilor a protestat în contra ingerinței acestei puteri printr'un șir de acte ale obștescilor adunări, și în urmă prin revoluțiunea de la 1848; ast-fel în cât se pôte dice că, de la 1828 pînă la 1856, Principatele a fost într'ua stare anormale. Între aceste două date, Românilor a căutat prin tóte mijlócele a face sã li se recunóscã și sã li se confirme drepturile de către puterile Europei; cãci unele dintr'ênsele se obicinuiserã a privi țerile Române ca pe nisce provincii turcesci, ér altele ca pe nisce provincii în afacerile cãrora Rusia singurã avrea dreptul a se amesteca.

La 1856, în urma resbelului Crimeei, puterile beligerante, împreună cu cele intervinetóre, intrarã într'ua cercetare mai seriósã a pricinei. Voind sã punã un capët cauzelor de colisiune dintre Pórta și Rusia, a căutat a regula situațiunea țerilor dintre aceste

duoë puteri. Ast-fel, făcând să intre Principatul Român în dreptul european, 'i-a creat uă pozițiune de neutralitate, punându'l sub garanția colectivă a celor șapte puteri cari au semnat tractatul de la Paris. Cu această ocasiune, vechile tractate ale lui Mircea, Vlad și Bogdan, al căror text s'a publicat de atâtea ori, au fost analizate discutate și recunoscute de totă Europa ca ne lăsând nici uă umbră de îndoelă asupra drepturilor României ca Stat suveran și autonom.

Pentru esecutarea articulelor privitoare la România (*) s'a trămis la 1857, la Iași și la București, șapte comisari ai puterilor semnatare, cu misiune de a studia trebuințele și dorințele Românilor,—Europa arogându'și un fel de tutelă. Acea comisiune a convocat îndată duoë adunări, cu numele de *Divanuri ad-hoc*, în cari se află represintate toate clasele Principatelor.

Comisarii, după ce au ascultat voințele și dorințele exprimate de acele adunări, au resumat rezultatul investigațiunilor și părerilor lor într'un memoriu colectiv cu data de 7 aprilie (26 martie) 1858. Acea lucrare, de și iscălită de ei toți, nu exprima însă opiniunea intimă a nici unuia dintr'ênșii; era mai mult un compromis, prin care se înlătura sêul mai bine se amâna deslegarea unor chestiuni și unor dificultăți, numai și numai ca să pôta ajunge la uă soluțiune, fie și provisorie. Testul acelu act a servit de basă Convențiunei care s'a iscălit peste patru luni și jumătate,

( ) Art. 23, 24 și 25 din tractatul de Paris, 1856, martie 31.

la 7 (19) august 1858, la Paris, de către cele șapte puteri, și prin care se da Principatelor o organizațiune interioară.

Din raporturile individuale și confidentiale ce fiecare din comisarii au adresat guvernului lor respectiv, precum și din discuțiunile ce au avut loc în sinul conferințelor se poate vedea cât de puțin simpatică era să fie Convențiunea de la august fie căruia din plenipotenții cari au iscălit-o!

Protocólele în cari s'au consemnat toate desbaterile în timpul conferinței s'au publicat; însă raporturile confidentiale au rămas secrete. Unele dintr'ensele ofer pentru Români un mare interes, nu numai ca studiu istoric, dăr și ca studiu politic și sociale; și sub acest din urmă punct de vedere, mai cu seamă, opiniunile acestor ómeni eminenți merită a fi studiate.

Dintre toate aceste memorie, cel mai interesant dar tot de uă dată și cel mai original este raportul Lordului Daling, comisarul engles, care pe atunci purta numele de Sir Henry Bulwer.

Dorințele Românilor, exprimate prin voturile Divanurilor ad-hoc din Iași, se resumaă în patru pancte principale :

1. Garanția autonomiei și a drepturilor internaționale, stipulate în capitulațiunile țerei cu înalta Pórtă, precum și neutralitatea țărilor Moldo-Române;
2. Unirea Principatelor Moldovei și României într'un singur Stat;
3. Un suveran, Principe străin, cu drept de ere-

ditate la tron, ales din una dintre dinastiile domnitore din Europa;

4. Un guvern constituțional cu uă singură adunare represintativă, aședat pe base destul de largi, spre a putea represinta interesele generali ale populațiunei române.

Plenipotenții acestor șapte puteri, adunați la Paris pentru a cerceta și a se pronuncia asupra acestor cereri, după mai multe desbateri au încheiat convențiunea de la 7 (19) august 1858. Ea a fost trimisă Principatelor, și Românil au primit-o, nu pentru că recunosceaă vre-uneia din puteri dreptul de a legifera în România, ci pentru că, prin acésta, voiaă să dea un semn de înaltă considerațiune și recunoscință către puterile cari le-au arétat uă atât de mare sollicitudine. Ei își reseruaă însă dreptul de a modifica acea convențiune în punctele cari priveaă afacerile lor interiore, după împrejurări și cuviințe.

În disa convențiune, punctul al treilea, adică *Principalele străin luat din una dintre dinastiile domnitore în Europa*, era eliminat cu desăvêrsire.

Punctul al duoilea, *Unirea Principatelor într'un singur Stat*, nu se putuse înlătura de tot, din cauza stăruinței plenipotentului Franciei; fusese numai eludat ôre-cum. Pe de uă parte acea convențiune prescriea alegerea a duoi Domni, pe când pe de alta institua la Focșeni, pe fruntaria Principatelor, uă comisiune centrale, compusă de 16 membri, numiți în număr egal de ambii Domni și de Adunările electivă, câte patru fie-care. Misiunea acestei Comisiuni centrale

era de a apăra și a mântine unitatea în legi. Un alt element de unire în convențiune era instituirea unei singure curți de casațiune pentru amândoë Principatele și a unui singur inspector general asupra armatei, funcționari numiți prin bună înțelegere a Domnilor de uă parte și de alta a Milcovului.

Or-cine putea înțelege că, de și combinațiunea era ingenioasă, însă nu era practică, și că aceste măsuri erau destinate a face ca unirea Principatelor să devină uă necesitate în timpul cel mai scurt.

Românii au înțeles din ziua d'ânteiu că acea convențiune era uă operă care, în realitate, nu avea aprobarea sinceră a nici uneia dintre puterile semnătore, și că, prin urmare, infrațiunile ce i s'ar face nu ar atinge susceptibilitatea tuturilor puterilor de uă dată, ast-fel ca, din acordul cerut de tractat pentru uă intervențiune comună, să rezulte uă impunere forțată a convențiunei. Era dér natural ca Românii să caute să profite de toate împrejurările și de toate lacunele, spre a se apropia cât mai mult de realizarea dorințelor exprimate de divanurile ad-hoc. Acéstă carieră s'a deschis în ziua de 24 genariu (5 februarie) 1859. Adunarea electivă din Bucuresci, cu ocasiunea alegerei Domnului, unind toate sufragiile ei asupra lui Alesandru Cuza, pe care cu doë săptămâni mai înainte, la 6 (18) genariu 1859, adunarea electivă din Iași îl alesese de Domn al Moldovei, a dat convențiunei anteiă lovire. Ast-fel, fără a proclama unirea îndată, precum se ceruse prin punctul al 2-lea al Divanurilor ad-hoc, Moldo-Românii au început prin a face unirea

personale, alegând în amândouă Principatele un singur și același domn, în loc de doi domni, precum era prescris în convențiune.

După mai multe note schimbate între cele șapte cabinete ale Europei, și după mai multe conferințe între ambasadorii acelor puteri, Europa și Turcia au trebuit să recunoscă unirea personală, declarând însă, printr'un protocol, că acea recunoșcere se făcea numai în persoana Principelui Cuza, și că la încetarea sa din Domnie, Românii vor avea să aleagă doi domni, conformându-se în această privință prescripțiunei convențiunei. Se mănțineau însă două ministere și Comisiunea centrală, care devenea un corp cu totul dependente de Domn, căci acum el avea să numescă opt membri din șese-spre-dece.

Nu trecuseră bine doi ani și adunările din Iași și din Bucuresci fură convocate la Bucuresci, unde proclamară unirea definitivă. Cu această ocaziune éráși, unele din puteri au stat posomorite cât-va timp; déră, după ce au concertat și conferit împreună, au trebuit să recunoscă, printr'un al doilea protocol, unirea definitivă, însă tot cu restricțiunea ca să fie numai pe viața domnescă a Principelui Cuza, care de și împedicase în mai multe rânduri tendințele pronunciate ale camerilor pentru unire, dar de voie de nevoie fusese silit să proclame unirea definitivă și complectă.

Îndeplinindu-se ast-fel principala dorință a Românilor, dorință de cea mai înaltă importanță naționale pentru dênșii, se da în același timp și uă putere mare Principelui Cuza căruia i se atribue tot meritul.

Acest om, puțin scrupulos și puțin identificat cu ideile constituționale, a căutat să profite personalmente din situațiunea ce se făcuse României și din neputința în care se afla Europa a lua măsuri în contra orî-cărei schimbări și prefaceri interioare. Sub pavăza unei cestiuni sociale, care ocupa pe atunci toate spiritele, și părându-i-se momentul favorabil, a voit a se afranca de controlul camerei la care 'l supunea Constituțiunea dată de conferința de la Paris; credea că orî-care ar fi nemulțumirile ce ar aduce în intru, nimeni nu ar cuteza să întreprindă uă acțiune serioasă în contra'î, — cei din afară din nepăsare, cei din intru de temere de a nu perde unirea mărginită în persóna sa numai. Dintr'uă nenorocită inspirațiune, Principele Cuza, într'uă bună dimineața, în ziua de $2/_{14}$ maiu 1864, ordonă unei companii de soldați să inconjure sala adunării și să dea pe deputați afară; apoi proclamă uă nouă constituțiune sub numele de *Statut desvoltător conventiunei* : cu alte cuvinte, făcea o lovitură de Stat în regu'ă. Această acțiune violinte nu a 'ntempinat în țeră nici uă împotrivire și nu a esercitat asupra puterilor altă impresiune de cât aceea pe care o avusese inducita alegere și proclamarea unirei. Domnul a fost supus numai la o nouă călătorie la Constantinopole, și obligat să adopte nisce mici modificări făcute *Statutului* proclamat în ziua de 2 Maiu. Tóte aceste împrejurări dovedeau pêne la evidență că puterile, fiind în disidință de opiniuni, nu se puteau pune în acord între dênsele, și prin urmare erau în imposibilitate de a impune Românilor, precum ar

fi putut să o facă printr'ună acțiune colectivă. Așa dar, or-care dintre dâsele ar fi voit să împingă lucrurile mai departe, s'ar fi espus la uă opunere, și pôte chiar la un cõnflct.

Statutul proclamat la $2/_{14}$ maiu transforma regimul constituțional al convențiunei de la Paris intr'un regim quasi-personal, care nu putea fi tolerat de națiune.

Îndată ce partidele s'au putut esplica și înțelege între dâsele, au răsturnat pe Vodă-Cuza, au proclamat de Domnitor mai întâiu pe Comitele de Flandra și apoi pe Principele Carol de Hohenzollern, și 'și-au dat uă altă Constituțiune emanată din propria și libera voință a națiunei.

Ast-fel, Româniî realisaū punctul al treilea al dorințelor exprimate de divanurile ad-hoc atunci.

Din nou conferințele s'au deschis îndată la Paris ca să cerceteze cestiunea, și, după lungi desbateri, prorogări și redeschideri, s'a iscălit un protocol prin care proclamarea Principelui Carol se considera de puterile semnatare ca atentatorie convențiunei de la $17/_{29}$ august 1858; în consecință, Româniî erau invitați a alege un Domn pământén.

Acésta însă nu a oprit pe aceleași puteri ca, peste câte-va luni în urmă, în octombre, să consilieze pe Sultan a recunõsce pe Carol de Hohenzollern de Domn al Românilor.

Nu este înduoelă că una din considerațiunile care au militat mai mult la resturnarea Domnitorului Cuza a fost temerile Românilor despre eventualitățile la care era să fie supusă țera lor în cas de un cõnflct

între Turcia și Rusia și care nu putea fi înlăturat într'un mod sigur decât cu un Principe luat dintr'ună casă Domnitore care să'l ajute a nu lăsa țera pradă convoitisei puterilor lacome de a'și întinde domeniile peste fruntariile României.

Ți-am făcut, amice, această mică espunere despre tribulațiunile și sguuirile politice prin cari a trecut România în cei din urmă 20 de ani, pentru ca să nu mai comiți altă-dată erorea de a crede că aici suntem în Asia, că Româniî pörtă cialmă, că vorbesc Turcesce, séu că 'și fac rugăciunile pe brânci în giamiî. Româniî sunt un popor indo-european din familia latină, de religiune creștină, ritul răsăritului, vorbesc uă limbă soră a limbelor Spaniolă și Italiană, au uă țeră liberă și autonomă, cu uă constituțiune din cele mai liberale. Nu le lipsesce de cât voința de a face să se respecte legile și drepturile lor.

VI.

To Robert Birckersteth Esq.

London

București, 15/27 Februar, 1876.

5. Faraday Street.

Scumpe amice,

Voesci să'ți spui despre ce este gâlcéva, și de ce, de cât-va timp, diarele Europei și chiar ale nóstre, cari tot-dé-una se deșteptă mai târziu, sunt pline de corespundințe din București, de corespundințe în cari și miniștri și ómeni din opozițiune din România sunt tratați ca vai de ei, dupe cum sunt și inspirațiunile ce primescú acele diare de la un partid séu de la altul. Mă mai întrebă să'ți spui cine are dreptate și esigi să respund îndată întrebării téle. Nu esit un moment a'ți spune că această luptă provine din gelosiile și ambițiunile care nascú într'ua epocă de tranșiune, și că acele corespundințe, cari aruncă cu tină în bărbații ce luptă pentru redobândirea și respectarea drepturilor constituționale, sunt scump plătite din tesaurul Statului. Voesc să te pun în stare de a judeca lucrurile și a'ți da séma de pozițiunea în care

s'a aflat națiunea în momentul când a încăput pe mâinile ómenilor cari sunt astăzi la putere. Voesc să știu care a fost purtarea acestor ómeni față cu tenbuintele și cu aspirațiunile poporului, pentru ca să poți pronuncia singur verdictul în cunoștință de cauză, și să poți întrevédea consecințele ce va avea lupta dintre guvern și opozițiune. Ei bine, nimic mai lesne, când vei cunoșce cele ce urméză.

Idea primordială care a condus în România toate evenimentele de la 1821 péné la 1866 a fost avântul național. Preocupațiunea cea mare a Românilor a fost scăparea de sub jugul turcesc, de sub umilirea fanarioților și de sub protectoratul rusesc. Domni, boeri și popor au luptat și au lucrat tot-dé-una la acesta, de și pe căi diferite, dér într'una și aceeași cugetare, Románism și autonomie! Organizațiunea din întru, administrațiunea și justiția au fost privite de ei mai mult ca nisce auxiliare, ca nisce corolarie ale libertăților politice. Îndată însă ce esistența naționale le-a fost asigurată prin garanția colectivă a marilor puteri ale Europei, au înțeles că lucrarea lor trebuia să ia un alt caracter. România trebuia să caute să devieă uă societate civilisată. Națiunea a simțit necesitatea de a avé un guvern drept, onest și liberal; a înțeles că în diversitatea claselor, cari au trăit atâția seculi cu privilegiuri, apésând una asupra altiea, era imposibil să se pótă împăca ecitatea în ordinea sociale și libertatea în ordinea politică cu respectul drepturilor personale și de castă și cu acțiunea națiunii în afacerile séle. Aceste idei, cari la națiunile

tinere par infăşurate într'un vël, aũ străbătut răpede în tóte clasele, ca sórele printre negurile diminiţei.

Domnul ce s'a ales la 1859, bun Român, dér nu şi la înălţimea misiunei séle, nu a voit saũ nu a putut să înţelégă că naţiunea intra într'ua periodă nouă, că ea avea trebuinţă de justiţiã sociale, de respectul omului, de libertate în alegeri, în discuţiuni şi în publicitate; că avea, în fine, trebuinţă să facă să pătrundă şi să prevaleze libertatea în guvern şi ecitatea în condiţiunile sociale. Domnitorul Cuza, care n'a înţeles tendinţele şi aspiraţiunile poporului în capul căruia s'a găsit a fost resturnat. În urma revoluţiunei de la ¹¹/₂₃ februarie 1866, Româniĩ aũ rădicat pe tron pe un Principe German, pe un Hohenzollern, voidnd ca, prin înfiinţarea unei dinastii ereditare, să puiã capët ambiţiunelor meschine şi rivalităţilor pentru Domniã. Aũ adoptat monarchia constituţionalã, pentru că acéstã formã de guvern, cu un suveran leal şi înţelept, este domnirea legei şi a voinţei naţionale; pentru că regimul constituţional, aplicat cu sinceritate, face educaţiunea politicã a poporului, desvoltã spiritul de ordine şi de legalitate în clasele cele culte, obicinuesce naţiunea cu libertatea, o luminézã prin discuţiunea cestiunilor cari privesc interesele ei morali şi materialĩ, rădicã consciinţa şi demnitatea personale, dã cetaténului curagiul civic şi miđlóce pacínice de a apëra cu linişte şi energiã libertatea şi drepturile séle; il pune în fine în stare de a'şi indeplini datoriile către patriã şi a respecta drepturile fie-cãruia.

De și instigațiunii din afară sfătuiră pe Români să proclame republica, ei au adoptat sistemul monarhic constituțional, pentru că el, apără țera de sguirile ce aduc cu dênsele schimbările de Domniă, care, într'un Stat mic, sunt supuse eventualităților și influințelor din afară. L'au adoptat, pentru ca națiunea să se foloséscă de tot binele ce pôte revêrsa asupra'î un suveran cu spirit înalt și cu inimă generôsă. L'au adoptat pentru că în prevederea evenimentelor care au să se desfășure cu ocasiunea luptei viitoare pentru prefacerile de peste Dunăre, un Domn dintr'ună familie suverană, uă dynastie are să fie un scud în contra vederilor ambițioșe ale puterilor vecine care amerință existența României.

Era negreșit de temut că adulatori tutulor Domnilor și chiar al celui din urmă căduț raliindu-se la nooa stare de lucruri, în unire și într'un diapason cu parveniții și cu ambițioși să nu caute și d'astă dată să desjôce speranțele națiunei împotrividu-se adevêratelor tendințe ale țerei și împedicând mersul regulat al lucrurilor în aplicarea sinceră a principiilor constituționale. Era de temut dîc să nu încerce și d'astă dată jocul uricios de sfaturi pernitiôșe cu care au încunjurat pe fostiî Domni. Un Suveran chemat de departe de uă națiune tineră, strein de tendințele și de patimile ômenilor din țera, era să se țiă în lături de geloziiile, de urile și de luptele partidelor și să lase liberă mișcarea instituțiunelor; Româniî, pentru că un Domn adus de departe fără

inclinațiune către nici una din partide nu pôte deveni paveđa unora în contra altora și că va fi afectuos către toți, va domina toate și pe toți prin imparțialitatea sa, neștiind sémă din înalta sa pozițiune de cât de tendințele și de trebuințele națiunii; strein vechilor nenorociri trecute ale țerei, un Principe chemat și aclamat cu atâta iubire și entusiasm, crescut într'ună țeră liberă și luminată, are să scie să împace patimile și linisci spiritele.

Puterea guvernamentale are trebuință de sprijinul ómenilor inteliginți, cari, prin educațiunea și trecutul lor politic, sunt destinați a conduce afacerile publice. Este uă eróre a crede că uă societate modernă pôte aspira la ordinea sociale, fără a aspira în același timp și la libertate, doé condițiuni indispensabile pentru esistența sa.

Acestea sunt adevăruri indiscutabile. Consiliarii tronului urma să înțelégă că conducerea afacerilor unui Stat trebuie să corespundă atât cu demnitatea și cu libertatea sa de desvoltare, cât și cu pozițiunea sa politică în raport cu a Statelor cu cari se află în contact. Altul trebuie să fie sistemul și atitudinea unui Stat de întâia ordine, și altul al celui de uă ordine inferióră. Statele cele mici au un interes natural, care trebuie să le conducă într'un mod instinctiv, acela de a se feri, pe cât se pôte, a se amesteca în afacerile altora, și a se pune la adăpost de preponderința puterilor celor tari și ambițióse. Statele cele mici cari, prin situațiunea lor, se află puse între puteri mari, sunt datóre a își mănține neutralitatea,

fără a'și aliena amicitia vre-uneia dintr'ensele. Trebuie să se ferescă mai cu sémă de uă fală zadarnică și nefolositoare, care le pôte deveni periculósă. Politica lor națională trebuie să consiste în apărarea neutralității, și să aibă tot-dé-una de basă drepturile și garanțiile țerei, iar de scop interesele séle legitime.

Consiliarii tronului cari, în loc de a se conduce de simțul de egalitate în întru și de moderațiune în afară, s'ar arunca în aventurî; cari, în loc de a alege pe guvernanți dintre bărbații țerei cei mai capabili, cei mai onești, ar da țera pe mânilor ómenilor nesocotiți, violinți și risipitori; cari ar linguși patimile Domnitorului, ar măguli ambițiunile și vanitățile lui de gloriă militară și de absolutism, ca se li se îngădue lor călcarea legilor, violarea instituțiunilor, falsificarea și batjocorirea Constituțiunei jurate, și împovărarea națiunii cu dări mai presus de puterile séle; cari ar seca tóte isvórele de producțiune, — acei consiliarii ar aduce récéla și neîncrederea între suveran și popor, făcând pe unul să bănuescă pe toți acei cari nu'l înșelă și nu'l lingușesc, să nu mai pótă conta decât pe prerogativa scrisă a inviolabilității séle și să nu se rezeme decât pe pușca soldatului; ear pe cel-alt, pe popor, să suspine dupe starea trecută și să nu se mai gândescă decât cum să'și recapete drepturile batcojorite și răpitate.

A face din putere un instrument de corupțiune și de stórcere; a perde din vedere că numai progresul moral și desvoltarea completă a tutulor isvórelor interióre pôte să aducă mărirea și prosperitatea unui

Stat mic, este a pregăti agitațiunii, turburării, revoluțiunii, a micșora pe suveran în ochii națiunei, și a mântine uă luptă din care nici suveranul, nici națiunea nu pôte eși cu victoriă.

A se da țera pe mânilor acelor cari în ciocoismul și scepticismul lor, își fac ris de sentimentele cele mari, cari tracteză de eresuri ideile de patriă, de naționalitate și de libertate, negând or-ce credință politică și religiósă; în mânilor acelor cari nu aū a da fraților lor decât sentimente de egoism, de invidiă și de ură, și cari se cred tari numai prin putere materială, prin sprijinul din afară, insultând și desprețuind națiunea; cu un așa sistem, dic, s'or găsi aici, ca și pretutendeni, ómenii slabi de ánger cari se ingenuchiă dinaintea unui astfel de guvern și camarilei lui, spre a se pune la adăpostul persecuțiunilor, la cari sunt espusi acei ce și respectă convicțiunile și și păstréză independința; dér nu este mai puțin adevărat că persecuțiunile și violința produc tot-dé-una ómenii convinși și hotărâți, ómenii mișcați de sentimentul virtuții și al patriotismului, gata a se devota și a pune țera mai pre sus de or-ce considerațiune. Aceștia stau neclintiți la datoria lor de bunii cetățeni; în ei speră și pe ei se redēmă națiunea când este desperată de puterea rătécită a guvernului.

Nu te mai mira dér, amice, de ce aci este gálcévă, fiind că acum ai cuvântul enigmei.

Carol I al Románilor este un Principe German din spița Catolică a familiei Dómnitóre în Prusia, fiú al Alteței Sale Regale Principelui Carol-Anton-Ioachim-

Zephirin-Frederic-Mainrad Principe de Hohenzollern, Burgrav de Nuremberg, Comite de Sigmaringen și Varingen, Comite de Berg & & și al Principesei Josefina-Frederica-Luisa fia Principesei Stefania-Luisa-Adriana Napoleona, Viscomitésă de Boharnais, care era fiică adoptivă a lui Napoleon I.

Românii în urma declinării Comitelui de Flandra de a primi coróna României, au ales de Suveranul lor pe Principele actual. Legăturile sale de rudenie și de amicie cu familia Bonaparte au contribuit mult la alegerea acésta.

Napoleon III a avut tot-d'auna uă afecțiune deosebită pentru ramul catolic al casei de Hohenzollern, fie din cauza rudeniei sale cu Principesa Iosephina de Hohenzollern cât și pentru că avea idea că Principele Carol Anton putea să devie drapelul catolicismului în Germania ca să contrabalanteze acțiunea protestantă a Prusiei.

În cei d'antâiș șase ani al domniei sale Principele Carol a schimbat vre uă dece ministere, făcând să trecă pe sub ochii săi cinci-deci de miniștri, în cât a ajuns, putem dice, la căpătâiul registrului ómenilor politici de aici. Acum capul cabinetului este un om care se bucură de reputațiune, de probitate, om de uă infățișare francă și leală, uă figură care respiră bunătatea și inspiră încrederea, dar a cărui inimă și sentimente nu corespund nici de cum cu aparințele, *un faux bon homme* în tótă puterea cuvântului; om fără nici uă cultură, cutezător și rău, a cărui sciință

guvernamentală constă în a'și chivernisi partizanii și amicii devotați și a'și da aer de vizir.

Noi care suntem obicinuiți ca ómeni de stat să fie speciali în serviciile ce li se încredințază, care nu intrăm la un ceasornicar ca să'i cerem cisme, nici chemăm pe dulgher să ne potcovescă caii, care cerem ca croitorul să scie să taie și să cósă, ca medicul să cunoscă anatomia, pathologia și therapeutica mai bine de cât intriga și lingușirea, care ne-am obicinuit cu ministri ca Pitt, un emul al lui Byron, ca repausatul Darby, un filolog de frunte, unul din cei mai buni comentatori ai lui Omer, ca Gladstone, filosof și economist, ca Beaconsfield un scriitor din cei mai în renume; ni se pare straniu și neînțeleș să vedem în capul trebilor unui stat pe unul din ómenii cei mai ignorenți, pe un om care nu a putut ajunge încă a distinge semnificarea cuvintelor celor mai elementare în limbajul ordinar, care confundă alineat cu alienat, perceptor cu preceptor, care de trei-deci de ani repetă neconștient sasistică în loc de statistică, care în vocabularul său nu are de cât uă singură terminație: *ișiri*, — în cât a ajuns a vorbi uă limbă păsărescă dicând regularisire, specularisire, metahirisire &.

Uă gaminerie de stradă, urđită de uă poliție ocultă, care printr'un puternic al său agent escită tinerimea școlară perorând pe treptele universității în contra germanilor și a unui banchet ce se da într'uă sală publică, într'un moment când în camera deputaților cestiunea drumului de fer al vestitului Strusberg ajunsese într'uă stare de discuțiune acută și ame-

rința a face să se urmărească de scrocherie nisce persoane importante, a servit de pivo reacțiunii pentru a pune mâna pe putere. Partidul triumfător, având trebuință de un fel de Monitor său de Merimac ca să'l pue înainte, ș'a luat de leader pe cel mai chipeș, ș'a dat numele de salvator, negreșit fiind că salvase pe Strusberg și pe tovarășul său Ambron.

Iată acum cum acest partid ș'a îndeplinit misiunea. Ministerul finanelor s'a dat unui om fin, de unsterior blând, și plăcut, gentleman în apucături și în maniere, dar a cărui capacitate financiară constă mai mult în chichite și chițibușuri; a cărui știință economică și financiară este în nomenclatura pe de rost a tuturilor dărilor și contribuțiilor directe și indirecte în regie, în întreprisă sau în concesiune câte s'au născocit sub sôre, de când lumea e lumea. Care în conștiință sau în nesciință cumpănesce deficitele bugetare prin împrumuturi și garantează plățile cupónelor în valori de fond; un financiar în spiritul căruia cestiunile economice și sociale nu jôcă nici un rol în materie de finance; maestru în arta de a umfla prevederile bugetare la venituri și a le pitula la cheltueli ca să nu se pricépă deficitele; tare mai ales în arta de a grupa cifrele la ascernerea situațiilor financiare.

Justitia, fundamentul societăților s'a dat pe mâna unui ténăr nalt și frumos, laureat, doctor îngâmfat, căruia nici etatea, nici vre un serviciu adus țerei nu'l da drept la pozițiunea înaltă la care il suea înainte de timp vicisitudinile și animositățile nenorocite ale

vechilor luptători. Acest parvenit a făcut din puterea ce i s'a incredințat, un instrument al urelor și al pasiunelor sale personale în contra acelor care nu se plăcă destul de jos înaintea născerei sale ilustre; care tratăză poporul de canalie, creșdend că cu acésta sue în archontologia cea veche a țerei; posésă în Jupiter tunător! și a făcut abstracțiune de tóte preceptele ce a citit în clasicii cu care a fost hrănit în scoli și a uitat că profesorii cei mari ce a avut norocirea a'î audi iaă spus de uă mie de ori că societățile moderne nu pot înflori decât prin justiție.

Acéstă triadă rezemată pe sabia unui om care tot puindu'și la cingurii de fir și la pene de cocoș a ajuns a se crede un om de resbel, și care a ostenit finacele țerei jucându-se d'a generalul.

Pe lângă aceste ilustrațiuni s'aă adunat câți-va tinerii cari de la un timp încoa aveaă mare succes la țeră și la oraș, propagând idei cu totul necunoscute Românilor, cei mai mulți tinerii de modă, coconași poleiți, care printr'ă argumentațiune amăgitoare presintaă acele idei sub uă formă plăcută și elegantă și dovedeaă spiritelor slabe și puțin obicnuite a raționa că omul este uă ființă abominabilă, care nu se póte nici blama când face răul, nici lăuda când face binele; ca uă ființă fără liber arbitru condamnată instinctelor celor rele; care când persesută, calomniéază sau omórá nu este mai culpabil de cât șarpele cel veninat când mușcă, sau de cât tigrul care sfășie dobitocele mai slabe de cât densusul ca să'î sórbă sângele; care când face un bine nu are mai mult merit

de cât óea care ne dă lâna și laptelei ei, sau de cât albina de la care luăm miere și cêră; că a încerca a face societățile omenesci mai bune de cât sunt, este a întrebuița un remediũ mai rêu de cât rêuul ce există.

Ómeni imbuibați de uã filosofie periculósã ale cãrii precepte sunt descrise cu uã amãrãciune plinã de melancolie și de vigóre de invêțatul Shopenhauer, profesor care a avut în Germania uã înriurire netãgãduitã asupra caracterelor aplicate la pesimism; sistemã care chiar de ar fi adevêratã din punctul de vedere speculativ, nu este mai puțin periculósã din punctul de vedere practic, filosofie care trebuie respinsã de un popor care aspirã sã devie și el ceva într'acéstã lume. Un popor, tãnãr, plin de vigóre și de viitor, nu trebuie sã fie cu gândul impironit la nenorociri, la miseria și la noian; el are trebuința sã'și dirigã mintea și munca spre îmbunãtãțirea stãrei sale morale și sociale; îi trebuie uã filosofie care sã'l facã sã iubeascã viața încunjurându-o de tóte frumusețile și ilusiunile ei; iar nu sã'l arate societatea ca uã colivie de fiarã selbatice în care omul este închis ca sã nu fie pe tot momentul între alternativa de a mânca pe semenii sãi sau de a fi mâncat de dênșii.

„Cum voesci sã nu fiũ cu dênșul și pentru dênșul, nu vedĩ cã țera asta este a proștilor, cã ómenii cu caracter, cu invêțaturã și cu principii sunt uduiți și persecutați?”

Rêspundea un adept al acesteĩ doctrine, unui amic care îi imputa devotamentul sãu cãtre un om ca primul ministru actual.

Ministerul compus în noaptea de 11 martie, s'a pus chiar din ziua d'antëi în fața țerei ca un minister de luptă; partizanii săi ș'aū luat fie-care în meș de noapte locul și rolul ce'i era desemnat de conjurați și s'aū aruncat ca selbatici asupra tuturilor acelor care nu erau cu dënșii; ș'aū împărțit țera pe județe și pe plăși și aū început góna persecutându-i în averi, în pozițiune și în onóre, tractându-i cum tractaū catolicii pe Hughenoți. Într'ua clipă aū nimicit representațiunea națională prin alegeri de poruncelă, aū făcut din deputați și din senatori nisce votatori neconsciinți, aduși cei mai mulți de poliție după placul acelor pe care erau chemați să-i controleze, aū săpat fundamentele instituțiunilor municipale reducând autoritățile comunale la starea de machini electorale și făcënd din primarii și din funcționarii statului instrumente órbe ale patimilor și ale persecuțiunilor; aū împovărat țera cu noii imparate de peste trei-deci de milióne pe an, aū îndoit dările și aū sporit datoria cu două sute de milióne, aū ruinat finacele și aū secat isvórele de producțiune.

Poporul are consciința de tot réul ce-i fac acești ómenii violatori a tuturilor drepturilor morale și politice cari sunt astăzi sufletul societăților celor mici ca și al celor mari.

Acest minister cu lingăii și adeptii scólei sceptice a suspendat prin fraudă și prin violență acțiunea legii și practica virtuței, aū introdus viciul și nebunia în tóte ramurile mecanismului guvernamental și aū sărăcit țera.

V. Rusia	{ Esportul	2,092,149	5,922,729 fr.
	{ Importul	3,830,580	
	Balanța	— 1,738,431	
VI. Italia	{ Esportul	2,053,707	2,532,365 „
	{ Importul	468,658	
	Balanța	+ 1,575,049	
VII. Germania	{ Esportul	3,162,036	10,538,617 „
	{ Importul	7,376,581	
	Balanța	— 4,214,545	
VIII. Alte State	{ Esportul	21,463,422	25,592,941 „
	{ Importul	4,129,519	
	Balanța	+ 17,333,903	

Din datele de mai sus se vede că în anul 1872 balanța comerțului României a fost favorabilă

Cu Austria beneficiind cu	+ 42,915,093
„ Turcia	+ 9,541,344
„ Italia	+ 1,575,049
„ Alte State	+ 17,333,903
	+ 71,365,389

Iar țerile cu care balanța a fost în defavor sunt :

Cu Franția perdând	— 936,042
„ Anglia	— 7,247,047
„ Rusia	— 1,738,439
„ Germania	— 4,214,545
	— 14,136,065

adică + 71,365,389 balanța favorabilă
și — 14,136,065 „ defavorabilă
+ 57,229,324 balanța generală favorabilă.

Aceste cifre de și adevărate în cât privesc totalitatea traficului Român, în special însă ele nu arată

cu esactitate valóarele importului și esportului cu fiecare țară în special, fiind că multe mărfuri și produse care sunt considerate de burourile vamale ca venind din saú ducându-se în Austria, fiind că se încarcă în saú se descarcă din corăbií cu pavilion austriac, în realitate ele ánsă vin din saú se duc în alte țeri: în Francia, Anglia saú Italia și în tabelele vamale Románescí figuréză ca făcând parte din traficul cu Austro-Ungaria.

Iată acum cifrele ce am putut estrage din tabelele statistice ale biuroului statistic al ministerului de interne pe anii 1871, 1872 și 1873.

Esportul general pe State.

NUMELE Statelor	ANUL 1871 Francí	ANUL 1872 Francí	ANUL 1873 Francí
Austro-Ungaria	49,635,217	81,688,383	68,768,568
Turcia . . .	39,586,636	27,268,429	35,782,190
Francia . . .	31,951,541	14,696,603	14,056,883
Anglia . . .	27,395,260	14,132,375	16,349,411
Rusia . . .	3,415,634	2,092,149	3,870,537
Italia . . .	2,155,478	2,053,707	3,407,146
Germania . .	1,588,598	3,162,036	444,566
Celelalte State	21,954,418	21,463,422	14,891,431
	177,682,782	166,557,104	167,570,732

După aceste tabele valorile esportului pământului și ale industriei se clasifică în modul următor :

Esportul general pe materii

FELUL PRODUCTELOR	1871 Valóre în franci	1872 Valóre în franci	1873 Valóre în franci
Cereale și semințe	144,897,922	125,613,504	119,006,845
Animale	13,548,526	19,098,646	18,938,828
Produce animale	12,870,189	14,442,472	11,977,044
Materii minerale	1,910,537	2,202,714	2,867,238
Diverse	4,455,606	5,199,768	4,780,777
	<u>177,682,782</u>	<u>166,557,104</u>	<u>157,570,732</u>

Comerțul cerealelor României cu deosebitele state se claséză în modul următor :

	1871 Valóre în franci	1872 Valóre în franci	1873 Valóre în franci
Anglia	27,270,640	14,123,813	16,323,395
Austria	25,551,273	50,415,170	41,547,095
Francia	51,731,082	14,659,736	13,971,576
Germania	1,557,330	3,130,611	442,755
Italia	2,149,212	2,052,227	3,407,146
Rusia	1,238,272	210,420	384,021
Turcia	33,586,027	19,588,231	28,059,330
Alte State	21,814,086	21,433,296	14,871,527
	<u>144,897,922</u>	<u>125,613,505</u>	<u>119,006,845</u>

Importul pe acești ani 1871, 1872 și 1873 a fost cu :

	1871	1872	1873
	Valóre în franci	Valóre in franci	Valore in franci
Austria.	37,028,629	38,773,290	39,348,143
Anglia	14,390,826	21,379,422	22,409,611
Turcia	10,476,460	17,727,085	8,570,997
Francia.	9,819,459	15,632,645	14,534,527
Germania	5,569,767	7,376,581	6,433,739
Rusia	3,267,273	3,830,580	2,918,499
Italia	1,182,784	478,658	351,263
Cele-lalte State . .	1,192,036	4,129,519	3,300,388
	82,927,228	109,327,780	97,867,167

Esportul cerealelor a fost în anul 1872 de :

2,917,340	hectolitri	grâu
3,109,708	"	porumb
177,393	"	secară
3,714,713	"	orz

9,919,154 hectolitri și 7,041,296 oca făină a căror valóre s'a putut sui la 135,613,504 franci.

D-l Gioia care a avut la dispozițiunea sa tótă archiva biuroului statistic din Bucuresci și a putut compara tabelele importațiunei deosebitelor state; în raportul său adresat D-lui Minghetti arată traficul României în anul 1871 de uă valóre de 159,000,000 până la 172,500,000 clasându'l în modul următor :

I. Turcia { Esportul 58,000,000 } 63,000,000 franci
 { Importul 5,000,000 }

Balanța în favóre + 53,000,000 ceea ce este uă deosebire

de aproape 50 % la balanță, iar la trafic de 26 % cu cifrele oficiale ale guvernului Român care sunt pentru Turcia :

Esportul	39,586,636	} 50,063,096 fr.
Importul	10,476,460	
Balanța +	29,110,176	

II. Austria	Esportul	33,250,000	} 72,000,000 fr.
	Importul	38,750,000	

Balanța + 5,500,000 pe când cifrele biuroului statistic din București dau pentru traficul cu Austria în anul 1871:

Esportul	49,635,217	} 86,663,846 fr.
Importul	39,028,629	
Balanța +	12,606,588	

Cifrele d-lui Gioia diferă de cele oficiale Române și în traficul cu Franția și cel cu Anglia, ele dau balanța favorabilă României.

D-l Petrescu care s'a ocupat cu despoarea tabelelor statistice din anul 1866, resumă traficul României la suma de 194,841,696 fr., adică cu 69,135,901 fr. mai scădut de cât traficul oficial al anilor 1871, 1872 și 1873.

După d. Petrescu traficul a fost în anul 1866 :

Esportul	121,701,675	} 194,841,696
Importul	73,140,021	
Balanța +	48,561,654	

Comparând cifrele anilor 1866 și 1873 avem uă sporire însemnată în trafic de mai mult de 50,000,000 franci.

IX.

To Sir James Osborne Morgaw.

London

București, 4/16 april 1876.

75. Play faire Street.

Scumpe amice,

Ca să completes noțiunile statistice cu care am început în epistola mea din săptămâna trecută, trebuie să urmes acele sciințe espuindu'ți starea financelor acestii țeri.

Sub punctul de vedere financiar puține state în Europa ar putea fi într'ua stare mai prosperă decât România, și bogăția ei ar putea să crească pe tot anul cu 25 0/0 din totalul traficului; dar din nenocire acest element de îmbogățire se află paralisat de anuitățile grele ce plătesce în streinătate pentru datoriile contractate și de suma ce ese pe tot anul din țără pentru întreținerea a mai mult de 700 de tineri care își fac studiile lor în colegiile și universitățile Franciei, Germaniei și Elveției, trăgând acolo și pe mulți din părinții lor pe tot timpul cât duréază studiile.

Venitul statului Român se compune :

10. Din arendile moșiilor coronoii și din vîndarea tăerii pădurilor după acele moși; bunuri pe care pioșii Români le-au scos din partea de moscenirea ce se cuvenea urmașilor lor și le-au făcut partea sufletului, cum să dice, le-au consacrat dezvoltării și îmbunătățirii stării morale și intelectuale a nîmului Romanesc; pentru podoba bisericeii și pentru îmbunătățirea clerului; pentru seminare și pentru scoli. Aceste venituri figurésă în buget pe tot anul în cifra de 21,095,542 fr. deosebit de 1,560,000 fr. care represintă venitul moșiilor vîndute pe 26,000,000 fr.; în tot un venit care de la 22,655,542 fr. s'a redus a nu mai fi decăt de 21,095,542 fr.;

20. Un alt isvor de venit sunt veniturile acelea care purtaă uă dinióră numele de drepturi regaliane precum sunt sarea și postele care dau 7,500,000 pe an;

30. Celelalte imposite producând 65,844,460 fr. pe an care complectéză veniturile Statului, provină din percepțiunea dărilor directe și indirecte puse asupra locuitorilor; imposite cu deosebite numiri.

După bugetul votat acum în urmă pentru esercițiul anului 1876 venitul Statului Român este pre-văduț la suma de 98,000,000 fr.

Acest venit se descompune în modul următor :

I. Imposite directe 28,633,601. 83	}	10,043,464. 51	Impositul personal
		3,377,894. 61	Impositul șescelor
		1,369,683. 45	Impositul patentelor
		6,051,444. 98	Impositul fundiar
		396,114. 30	transmitere
		7,400,000. 00	Licențele cărciumaril.

dar aceste sume sunt mai tóte umflate cu cel puțin 6 și 7 %.

De și acest venit în anul precedent 1875 a fost evaluat și mai sus, căci era trecut drept 29,082,016 fr. dar el nu póte trece mult peste suma de 24,000,000 fr.

Dintr'acest nenorocit sistem de a umfla cifrele la venituri și d'a le pitula la cheltueli, a provenit gro-savele déficite; lucrul este lesne de înțeles când la un singur capitol se trece uă cifră care de sigur are să lase un gol la venit de aprópe 5,000,000 fr.

Contribuția personală constituie 22 % din imposi-tul total, iar tóte impozitele directe împreună dau 41 % din venitul totalității contribuțiunelor; cele-lalte 59 % provinú din impozitele indirecte

	7,800,000	Importul	} vămile
	1,600,000	esportul	
	15,000	transitul	
	55,000	pășunatul	
	29,000	plumbatul	
	120,000	confiscatul	} salinele
II. Impos. indir. 31,153,000	3,400,000	consumat. sării	
	1,500,000	sarea esportată	
	100,000	sarea de mare	} bėtu- rile
	3,102,000	arenda bėturil.	
	9,000	amenđile	
	2,000	mėsurile	} tutunul
	8,000,000	Monopolul	
	150,000	amenđile	
	5,000,000	Timbrul și inregistrarea.	

Aceste cifre, afară de tutun și de bėturile spir-tóse care sunt ficse fiind că sunt date în întreprisă, sunt umflate cu 10 %, ele nu se pot urca mai sus de 27,500,000 fr. și trebuie să dea uă lipsă de buget de cel puțin 4,000,000 fr.

III. Domeniile 21,095,542

991,250	arenda domen. Brăila, Giurgiu și Turnu;
15,616,078	arendile moșiilor Statului;
257,474	locațiunea acaretelor și viilor;
1,000,000	vândări de păduri;
154,924	arenda pământurilor din Basarabia;
28,255	arenda bălților și pescăriilor din Basarabia;
22,150	arenda stubărilor;
156,260	tasele trecerilor pe poduri;
59,900	sanalurile Dunării;
2,000,000	plata impropietăririi Colonistilor;
9,250	cuponul obligațiunelor rurale din Basarabia;
800,000	de la arendași pentru pasnici.

În bugetul anului 1875 această sumă a figurat numai drept 20,289,802, dar chiar și această cifră era prea mare căci acest venit nu se poate compta mai mult de 17,000,000 fr. adică cu 20 % mai jos.

IV. Poste, Telegr. și dr. fer. 8,812,282

1,300,000	Venitul postelor,
1,200,000	> telegrafului
970,000	calea ferată București-Giurgiu;
50,000	calea ferată Iași-Ungheii;
124,395	controlul și survg. Soc. Rom. Roman-Vîrciorova
17,887	controlul și survg. Rom.-Botoșani;
150,000	locațiun. vagonelor
5,000,000	escedentul drumurilor de fer.

Și această sumă este esagerată cu cel puțin 1 1/2 milion sau 17 %, ea nu ar trebui să figureze în

buget pe mai mult de 7 milioane; în anul 1875 a fost trecută drept 3,540,000 fr.

V. Venituri diverse 3,769,102

60,000	Vândarea de obiecte vechi
500,000	procente de la debitorii Statului
748,000	subvențiunea pentru pompieri
24,444	de la Sf. Spiridon p. scôla de fete
20,000	de la elevii interni
40,000	de la elevii scôlei militare
277,000	Imprimeria Statului și Monitorul
30,000	lucrul arestanților
4,000	agențiile din streinătate
4,000	diplomele de naturalizare
3,000	inscripțiunile la facultăți
18,000	stabilimentul de artilerie
22,000	scôla de mașini
8,000	bufetele și grădinele
5,000	Monitorul ôstei și imprimatele
1,200	buletinul Cartei de Casațiune
18,000	bonificarea imprum. Stern
75,000	judecățile câscigate
448,965	produsul penitenciar. Mărgineni
150,000	amenzile judecătorești
500,000	venituri întâmplătore
500,000	escedentul Casei de depuneri
312,500	comuna Bucuresci p. Godillot.

Acéstă sumă este și mai umflată decât cele-lalte, ea nu se pôte conta decât până la 2,500,000 fr. adică trebbe scădută cu 35 0/0.

VI. Vândare de bunuri 4,325,891

1,877,313	Din ratele bunurilor vândute
40,000	din embaticuri și rescumpărări
2,408,577	din vândările după legea din 1873.

Sume care nici nu se cuvenea să fie trecute în bugetul veniturilor căci provine din vândări de fond.

Tóte aceste venituri evaluate la suma de 97,894,427
 nu pot da în realitate mai mult de 81,000,000
 uă diferență în minus de aprópe 17,000,000

saú un gol anual de 18 % cu care cresce deficitul
 din an în an și dá loc la uă datorie flotantă care
 la fie-care duoi saú trei ani necesiteză un nou îm-
 prumut cu amortisare saú consolidat.

Afară de suma de 21,095,542 fr. productul aren-
 dării moșiilor Statului, cele lalte 76,798,885 trebuie
 să iasă din dări directe și indirecte asupra locuitorilor.

Daca la suma din urmă vom adăoga 49,480,531
 provenită din contribuțiunile județene și comunale
 adică :

Contribuțiuni județene	6,960,630	} 49,480,531 fr.
„ comunale urbane	23,524,025	
„ „ rurale.	18,995,876	

avem { 76,798,885 contribuțiunile către Stat
 { 49,480,531 „ județ. și comunale

126,279,416 Totalul dărilor care apasă pe

locuitorii, adică 28 fr. de suflare, saú 140 fr. de fa-
 milie, dare foarte grea pe care nu o póte duce și care
 nu lasă mijlóce de a spori avuția țerei; mai ales
 daca vom considera că clasa agricolă cea mai nume-
 rósă, fosti clăcași în numer de 400,000 de familii
 mai plătescú încă uă rată de 15,000,000 fr. pe an
 pentru rescumpărarea pământului, rata pe care aú a
 o plăti încă trei ani de acum încolo și care apasă
 cu 37 fr. 50 asupra fie-cării familii. Este dovedit
 că clasele agricole muncitóre nu pot resista la tóte
 aceste dări decât îndatorinduse și vëndându'și șeptelul.

Acum și câți-va ani contribuțiunile indirecte se mărgineaū mai tôte într'un singur articol acela al vămilor; sarea de și se plătesce pe consumațiune, dar într'nă țeră unde nu există industrie și unde tótă întrebuințarea ei se mărginesce la alimentațiune gabela acéstă constituie nă cătime constantă pentru bogat ca și pentru sărac și să pôte clasa precum am făcut între veniturile regaliane saū între contribuțiunile personale. Mai nainte vreme consomațiunea sării să da în întreprisă unei companii de concesionari; sistemul acela a încetat, el amăgea și pe stat și pe public; statul nu scia ce vinde căci capitalul de avansat fiind prea mare ca să pôtă găsi mai mulți concurenți prin care să se pôtă stabili preciful cel adevărat, rămânea la discrețiunea acelor care se coalisaū se asociaū și sileaū mânele guvernului; publicul nu scia ce plătesce precum nu scie ce plătesce astăzi pentru tutun; crede că contribuțiunea tutunului este de 10 milioane pe când în realitate ea este aprópe indoită, daca ținem sémă de cheltuelile de administrațiune de sploatațiune și de percepțiune.

Bugetul anului 1876 s'a votat la 6 martie 1875 cu un deficit de 6,999,502 fr. Ministru G. Gr. Cantacuzino propunea să'l acopere cu reduceri în cheltueli și cu resurse noūl.

a) Reducerile în cheltueli ce propunea	}	de la fabrica penitenciarului	448,965
eraū de			
b) Și sporirile în venituri de		de la proprietăți vëndate . .	2,408,577

Total . 6,999,502.

Aceste sume trebuie să fie ilustrii căci trebuie cōborâte la cel mult 5,909,574 fr. fiind că.

sumele de	448,965
și cea de	<u>800,000</u>

1,248,965 nu au dat decât 159,037.

Un alt ministru va aduce negreșit uă situațiune financiară care nu va semăna nici cu a unuea nici cu a altuea.

Obiceiul de a umfla cifrele la veniturī a devenit atât de inveterată în cât trece ca moștenire de la un ministru la altul fără ca evidența cifrelor să pótă deschide ochiī acelor care nu voescū să vadă.

În tabela următóre am însemnat pentru fie-care an în față unele de altele constatările și realizările, ca să se pótă vedea enormele diferențe ce există între dânsule.

Pentru anul 1875 am tras trei colóne puind în face previsiunile bugetare cu constatările și cu realizările ca să pótă fi comparate mai lesne.

	1871		1872		1873	
	Consta- tările	Implini- rile	Consta- tările	Implini- rile	Consta- tările	Implini- rile
Contr. directe .	21,401,485	18,604,214	21,424,513	21,270,222	24,639,383	24,211,860
Contr. indirecte	16,326,736	16,315,863	23,508,709	23,507,240	26,510,802	26,510,802
Domenii	18,784,683	18,002,072	18,396,742	15,266,297	13,348,611	16,871,271
Post. telgr. dr. fer	3,029,856	3,021,276	3,386,721	3,088,766	3,386,073	3,336,091
Diverse	2,386,989	2,212,861	1,524,690	1,501,943	2,088,190	1,845,596
Bun. vândute.	3,258,953	3,250,164	1,974,973	1,918,811	1,960,628	1,883,498
Straordinare . .	1,773,376	1,773,376	1,669,142	1,419,142	918,379	460,623
Neprevădute . .	3,588,578	3,578,575	3,028,569	3,028,569	2,709,036	2,709,036
Resurse div. . .	3,722,875	3,722,875	12,283,749	12,283,749	"	"
Excedente . . .	5,453,178	5,453,178	1,705,674	1,705,674	"	"
	79,726,709	75,934,454	88,903,482	84,985,413	81,111,152	77,828,827
	— 6 %		— 4 1/2 %		— 3 3/4 %	

	1874		1875			1876
	Consta- tările	Implini- rile	Prevede- rile buge- tare	Consta- tările	Implini- rile	Prevede- rile buge- tare
Contr. directe .	28,707,464	26,898,618	29,082,017	28,356,134	26,472,452	28,638,601
Contr. indirecte	27,852,162	27,591,891	31,403,000	27,966,411	27,603,235	31,253,000
Domenii	18,681,623	15,436,130	20,289,802	19,980,520	16,073,138	21,095,542
Post. telgr. dr. fer	3,550,865	3,532,544	3,540,000	3,500,550	3,488,644	8,812,282
Diverse	4,058,789	3,725,693	6,614,823	5,119,091	5,055,700	3,769,102
Bun. vândute .	1,932,666	1,772,080	1,937,313	1,916,632	1,637,171	4,325,891
Straordinare .	977,330	664,830	812,500	668,544	668,544	"
Neprevedute .	2,338,711	2,338,711	"	5,491,227	5,491,227	"
Resurse div . .	747,871	657,374	"	16,601,635	16,601,635	"
Escedente . . .	2,745,458	2,745,458	"	"	"	"
	91,592,903	85,363,269	93,679,455	103,600,744	103,091,744	97,894,418
	— 6 1/2 %		— 14 %		— 6 %	

Sporirea impozitelor.

În cursul celor din urmă 5 ani impozitele s'au sporit într'un mod foarte însemnător, încât de vom compara suma încasată de tezaur prin adausul resur-

selor peste ceea ce ar fi luat dacă dările ar fi rămas precum erau în anul 1870 și vom adăoga și împrumuturile contractate de atunci încoa, găsim uă diferență în plus de 138,000,000 fr. în timp de 5 ani, adică împrumuturile noi de 27,500,000 fr. termen mediu pe an.

În tabela următoare am căutat a specifica acele creșteri pentru fie care capitol în parte :

Prin imposit. fundiar s'a realizat pe anii 1871—1875 un adaos de 10,789,372			
> monopolul tutunului	>	> 1872—1875	> 27,617,500
> timbru	>	> 1872—1875	> 16,146,876
> băuturile spirtose	>	> 1873—1875	> 17,700,708
> fabricarea monedei	>	> 1873	> 500,000
> venitul noilor linii fer.	>	> 1873—1875	> 7,000,000
> împrumuturi	>	> 1873—1875	> 58,000,000
Totalul încasărilor în plus de la 1873—1875			> 137,763,356

sau 27,500,000 pe an termen de mijloc, adică 30 % din buget și 45 % din impositivul către stat.

Sporirea cheltuelilor.

Trecând acum la sporirea cheltuelilor care au fost de neapărată necesitate a se face, găsim numai, franci 56,865,126.

Plata garanției liniilor de fer	$\left\{ \begin{array}{l} \text{în 1872} \\ > 1873 \\ > 1874 \\ > 1875 \end{array} \right.$	3,500,000	} 56,865,126
		13,500,000	
		16,952,925	
		22,914,201	

Iar suma de 82,000,000 s'a întrebuințat la cheltueli care puteau foarte bine să nu se facă.

Iată cum au urmat acele adaose la venituri în deosebitele capitole ale bugetului.

Adaosele la impozitul fundiar	$\left. \begin{array}{l} 1871 \ 1,384,092 \\ 1872 \ 2,344,684 \\ 1873 \ 2,338,889 \\ 1874 \ 2,379,599 \\ 1874 \ 2,342,108 \end{array} \right\} 10,789,372$	
Monopolul tutunului.	$\left. \begin{array}{l} 1872 \ 3,337,500 \\ 1873 \ 8,010,000 \\ 1874 \ 8,010,000 \\ 1875 \ 8,100,000 \end{array} \right\} 27,617,000$	
Timbrul.	$\left. \begin{array}{l} 1872 \ 1,149,161 \\ 1873 \ 3,997,715 \\ 1874 \ 6,000,000 \\ 1875 \ 5,000,000 \end{array} \right\} 16,146,876$	
Spirtuósele	$\left. \begin{array}{l} 1873 \ 3,300,708 \\ 1874 \ 7,000,000 \\ 1875 \ 7,000,000 \end{array} \right\} 17,700,708$	
Fabricarea monedei	1875 500,000	500,000
Venitul drumurilor de fer	$\left. \begin{array}{l} 1873 \ 2,000,000 \\ 1874 \ 2,000,000 \\ 1875 \ 3,000,000 \end{array} \right\} 7,000,000$	
Din datoriile contractate	58,000,000	58,000,000
Total		<u>137,763,356</u>
		137,763,356 fr
Plățile anuităților drum. de fer	$\left. \begin{array}{l} 1872 \ 3,500,000 \\ 1873 \ 13,500,000 \\ 1874 \ 16,952,925 \\ 1875 \ 22,914,201 \end{array} \right\}$	56,867,126 >

Cheltuiți fără utilitate aprópe de . . . . . 80,996,230 fr.

Statul Român posedă astăzi ca lucrări publice :

- 1º. 1236 kilometri de drumuri de fer în esplotare
- 2º. 150 > > > în construcțiune
- 3º. 4, 5 > poduri de fer peste gârle
- 4º. 5821 > șosele în circulațiune
- 5º. 507 > > construcțiune
- 6º. 3420 > linii telegrafice
- 7º. 6089 > lungime de fir telegrafic.

și în special :

Lungimele drumurilor de fer .	$\left\{ \begin{array}{l} 919 \text{ kilom. Roman-Vircior. și Tec.-Bêrlad} \\ 224 \text{ > Roman-Ițcani și Rom.-Botoșani} \\ 21 \frac{1}{2} \text{ > Iași-Ungheni} \\ 70 \text{ > București-Giurgiu-Smârda.} \end{array} \right.$	

Șosele în circulațiune . . .	{	1821 kilometri.	Naționale
		4000	> județene
Șosele în construcțiune . . .	{	7	Naționale
		500	> județene.

Isvorul deficitelor.

De vom trece acum la cheltuelile Statului găsim că bugetul rectificativ pe anul 1876 astfel cum s'a votat la 17/29 decembre 1875 este de 97,894,427 fr. și anume :

Consiliul ministrilor	42,848
Ministerul de Interne	8,351,675
„ Justiției	3,772,160
„ de Esterne	729,188
„ Cultelor și Instrucțiunii	7,910,690
„ de Resbel.	16,550,991
„ Lucrărilor publice	5,119,781
„ de finance	54,917,092
Deschideri de credite	500,000
	97,894,427

La sistemul adoptat de buget rectificatif, de credite suplimentare și de credite extraordinare într'ua țără unde ómenii sunt încă puțin cumpătați, mai adăogându-se evaluări umflate la veniturii și putulări la cheltuelii aũ devenit cauza de ruină pentru finanțele acestii țării. Astfel in 6 ani de la 1871 până la 1876 creditele sporite prin bugetul rectificatif ulterior și prin cele suplimentare și extraordinare aũ încărcat tesaurul cu suma de 83,708,874 fr. sau cu 14,000,000 termen de mijloc pe fie-care an adică cu 17 0/0. Tabela următóre îți póte da uã idee de aceste sporuri.

ANUL	Sporirea bugetului prin rec- tificări	Credite suplimentare și stra- ordinare	Totalul sporirilor bugetelor primitive
1871	"	9,017,065	9,017,065
1872	1,228,456	24,168,289	25,396,745
1873	18,515,360	5,017,036	23,532,397
1874	2,701,528	3,166,761	5,868,285
1875	767,876	6,452,560	7,220,436
1876	"	12,673,944	12,673,944
	23,213,216	60,495,657	83,708,874

sau 14,000,000 termen mediu pe an.

Cei din urmă 6 ani au dat deficitele următoare :

ANUL	Deficite bugetare	Împrumuturi	Deficitele anului	Deficitele adevărate
1870	"	"	"	991,295
1871	3,747,503	3,772,875	7,520,379	8,511,674
1872	1,638,870	12,283,949	14,222,619	22,731,294
1873	1,278,604	14,697,745	13,419,141	36,153,435
1874	7,444,162	"	7,444,162	43,597,597
1875	332,471	11,990,000	12,322,471	55,920,069
1876	21,990,002	"	21,990,602	77,910,671

Situațiunile financiare înfățișate camerilor sunt departe de a fi conforme cu realitatea; de exemplu un ministru declară deficitul anilor 1875 și 1876 astfel

Deficitul anului 1875 egal cu . . .	8,889,118
" " 1876 " . . .	15,484,084
Total	24,373,202

peste câte-va săptămâni succesorul seî în situațiunea înfățișată la 16 februar 1876 vine și arată în cameră cu totul alte cifre mai grele. După acest din urmă :

Deficitul anului 1875 egal cu.	12,537,894
1876 "	12,894,427
Alte sarcini.	3,243,105
Total	<u>28,675,426</u>

dar cređi pöte că acesta este cifra cea adevărată! dar nu este așa; ómeni competenți și chiar mărturisirea acelor din lucrătorii din ministerul de finance convin că acest deficit se apropie de 40,000,000 fr. sumă la care de se va mai adăoga încă 42,500,000 fr. plata linii de fer Ploesci-Predeal și Adjud-Ocna.

Cum veđi într'acești din urmă 5 ani s'a produs aceste deficite neprasuice de și veniturile s'aú sporit prin dări noi succesive până la 25,000,000 pe an, încasându-se într'acest termen 80,266,442 fr. mai mult decât daca impozitele ar fi ramas cea ce erau la 1870.

D-l Erdman Hahn comparând cifrele încasărilor contribuțiunelor adăogate și împrumuturile contractate în cei din urmă 5 ani scöte numai suma de 73,253,396 fr. cifra acesta este mai jos decât realitatea cu cel puțin 7,013,046 fr.

Iată cum a mers sporirea veniturilor prin adaose de impozite în comparație cu acele ale anului 1870 :

ANUL	Încasările	Încasările anului 1871	Diferința în mai mult
1871	66,768,407	61,697,027	5,071,380
1872	71,000,992	"	9,303,965
1873	78,151,312	"	16,454,285
1874	82,617,874	"	20,920,847
1875	82,490,115	"	24,793,088
	385,028,702	"	76,543,567
	adăogând și cea ce s'a luat din vândarea de domenii.		3,722,865
	Resursele anilor 1871—1875 peste a anului 1870.		80,266,442

Sporul cheltueleur nu a urmat aceeași progresiune, ele nu s'a suit decât la 11,291,802 peste cheltueleurle după tipul anului 1871 și anume :

ANII	Cheltueli pur ale admi- nistrațiuneii fără dotații și pensii.	Cheltuelile administrative ale anului 1871.	Diferința cu anul 1871
1872	50,330,811	48,291,696	2,039,115
1873	52,326,386	"	4,034,690
1874	50,381,399	"	2,039,703
1875	51,469,988	"	3,178,292
	Totalul sporurilor de cheltueli		11,291,802

Datoria publică.

Pornit pe uă asemenea cale era natural ca datoria Statului să mērgă crescând pe tot anul astfel că li-

quidând deficitul existent și contractul Crowley, ea va ajunge la finele anului 1876 la cifra rotundă de 600,000,000 fr. cu uă anuitate de 61,000,000 fr.

Acéstă datorie se împarte în două :

1. 369,152,622 Împrumutul pentru lucrări publice cu uă plată de anuitate de 30,872,474 fr.
2. 227,447,474 Împrumuturi cu amortisare, împrumuturi consolidate și datorii flotantă cu uă anuitate de 20,238,537 fr. dobândi amortisări și rentă.

Aceste datorii se descompunū în modul următor :

- I. 22,889,437 fr. Valórea nominală a datoriei contractată la 1 martie 1863 la Londra cu Banca Ottomană și Stern Brothers cu anuitate 9 0/0 din care 7 0/0 dobândă și 2 0/0 amortisare plus 1/2 0/0 comision cheltueli de schimb și de tragere. Acest împrumut a produs un efectiv de 17,851,851 fr. cu anuitate de :

2,121,196	}	2,062,750 dobândă și amortis.
		10,303 comision de 12 0/0.
		51,326 schimb și tragere.

- II. 31,610,500 fr. Valórea nominală a datoriei contractată la Paris la 24 octombrie 1866 cu casele Oppenheim, S. Sulzbach și Oscar Planat cu anuitate de 3,138,441 Statul Ro-

mân priimind efectiv 18,500,000 fr. cu plata anuală de :

3,138,441	{	3,048,080	dobândă și amortisare
		15,244	comisionu de $\frac{1}{2}$ %
		100,000	cheltueli de schimb
		800	cheltueli de tragere.

- III. 10,975,122 fr. Valórea nominală a datoriei contractată pentru construcțiunea drumului de fer București-Giurgiu de către compania Barkley și Stanifosth cu un serviciu anual de 2,010,000 dobândă și amortisare.
- IV. 12,027,285 fr. Valórea nominală a datoriei către Barkley și Stanifosth pentru podurile de fer cu plată anuală de 1,443,274 dobândă și amortisare.
- V. 51,750,000 fr. Valórea nominală datoriei către compania Offenheim pentru drumul de fer Iscanț-Iași-Roman cu garanție de un venit curat de 3,857,025 fr. pe an dobândă și amortisare.
- VI. 248,130,000 fr. Valórea nominală a datoriei pentru linia Roman-București-Vîrciorova și Tecuci-Bârlad cu garanție de venit curat anual de 18,609,750 fr. dobândă și amortisare.
- VII. 3,770,215 fr. Datoria valóre nominală pentru linia Iași-Ungheni cu 452,425 anuitate dobândă și amortisare.

- VIII. 78,000,000 fr. Valórea nominală a împrumutului domanial contractat în anul 1871 cu 8 % dobândă cu emisiunea de 74 care a dat un efectif de 57,720,000 fr. plătind anuitate de 8,000,000 fr. pe an.
- IX. 44,600,000 fr. Valórea nominală a împrumutului cu rentă 5 % cu casa Fuld și Camondo pe emisiunea de 62 care a dat un efectif de 28,990,000 fr. și a cărui serviciu anual este de 2,250,000 fr.
- X. sumă necunoscută. Obligațiunile judecătorești din Moldova pentru stingerea cărora se trece pe tot anul în budget suma de 20,000 fr.
- XI. sumă necunoscută. Datoria către particulari pentru produsele luate de ostirile rusești în anul 1853 și 1854 pentru care se trece în budget 50,000 fr. pe an.
- XII. 9,985,320 fr. Datoria către Casa de Depuneri și Consemnațiuni cu 7 % dobândă a cărui serviciu este de 748,900 fr.
-
- Total 519,680,206 fr. cu un serviciu anual care se sue la 51,000,000.

TABELA DATORIEI PUBLICE LA 1^{lă} GENARIE 1877.

Specificarea DATORIILOR	Data contractării împrumutului	Data stingerii datoriei	Suma împrumutată Valore nominală	Suma realizată sîn Valoarea efectivă	Anuitatea dobândă și amortisare	Dobânda %	Suma amortisată pînă la 31 Decembrie 1873 Valore amortisată	Suma rmasă de a mortisare la 1 Genarie 1877 Valore nominală
Dum. de fer. și lucr. publ.	Sept. 1865	Oct. 1876	10,975,122	10,975,122	768,258	7	10,975,122	—
	Fevr. 1868	Sept. 1932	248,130,000	248,130,000	18,609,500	7 ¹ / ₂	957,000	247,173,000
	Fevr. 1868	Sept. 1961	51,750,000	51,750,000	3,857,025	7 ¹ / ₂	—	51,750,000
	Iulie 1872	Iunie 1886	3,770,215	3,770,215	452,425	8	797,988	2,972,227
Imprumun-turi.	Oct. 1865	Dec. 1880	12,027,285	12,027,285	1,443,274	9	7,267,102	4,760,182
	April 1864	Febr. 1888	22,889,437	17,851,851	2,121,196	7	7,216,937	15,672,500
	Oct. 1866	Noeb 1889	31,610,500	18,500,000	3,138,441	8	7,521,000	24,089,500
	Iul. 1871	Iul. 1891	78,000,000	58,176,250	8,000,000	8	10,325,000	67,675,000
Claca.	Mart 1872	>	9,985,320	9,985,320	748,900	7 ¹ / ₂	—	9,985,320
	April 1875	>	44,600,000	28,990,000	2,230,000	5	—	44,600,000
	April 1865	Oct. 1880	513,737,880	106,987,000	14,258,032	10	60,128,043	46,858,956
			620,724,880		54,859,046		105,188,194	515,536,686

La finele anului când se vor inchia deficitete care trebuie să fie de 40,000,000 fr. plus suma de vre uă 15 sau 16 milioane pentru lucrările săvârșite de Crawley datorita se va sui la 676,700,000 fr. cifră rotundă, din care scăzându-se partea stînsă 105,188,194 rămînc 571,000,000 cu uă anuitate de aprôpe 61,000,000 fr. iar la finele anului vîltor 1877 adăogându-se încă 10 sau 12 milioane deficitul bugetar al aceluia an și cît va trebui pentru terminarea liniei Plocoș-Predcal alți 24,000,000 fr. datorie publică rmasă de stîns se va sui la 605,000,000 fr. cu uă anuitate de aprôpe 64,000,000 fr.

De vom lua drept basă a creditului Statului Român emisenca de 62 și renta de 5 a împrumutului din 1875, datorita nominală a României s'ar putea evalua la 1,020,000,000 consolidat cu un serviciu anual de 51,000,000 fr. pe an.

De vom compara datoriile publice ale deosebitelor state între dăsele și cu raportul ce există între dăsele și bugetul statului ele se clasifică în modul următor :

Numele Statelor datore	Darea anuală pe suflare parte datorie Franci	Anuitatea dato- riei a cătea parte la sută din buget %
Anglia	21,73	30,1
Austria	13,07	21,8
Bavaria	6,91	18,1
Belgia	7,08	19,8
Danemarca	13,00	33,7
Francia		
Italia	17,19	27,1
Norvegia	1,81	11,0
Olanda	17,19	27,1
Portugalia	7,81	26,9
Prusia	2,57	7,3
România	6,44	51,0
Rusia	4,50	17,2
Spania	7,30	16,6
Suedia	1,58	10,3
Svizzera	1,20	6,4
Ungaria	7,30	33,1
Wurtemberg	8,00	30,2

Cu totă această situațiune grea România ar putea cu uă chibzuință ca în mai puțin de 12 ani să'si

plătescă datoriile contractate până astăzi și să dispue pe tot anul de cel puțin 50,000,000 fr. pentru trebuințele guvernului, ale bisericei și ale instrucțiunii; ar putea chiar cuteza să cumpere drumurile de fer.

De astăzi până la finele anului 1891 se refuesc de la sine datoriile următoare :

1° La finitul anului 1880 se stinge datoria de 12,027,885 fr. contractată pentru construcțiunea podurilor de fer pentru care se plătesc uă anuitate de 1,443,275 fr.

2° La finitul anului 1882 se stinge împrumutul rural de 106,987,000 fr. cu anuitatea de 14,258,032 contractată pentru rescumpărarea pământurilor concedate sătenilor plugari foști clăcași.

3° La 1886 se refuesce datoria de 3,770,215 fr. cu anuitatea de 452,425 împrumutul pentru facerea drumului de fer Iași-Ungheni.

4° La 1888 se stinge uă altă datorie, aceea de 22,889,437 cu anuitatea de 2,121,196 către casa Stern.

5° La 1889 se stinge împrumutul Oppenheim de 31,610,500 cu anuitatea de 3,138,441 fr.

6° Și la 1891 se stinge împrumutul domanial de 78,000,000 fr. pentru care tesaurul plătesc uă anuitate de 8,000,000 fr.

Încât totalul datoriei refuită până la acea epocă 1891 se sue la 255,284,437 fr. a cărui serviciu scade din an în an :

La 1880 cu	1,443,274	fr. pe an.
„ 1882 „	14,258,032	„
„ 1886 „	3,770,215	„
„ 1888 „	2,121,196	„
„ 1889 „	3,138,441	„
„ 1891 „	8,000,000	„
Total	29,413,368	

Rămând numai cele următoare :

1° Datoria pentru drumurile de fer Strusberg și Oppenheim de 299,880,000 fr. a cărei serviciu este astăzi aproape 17,000,000 fr. pe an garanție, care până atunci se va reduce fără îndoială la cel mult 10,000,000 fr. prin sprirea traficului care ar reprezenta uă datorie de cel mult 150,000,000 fr.

2° Datoria consolidată, renta a cărei serviciu de 5°/_o este de 44,600,000 „
2,230,000 fr. pe an.

3° Datoria către Casa de Depuneri și Consemnațiuni de . . . 9,985,320 „
pentru care statul plătesce dobânda de 748,900 fr.

4° Datoria care s'ar contracta pentru plata deficitului esistent și al căii ferate Crawley care se poate stima la . . . . . 80,000,000 „
cu uă anuitate de 8,000,000 fr.

Peste tot uă datorie de . . . . . 284,585,320 „
cu un serviciu anual de 20,978,900 fr.

Dar la această stare de lucruri nu se poate ajunge fără a se încărca țera cu dări noi și fără de a vinde

din averea sa decât printr'ună bună administrațiune a financelor și prin echilibrarea bugetelor.

Ca să poți vedea posibilitatea lucrului în epistola următoare îți voiți vorbi despre starea economică a țerei.

Al tău amic, B. Dowley.

Urmarea epistolei precedente.

De vom trece acum la cheltuelile statului găsim că bugetul rectificativ pe anul 1876 ast-fel cum s'a votat la 17/29 decembrie 1875 este de 97,894,427, bani 47 și anume :

Consiliul Ministrilor	42,848	
Ministeru de interne	8,351,675	77
„ justiției	3,772,160	
„ Esterne	729,188	75
„ Culte și Instrucț. . . .	7,910,690	10
„ de resbel	16,550,991	
„ Lucrărilor publice	4,119,781	50
„ Finance și datorie	54,917,092	35
Deschideri de credite	500,000	
	97,894,427	47

Idea de buget rectificativ, de credite suplimentare și extraordinare întrebuintată fără cumpăt cu evaluările umflate la venituri a fost cauza stării financiare. Astfel în 6 ani, de la 1871 până la 1876 aceste credite au încărcat bugetul cu 83,708,874 b. 10 sau cu 14,000,000 termen de mijloc pe fie-care an, sau cu 17 0/0.

Tabela de mai jos îți poate da uă idee de aceste sporuri.

Anul	Sporirea bugetului prin rectificare	Creditele suplimentare și extraordinare	Totalul sporurilor bu- getelor primitive
1871	»	9,017,065	9,017,065
1872	1,228,456 04	24,168,289 31	25,396,745 35
1873	18,515,360 48	5,017,036 71	23,532,397 13
1874	2,701,524 08	3,166,761 86	5,868,285 88
1875	767,876 31	6,452,560 09	7,220,436 40
1876	»	12,673,944	12,673,944 34
	23,213,216 79	60,495,657 31	83,708,874 10

sau 14,000,000 termen de mijloc pe fie-care an.

Cei din urmă 6 ani au dat deficitele următoare :

Anul	Deficitele bugetare	Impremutări	Deficitele anului	Deficitele adevărate
1870	»	»	»	991,295 59
1871	3,747,503 81	3,772,875 28	7,520,379 09	8,511,674 68
1872	1,638,870 36	12,283,949 19	14,222,619 55	22,731,294 23
1873	1,278,604 45	14,697,745 64	13,419,141 19	36,153,435 42
1874	7,444,161 42	»	7,444,162 43	43,597,597 85
1875	332,471 64	11,990,000	12,322,471 64	55,920,069 49
1876	21,990,002 08	»	21,990,602 08	77,910,671 57

Situațiunile financiare.

Situațiunile financiare înfățișate camerilor sunt de-
parte de a fi conforme cu realitate; astfel de exemplu
ministrul Gheorghe Cantacozino declară deficitele ani-
lor 1875 și 1876 în modul următor :

Deficitul anului 1875 egal cu	8,889,118 50 și
deficitul " 1876 "	15,484,084 40
Total . . .	<u>24,373,202 90</u>

Iar peste câte-va săptămâni succesul său Strat în situațiunea înfățișată la 16 februarie 1876 arată cu totul alte cifre mult mai grele. El arată

Deficitul anului 1875 egal cu	12,537,894
Deficitul " 1876 "	12,894,427 47
Alte sarcini " " "	3,243,105 70
	<u>28,675,426 93</u>

Acastă sumă însă în realitate este mult mai mare, ea trece, sunt încredințat, peste 35,000,000 și trebuie să apropie de 40,000,000 la care se mai adaugă suma de 42,500,000 plata liniei de fer Ploesci-Predeal și Agiud-Ocna.

Intr'acești 5 ani din urmă s'au produs aceste deficite monstruoase de și veniturile s'au sporit prin dări noi succesiv până la 25,000,000 pe an, încasându-se într'acest termen 76,543,567 04 mai mult dacă impozitele ar fi rămas ceea ce a fost la 1870.

D-l Erdmann Hahn comparând cifrele încasărilor contribuțiunelor adăogate pentru cei din urmă 5 ani adăogându-le și împrumuturile contractate într'acești ani arată suma de 73,253,396; această sumă este prețuită prea jos de acel autor.

Iată cum a mers sporirea veniturilor prin adaose de impozite în comparațiune cu anul 1870 :

Anii	Încasările	Încasare anului 1870	Diferența în mai mult
1871	66,768,407 63	61,697,027 14	5,071,380 49
1872	71,000,992 87	" "	9,303,965 73
1873	78,151,312 67	" "	16,454,285 53
1874	82,617,874 41	" "	20,920,847 27
1875	82,490,115 16	" "	24,793,088 75
	385,028,702 74	" "	76,543,567 04
	in 1871 s'a luat din domenii		3,722,875 28
	Resursele noii anilor 1871—75.		80,266,442 32

Sporul cheltuelilor nu a fost însă tot într'acești proporțiuni, el după cum se poate vedea în tabela următoare n'a fost decât de 11,291,802 16 peste cheltuelile după tipul anului 1871 :

Anii	Cheltuelile pur ale admini- strațiunii fără dotații și pensiî	Cheltuelile administrațiunei în 1871	Diferența în mai mult
1872	50,330,811 77	48,291,696 12	2,039,115 58
1873	52,326,386 54		4,034,690 42
1874	50,381,399 75		2,039,703 63
1875	51,469,988 65		3,178,292 53
	Totalul sporurilor în 4 ani . . .		11,291,802 16

Numerul impiegatilor Statului este foarte mare, el a crescut și mai mult în acești din urmă 5 ani. El a fost în 1866 de 5,337 funcționari și 2,455 omeni de serviciu

1875 " 6,259 " " 2,993

Într'aceste cifre nu intră servitori bisericilor preoți, cântăreți și cler superior, nu intră nici pădurari nici pașnici de hotare.

Câți-va d'între ómenii de stat au început a se preocupa de starea financiară; din nenorocire însă foarte puțini se îngrijesc de starea economică și care înțeleg că una este strâns legată de cealaltă. Cei mai mulți cred că uă situațiune ca aceea în care se află tesaurul Román se póte îndrepta cu nisce cârpeli la economii și cu nisce reduceri în cheltueli, cu un împrumut mai mult sau mai puțin greu, cu un spor la unele dări sau cu nescocirea vre unui imposit. Preocupațiunea lor merge cel mult pênă a căuta ca acele sporiri să nu lovescă d'a dreptul în clasa țeranilor plugari și nu se gândesc că or pe ce și or pe cine se pune uă dare, ea cade sau se resfrânge și apasă asupra tutu'or locuitorilor. Fórté puțini la număr sunt acei care vėdú că cestiunea este mult mai gravă.

În Románia nu există decât un singur isvor de bogăție, plugăria, cea mai simplă și mai primitivă, tóte cele lalte industrii împreună nu pot compta nici pentru a decea parte a produțiunii totale. Bogăția țerei vine d'a dreptul de la pământ, pământ care întors și stors neconținut a ajuns a nu mai produce ce ce producea până acum. Tot luând pe tot anul fără a'i da nimica nu mai póte produce fără ajutorul celor lalte industrii nici în cantitate nici în calitate. Gránele de 60 de livre au devenit uă raritate cu tótă munca ce'si dau mulți din cultivatori de a îmbunătăți

soiurile aducând semința din alte țeri și din cele mai renumite și mai căutate. Producțiunea în cantitate scade pe tot anul într'un mod foarte simțitor; de unde acum și cinci-spre-dece ani producțiunea de mijloc era de 20 de hectolitri de hectar, astăzi nu se poate compta mai sus de 15 hectolitri, uă scădere de 25 % în forța productivă a pământului. Acesta provine din imputinarea vitelor și din absența industriilor cu care se hrănesce și să îmbunătățesce agricultura.

Crescerea vitelor și păstoria care acum și câți-va ani era una din bogățiile cele mari ale țerei a cădut mai cu totul în câmpiile cele întinse ale Ialomiții ale Buzeului și ale Prutului de jos; acesta din cauza lipsei și scumpetei capitalului, din cauza grelelor impozite și sărăcirea populațiunei agricole.

Fabricațiunile cele mai simple, acelea care sunt adequatele plugăriei lipsesc cu totul; afară de câte-va fabrici de spirt dincoci de Milcov și dincolo de Milcov care se închid și dispar din an în an, și afară de două fabrici de zahar în construcțiune a căror sordă nu se poate cunoște încă. Se poate dice că materia îngrășătoare, gunoiul, d'abia poate îndestula trebuințele grădinilor de zarzavatură din prejurul orașelor.

Și cu toate acestea situațiunea României este atât de avantajoasă încât se poate dice că cu uă bună chipsuință în mai puțin de 12 ani Statul Român ar putea refui datoriile ce a contractat dispuind de un buget de cheltueli de cel puțin de 50,000,000 fr. pe an, ar putea chiar rescumera drumurile de fer.

De astăzi pînă la finele anului 1891 se refuesc datoriile următoare :

1. La finalul anului 1880 se stinge împrumutul de 12,027,285 fr. cu anuitatea de 1,443,274 20, contractat pentru construcțiunea podurilor de fer.

2. La finalul anului 1882 se stinge împrumutul rural de 106,987,000 cu anuitatea de 14,258,032, pentru rescumpărarea pămînturilor concesionate sătenilor plugari fosti clăcași.

3. La 1886 se refuesce datoria de 3,770,215 41 cu anuitatea de 452,425 85 împrumutul pentru facerea drumului de fer Iași-Ungheni.

4. La 1888 se stinge împrumutul Stern Brothers de 22,889,437 03, cu anuitatea de 2,121,196 86.

5. La 1889 se stinge împrumutul Oppenheim de 31,610,500 cu anuitatea de 3,138,441.

6. La 1891 se stinge împrumutul domanial de 78,000,000 cu anuitatea de 8,000,000.

Totalul capitalului amortizat pînă la acea epocă (1891) 255,284,437, a cărui amortizare scade succesiv din an în an și anume :

La 1880	cu	1,443,274	20
"	1882	"	14,258,032 —
"	1886	"	3,770,215 41
"	1888	"	2,121,196 86
"	1889	"	3,138,441 —
"	1891	"	8,000,000 —
Total . . .			<u>29,413,368 —</u>

Rămîind : 1. Datoria pentru drumurile de fer Strusberg și Offenheim de 299,880,000 cu garanția de

22,466,775 care fără înduoelă la acea epocă se va reduce la 10,000,000 cel mult, prin sporirea traficului.

2. Datoria consolidată rentă de 44,600,000 al cărei serviciu de 5 % este de 2,230,000.

3. Datoria de 9,985,320 la casa de depuneri pentru care se plătesce dobândă de 748,000.

Și datoria ce s'ar contracta pentru plata deficitului și a căii ferate Crawley care se poate presupune la 80,000,000 cu o anuitate de 8,000,000. Adică o datorie totală de aproape 400,000,000 cu un serviciu anual de 15 până la 16,000,000.

Se poate ajunge la această stare de lucruri la epoca precitată fără de a se încărea țera cu dări noi, fără de a vinde nimic din averea Statului și fără a se face alte reduceri decât acele absolut necesari pentru echilibrarea bugetului.

Viscomitelui Macdonald

la Londra

București, 10/22 aprilie 1876.

107 Cronwell houses (Brompton).

Mă grăbesc a răspunde la epistola ce mi-ai adresat în privința convențiunei încheiată acum în urmă cu Austro-Ungaria.

Voesci să scii dacă acest act nu este vătămător intereselor engleze și dacă nu atinge tractatele ce are Marea Britanie cu alte State?

În cât privește partea politică te-ai putut convinge cred din epistola mea de la 30 noembrie 1875 către amicul nostru Eduard Barrington că România este un Stat Suveran, care se bucură de dreptul gintelor în totă puterea cuvântului, un Stat cărui nimeni nu-i poate tăgădui facultatea și capacitatea de a încheia tractate și convențiuni comerciale și politice. Astfel fiind protestările Porții, interpelările Lordului Stratheden and Campbell din camera de sus și notele schimbate între Paris, Londra, Viena și Constantinopol nu au nici temei, nici rațiune.

În cât privește însă interesele comerțului engles în România trebuie să-ți spui că ele au să fie lo-

vite de mörte daca guvernul Reginei nu se va grăbi să inchee la rândul său uă convențiune comercială pe aceleași base. A nu o face ar fi a abandona târgul a cinci milióne de consumatori și a'l lăsa in esploatarea esclusivă a industriei austro-ungare. Iar daca cabinetul Marei Britanii ar face și el ceea ce a făcut cabinetul Vienei și ar dobândi pentru mărfurile englese aceleași condițiuni, tot avantajul ar fi al Angliei, căci ea are uă superioritate netăgăduită in cele mai multe din fabricatele întrebuintate in România; mărfurile englesesci conțin sub același volum și greutate uă valóre mult mai mare decât cele austro-ungare. Fie stofe de lână, de bumbac sau de mătase, ferărie sau marchetărie, sub uă greutate de uă sută de chilogramme, cele de fabrica englesă o să conție tot-d'una uă valóre cu 25 sau cu 50 % mai mare decât similarele lor de fabrică austro-ungară.

Cu tóte vorbele late ale miniștrilor Convențiunea acésta nu corespunde la nici una din trebuințele României, nu satisface nici trebuințele comerciale, nici pe cele industriale. La facerea ei nu a esistat din partea guvernului de aici nici uă idee economică, pe când interesele austro-ungare au fost căutate și îngrijite cu cea mai mare sollicitudine. Guvernul de la Viena a căutat să inlesnescă intrarea in Austro-Ungaria a productelor brute venite din România; acel guvern scie că materiile brute sunt elementul care hrănesce și cresce prosperitatea popórelor industriale și că estinătatea lor lasă uă mai mare parte retribuțiunei lucrătorului scie că sărăcia poporului industrial

este cu atât mai mare cu cât munca este mai puțin retribuită din valoarea obiectelor, adică cu cât materia brută este mai scumpă. Și tot uă dată acel guvern a căutat să pună obiectele fabricate în Austro-Ungaria în stare de a concura în România cu similarele lor indigene. Câte-va exemple luate după aceea convențiune îți vor arăta într'un mod pipăit sistemul adoptat de Austro-Ungaria la încheierea acestei convențiuni :

Cerealele românesce sunt scutite de vamă la intrarea lor în Austro-Ungaria; îndată însă ce ele au dobândit cea mai mică prefacere, transformate în făină, de exemplu, plătesce în Austro-Ungaria 80 kreitzari de centneru vamal sau 4 franci de suta de chilograme (vezi tariful austro-ungar clasa III, divisiunea 12) pe când făina austro-ungară intră în România fără plată de vamă (vezi articolul adițional al convențiunei alineatul No. 6). Astfel fiind se poate foarte bine ca grâul românesc trecut în Austro-Ungaria, dus la Brașov sau la Cernăuți să vie de acolo la Botoșani sau la Ploesci transformat în făină și să facă concurență făinei românesce vândându-se pe 17 sau 18 franci hectolitru.

Pastele și fideaoa având trebuință pentru fabricarea lor de mașini mai complicate și mai scumpe se află în condițiuni și mai grele; acele austro-ungare ca și făina sunt scutite de taxă la intrarea lor în România, în vreme ce acele românesce plătesc taxă la intrare în Austro-Ungaria 4 franci la suta de chilograme și astfel fabricarea lor în România devine imposibilă, căci nu mai pot ține concurență, de aceea și stabilimentele care lucrau acest product au încetat îndată

ce s'a iscălit acea convențiune. Dar chiar libera intrare a cerealelor în Austro-Ungaria cu care se fălesce atât de mult guvernul românesc, devine ilusorie, fiind-că guvernul împărătesc al Austro-Ungariei, rezervându'și dreptul precum a făcut-o de a sui tarifele pe drumurile sale de fer ori de câte ori ar crede-o de cuviință, este învederat că numai silită de necesitatea la care ar supune-o lipsa de recoltă și mugelele flămândilor ar face posibilă intrarea grânelor în România, când ar crede-o că ar putea jicni cătuși de puțin interesele agricultorilor săi.

Trecând la un alt articol, la spirituóse, acesta era singurul obiect protegiat într'acéstă țeră. Intrarea spirituóselor afară de romuri și coniacuri era prohibită; iar după convențiune (vedei tariful B No. 3) ele acum pot intra plătind drept vamal de 25 franci de suta de chilograme cu uă taxă de 20 franci în lădi, 25 franci în butoae duble și 15 franci în butoae simple, taxă care se aplică tuturilor spirituóselor îndulcite sau neîndulcite astfel că rachiurile venite din Austro-Ungaria care la hotar costă 40 până la 50 franci hectolitru, intrând în România s'ar urca la 65 sau cel mult la 75 franci hectolitru și pot ține concurență rachiurilor românesei în tóte orașele României. Iar spirituósele fabricate în România plătesc în Austro-Ungaria înduoit și întreit, cele neîndulcite 9 fiorini argint centnera de vamă, adică 45 de franci suta de chilograme și cele îndulcite 15 fiorini centnerul vamal sau 75 franci suta de chilograme. Într'aceste taxe intră și impositul de consumațiune care se percepe de

uă dată cu drepturile vamale taxe convenționale fixate prin tractatul de comerț cu Franția care este națiunea cea mai favorisată. Aceleași observațiuni se pot face pentru toate articolile căci a fost uă unitate de idei din partea Austro-Ungariei, încât convențiunea se pôte resuma astfel :

Intrare liberă în Austro-Ungaria a produselor fabricate și concurență avantațiosă produselor fabricate austro-ungare în România cu toate fabricatele similare indigene..

Trimisul guvernului român nu a fost preocupat de cât de onorul de a subscri alături cu cancelariul imperiului, creșend că printr'acesta dobânda un drept politic pentru țera lui, drept, care fie ăis în trecât, nu era tăgăduit de nimeni, cu atât mai puțin că România îl esersase în mai multe rânduri fără surle și tobe. Dar așa sunt ei ómenii Statelor celor mici, se cređu mari făcându-se în imaginațiune mai mari decât ceea ce sunt. De aceea vedem România consumându'și puterile în a se juca d'a soldatul, dând totă munca și totă vlaga pe tunuri, pe puscă și pe bombe, în loc de a căuta a'și desvolta puterile intelectuale și industriale. Iea de la scólă și dă casarmiei creșend că bataliónele cele multe asigură esistența țerei fără a'și da ostenélă să vadă că istoria ne arată că chiar statele cele mari atunci au fost mai espuse, când s'au cređut mai bine armate, căci atunci au fost mai ispitite de a'și încerca puterile și a'și realiza ambițiunile. Când uă națiune își pune toate resursele cum facú Români în a'și da numai tunuri și soldați, este

tot-d'auna în poziție de a-și periclita existența chiar când devine victorioasă, pentru că ómenii ei devenind numai soldați în loc de a deveni cetățeni producători, nu mai sunt buni decât de bătălie.

Dar să revenim la subiectul de la care m'am depărtat, la convențiune.

Ca să poți judeca însuși de efectele ce are să aibă ea, îți trimit un exemplar și îți recomand cercetarea tabelelor A și B și sper că te vei convinge despre dânsa și despre neeficacitatea ei de a facilita crearea unei industrii naționale române. În tabela B vei găsi obiectul cel mai greu impus cu scop de a pune pe România în stare de a-l produce ea însăși: postavul.

Stofele austro-ungare de lână sunt supuse la intrarea lor în România la uă dare vamală de 30 până la 58 de franci de suta de kilograme ceea ce reprezintă uă dare de $12\frac{1}{2}\%$ pentru lânăriile gróse cum sunt păturile cu păr și de $1\frac{1}{2}\%$ pentru postavurile cele fine.

Uă pătură gróasă cu păr trage $3\frac{1}{4}$ kilograme și costă 8 franci una; așa fiind un balot de 100 de kilograme conține 30 de bucăți cu uă valóre de 240 franci pentru care se plătesce vama 30 de franci sau $12\frac{1}{2}\%$.

Postavul civit ordinar ȕis de Brașov care trage 796 grame metru și costă ca la 6 franci metru conține 125 de metri într'uă bucată de 100 de kilograme și valoréđă 750 franci; supuinđu'l la vama medie de 44 franci plătesce aprópe 6% dreptul de intrare în România.

Postavul negru fin de Viena trage 490 de grame metru și să vinde cu 17 până la 18 franci metru; astfel uă bucată de 100 de kilograme care conține 204 metri și valorésă 3,570 franci plătind masimul tasei vamale de 58 fr. plătesce mai puțin de $1\frac{3}{4}\%$ (1 fr. 60 $\%$).

Daca pe lângă sarcinile vamale de mai sus vom adăoga și costul transporturilor la 200 de kilometri la postavurile ordinare, aduse de la Brașov și de 1500 de kilometri la cele fine aduse din Viena saū de $2\frac{1}{2}\%$ pentru cele d'ântăiū și de 4% pentru cele de al doilea, vine a dice că postavurile austro-ungare trecând fruntaria în România se încarcă cele ordinare cu $8\frac{1}{2}\%$ și cele fine cu 6% la care de de vom adăoga cel mult 3 saū 4% , deosebirea costului lănei mai scumpă în Austro-Ungaria decât în România face un total 10 până la 13% dări și cheltueli ce ar fi scutite la postavurile fabricate în România, și pe care postavurile austro-ungare venite în România aū a le suferi peste costul fabricațiunei.

Acum să trecem să considerăm și sumele cu care se încarcă postavurile care se fabrică în România și care se potū clasa astfel :

10. 25% plata lucrătorilor mai scumpă în România din cauza lipsei de brațe, a neesperienței și a necesității de a aduce lucrători streini cu condițiuni grele precum obligațiune de a le plăti cheltuelile de reimpatriere în cas de nemulțumire.

20. 10% saū 15% deosebirea în plus în costul machinelor și uneltelor trebuinciōse, dificultățile re-

parațiunelor, a transformărilor, a schimbului acelor stricate usate și părăsite care toate gălescă întrebuințare și prin urmare cumpărători acolo unde fabricile se țină lanț una de alta și se hrănescă unele prin altele și unde rebutul și remășițele sunt toate întrebuințate în alte fabricațiuni.

3°. 8 sau 10 % deosebirea în mai mult a dobândii banilor.

Total cel puțin 43 până la 50 % în defavorul fabricii Române.

Putem dice că nici cu 30 nici cu 40 % ad valorem România nu ar putea lupta cu fabricile Austro-Ungare.

Ca sistem protecționist această convențiune nu pôte avea efectul ce credă unii că pôte esersa asupra industriei naționale care este de creat; dar și mai puțin sémână a liber schimb, de și ministru presentându-o corpurilor legiuitoare a întovărășit'o cu un fel de speech în care arăta cu un ton doctoral că: „Principiul cel mai salutariu pentru crescerea avuției unui Stat este principiul liberului schimb“ că: „El este „ultimul cuvint al sciinței“ și că „Or ce pas înainte pentru a se apropia de uă stare de libertate absolută a comerțiului internațional este un progres etc.“

Ministru de și, cum veđi, pare a avea óre-care noțiunii dar este departe de a fi pătruns de acele principii economice și de a se fi identificat cu dênsele, de și a auzit sau a citit că acele țeri au devenit bogate care au respectat libertatea comercială, dar nu scie că a se depărta de la un adevăr, este a'l renega

și a se înșela pe sine însuși, nu înțelege că legile și regulamentele care împiedică relațiunile dintre oameni sunt sau nefolositoare sau vătămătoare și că intervențiunea puterii guvernamentale în schimb și în tranșacțiunii nu poate aduce decât rele. Că schimbul se dezvoltăsă și se moderăsă el prin sine însuși, prin propria sa forță, că singur se opresce atunci când ajunge a întâmpina păgubi și că numai el își poate determina marginea la care trebuie să se opréscă. Sistemul conținut într'acéstă convențiune nu se poate califica nici de pas înainte către liberul schimb, nici de sistem protector al industriei naționale.

Românii deși foarte inteligenți de și mai mulți dintr'eușii și învățați, dar în privința ideilor economice sunt încă foarte înapoiiați. Cei mai mulți dintre oamenii lor de stat și dintre publiciștii lor își închipuesc că trebuie și că poate să trecă prin fazele de protecționism și de prohibitism prin care au trecut Francia, Anglia, Germania și Italia, atunci când Philipp II dintr'ua trăsătură de condei porunca aurului să nu trecă peste hotar și aurul ascultător se oprea la graniță ca sórele lui Iosue; când Ludovic al XIV putea să desemne fie-căruia locuitor mâncarea, băutura îmbrăcămintea și chiar meseria de care trebuie să se apuce, să o urmese din tată în fiu, fără a o putea părăsi sau schimba; pe când spirite înalte și generóse ca Fenelon credeau că omul ar fi cu atât mai fericit cu cât viața iar fi mai bine regulată de guvern ca în monarhia de la Salcuta, când împérații credeau că facú bine poporulă oprind intrarea și eșirea pro-

ductelor, puind vămi și bariere dintr'un județ la altul și dintr'un oraș într'altul; lucruri care se puteau practica atunci când omul nu gustase din fructul oprit al libertății, când nu esistaū nici șosele, nici poduri, nici canaluri, nici vapóre, nici drumuri de fer; când comunicațiunile erau anevoiase și întrerupte uă mare parte a anului; căci atunci unui balot de marfă ca să ajungă din Marsilia la Paris îi trebuia două și trei luni, timp în care capitalul sta închis; atunci când scumpetea chiriei îngreua cu 20 și cu 30 0/0 costul mărfurilor aduse din streinătate, sumă la care de se mai adaoăă și uă tarifă vamală de alți 15 sau 20 0/0 concurența cu similarele indigene scutite și de vamă și de cheltuelile transportului devenea imposibilă. Atunci se putea crea și susține industria națională prin protecționism. Cu înlesnirea însă a mijloecelor de transport lucrul nu mai este cu puțință. Nu la asemenea mijloce s'ar gândi astăzi Colbert ca să dea Franciei uă industrie națională. Vămile nu mai pot fi astăzi alt ceva de cât un sistem pur fiscal; un impozit indirect mai mult sau mai puțin bine combinat pus pe consumațiune. Tractatul anglo-frances și tzolfereinu o dovedescū într'un mod pipăit.

Vapórele și drumurile de fer au schimbat cu totul sistemul industrial. Ti-aducēi aminte când eram la Aidin că se încărcă pe uă cămilă două saci cu grâu și când ajungea la Smirna unul din saci era al cămilarului pentru plata chiriei; transportul la distanța de 40 de kilometri care despărțea aceste două oroșe era de 1,20 de franci de kilometru pentru un hectolitru sau

100 0/0; astăzi mulțumită drumului de fer se plătesce numai uă centimă de kilometru pentru un hectolitr.

Lucrurile sunt astăzi cu totul altfel după cum erau uă dinióră mărfurile grele, ca grâu și altele nu costă pe drumurile de fer nici $1/2$ 0/0 pe suta de kilometri iar pe mare și pe canaluri nu se sue nici la 20 de bani tona pe suta de kilometru.

Nu sunt mai mult de 50 de ani unei lădi cu marfă ca să vie în Bucuresci de la Viena sau de la Lipsca îi trebuia cel puțin două luni ca să strebată cu car mocănesc la pas prin pustele nisipóse ale Ungariei, când nu erau devalisate cu car cu cai cu tot de bandele lui Șubriht sau ale lui Roza; pe atunci numai mărfurilor celor scumpe, mătăsăriilor celor grele și postavurilor celor fine, care sub volum și greutate mică conțineau valóre mare, le era permis să se lupte și să rabde cheltuelile transportului ale *tasidului* cum se dicea ș'ale comisionului; atunci în adevér cu uă dare vamală urcată se putea protege și susține industria naționale; atunci chiar esistaū de sine și fără protecționism uă mulțime de fabrici: abaoa, postavul ordinar, șalăria, sticlăria, se fabricaū în țeră; fie-care colibă de sătean era un atelier de pândă de velințe și de cusături, boerii și cocónele purtaū cămăși de pândă de in și de borangic țesute și cusute în casă, nici la țeranī nici la negustori nu se pomeneau cămăși prosópe și așternuturi de pândă streină; velințele, covórele chiar din casele boeresci erau de lână, tórsă, urđitā și țesutā în țeră; mobilele din Bucuresci erau de lemn de nuc lucrat de

tâmplarii din țară. Acum drumurile de fer și vapoarele estinând și inlesnind comunicațiunile, prăvăliile din capitală și din orașele din provincie gemu de marfă adusă din Viena, din Paris și din Londra; în casele cele mai modeste numai găsești un scaun, un dulap, un cuiu sau uă perdea care să nu fie aduse de peste hotar, inlesnirile și estinătatea transporturilor au omorit industria indigenă. S'a întâmplat în România cea ce am vădut pretutindenī unde țera a ramas inapoī cea ce se vede în Turcia unde industria era foarte înaintată, unde se fabricau vestitele covore de Ușac și de Afion-Carahisar, stofele de lână și de mătase cele strălucite de Alep de Selimia și de Damas, cusăturile precioșe de Bagdad pe care le căutaū curțile domnesci și împărătesci din totă Europa.

Pretutindenī în Orient unde a pătruns șoseaoa, vaporul și drumul de fer, fără să se fi introdus totuădată și științele himice și mecanice, fabricile indigene au ingenuchiat dinaintea loviturei ce le-a dat vaporul, róta și estinătatea capitalului din Europa. Acelor țeri până ce se vor rădica prin forța intelectuală la nivelul științei nu le rămâne altă resursă de cât a se da la industriile acelea care nu cer nici capital mare nici unelte scumpe; unde dibăcia mânei și gustul dau adevărata valoare obiectului lucrat, astfel sunt cusăturile fine și delicate la care femeile Române au uă așa de mare îndemănare, uă industrie care cu ceasornicăria sunt unul din isvórele principale ale bogăției Switzeriei; le rămâne arta, pictura și sculptura care prin geniu artistului dă unei bucăți de pândă

valóre de sute de mił de franci; uă industrie care astăđi dă Parisuluı pe tot anul 40 de milióne de franci de pe tablourı statue, statuete și bas reliefurı, de marmură și de bronz vëndute în străinătate. Dar să ferescă Dumneđeu să đicı că astăđi prohibițiunea nu mai este posibilă nici chiar în țerile cele mai despotice și mai puternice sau să đicı că chiar de s'ar admite că să se pótă pune ásupra unor mărfurı streine dări vamale de 40 și de 50 0/0, tóte acestea nu ar putea servi încuragiárei industriei națióale că își găsescı beleaoa. Să nu đicı că un impozit vamal suit nu ar putea face alt decát de a obliga pe consumatorı a plăti marfa streină mai scumpă decát înainte că își aprindı pae în cap; trecı de antipatriot, de apărător al intereselor streine și câte și mai câte.

Cát pentru mine or ce s'ar đice, declar sus și tare că sunt liber eșangist pentru tóte țerile în general și mai cu deosebire pentru România carı numai prin liberul schimb póte ajunge a avea într'ua đı uă industrie națióală, să ajungă a fabrica astfel că fără protecțióism și fără subvențiune să pótă concura în întru și chiar în afară pentru unele obiecte cu fabricile streine.

— Cum înțelegı Dumnéta liberul schimb? mă întreba mai deunăđi unul din ómenii de stat în renume de aici.

— Ȫl înțeleg pur și simplu, îi respunseiú, fără rezervă și fără retiscentă; intrare liberă tuturilor obiectelor și tuturilor mărfurilor, or de unde ar veni, fie pe apă fie pe uscat, vie de la apus, vie de la răsărit,

de la m^{ed}ă-n^opte sa^u de la m^{ed}ă-^{di}, desființarea de-săvârșită a serviciului vamal cu suprimarea celor 50 de v^{am}i înșirate pe v^{er}ful Carpaților și pe malul Dunărei de la Mamornița până la Virciorova și de la Turnu-Severin până la Ibrianu și de la Ibrianu până la Sucéva, cu toți șefii, cu perceptori, cu controlori, verificatori, tasatori, odăeși și randași buni și rei, fără excepție și fără cruțare. Dacă este un lucru care mă miră este cum într'oa ț^{er}ă unde nu există nici o industrie manufactorială să susțină ideea de protecționism. Pe cine și ce voesce a protege?

— Dar dacă cele lalte puteri nu ar voi să lase de la noi la ele și de la ele la noi intrare și eșire liberă pentru produsele n^ostre spunem ce facem atunci?

— De ce vei să mă preocup de cea ce fac sa^u vor să facă alții, fie-care Stat este liber să facă cea ce crede că îi convine; opr^{esc}ă sa^u tasese scump intrarea unora sa^u tuturilor obiectelor dacă le place; Românii sunt și ei liberi să cercetese sa^u să nu cercetese ce ese și ce intră în ț^{er}a lor, preocuparea lor trebuie să fie a sci dacă intrarea, șederea și eșirea liberă a mărfurilor și a produselor streine ar aduce vătăm^{are} sa^u folos Românilor în general și Statului Român în special.

— Cum vei Domnule să nu fie pagubă Statului Român când de la cea d'intăi^u ^{di}, fără dar și p^ote, tesaurul perde 8 milioane pe an venitul ce are astă^{di} de la v^{am}i import și esport, transit, pășunatul viteilor streine, plumbagi^u și magazinaj, confiscări, amendⁱ etc., venit neted, care suprimându-se ar lăsa

un gol simțitor și uă perturbațiune în echilibrarea bugetului.

— Nu este de tăgăduit că adoptându-se liberul schimb reducerile vămile și vameșilor de care vorbit ar da uă economie în buget numai de 1,257,660 fr. pe când tesaurul s'ar lipsi precum fôrte bine ați observat de un venit care astăzi este de 7,803,229 fr. pe an sau un deficit bugetar de 6,545,569 fr.; dar acésta nici nu mă turbură nici nu mă sperie, căci să ne suim împreună până la obârșie și să cercetăm cum intră astăzi acești bani în visterie :

Un negustor de exemplu aduce un balot de postav de 1000 de metri la Giurgiu; îndată ce îl bagă în prăvălie scóte din pungă 1000 fr. și plătesce vama. Acești bani sunt un avans făcut de negustor acelor cari au să cumpere dintr'acea bucată de postav, bani pe care are să'i ia de la dênșii treptat cu vândarea postavului puiudu'i atunci să'i plătescă fie-care în proporțiune cu cantitatea de postav ce va lua. La costul cumpărătorii postavului, la cheltuelile de comision de transport, la dobânđile de bani &, negustorul va adăoga și partea vămiî plătite de dânsul, și de unde ar fi dat metrul de postav cu 30 de franci, mai adăoga și francu plătit la metru pentru vamă și pune pe cumpărător de'l plătesce 31 fr.; astfel când își va fi vândut tótă mia de metri de postav, negustorul ș'a întors în pungă mia de franci ce a plătit la vamă. Vama dar o plătesc consumatorii, adică tótă lumea. Așa fiind, tótă cestiunea se reduce în a căuta și a găsi un mijloc de a lua acele 6¹/₂ milioane prin-

tr'un alt impozit care să nu fie nici mai greu, nici mai supărător.

— Și poți crede că în starea de lipsă și de sărăcie în care se găsește țera ar fi cu putință a mai pune încă și un alt impozit.

— A pune un impozit nou nu cred că ar fi nici bine nici posibil, dar a transforma uă dare supărătoare și costisitoare într'ună dare mai ușoră și mai puțin vătătoare, o cred că se poate și prea se poate. Nu este vorba de a se pune uă dare ci de a se găsi un mod cum consumatorul să nu plătească mai mult decât înainte. Soluțiunii la acest problem s'ar găsi multe, dar nu voi cita decât una care de și poate nu ar fi cea mai nimerită, dar nu va lăsa nici uă îndoelă despre posibilitatea lucrului.

Negustorul care precum am observat-o la fie-care sosire de marfă este obligat a alerga astăzi pe la Filaret și la gara Tirgovisei, de la comisionari la vameși, de la vameși la prețuitori ca să scotă fel de fel de cărțuli, de conesemente, de bilețuri și de chitanțe, să i se rescolască marfa, să i se spargă, să i se strice și să i se pérđă uă mulțime de lucruri, ar fi de uă mie de ori mai mulțumit să plătească un drept proporțional cu importența negoțului ce face și să fie scutit de toate necasurile și alergăturile, de toate cheltuelile și pagubile ce'i pricinuesce refuirea drepturilor vamale.

— Să dicem pentru un moment și să convin și eu că s'ar găsi un mijloc ca statul să nu păgubescă și că tesaurul să găsească în alt impozit acele 6 1/2 mi-

lióne, dar tot nu vėd adevėrat folos decăt pentru fabricile streine, fără ca noi Români sã tragem vre un avantaj din liberul schimb al dumatiale.

La acéstă din urmă obiექtiune vė respund cã consumatori ar plăti numai 6,545,569 franci în loc de 7,803,229 fr. ce plătescũ astăđi și ar beneficia acei 1,257,660 cheltuelile administrațiunei și a percepțiunilor vamale.

Prin urmare 1° uă ușurare de aprópe 17 % contribuabililor la impozitul vămilor, 2° negustorul nu ar mai avea sã adaoge la prețul mărfii păgubile și străgănările ce are astăđi pentru îndeplinirea formalităților vamale alte câte-va la sută. Dar estinătatea mărfii streine cu 1 și cu 2% ar fi puțin lucru pe lângă un alt avantaj mult mai însemnat și mai important. România este una din trecătóarele importente din Occident în Orient și liberul schimb care ar da mărfurilor tótă libertatea, ar face-o sã devie respántia lumei, sã devie ceea ce devenise uă diniórá Venezia. Orașele României ar deveni depozitele unde s'ar înmagasina în întreprimate și docuri mărfurile care ar accepta scurgerea lor în sus saũ în jos; Ibrianul s'ar face un port însemnat și România ar deveni centrul unuia din cele mai însemnate comerciuri din Europa, un punct la care s'ar grămădi capitaluri însemnate și capitaliști mari.

— Póte în adevěr cã în căt privesce comerciul, liberul schimb sã fie un bine, mărfurile care vinũ din Germania, din Francia, din Italia și din Anglia ca sã trecă în Orient și vice-versa, avėnd facultatea d'a.

intra și a eși libere, s'ar grămădi în Turnul-Severin, în Giurgiu sau Galați și ar ascepta acolo până ce ar fi cerute într'ună parte sau într'alta, și acesta ar putea să dea animațiune orașelor noastre după litoral, dar tot nu ved industria care este de mare trebuință a se crea în țera noastră.

— Industria a fost și este fiica comerțului. Liverpoolu a creat Birminghamu, Manchesterul și Sheffieldu; Marsilia a creat Lionul, Amsterdamul, Anversul și Hamburgul au făcut bogăția industrială a Holandei, a Belgiei și a tuturor orașelor anseatice. Venezia și Pisa au făcut bogăția și frumusețea orașelor Italiei. Un negustor îmbogățindu-se prin comerțul unui obiect, al postavului de exemplu, ar căuta să'și mărească beneficiile reducând cât s'ar putea cheltuelile ca să câștige costul dusului lânii și a dusului postavului, ar aduce mașini de tors lâna și uă țesătoare de făcut postav, cu capitalurile lui eftine ar înființa uă fabrică de postav în condițiuni bune de a putea prospera.

Uă industrie ar chema pe alta și în puținii ani am vedea liberul schimb realizând ceea ce sistemul protecționist nu va putea crea nică uă dată.

PARTEA A OPTA.

BUCURESCIUL
INDUSTRIAL ȘI POLITIC

1876.

I.

Bucuresciul la început.

Nu vă pot spune cu certitudine dacă capitala noastră a eșit dintr'ună colibă de cioban sau dintr'un palat domnesc; dacă Bucur era Rad sau Ilar,*) Impărat, domn sau simplu muritor, dacă acest oraș datorește importanța ce a dobândit lui Radu cel frumos sau văilor care ducă Colintina, Sabaru, Ciorogârla și Ilfovu, cu Dimbovița cu tot, în Argeș, formând în grindul lor un fel de pâlnie în care se scurgă produsele și mărfurile împreună cu patimile bune și rele ale populațiilor; în care inteligența, activitatea și virtutea dau pept cu prostia, cu lenea și cu vițiul; ună pozițiune geographică de acelea care facă orașele cele mari și capitalele de state. Se scie însă că încă de prin secolul al XVI-lea acest oraș era locul de schimb al produselor între locuitorii țerei de sus și țerei de jos; devenise ună piață de comerț unde se stabilise mai mulți neguțători streini; se făcuse ună trecătoare, un *Gheced*, cum îi dicea Turcii.

---

*) *Bucuri, Radi și Ilari* erau Domni feudali, Conți sau Baroni ai României.

Pe la 1550 nu detronase de tot Tirgoviscea, dar Domni își aveau aci reședința lor de iarnă; fusese teatrul a uă mulțime de evenimente politice. În Bucuresci se petrecuse rescóla boerilor Pârvulesci, predarea episcopilor și boerilor de Mircea Ciobanul pe mânele Turcilor și a Arnăuților. Pe zidurile lui Istoria inscrisese uă mulțime de victorii: Mihaï gonise pe Turci din cetatea Curtea-Veche Inându-o din mânele lor cu asalt; în curtea lui vistierul Dan, trecuse sub sabia Românescă cele două miș de spahi ai Emirului; Sfânta-Troiță, saș Radu-Vodă de astăzi, sărise în aer cu erbăria lui Sinan-Pașa, urmărit de aprópe de vitézul Domn.

II.

Bucurescii acum uă sută de ani.

Daca un adormit din timpul lui Pasvantoglu saũ al lui Hangerliu s'ar descepta astăzi in grădina de la Sântu Gheorghe saũ in piața teatrului, anevoe ar putea spune in ce punct al globului se află. Și daca asupra acestui nenorocit oraș nu ar fi trecut și pe-trecut de uă sută de ori in sus și in jos sabia, fo-cul, apa și cutremurul, Turci, Tătari și Cârjalii, Zaporojani, Harvați și Litfeni, Unguri, Muscali și Nemți, și mai ales Domni vitrigi cu miniștri și favo-riți ca Veleli, Tzucala și Lahana, el nu ar avea ni-mic de răvnit nici Vienei, nici Berlinului. Orașe unde, când un Lihtenstein, un Swartzenberg, un Witkenstein aũ zidit uă casă saũ un palat, acel edificiu a trecut din tată 'n fiu străbătând secolii, atins numai de mâna architectului ș'a artistului, mărinduse și impo-dobindu-se pe din intru și pe din afară din genera-țiune in generațiune ca să devie uă carte impetrită pe care se pôte ceti istoria familii ș'a orașului; in vreme ce in Bucuresci palaturile Domnesci, mănăstirile și casele boeresci s'aũ prefăcut in cenușe și in ruină

de câte trei și patru ori pe secol, fără să lase măcar urmă de existența și de mărimea lor. Unde se mai pomenesc astăzi de palatul Curtea-Veche, de casele vistierului Dan, d'ale Văcărescilor, d'ale Dudescilor, de palatul Domnesc din délul Spiri care, șase ani după terminarea lui, era prefăcut într'ună măreță ruină cu numele de Curtea-Arsă. Să dăm aci un specimen de guvernele de la noi acum și vre una opt-zeci de ani:

Pe la 1786, după un lung șir de Domni arendași, Sultanul miluise țera cu un fel de maniac, uă fêră de mare, un grec din mica insulă Lipso de lângă Paros, ajuns pilot al flotei împărătesci după ce fusese pirat; om fără altă învățatură decât conștiința stâncilor și a băncelor de nisip din Archipel, hydrau-graphie studiată jăfuind caicele și corăbiile care aveau imprudența d'a se încurca printre Sporade și Ciclade. Sultanul îl scia om de acțiune și'l trimisese să Domnescă asupra țerei Romănesci ca să strângă oștirê de creștini să bată pe Principele Coburg. Se mira singur de norocul ce'l găsisese, și'și făcea ris de Domnie. Între alții adusesese cu dânsul pe un tovarăș al seui de meserie, pe un Sava din insula Patmos, celebru mai în urmă sub numele de Căminaru și de *Bimbașa Sava*, jăfuia și chinua, era epoca apelpi-siților (*ἡ ἐποχὴ τῶν ἀπελπισμένων*) cum îi dicea chiar Greci. Când nu mai găsia materie imposabilă ca să'și potolêscă nesațiul de bani se tredea turbat din somn, trimitea de'î aducea pe câte un boer sau pe câte uă cocónă bogată, îi primia cu tótă cinstea, cu ciubuc și cafea, le vorbia cu blândețe; dar pe când le lăuda

meritele și servițiile către țară, de uă dată începea să plângă și să se bată cu pumnii în cap spuindule că chiar în nóptea aceea visase un vis rău; le spu-nea că se făcea că'i vedea pe drumul Giurgiului mergând surghiun în țera Turcéscă și că le confisca averile. Când bieții creștini ajungeau în capul scării, vedea visul Domnesc cu ochii, erau luați pe sus de arnăuții curții și aruncații într'un car. Domnul făcea un haz nespus să scótă capul pe feréstră, când eșia din curtea palatului, și să le strige: *καλόν κατεβόδιον αεζορτα!* (călătorie bună boierule). A duoa di uă șaică se ineca în Dunăre sau sbarca la Rusciuc încă uă familie de esilați. Frații Nicolae și Manole Brâncovénu, Constantin și Scarlat Ghica, Dumitrache Racoviță, Enăkiță Văcărescu cu fiu-seu Alecu, erau surghiuniți la Chio; Pană Filipescu cu fii lui Nicolae și Constantin la Cipro, Lussandra Cămpinénca cu copii era închisă în temnița de la Edi-Cale (șapte turnuri) din Constantinopol, familia lui Cantacuzino Măgurénu era trămisă la Novi în Bulgaria și uă mulțime de boeri tineri luați cu sila în armata Turcéscă și trimiși să se bată cu nemți cu códă.

După prând, resturnat într'uă caléscă poleită, trasă de patru cerbi cu córnele de aur, eșia la preumblare înconjurat de ciohodari cu fuste albe și cu işlice rotunde de samur în cap, de arnăuți și de soitarii cu căciuli lungi de postav pestriț, împodobite cu códe de vulpi și cu clopoței care jucau chiocecurile pe lângă trăsura Domnéscă; se strămbau la trecători și insultau femeile cu vorbe și cu gesturi nerușinate.

Cu ast-fel de alaiü mergea, de'și bea cafeaua și ciubucul lângă havusul din frumosul chiosc de la Isvorul tămăduirei, în sunetul surlilor și tobelor, al meterhanelei și tumbelichiurilor.

Diminéta în ȃiorü de ȃiuă, călare pe tabla baša, cal arăpesc, pe care, după esemплу lui Caligula, îl îmbrăcase caftan de clucer mare, cu piciórele góle în iminei roșii, cu mânicile suflecate până la subțioră alerga în fuga mare pe ulițele Bucuresciului strigând cât putea : *Iangân Vaaar!!* (foc).

Când câte un boer își lua inima 'n dinți și îndrăsnia să'i vorbescă de nenorocirile țerei, să'i propue vre uă măsură pentru a'i mai alina durerile, el îi respundea în batjocură că *daca ar fi voit Dumneđeü cu țera, nu'l trimetea pe dënsul Domn...*

Ast-fel de Domn era Mavrogeny.

În puțini ani secase tóte isvórele de bogăție. Domnia mai mult din Rusciuc de unde se arunca ca un croncan asupra satelor și orașelor pustiindu-le și jăfuindu-le or de câte ori putea să se strecóre printre punturile ocupate de ostirile austriace, până când Celebi Hasan Paša Rusciucliü a pus de i'a luat capul; atunci s'aü liberat familiile surghiuniților și refugiții s'aü întors la căminele lor.

Mavrogeny adunase uă avere însemnată cu gând să facă cum a făcut mai târđiü Caragea, să se ducă să trăescă în Italia la adăpost de rëfuela turcescă; dar lăcomia d'a mai stränge un căsciü din ȃajdiü, ș'a mai vinde încă uă dată văcăritul, oeritul, gostina, coșăritul, vinăriciul și cele alte husmeturi, l'a făcut

să dea ȃi după ȃi, până ce a căđut în mânele puternicului său inamic.

România a memoria scurtă, s'aũ obicĩnuit cu relele și uită lesne pe acei care i-aũ asuprit. Un ministru ruinează finanțele, înecă țera în datorii, falsifică instituțiunile, violcă constituțiunea, calcă legile în picĩore, corumpe poporul și'l jăfuesce, ȃ este destul să cedeze locul altuia și tĩte s'aũ ertat, tĩte s'aũ uitat; ceva și mai mult, dacă o striga cât de puțin în contra celui ce i-a urmat, pĩte trece și de bun patriot. Domnul cel mai hrăpitor, cel mai corupt, și mai cinic, cel mai slab și mai prost, găsesce totđ'auna ciocĩ ca să'l serve, lingușitori să'l admire, poeți să'l cante și publiciști care să'ȃ atribue calități ce n'a avut, cugetări ce nu i-aũ trecut prin minte și simțimente cari nici uă dată nu s'aũ apropiat de inima lui.

Un cugetător al secolului ne spune că sunt trei feluri de istorii: cea d'ânteia istoriă tipărită, pe care o învățăm toți, este scrisă, ȃice el, pentru cei simpli; nu sémănă nici cu lucrurile petrecute, nici cu ómenii care aũ trăit; cea de a doua este uă istoriă inedită, scrisă cum s'ar ȃice *ad usum delphini*, adică pentru acei care aũ să fie chemați să jĩce un rol în viața mulțimei; și cea de a treia, uă istoriă plină de cugetări triste pentru moralist, uă istoriă care nu este nici scrisă, nici tipărită, dar care singură este adeverată, și pe care fĩrte puținii la numěr sunt acei care o cunoscũ.

După decapitarea lui Mavrogeny la Siștov, nevasta și copiii lui s'aũ refugiat în România cu puțină avere

sustrasă de la confiscarea turcască, și nu sunt mulți ani de când, pe stradele Iașului se arăta regulat în toate zilele la ora Copoului, un bătrân sbârilit, cu barba cănită, giubea de pambrii portocalie îmblănită cu ris, ciacșiri roșii, meși și papuci galbeni, legat cu șal alb la cap, trântit picior peste picior într'ună calăscă deschisă în mijlocul a trei patru fete recrutate de prin Tătăreși și din Tae-babă pentru întreținerea haremului său. Acest specimen de sêlbatec era Petrache Mavrogeny demnul fiu al decapitatului Domn.

Din zidurile acestui smeu se aușia nópcea țipete și vaete; trecătorii care se apropiau de zaplasurile curții erau bătuiți și jăfuiți de țiganii Bezdadelii, trăsurile de pe strade erau oprite și vizitate ca la vămile regiei, nu cumva să fi conținut în contrabandă vre una din frumoșele sêle pensionare.

În zilele lui Mavrogeny, Bucureștii avea uă întindere destul de mare. Într'un ocol care începea din capul suburbiei Oborul vechi, unde s'a serbat uă dinióră biruința lui Matei Vodă asupra lui Radu, venit cu oștiri din Moldova ca să'î ia tronul, trecând pe din dosul sfintei Vineri respundea la Beilic, pe la spatele jicniții; d'acolo pe lângă altarul sfântului Spiridon, ocolind délul Mitropoliei și de dinaintea Bisericii Albe, unde Mihai banul Craioviî trimis la mórte de Alesandru Voevod pentru că se dicea fiu al lui Pătrașcu, a dat în genuchi făgăduind lui Dumnezeu uă biserică, dacă il va scăpa de osândă. Monastirea Michaiu Vodă de sub délul Spirii ette îndeplinirea aceluî vot sacru. De la Biserica-albă marginea orașului

trecea podul Calicilor, d'a curmezișu, apuca pe dina-
 intea Anthimului, se îndrepta spre Sfinții Apostoli,
 respundea în Gorgan la Sfântul Ilie, de unde apoi
 se încovoia spre străja Brașovului care se împinsese
 până la Podu-cu-zale cam pe unde este astăzi gră-
 dina Episcopiei; de acolo tot înainte pe la Icónă și
 pe la Popa Rusu se încheia lângă biserica cu sfinții
 de unde am pornit cu ocolul; uă întindere de șapte
 sau opt kilometri, de ce sau două-spre-dece kilometri
 pătrați (2,000 până la 2,500 de pogone) care nu
 conținea de cât uă populațiune de două-deci până la
 două-deci și cinci de mi de suflete.

Uă dinioră monăstirile Plumbuita, Mărcuța, Radu-
 Vodă, Văcărescii și Cotroceni, forma uă semilună de
 puncturi întărite despre resărit și mēdă-și legându-se
 toate cu cetatea Curtea Veche.

Spre patru părți ale lumii se întindeau, ca labele
 unui polip, patru strade lungi și întortochiate: Podu
 Brașovului care de la Constandin Brâncovenu începuse
 a se numi Podu Mogoșoi după moșia Domnescă, Podul
 Târgului d'afară care mergea la obor, Podul Beilicului
 și Podul Calicilor, astăzi Calea Șerban-Vodă și Calea
 Craiovei, patru linii care se tăiau în cruce la Curtea-
 Veche, unde atunci ca și acum era centrul capitalei.
 Aceste patru strade mari cu Ulița Târgoviscei, cu
 Ulița Fereastrăului, cu Podu de pământ și cu Drumul
 Vitanului, lăsa între densesle goluri ocupate de gră-
 dinii, de livezi, de vii și de maidanuri presărate pe
 ici pe colea cu câte-va colibii, bordee și căsuțe des-
 părțite de gropi de nisip și de baltace printre care

se rădicaă mormanele de gunoiă scôse de prin grajdurile boerescî.

Priviți din délul Mitropoliei, Bucurescii semăna mai mult uă dumberavă decăt un oraș: copaci înalți și pletoși printre care străluceaă crucile poleite a uă sută de bisericii mari și mici. Privind pe d'asupra grămada verde se ghiceaă pe alocurea câte-va ochiuri; acele spaciuri desemnaă în proiecțiune locurile ocupate de hanurile cele mari și de curțile boerescî. Cătând din deal spre Crucea Slobođia din calea Șerban-Vodă, monument rădicat în memoria bătăliei dintre Leon-Vodă și boerii pribegî care hotărîseră să nu mai suferă pe greci, și uitându-se la stînga, rădănd cu ochiul clopotnița de la Radu-Vodă, se dărea, ascunsă printre copaci, biserica Sfântul Athanasie, disă Bucur, *nemurire* și *bucurie*, două nume bine alese pentru a caracteriza un oraș renăscënd de uă sută de ori din foc, din apă și din sânge, și pe nepăsătorii săi locuitori, tot-d'auna veseli și voioși, pare'ar înota tot în fericiri; acea bisericuță cu turla ei rotundă ca uă ciupercă, cu strășina eșită, afundată între arbori seculari, semăna ca un copil sub uă umbrelă resemat la tulpina unui stejar stufos; mai la drepta printre crângile copacilor, în virful unei turle de șindrilă négră cu muschiu pe dēnsa, se arăta crucea bisericii Oltenilor, templu fôrte modest, dar care ne aduce aminte lupta eroică a celor două-șeci și patru de tovarăși ai lui Himariotu cādënd unul după altul, până la cei doi din urmă, care făcēndu'și drum cu iataganul printre două mii de turci, Tătari și Zaporojani

ai lui Tahir Aga s'a'ũ dus sã mórã pentru liberarea patriei lor la Mesolonghi lângã Byron.

Urmãnd cu ochiul tot la stãnga peste jicniã, trecẽnd de Sfãnta Vineri spre Scaune se vedea foișorul de foc, un cap d'operã de dulgherie, un fel de scara pisicii, formatã de uã multime de bãrni resemate unele pe altele, prntre care se vedea ca printr'un grãtar biserica cu Sfinții, așa numitã pentru cã pe din afarã de jur împrejurũ sunt zugrãviți invẽțați antichitãți și sibilile; și astã-đi tot se mai citește numele unora dintr'inșii. *Philosophul Thales, Hermes Trismegistul, Aristot, Platon, Stoicul, Zenon, Sybila Persica, Sybila Cumea și Sybila Delphea*; cele-lalte inscripțiuni nu se mai descifrezã, nici chipurile nu se mai cunoscũ; dar sunt fãrã indoelã ale lui Socrat, Anassagora, Ampedoclu și Heraclit.

Poiché 'innalzai un piu le ciglia
 Vedi 'l maestro di color che sanno
 Seder fra filosofica famiglia
 Tutti l'ammiran tutti onor li fanno. (*)

Ei aũ propagat unitatea Dumneđeirei și aũ dobãndit gracia Salvatorului care i-a tras din mânele lui Pluton și i-a aședat în loc deschis, luminos și recoros.

(*) Când rădicaiũ ochii în sus
 Vẽdui pe invẽtãtorul invẽțaților
 Stãnd în mijlocul filosofilor.
 Toți îl admirãũ, toți îl onorãũ.

Rispose : io era nuovo in questo stato
 Quando ci vidi venire un possente
 Con segno di vittoria incoronnato(*)

Traemmoci cosi dall' un dé canti
 Un luogo aperto luminoso ed alto(**)

Ca uniġ ce n'aũ avut darul boteđului n'aũ fost
 puși la un loc cu părinții bisericei Creștine.

Chei non peccaro; e s'egli hanno mercede
 Non basta perch'e' non abber battesmo(***)

Dar ca nisce Cariatide puternice pörtă bolta loca-
 șului sfânt pe corónele lor de nemurire.

N'ar ȃice cineva cã înalt prea sfințitul chir Daniil
 Mitropolitul Ungro-Vlahiei ctitorul aceluġ sfânt locaș
 sciea să interprete pe Alighieri.

Urmând tot spre stânga cu vederea, peste turlele
 multe și ușore ale bisericii sfântul Gheorghe, ochiul
 se oprea cu admirare asupra celeġ mai înalte și mai
 tari zidiri, Turnu Colții, care domina orașul și și arăta
 falnic crenelele sale printre nori; astăđi redus și umi-
 lit ne aduce aminte măririle căđute, ne vorbesce de
 inchisul de la Bender și ne spune cã în lumea acésta
 vană și trecătoare lucrurilor ca și ómenilor nu le este

(*) Response: eũ eram nou venit pe acésta lume
 Când s'a văđut venind un puternic
 Incoronat cu semnul biruinței

(**) Trași la uă parte
 Într'un loc luminos și înalt

(***) Deși ei n'aũ pécătuit, de și aũ dobândit ertare
 Nu este destul, fiindcă n'aũ avut darul boteđului
 (Dante, Cântul IV).

ertat a se rădica prea mult preste semenii lor, căci dacă nu atragă focul cerului, se sguđue pământul și le înfrânge trufia.

Pe linia medială a orașului printre pomi și printre turle era, hanurile cele mari : Șerban-Vodă, Constantin-Vodă, Sfântu Gheorghe... curți mari pătrate cu ziduri 'nalte și tari de jur împrejur, cu porți gróse de stejar căptușite cu fer, legate în piróne, șine și lanțuri cu clopotniță d'asupra gangului; în mijlocul curții biserica, ocolită de case tari de zid, compartimente unele lângă ntele, fie-care cu pînniță adâncă, cu magazie boltită, cu uși de fer scóse pe uă galerie cu arcade pe colóne de pétră cu capiteluri d'asupra, cu odăi tóte cu ferestrele și cu ușile pe un privor care ocolea hanul dintr'un capăt până într'altul comunicând cu duoă scări mari acoperite față 'n față una cu alta, totul stil italian, tipul adoptat pretutindenı în Archipel și în marea Négră pe unde Genovesii au avut cantóre.

Într'acele ziduri se refugiau Creștinii, într'acele pînnițe și bolte își inchideau giuvaerurile, șalurile, argintăria și banii în timp de resmiriță, de băjanie, de foc și de sabie. Locuitorii Bucuresciului găseau scăpare pentru ei și averile lor la piciórele altarului și la tăria zidurilor.

Casele boerilor celor mari erau cele mai multe pe aprópe de malul gârli; începând din susul Dimboviții era casa lui Pană Filipescu, mai la vale venea căminul Cantacozinescilor până în casele Colfescului pe ruinele cărora s'a rădicat mai în urmă casa Logofe-

tului Dinicu Golescu, palatul Domnesc de astăzi; pe apă la vale, tot pe muchia delului erau casele lui Costandin Crețulescu ș'ale frateseiu Istrate, mai în jos casele Banului Scarlat Ghica din Gorgan; peste gârle în dreptul Slătarului unde este Prefectura de Ilfov era casa banului bătrân, nume sub care se deosebea Banul Dumitrache Ghica de fie-său banul Scarlat; din jos de sfântu Ioan era casa Văcărescului, chiar în locul unde este casa Baronului Belu, mergea până în zidu bisericii Măgureanu; dincolo de sfântu Spiridon era casa lui Manolache Brâncovenu al căreia coprins se întindea de sub deal până în zidurile Sfintei Ecaterinei ș'ale Bălăcénului iar pe malul gârli pe unde este astăzi Primăria până la podul gârli de la Beilic. De vre uă cinci-ș'ceci de ani acolo s'au succedat óspeți de tóte mărimile și de tóte némurile, acéstă casă a fost de dece ori una după alta palat, casarmă, spital și ruină, de dece ori zidită și rezidită, pustiită, restaurată și părăsită; a adăpostit pe Caragea, când a ars palatul Domnesc din delul Spirii, acolo a tras Ipsilant, acolo a descălicat Domnu Tudor când a intrat cu Pandurii în Bucuresci; a fost reședința ortalei Turcești în timpul lui Kehaja Beg și lui Gavanosoglu; prefăcută din ruină și transformată de Vodă Bibescu în palat domnesc a servit de quartir lui Omer Pașa, Generalilor Ruși și Nemți, soldaților și bolnavilor a tot feiul de oștirii; a fost locuința Domnilor, quartir general al comisarilor și a comandirilor de oștirii de tóte invasiunile și de tóte ocupațiunile. La stânga spre răsărit în partea târgului p'imprejurul

Colții erau casele Bărcănescului, ale Cândescului, ale Câmpinénului ale lui Racoviță ș'ale Balénului.

Când după délul Mitropoliei într'ua séră de denie în liniscea melancolică a apusului începea tóca la uă sută de biserică cu miliónele de sunete pe tóte tonurile care se vërșau în aer din miile de clopote mari și mici ale orașului, nóte care alergau din tóte turlele ca să se confunde într'un huet general și se suiaă împreună la cer lățindu'și neîncetat vibrațiunile, aruncându-se în cadență ca nisce talasuri împinse unele peste altele către malul nevêșut, atmosfera întrégă părea transformată într'un virtej de armonie și sufletul coprins de uă senzațiune plină de pietate se simțea atras către rugă. În mijlocul acelei vijelii de sunete, precum ochiul distinge într'ua mare infuriată pânđele corăbiilor printre spumegatul alb al jocului valurilor, asemenea urechea deosebea în mijlocul huetului glasul plângător al sfântului Gheorghe repetând în cadență numele nenorocitului Brâncovénu, sunetul jalnic și mândru al Anthimului, bătaia rară și falnică a sfântului Spiridon îngânădu-se cu Sărindaru și cu Curtea Veche, clopotul de serbare al Colții, glasuri grave străbătute în tóte părțile de timbrele ascuțite și argintii a uă sută de clopote mai mici ale bisericilor din mahalale. Acum gălăgia populațiunei și urletul a miilor de trăsuri care lovescú petritele ascuțite ale caldarâmului și fluierile gardiștrilor tae tot farmecul acelei armonii sublime, tóca d'abia se mai aude și credințioșii nu se mai adună împrejurul altarelor.

III.

Casele Boeresci.

Casele boeresci erau ziduri tari ca de cetate, în câte patru și șese cărămiđi, cu odăi multe și mari, cu pivnițe adânci și boltite, cu beciuri și un rând de odăi d'asupra, cu pod din stréșină până 'n stréșină; grindile erau ca urși de pod de gróse; la cheresteaoa unei case mergea un parquet de pădure seculară întreg; pardoséla sălilor și a tinđilor era de cărămidă pusă pe muchi, învălítórea de șindrila bătută pe șapte și pe noă, înaltă aprópe de două orí cât casa, ca să nu ție zăpadă și ca să se potă scurge apa mai lesne.

În zadar am căuta să mai descoperim pe surfacia Bucuresciului vre una dintr'acele ziduri de care am văđut atâtea în copilăria nóstră, case mărețe, bine împărțite, bine aerate; căldurose iarna și recoróse vara.

Corpul principal se compunea de uă sală mare de colo până colo cu odăi în drepta și în stânga, cu tinđi în cruci prin care se comunica cu cele lalte părți ale edificiuului, case cu scosuri în tóte părțile și cu sacnasiu, fie care odaie cu ferestre spre trei părți ale lunei, tavanurile erau de stejar, stréșina scósă de uă

jumătate de stânjin ca să'i ție vara umbră, s'o apere toamna și primăvara de ploii și iarna de viscol și de zăpadă; curtea era încunjurată de zid bolovănit înalt și gros, porța cu boltă, cu două rânduri de uși de stejar ferecate, cu foișor d'asupra unde pădea ziua și noaptea arnăuți; sub gang era uă odae pentru pazarhidean în timp de ciumă. Din pridvor uă galerie deschisă ducea la biserică, căci fie-care casă mare avea biserică în curte saū în corpul casei, la un colț. Cel din urmă exemplar de această arhitectură a cădūt acum vre uă patru ani sub casmaua speculantului care a transformat curtea și grădina într'uă suburbie cu mai multe strade și cu un otel colosal în dreptul bisericei dintr'uă di.

În mijlocul orașului, între curtea veche și Colțea, era târgul cel mare. Șandramale lungi aruncate în în toate direcțiunile, precum vedem ađi la bálciuri și în piața Ghica pe lângă hală; fie care șir își avea numirea, după felul mărfurilor ce conțineau și a meseriilor ce adăpostea; se numeau Șelari, Cavafi, Cojocari, Ișlicari, Covaci, Căldărari, Brașoveni, Grabroveni, Marchitani, Scaunele, Pescăriile; câte-va căsuțe de zid cu câte două trei odăi cu uși și cu oblone de fer în ulița care duce de la Șerban Vodă spre sfântu Gheorghe purtau numele de Lipscani, pentru că acolo se ținea mărfurile streine, cele mai multe aduse de la Lipsia.

Dincolo de târgul propriu diș, prin Lucaei, pe la Udricani, în Batisce și spre Vergu, în toate părțile liveđi, grădinii și mađanuri, câte-va case cu câte două

trei odăi a căror înălțime cu inveliș cu tot nu trecea de două stânjeni de la pământ, cele mai multe de gard alicite sau în paente, aruncate peste câmp fără nici uă orânduélă, fără nici uă aliniere. Astăzi etajele au început a se sui unele peste altele; ori-că clădire nouă, ori ce zidire se preface caută să întrcă în înălțime pe cea vecină, pare că ne lipsesce aerul și căutăm resuflarea și sănătatea în nuori. Grădina Bresli, Pitaru-Moșu, Livedea Gospod, grădina Deșliului, curțile, fânăriile și grădinile monăstiresci și boeresci s'au transformat în suburbii populose, receptacole de necurătenie, de friguri, de vërsat de angină și de typhus în permanență. Apa curată și dulce a Dimboviți s'a prefăcut într'ună decoctiune de spurcăciune. Închipuiți-vă câți-va metri cubi de apă care intră curată pe la Belvedere și ese pe la Vitan luând în soluțiune și în suspensiune toate lăturile și toate gunoalele cuhnielor și grajdurilor, tot noroiul stradelor și canalurilor, toate mortăciunile, putrediciunile și decompozițiunile, toate infiltrațiunile depunerilor a unei populațiuni de două sute de mi de locuitori; cum am dice un pahar de apă în care s'ar arunca un pumn de otravă și veți avea uă idee aprosimativă de liquidul cu care își potolesc setea acei care nu au un cal ș'ună saca ca să-și aducă apa de la Philaret, de la fântâna Brâncovenului sau de la Ferestreu. Apa din Bucuresci în loc de a fi un vehicul pentru digestiune, a devenit un purgatif din cele mai drastice, de aceea vedem Bucurescénul că preferă astăzi basamacu și berea lui Opler. Dacă acel care bea apă din

Dimboviță nu se mai duce, este că își ia de tînăr domiciliul la grădina Belu.

Copacii s'aun limpedit, verdeața veselă a dispărut și s'a înlocuit cu caldarâm, cu zidiri fără nici uă aliniere și cu învelitori de tinichea și de tablă de tôte colorile peste care domină Synagoga din strada Sfânta Vineri, Bărăția și turlele ascuțite ale bisericilor Luterane și Catolice.

Bisericile năstre modeste, dar de un styl pur, sub cuvint de restaurare s'aun tencuit din nuou s'aun spoit cu uă vopsea mai mult saun mai puțin cafenie, și-aun îmbrăcat turlele cu tinichea de sus până jos și și-aun pus în virf sub cruce câte trei-patru bășici de deosebite forme și mărimi unele peste altele ca la Slătar, ca să semene cu Kremlinu, precum sémănă Sfântul Spiridon din strada Șerban-Vodă cu Domnul de la Milan; Anthimul un model de arhitectură byzantină s'a resimțit și el crud de îmbunătățirile cele rele de care suntem sătu. Ce nume s'ar putea da formei ce a dobândit acum de curând Sărindarul, templul cel mai mareț al capitalei.

Tot ce a mai ramas neatins și neperfectionat este sfântul Haralambie din fostul han Stauropoleos; gracie zidurilor care copleșau din tôte părțile acel paraclis și il ascundeau ochilor profanilor ca ghemul de petricele în care se ascunde preciosul diamant, acéstă bisericuță a scăpat neatinsă până acum de casma și de mistrie; astă-și ansă că zidurile de p'în prejur aun cădut și a pus sub ochii speculanților și arhitectilor formele ei graciöse și proporțiunile'i armoniöse

témă'mi este să nu escite ambițiunea de imortalitate a vre unuî ministru sau setea de câscig a vre unuî concesionar, s'o exploatese dândune în schimb ceva frumos, cum s'a făcut cu cismeaoa de la Philaret rădicată bucată cu bucată, dusă nu se scie unde, nici pentru ce, și de perderea căriea nu ne pôte consola monumentala fontână ce s'a rădicat ca uă parodie în facie cu locul unde Artistul admira un monument simplu, modest dar de bun gust care ne vorbea de virtuțile bătrânilor nostri, de luptele și de suferințele lor.

Philaretul era pentru Bucurescian un loc de peleinagiū; acolo bătrâniî conduceau copii în plimbare și le povesteau luptele boerilor și prelaților nostri în contra Domnilor phanarioți și în contra Grecilor care cucerise țările Române de dincóci de Carpați; le spunea sacrificiile cu care se susțineau drepturile ce mai rămăsese țerii, mórtea tragică a lui Anthim Mitropolitul înecat în Dunăre de sbiriî Domnesci, disparițiunea mysteriósă a lui Alecu Văcărescu, jafurile zavergiilor, cruđimile lui Kehaja Beg; le spunea înșălăciunea cu care căpitan Olympie a luat pe Vladimirescu de la Golesci și l'a trădat în mânele asasinilor; acolo Româniî jurau mână 'n mână să scape țera de Greci și de protecție străină și să'i redea drepturile strămoșesci.

Se dărâmă și disparū monumentele cele vechi, pare că am voi să scergem or ce ar putea să descepte consciința națională!

IV.

Bucuresciu industrial.

Apa din cismeaoa Filaretului era tot-uă-dată un isvor de sănătate și de bogăție; vara câmpia era acoperită de lucrătoare, fete și neveste, meștere, calfe și ucenice care limpețeau testemeluri în fântână, după ce mai întâi fisa culorile cele vii muindule în pétră acră; le întindea la sóre pe érbă, cântând doinele noastre cele frumoase. Testemelul era podóba capului cónelor și jupăneselor Románce. Uă rótă de bumbac de dece parale se prefăcea între degetele mahalagióicilor din Bucuresci într'un tulpan subțire ca pânța Arachnei; și cu duoë trei tipare de lemn de teiú, cu câte-va burieni colorante : băcan, șofran, pațachină și scumpie, adevărată polychromotypie, se da un comerciú un obiect de uă valóre însutită. Torcétórele, țesátórele și vopsitórele Románce erau generos resplátite de muncă și de ostenéla prin vëndarea testemelurilor eșite din mânilor lor.

Testemelurile fabricate în Bucuresci nu se lásau mai jos de cele de Tarigrad, și acéstă industrie bine condusă și încuragiată ar fi ajuns lesne să rivalizeze

cu cele mai frumoase muselinuri. La un bal de gală la Hotel de Ville din Paris, acum nouă ani, Marchesa de Lavalette, femeia ministrului de interne, fosta ambasadrice la Constantinopol, purta uă rochie de testemururi care făcea admirațiunea tutulor elegantelor.

Acastă industrie a dispărut cu totul de la noi, a cedat locul ei pălăriilor și colfurildr *a la Livezeanca*, fabricate la Paris și la Viena, *pentru proști* (à l'usage oes Principautés et de l'Amérique du Sud) cum zicū modistele din Paris.

Pe prispe, la umbra stréșinelor, sta vara întinse miș de gherghefuri de tôte mărimile și de tôte formele; fetele coseau în relief (anevato) pe tulpă, pe pambriū, pe atlas și pe catifea cu mătăsuri, cu lânuri, cu bumbac, cu catifelute, cu fir, cu sârmă și cu fluturi; cusăturile Româncelor de atunci nu se rușinaū nicī dinaintea celor de Switzera nicī celor de Alep și de Damas; gevrelele, sanguliile și bibilurile lucrate de Bucurescence erau căutate de damele celor mai mari haremururi din Constantinopol.

Cusăturile făcute în casele boeresci era fala cocónelor nóstre; și după câte am aūdit despre sexul frumos de p'atunci, el de și nu se infășura ca astăđi în Fail, Șantili, Malină și Alaçon, de și nu purta uă oca de pěr mort pe cap, dar nu era nicī mai puțin plăcut nicī mai puțin gracios; încă, dacă vom judeca după legende și după cântece s'ar putea crede că inimile pe atunci erau mai infocate și că amorul nu era un samsar al negustoreselor de toalete.

Primăvara îndată ce da frunđa, femeile cedaū apar-

tamentele lor gândacilor de mătase. Printre prânburile de foi de dud mahalagióicele înfingeau câți-va pari în grădină și urdeau tortul dobândit iarna la lumina focului din vatră unde se povesteau : istoria duióasă a lui Peneș împărat, basmele poetice cu înșirate măr-gărite, și plăcutele ghidușii ale lui Păcală și Tândală. P'în luna lui Iunie mașdanurile după malul gârli erau pline de femei adunate în pâlcuri împrejurul căldărilor din care trăgeau mătasea după gogoși; iar după ce depănau borangicul intrau în argea unde cu patru drugii de lemn ciopliți din topor, cu uă spată și uă suvelniță cu totul primitive își întocmeau un resboiu cu care parvenea a face tot felul de țesături în trei și patru ite. Róta de tors, acel instrument puternic de civilizațiune și de bogăție în occident, începuse a se introduce prin casele Bucurescencilor, detronase furca și fusul; astă-đi acéstă uneltă bine-făcătoare nu se mai vede de cât pe teatru în mânele Margăritelor sau a Desdemonelor domnului Francheti.

Când bătea báltărețu venea despre Broșteni un miros acru și greu; uă mulțime de tăbăcării se așe-đase sub Radu-Vodă; nu numai că ele îndestulau tre-buințele consumațiunei din întru; dar peile lucrate în Bucuresci erau căutate în țera nemțescă și în țera turcescă și devenise obiectul unui însemnat comerciú de esportatiune; este destul să amintim aci că populațiunea ocupată de acéstă industrie era până în ăi-lele lui Cuza-Vodă destul de numerosă ca să inspire temere și respect curții și boierilor.

Pe lângă argăsitul peilor se mai crease uă altă

industrie în care oraşul nostru ocupa cel întâiul rang în Europa: cojocăria care ajunsese la uă adevărată perfecţiune, era uă lucrare de paţienţă şi de bun gust; bucăţele de blană foarte mici îmbinate şi cusute unele de altele cu uă fineţă şi uă inteligenţă artistică, formaū un mosaic vrednic de admirare; Samuriū misadă, cōde şi pacea, Rişii, Silvii, Cacomii, Singepii, Vulpele negre, blanele cele mai frumoşe şi mai scumpe din Rusia se lucraū la noi. Starostea de cojocari din Bucuresei era în corespondenţă dîlnică cu seraiul Sultanului. De acest meşteşug se ţinea Işlicăria; lucrarea hărşiei brumării şi formele deosebite ale Işlicarilor era uă lucrare de artă cu care nu se pōte compara fabricarea pālărilor de mătase şi de pāslă. Cusăturile cu fir şi ciaprasăria ocupa uă mulţime de meşteri şi de calfe.

Din tōte aceste industrii însemnate şi bānōse n'a mai rămas de cāt numele scris pe tablīte în respāntiile cātor-va strade; nume care nu mai aū ađi nici un raport cu ceea ce există. În strada cāldărarilor ovreii vëndū halne gata, croite şi cusute în Viena şi în Pesta, în ciaprazari găsesci turnuri şi velutină, daca în şălarī mai veđi cāte uă pereche de hamuri, fii sigur că ele vinū de la Pesta sau de la Viena; uliţa Işlicarilor s'a numit cāt-va timp uliţa franţuzescă şi astăđi pōrtă numele de strada Carol I, plină de marfă ovreescă. Livedea cu Duđii s'a împodobit cu uă mulţime de nume care mai de care; citesci pe tablītele dup'in respāntii: *Strada Sebastopol*, *Strada Occidentului*, *înfundătura emigratului*, porecliri gra-

tuite care nici una nu ne spune măcar că acolo să fi fost uă dinióră uă adevărată pădure care producea mi de oca de mătase. Numirile care se dau ađi de Primăria nóstră nu au nici un raport ca altă dată cu obiceiurile și cu ocupațiunile locuitorilor, cu vre-un fapt istoric sau cu vre-un om celebru. Auđi *strada Numa-Pompiliu*, *strada Apolodor*; dar unde este astronomul, chimistul? nimeni, nici chiar primarul nu ne-o póte spune; avem *strada florilor*, póte fiind că te ei de nas când te apropii, *strada grațiilor* pentru că unele domnișóre se arată numai în cămașă la feréstră, *strada zinelor* pentru că pe din afară unele case sé-mănă chiar pensióne.

Bucurescii a fost nu de mult un adevărat centru manufactorial, astăđi însă este un oraș exclusivemente de consumațiune și de petrecere; prăvălie de prăvălie, cărciumă de cărciumă, grădină de grădină și complet de complet; se ținú lanț, tóte cu table cu litere de aur d'un cot: *la Stefan cel mare*, *la Napoleon*, *la Mihaí bravul*, *la Tudor*, *la Franț Iosef*, *la Hora*, *la Cloșca*, *la Cocosu roșu*, *la Leul și cărnatul*, *la Cerbu*, *la Purcel* etc. etc., tóte pline de marfă străină și de bere nemțescă; var și cărămidă, sticlă și lemn, unt și zarzavaturí ne vine de peste noă mări și noă țeri; în casa cea mai modestă ca și în palatul cel mai somptuos, de la Vlădică până la opincă, din dușumea până'n tavan, din tălpi până'n crescet nu poți găsi un pat, un pahar, un scaun, un șervet, uă cismă, uă căciulă care să nu fie adusă gata din străinătate. În țera cânipei sacii și sfóra le cumpărăm de la Nemți!

„Nenorocită țără, striga Pestel, cădând din spân-
„durătoare cu franghia ruptă de gât, unde nu știu să
„facă nici măcar un ștreang!“

Materia născută și crescută în țera noastră se tri-
mite brută și ni se întorce peste un an sau două cu-
rățită și lucrată, o plătim insutit pe cât am vândut'o,
cu esportul, importul și accisurile, transportul, dusul
și adusul, imagasinările, comisionarii de tot felul și
tot șirul de traficantî.

V.

Centralisarea.

Bucurescii devine un oraş mare; de la unire mai ales el se împopulează ne'ncetat; creşterea acésta însă nu este efectul nici a dezvoltării industriale, nici a dezvoltării comerţului, provine numai de la concentrarea unei populaţiuni improdusive; a devenit receptacolul funcţionarismului, locul unde se îmbulzesc sumedenia inspăimântătoare de postulanţi de toate treptele şi de toate etăţile, un cancer care se întinde ne'ncetat şi s'orbe tot sucul ţării.

Sporirea capitalei vine exclusivamente de la tendinţa nenorocită către centralizare şi de la dispreţul ce are guvernul nostru pentru autonomia judeţiană şi comunală.

Aşeză-te în orî-ce punct al capitalei, la orî-ce oră, fie ziua, fie noaptea, pe strade, în grădini, la teatruri sau la cafenele, şi treci în revistă pe trecători, şi pe petrecători, cercetăz numele şi profesiunea fiecărui şi te vei convinge că marea majoritate bărbaţi şi femei, tineri şi bătrani, trăesc direct sau indirect din buget; nu întâlneşti decât așa dişi slujbaşi ai

statului, civili și militari, în activitate, în disponibilitate și'n retragere, boeri halea și paia, cum se dicea uă dată, postulanți de funcțiuni, de concesiuni, de deputații, de senatorii, de primării și de consilierii veniți cu miile de prin județe ca să cerșescă de la mila guvernului un decret séu uă recomandatie de alegere către prefect și benedictiunea ministerială când, grație eficacității puternicului concurs al bătaușilor, al intimidării și al corupțiunei guvernamentale, a avut norocirea să iasă din urna electorală cu mai multe voturi și de cât chiar numărul alegătorilor.

După chip și după umblet poți cunoște situațiunea de spirit a fie-căruia : Acel care a dobândit în fine ceea ce'i dorea sufletul, îndată ce și-a putut dice cu parigorisitul lui Milu : *Sunt!* se plimbă cu nasul în sus, nu mai salută de cât pe ministri și pe amicii lor; din plăcut, amabil și bine crescut ce părea până ieri, a devenit mândru, necuviincios, și obrasnic. Acel care speră, dar care tot mai are îndoială, începe colindele în frac din și de diminéță, umblă cu capul greu de cugetări adânci, caută să mai dea și alte dovedii de devotament și de dinastism; iar acel care de astă dată a lăsat ori-ce speranță și e supus la noii încercări, d'abia se mișcă pe strade, umblă cu nasul în jos, parc'ar fi ploat, este amabil, blând și salută pe tótă lumea, își mănâncă orele așteptând uă ocașiune favorabilă ca să se afirme, inventeză comploturi și conspirațiuni asupra cărora chiamă atențiunea ministrului ca să se arate cu slujbă și să dovedescă că este om de ordine și dinastic.

Funcționarii și postulanții, servitorii și furnizorii lor, iată populațiunea Bucureștiului; în colo un oraș rău pavat, rău măturat, rău adăpat și rău aerat. Infecțiune și bôlă! Și nici pôte fi alt-fel, căci orașele întinse și populate se întrețină cu cheltueli fôrte mari pe care numai uă mare bogăție le pôte purta.

Când întinderea și populațiunea unui oraș cresc în progresiune aritmetică, cheltuelile de întreținere cresc în progresiune geometrică (*), și numai atunci locuitorii pot purta sarcinile ce necesită întreținerea confortului și a igienei, când dezvoltarea bogăției și sporirea industriei și a comerțului pot urma aceeași progresiune.

Orașele cele mari ale Europei sunt cele mai multe situate pe malurile riurilor saū în apropiere de mare, aū trebuință de apă multă și adâncă ca să spele și să mistuască necurățeniile și să înlesnescă alimentarea.

(*) Bugetul Parisului a fost la 1863 de :

197,579,869 fr.	Recetele.
193,518,697 >	cheltuelile.
și 218,809,000 >	datoria.
cheltueli ordinare	81,237,043 fr.
> extraordinare	44,665,154 >
> suplimentare	16,000,000 >
serviciul dărilor	9,907,558 >
fonduri speciale	48,616,500 >

Parisul cu uă întindere de 113 kilometri pătrați (ca la 23,000 pogone) cheltuesce pe an 1,800,000 fr. pe kilometru pătrat (ca la 10,000 fr. de pogon). București cu uă întindere de 36 kilometre pătrate (ca la 7,000 pogone) cheltuesce pe an 100,000 fr. de kilometru pătrat (ca la 800 fr. de pogon).

La 1858 orașul Londrei a cheltuit peste 80,000,000 fr. pentru Tamisa de a duce cu înlesnire în mare necurățeniile ce adună în trecerea ei printr'acel mare oraș.

Viena de când a luat un avânt nou, canalul de la Leopoldstadt și apa Vienei nu o mai potă curăți și o adepa, și este silită să facă mari sacrificii de bani ca să aducă Dunărea chiar în mijlocul orașului; la noi cine se pôte gândi să aducă măcar Argeșul în Bucuresci? Praful și noroiul ne înecă, apa ne otrăvesce, canalul din strada Mogoșoi a devenit uă nouă cauză de infecțiune și de bóle, și Dimbovița se strim-téză și se astupă din ți în ți, făcendu'și ris de lucrările de îndreptare în amunte și în avale. Primăria a ostenit pe locuitorii cu dări mai presus de puterile lor, fără a le putea aduce măcar un strop de apă curată. Acum tótă speranța este în împrumuturi și în bugetul statului, să'î vie în ajutor; să se pue țera întrégă la contribuțiune pentru ca să curețe și să adape capitala.

În loc de a lăsa să se formeze pe suprafracia României mai multe centruri de lumină și de bogăție, conservând orașelor de județ uă individualitate, lăsându-le talentele și capacitățile locale; în loc de a oferi părinților din provincie mijlôce de a da copiilor, sub ochii lor, educațiunea și instrucțiunea de care au trebuință ca să menție strâns legăturile și afecțiunile de familie; în loc de a lăsa să se formeze circumscripțiunii de industrii speciale, după pozițiunea și natura localităților, după înlesnirea și aptitudinea locuitorilor, permițând și înlesnind fie-cărui oraș să'și desvolte activitatea în cercul său propriu ca să pótă aduce și primi de la centrul cel mare un schimb de viață și de bogăție, guvernul caută prin tôte mijlô-

cele a paralisa și a stinge or ce existență proprie în județe desgrădind părțile și atrăgându-le la centru ca să pôtă face din Români uă asociațiune forsată de stăpâni și de subordonați gata a băga voturi cu pumnul în urnele electorale, ca astfel reprezentațiunile naționale, județene și comunale să fie nisce instrumente orbe ale autorității centrale; a făcut din capitala țerei uă fabrică mare de biurocrați care pornesc necontentit de la centru, se respândesc în țără ca nisce smei, și escită prin violențele și esacțiunile lor nemulțumirea și ura în contra guvernului, încât țera și-a perdut cumpetul, nu mai are nici măsura adevărului, nici a dreptului. Un gemet se ridică din toate părțile, fie-care simte răul, nimeni nu'l pôte conjura și toți ascéptă uă schimbare fără de a sci de unde are să vie; o ascéptă cu nerăbdare și cu temere.

Pentru un petic de șosea, pentru uă fântână, pentru un felinar, cererea trebuie să mērgă la Bucuresci; dacă ai un proces, îl perdi, dacă nu te asigură din vreme de concursul vre unui avocat din capitală bine vădut de guvern, plătindu'i gras nu numai talentul și sciința, dar mai cu deosebire favórea de care se bucură pe lângă puterea centrală și temerea ce inspiră bieților judecători, pe care îi pôte permuta, și chiar destitui dintr'uă încruntătură de sprincénă. Când uă localitate suferă de apăsarea saú de nedreptatea vre unui funcționar, de împovărare de dări, de lipsă de lumină, de apă saú de aer, nu pôte accepta îndreptare de cât de la Bucuresci, unde mai tot-d'auna glasul i se perde înăbușit de acei care profit la centru

de abuserile comise în provinciile, privilegiu ce le este acordat în schimbul unui concurs imoral și interesat. În loc de o viață provincială găsim numai monotonie și prostrațiune în totă țera; cine a vădut un oraș de județ le-a vădut pe toate: obor vinerea și marțea, grădina a la Rașca, casin a la Fialcovski și restaurant a la Hugues.

Pe scara naturei, cu cât o ființă este mai imperfectă cu atât părțile din care se compune se asemănă mai mult unele cu altele și fie-care sémână cu totul; rimele de exemplu sunt la códă ca la cap, și la cap ca la mijloc; tăindule în bucăți, fie-care parte trăesce separat, formând atâtea individe câte bucăți; din contra, cu cât o ființă este mai perfectă, cu atât părțile se constituive diferă între densesle. Capul omului nu sémână nici cu mânele nici cu stomachul; picioarele nu sémână nici cu gütul, nici cu peptul; o parte nu pöte trăi despărțită de cele-alte: fie-care are funcțiunea sa specială în viața totului, sunt necesarii unele altora. Acest adevăr se observă și în viața socială. Învățatul profesor Kingsley ne dice că diversitatea orașelor, într'un stat, este un semn de civilizațiune: cu cât orașele, dice el, diferă mai mult în ocupațiunile și în produțiunile lor, cu atât lucrarea intelectuală a națiunei este mai puternică; diversitatea se arată cu atât mai mult, cu cât societatea se perfecțiunează. Individualitatea omului, adăogă el, și mijlócele de a domina și de a dirige puterile naturei, se dezvoltă cu diversitatea întrebuintărilor ce pöte găsi facultăților sale productive; puterea și activitatea se

măresc și legăturile sociale se stringă, viața socială ieșită din dezvoltare mai mare și atracțiunea către centrul general devine mai puternică. Cu cât acele puteri sunt mai bine echilibrate, cu atât tendința către dezvoltarea individualităților locale, și intensitatea puterii de asociațiune în stat, devin mai mari și mai eficace.

Pe cât este de necesariu ca într'un stat să existe un centru, care prin atracțiunea lui să ție legate între dânsese deosebitele părți din care se compune statul, pe atât este de necesariu ca fie-care din acele părți să aibă o existență a sa proprie, ca să și pótă manifesta și esersa acea atracțiune. Diversitatea este una din condițiunile cele mai esențiale pentru sporirea capitalului național, a libertății și a echității, pentru sporirea a tot ce constituie pacea și armonia în societate. Istoria vine și confirmă aceste adevăruri prin exemple vii și recente. Diversitatea comercială și industrială a orașelor Italiei, care formați atâtea centruri de lumină pe suprafața acelei țări, făcea ca locuitorii ei, chiar în timp de umilire națională în care au trăit atâta timp, să fie considerați ca formând o națiune, și o națiune mare și civilizată căreia îi lipsea numai ocaziunea ca să se închege într'un stat mare și puternic, precum îl vedem astăzi. Diversitatea în producțiunile a orașelor ca Birmingham, Leeds, Manchester, Newcastle și legăturile lor cu Londra, făcu ca Anglia să fie statul cel mai producător și mai bogat din lume și tot o dată cel mai fără temere de comojiuni interioare. Varietatea în existența orașelor

și necesitatea de un centru de gravitațiune au dat Germaniei și Berlinului mijlocele de a atinge gradul de mărire politică la care s'au înălțat, pe când pe de altă parte sistemul de absorbțiune a făcut să periclitaze de două ori într'ună jumătate de secol existența celui mai puternic stat din Europa.

La noi centralisarea nu se mărginesc numai în acțiunea ei politică, dar și-a dat mâna cu centralisarea traficului, și a luat caracterul cel mai pernicios ce-și poate cine-va închipui.

Centralisarea politică este rezultatul dorinței șefului statului de a concentra puterea în mânele sale, și acesta de cele mai multe ori, numai pentru a-și înlesni mijlocele de a impune taxe și de a le cheltui după voința și dorința sa; însă șeful statului nu poate să nu dorească ca lucrarea supușilor să devie cât s'ar putea mai producătoare, dacă nu pentru iubirea sa pentru națiune, dar cel puțin pentru că puterea i se mărește cu sporirea producțiunei, și sub această privință se poate dice că interesele șefului sunt identice cu ale supușilor; de aceea și vedem în unele state despotice pe suveran puindu'și toate silințele pentru a înlesni și a spori producțiunea, și a înfința creditul, incurgând spiritul de asociațiuni pacifice între supuși; în vreme ce obiectul principal și exclusiv al centralisării traficului este de a opri puterea productivă; ceea ce în centralisarea politică nu este decât uă consecință a urmării unui alt scop, în centralisarea traficului este chiar scopul urmărit.

Șeful statului are un adevărat interes în înmulțirea

profesiunilor, în dezvoltarea facultăților omenesci, în sporirea bogăției naționale și în creșterea capitalului și a creditului; pe când traficantul, el, care nu trăiesc de cât din neactivitatea și nedomirirea locuitorilor țerei în care și-a înfipt ghiarale, caută a ține pe ómeni despărțiți unii de alții, a înlătura și a persecuta or-ce înțelegere ca el să fie tot-d'auna intermediarul indispensabil a or-ce transacțiuni și or-ce daraveri, ca tóte afacerile să trecă prin mânele lui. Înălțarea facultăților omenesci, înmulțirea profesiunilor, rădicarea creditului și a valorii proprietății slăbesc puterea lui, de aceea el caută a le combate și a le opri; ca lupul care se bucură de viscole și de vijelii, traficantul se bucură de răsbóie, de invasiuni și de miseria poporului; domnia lui este destrugerea valorii muncii și a pământului, și robia cea mai grozavă impusă țerei.

Alianța acestor două centralisări s'a manifestat la noi, mai cu deosebire, în cestiunea impositului asupra tutunului; în loc de a se adopta uă dare asupra importatorilor și a vinđătorilor saii chiar a se organiza uă regie, tutunul s'a monopolizat în mâna traficantilor, dândulise tóte mijlócele de a omori cultura acestui product, uă cultură care începuse a lua un avânt foarte mare și care da agricultorilor țerei cele mai frumoșe speranțe. Uă altă împrejurare în care această alianță s'a arătat și mai înspăimântătoare a fost legea supusă Camereii pentru concesiunea exploatării consumațiunii și esportațiunii sării.

La noi cultura pământului s'a lățit și se lătesce

pe toate ȳilele, in ct astăȳi, puȳin pmnt rmne necultivat sau neexploatat, pe tot anul pădurile se prefec in cmpii arabile, Ńi din an in an brasda ostenită produce mai puȳin; astăȳi nu se mai pomenesce ca altă dată de duo Ńi de trei chile de pogon (de nuo Ńi de ȳece chile de falcie), deja proprietarul nu mai pte cultiva pe sma sa, precum făceaŭ arendaŃii care se imbogȳeau u dinir; acum suntem reduŃi a inchiria pmntul pe dijmă sau pe resfet; sunt localitȳi unde plugarii improprietriȳi, după ce au plătit anuitatea, Ńapte Ńi opt ani, au părăsit pmntul, s'au făcut servitori Ńi argaȳi, său au trecut Dunărea.

Pmntul la noi a ajuns a avea trebuinȳ de u cultură mai inaintat; dar u asemenea cultură nu pte exista dect acolo unde deja esistă industrie manufactorial, căci agricultura perfecȳionat are trebuinȳ de concursul industriei pe care traficantul o persecută din tte puterile sle. El combate mai cu deosebire asociaȳiunile, pentru că ele sunt sufletul industriei, atrage descreșcerea valórei pmntului Ńi ne asvrl din ȳi in ȳi, unul după altul, intr'un țarc din care nu vom mai putea eŃi; căci bogȳia nu pte crește cu un sistem care, pe tot anul ostenește Ńi sc puterea productivă a pmntului.

Ca tte societȳile inapoiate in vieȳa economică, avem nenorocitul obicei să asceptm tot binele de la mila guvernului; pe cnd vedem bine că el amȳit de laurii biruinȳelor electorale, d țera pradă traficnȳi-

lor, și pe când scim bine că salvarea este numai în mâna noastră.

Singurul mijloc de a conjura relele și mai mari ce ni se pregătesc, este de a descepta în Români spiritul de asociațiuni industriale.

VI.

Casa Dudescului.

Uă casă boerescă era uă adevărată cetate, un stat în stat, nici poliția nici justiția Domnescă, nu îndrăsnia să trecă pragul porții unui ban sau unui Vornic, de și un asemenea drept nu era scris nicăiri; la trebuință boerul putea să închidă porțile și să trăască luni întregi cu familia, cu slugile și cu ómenii casei, opt-deci și uă sută de suflete; fără să aibă cea mai mică trebuință de cei din afară. Avea mălaiu și făină în ambare, cămara lui gema de tot felul de băcăni și de sărături, în țigănie avea franzelari, croitori, cismari etc., la cas putea cu ómenii din curte să se apere în contra puterei Domnesci, când ea nu era sprijinită pe vre uă poruncă de la Tarigrad.

Partea casei despre scara cea mare cu patru odăi în dreapta și'n stânga sălii așternute cu macaturi și perdele țesute și cusute în casă, cu sofale, cu saltele în colțuri și cu perne de jur împrejur, și alte duoë séu trei odăi mai mici pentru grămătic, cafegiū, ciubucciū și feciorul din casă, formaū apartamentul boerului; partea cea-laltă a casei de sus cu sagnasiū, cu

cămara și cu scare din grădină erau ale cucónei și ale cuconișilor cu jupănesele și cu fetele din casă, cinci șese cusătorese crescute de mic, fete de scutelnici sau de boernași. Copiii de sex bărbătesc locuiau în beciuri cu dascălul grec lângă odăea preotului ș'a cântăreșilor, în rând cu sofragiria și cu odăile stolnicului, vătafului și a chelăresei. În fundul curții era grajdurile de două-deci, trei-deci de cai, șoprónele de dece, cincispredece trăsuri, care, căruțe, butei și rădvane; în unghiul cu odăile vizitiilor și ale randașilor începea un alt rând de odăi unde trăgea grămăticu Iordache, vătafu Dinu, polcovnicu Ionița, șătrarul Grigore, logofetu Stefanache etc., când erau scoși din slujbă. Aceștia, îndată ce intra boerul în pâne, sburau cu toții în toate părțile, ca sameși, condicari, zapci și se întorceau iar la tainul boeresc îndată ce se mazărea stăpânul; aceștia erau vestiți ciocoii boeresci din tată 'n fiu.

La spatele odăilor logofeșilor era finăria, lemnăria și grădina în care de și nu se afla catalpe, polovni și ailanți, nici begonii și fuxii, dar găsia în abundență cireși petróse, caise cât pumnul, persici roși, struguri tămăioși și razachie, mere domnesci și pere bergamote; pe lângă grădină uă ulicióră ducea în țigănie, curte cu câte-va odăi în care locueau șapte opt familii de țigani de vatră; potcovari, curelari, croitori spălătorese etc.

Pentru uă asemenea populațiune bucătăria urma să fie ceva mareș și în adevăr era uă operă de arhitectură. Într'un colț al curței se rădica un coș ca un

obelisc, care se deschidea lărgindu-se ca uă pâlnie întorsă d'asupra unei bolte care acoperea tot edificiul; în mijloc, sub deschiderea coşului, era cotlonul de două stânjeni de lung în care se mistuia lemnele întregi, cum veniaū de la pădure, netăete ne spintecate; în care boul se putea pune întreg în frigare; de jur împrejur era mese, tarabe şi colţone mai mici mulţime de toate mărimile şi de toate gradele; deosebit de bucatarul cel mare, mai erau şapte opt randaşi care fiecare bucătărea pentru clasa la care era orânduit; mésa şi bucatele boeresci erau deosebite de ale slugilor, d'ale jupăneselor cu fetele din casă şi de ale logofetilor.

Coconaşi, dacă erau căftăniţi séu edeclii la curtea Domnescă, îşi avea fie-care feciorul, vizitiul, armăsarul de alaiū, telegari şi caléscă, fie care cuconiţă îşi avea fata din casă, cusătórea şi două trei fete de ȕigan ajutóre la gherghefuri şi la crescerea gândacilor; fie-care logofet îşi avea ȕiganul care îl îmbrăca, îi da de spelat, îi mătura în odae şi'î făcea focul.

Una din casele cele mai măreţe din Bucuresci era casa Dudescului, familie venită de peste Carpaţi ca Văcărescii, ca Goleescii, ca Sturdzescii şi ca Cândescii; familie bogată şi cu pretenţiuni feudale. P'atunci Românii din Transilvania, dacă dobândiaū de la împératul Austriei un titlu de Baron séu de Graf, se credeaū Unguri. Familia Dudescului era fără indoială cea mai bogată din ţeră. Coprinsul lor în Bucuresci începea de lângă Sfinţii Apostoli şi mergea până în podu Calitiei aprópe de Anthim; coprindea mai tot

spaciul dintre gârlă și délul Spirei, locul unde este astăzi vestita mahalaoa Dudescului, dar unde nu mai găsesci cea mai mică urmă de acea mărime, nici în zidire nici în picior de om. Cel din urmă care a purtat acest nume a fost Vornicul Niculae Dudescu, om de spirit și învățat, Român înfocat și inamic neîmpăcat al Domnilor Greci și al Fanarioților; era nepot al lui Antioh Cantemir și unchiu despre mumă poetului Iancu Văcărescu. Trimis de boeri la Paris, ca să pledeze cauza Românilor, a știut să capteze atențiunea Generalului Bonaparte și să'l intereseze de sorta țerei noastre până a'l decide să trimită la Bucuresci pe generalul Sebastiani. Era generos și mândru; a ospătat de multe ori la mēsa lui pe întâiul Consul și pe generalii Republicei; Madame de Recamier nu s'a rădicat nici uă dată de la mēsa lui, fără să găsească sub șervet un diamant său un rubin. Cu vornicul Niculae s'a stins și numele și colosala avere a Dudescilor.

VII.

Rădovanca.

Până acum vre uă trei-deci de ani tot se mai vedea în dreptul podului gărli despre strada Apolodor de astă-zi bolta unei porți cu foișor d'asupra, și mai la stânga nisce mari dărămături fără învelitoare, fără uși, fără ferestre care cădeau cărămidă cu cărămidă; acelea fusese palatul Dudescilor, într'acele ruine locuia vestita Rădovanca, femei grósă și chipeșă care descânta de șerpi și de deochi, omora sâricica în lapte de cuc și argintul viu în untură de țintar; plămădea sulimanurile și dresurile cele mai sublimate, risticurile cele mai încondeate, puneă cuțitul, da cu cărțile, arunca cu bobii, căta la stele și aducea luna pe coș; sciea tot felul de scaldături de dragoste, puneă oia și aducea pe tinărul cel mai frumos călare pe trestie, cale de dece poștii, la baba cea mai sbărcită. Era vrăjitoare, fermecătoare și îndatoritoare. Să fi turnat din cer cu găléta, să fi fost nemeți de zăpadă cât casa, séra cum bătea meterhaneaoa la vodă, la Rădovanca era bălcii: căruțe, butci și cocóne îmbrobodite și boeri tiptil; îndată ce inopta, picior de ghindă în-

tâlnea pe dama de tobă aidoma cum li se arătase în cărți cu dragoste și cu drum de nópte; când eșă cloșca pe cer aducea smeul printre crăpăturile zidului. Puterea ei înceta îndată ce cânta cocoșul.

Cine a putut crede vre uă dată că Rădovanca să fi murit; nimeni n'a auđit jălindu-o sau trăgându'i clopotele, nici un medic nu'și aduce aminte s'o fi citit, nici un pantelimonesc din vremea aceea să'i fi săpat grópa; atât numai se scie, de la uă vecină din mahalala, că pe uă nópte întunecósă ca fundul de căldare ar fi vėđut uă pară de foc care a eșit din singurul coș care mai rămăsese în picióre d'asupra dărămăturilor, că acea văpae după ce s'a încercat să se sue spre stele a apucat'o spre apus și a căđut în depărtare.

Dintr'acea nópte nimeni n'a mai vėđut nici n'a mai auđit de scirea Rădovancei.

VIII.

S t o i a n .

Calina, fata Rădovancei, nevasta lui Sóre potcovaru, tot stând nóptea la pândă cu un arnăut de dinderătuł calescei unui coconaș care venea nóptea tiptil, și-a lăsat țiganul și s'a dus după volnicul cu tarabulus la cap și cu iatagan la brău. Kir Stoian, jupân Stoian, saũ căpitan Stoian, cum veї vrea să'i dīci, fusese din cēta lui Penedeca, om trecut prin ciur și prin dirmon, cum am dīce prin pușcārie și prin spāndurātore, zavergiũ d'acei care jāfuea, d'acei care la Drăgășani cānta tōtă nóptea :

δευτε παιδες τῶν Ἑλλήνων

dar care în ziua de luptă nu s'a vėđut nicāiri; mai tārđiũ a apărut cu bimbașa Sava în ordia lui Cara Fefzi tāind și puind în țepe pe beții mavrofori care se ascundeau de góna Turcilor. În ziua când a tāiat pe Sava, Stoian de și venit în suita lui, dar era printre Turci cel mai inverșiunat; l'aũ vėđut ómenĩ trāgēnd cu pistolul în nenorocitul Ghencea când sārea pe ferēstra de la casa Belului cātānd să scape de

urgia lui Cehaja Beg; după aceea devenit om de ordine, aci cărciumar la drumul mare, aci hangiu la capul podului, gasdă de tot felul de ómeni, prieten cu neferii spătăriei strângea la parale. În Domnia lui Grigore Vodă era și cu Agia și cu boerii din Sibiu care umbla să restórne pe Ghica și să aducă pe muscali; era tot uă dată spionul Bașbeșliaghi și al Cârjaliului, la 1828 când a plecat Iusuf Bey cu garnisóna din Beilic plângea cu lacrămile cât pumnul și a duoa di cânta cu cazacii de gât.

Davai hleba na soldat
Za paido na Tarigrad.

Vorbea turcesce și rusesce, și s'a alăturat ca dragoman pe lângă corpul lui Roth; scotea care pentru proviant din pământ din érbă verde numai cu sfărcu gârbaciului; și-a îmbunătățit averea cumpărând pléșca de la soldați; a servit poliția lui Bârzof, pe Pazarnicu și pe Căpitan Costache; bătea de snopea, fura cum se dice șaoa de sub călăreț și oul de sub coțofană, când săruta icóna la mir îi rămânea rubiaua de la gâtul Sfitei, între dinți; la 1848 se plimba cu ursu cântând pe Duhaímă și striga *Dreptate frăție!* a priimit pe Soleiman și pe Omer Pașa cu : să trăescă Sultanul! pe Duhamel și pe Lüders cu : să trăescă Augustul nostru Protector! a jăfuit casa lui Kehaja din Gorgan, a ars regulamentul la Filaret și a cărat la Cotroceni cu scortă de Turci și de casaci pe acei care luase parte în revoluțiune; a servit în tot felul pe Fuad și pe Halcinski; a fost cu Muscalii la Oltenița

și cu Turcii la Calafat, a strigat în contra Unirei până ce s'a împrietenit cu Libricht, a injurat pe 11 Februarie și pe 8 Mai până și-a găsit rostul; a servit toate regimele, toate ocupațiunile și toate invasiunile; a fost contra și pentru toate Domniile și toate călmăcămiile, tot-d'auna protegiat, favorisat și recompensat de guvern.

Acuma Stoian are bani la dobândă și moșii, este decorat, a fost și căftănit.

IX.

Fiul lui Stoian.

Fii-so, nepotul Rădovanci, tinăr, descept, premiant cu eminențe în toate scólele și medaliat, învățat în Paris, are trăsuri și armăsari, umblă când răsturnat în droșcă saú în carată, când călare pe cal de soiú, când mâind armăsarií din faeton, ține și birjă cu luna; se schimbă în echipage după orele zilei; face parte din tinerimea elegantă și influentă, se crede un stálp al țerei, alb mai alb de cât reposatul baș-boerul, vorbește cu lumea admirându'și obrásnicia în oglindă și mângâindu'și barba, votésă imposite nuoi, credite suplémentare și estraordinare, cere independentă și joncțiuni; se crede nobil, caută să ia fată de boer mare.

Când era în scólă la Sfântu Sava, se imprietenise cu un băeat, fiul unui cojocar subțire, fecior de ómení cum se dicea p'atunci.

Acești doi copii era duoé naturi cu totul opuse, feciorul curcanului din códa calescii: invidios, egoist, fudul și lingușitor, celă-l-alt: simplu și modest era plin de iubire și de devotament pentru camaradií sái; unul învăța nu pentru că-i plăcea învățătura, dar

pentru ca s'ajungă mare, celă-l-alt iubea învățătura pentru învățatură; în studiul Istoriei unul admira rangul și averea la care a ajuns omeni ceî mari, celă-l-alt faptele strălucite și serviciile aduse patriei. Unul nu vedea în studiu decât un mijloc de a parveni și de a se îmbogăți, se întreba : la ce servă spiritul și silința la învățatură, dacă un prost, un leneș și un ignorant pôte ajunge mai sus pe scara socială decât acel care s'a ostenit și s'a cheltuit ca să dobândescă titluri universitare, la ce servă gradul de licențiat sau de doctor dacă nu'l va conduce a mânca, a bea mai bine ș'a câștiga mai mai mult de cât acel care nu învață; urma legile la scôla de drept din Paris nu ca sciință a dreptului ci ca un mijloc de a câștiga procese drepte și nedrepte. Paharnicu Stoian, amic intim din zaveră cu un avocat în renume care lua procese în parte, adică că împărțea fondul pe din două cu bietul client dacă câștiga, îi indica după povețele aceluî amic materiile care putea să'i aducă mai mare folos, tînărul student asculta mai cu deosebire pe avocați care la palatul justiției susțineau cu dibăciă nedreptatea în contra dreptului și pe acei care se luptau să dobândescă achitarea farului și asasinului făcendu'l alb ca zăpada. Celă-l-alt nu vedea în studiu decât cercetarea și descoperirea adevărului, lumina care gonescē întunericul, legile naturei care iaă locul eresurilor și prejudețelor, perfectibilitatea continuă a societăților omenesci; iubea sciința pentru sciință admira omeni ca Newton pentru aflarea legei celei mari a gravitațiunei, admira pe Lavoisier care

prin descoperirea oxigenului a gonit din sciință teoriile de phlogistic și cosmogoniile Plutoiane și Neptuniane, care osândit la mörte de pasiunile politice cerea câte-va zile de viață ca să termine uă lucrare sciințifică; admira pe Franklin care ca un al doilea Prometheu a pus mâna pe fulger și pe trăsnet și l'a dat ómenilor ca instrument de civilisațiune și de progres, studia mecanica cerescă a lui Laplace; lucrările lui Cuvier care deschideau tinerimei studiöse orizonturi noi de cercetări și de descoperiri, alerga or unde putea să audă pe Arago, pe Elie de Beaumont și pe Humbold espuind milioanele de observațiuni cu care imbogățeau pe tótă dioa sciințele fizice și naturale.

În politică, simpatiile lui erau pentru ómenii care goniți din țeră și persecutați pentru că luase parte activă în revoluțiunea de la 1848 trăeau în neavere și privațiunii și lucrau prin tóte mijlócele in deosebitele capitale ale Europei pentru desrobirea țerei și redobândirea drepturilor ei celor vechi, celălalt fugea de or-ce adunare románescă, evita cu cea mai mare îngrijire societatea emigraților și a proscrisilor ca nu cum-va să'si compromită viitorul; sta însă cu urechia întinsă la or-ce se dicea și se petrecea între Români din Paris, și când afla câte ceva cu care putea să se recomande puternicilor de atunci, însciința îndată pe paharnicu care colporta scrisorile lui la Muscali și la Turci, la Nemți și la Palat.

Întorși amândou în țeră, locul fie-căruea era desemnat de mai înainte, unul îmbrățișat de guvern, pus îndată in slujbă, celălalt tractat de spirit res-

vrătitor, de revoluționar, de anarchist, pus sub privegherea poliției și dat pe seama fluerătorilor de noapte.

În timpul războiului Crimeei fiul lui Stoian vedea că se schimbă vântul, dar nu înțelegea bine din cotroavea să bată; ceea ce i se părea limpede după încheierea păcii era încetarea Domniei lui Stirbei al cărui termen după convențiunea de la Balta-Liman expira chiar în anul acela; iată'l din partisan zelos și infocat și din slugă prea plecată devenit detractor turbat și calomniatorul celui pe care îl tămădise șese ani și jumătate; colinda pe la boerii care i se părea lui că miros a Caïmacami, îi lingușa și le oferea gratis serviciile talentului și activității sale. La încheierea convențiunii de la Paris altă nedomirire în spiritul ambițiosului nostru tânăr, guvernul era să trecă din mânele Principelui Alexandru Ghica într'ale foștilor miniștri ai celui din urmă Domn; spaïma i-a fost mare, dar îndată ce a înțeles că triumvirii erau partizani declarați ai vechiului Domn Bibescu, i s'a părut că s'a sfetit viitorul și iată'l devenit curierul cel mai sprinten, și agentul cel mai neobosit al alegerilor camerei electivă din 1858. Operațiunea condusă cu multă îndrăsnelă cu ispravnică și cu dorobanți a încornorat silințele guvernului dându'ï uă majoritate după pofta inimii; își pôte închipui fie-care cât de mare i-a fost decepțiunea când a vădut pe toți acei cu care concurase și biruise în alegeri că scriu pe buletinul ce băga în urna Domnescă numele alesului Moldovei și pe unioniștii mergând în corpore să mănânce prândul pregătit pentru uă altă veselie.

După ce a trăit câte-va săptămâni cu speranța că oștirile Turcesci, Rusesci și Nemțesci au să intre să gonască pe alesul Românilor și să pue în locu'i pe candidatul majorității, vădând că realizarea aceluï vis fugea neîncetat ca miragiul care se depărtază cu cât te apropii, a început a se introduce binișor și a se produce pe lângă uă sumă de ómenï care credeau că patriotismul consistă în a arunca invective, a calomnia și a injura pe toți aceï pe care îi credea saũ se făcea că'i credũ inimici saũ puțin favorabil binelui și progresului; și-a pus la discrețiunea lor, condeïul și limba, scriea de poruncelă în diarele lor, batjocorea și calomnia pe aceï asupra cărora îl asmuțea și răspâdea vrajba între Români pe care daca nu sentimentele, dar cel puțin necesitățile politice îi unise în chestiunile cele mai fundamentale; mai târziu în timpul coalițiunei pentru apărarea constituțiunei a devenit omul necesar al camarilei; ca corespondent al diarelor străine stipendiate din fondurile secrete calomnia camera și constituțiunea cerënd mână de fer și lovitură de Stat; ca funcționar administrativ și judecătorec nu consulta de cât interesele și patimile favoriților palatului fără cea mai mică considerațiune pentru lege saũ pentru dreptate până când a dus pe șeful statului la nóptea de 11 Fevruarie.

În cele d'antéiũ zile ale revoluțiunei din 1866 s'a făcut técă de pământ; el care se îmulțea în tóte serile în cât îl găseai pretutindenï, nu se arăta nici măcar la feréstră; dar când a văđut că isgonirea lui Vodă Cuza și depărtarea unor funcționarï nu era efectul

nicî al urei nicî al rîsbunării, ci numai necesitatea de a pune capăt abusurilor, hatirurilor, prevaricaţiunilor şi a conjura pericolele politice de care era ţera amerinţată, şi că poporul înţelesese că moderaţiunea şi generositatea era uă condiţiune indispensabilă pentru realisarea aspiraţiunelor sale; după ce a aşteptat în van câte-va săptămâni realisarea rodomontadelor cu care acei care împinsese pe Domnitor în prăpastie, voiaŭ să sperie guvernul provisoriu, s'a alăturat încetişor pe lângă ómenii exageraţi. Strigând şi cerënd cu dênşii mîsurî aspre în contra acelor care avusese afacerile ţerii în mână. În curtea senatului era cu insultătorii, în curtea mitropoliei cu acei care cereau pe membrii consiliului comunei Bucuresciului şi pe primar. El care ca jurnalist lăudase concesiunile Godillot, şi Lemaitre, ca funcţionar conlucrase cu zel la redactarea actelor şi ca deputat le votase sau le consfinţise prin adresa din 1865, acum el striga mai tare în contra acestor lucrări cerënd confiscarea averilor ministrilor şi a membrilor primăriei Bucuresci; alerga în tóte adunările şi critica moliciunea şi incapacitatea guvernului interimar. N'a trecut mult şi a devenit omul indispensabil al partidului ordinei după ce fusese soldatul cel mai disciplinat al comendilor: sus băeţi, jos băeţi!

Fiul cojocarului urmase un drum cu totul opus, a lucrat din tóte puterile lui la alegerea lui Vodă Cuza ca principiŭ al unirei; dar când a vîdut că acest Domn se depărtéză de la calea cea bună, s'a retras. La 11 februarie şi la 1 maiŭ a votat Domnul strein

ca un principiu de moralitate, de dreptate și de stabilitate; acum însă de câțiva ani trăește retras privind cu durere la mersul lucrurilor.

De și acești doi ómeni neconținți în tabere politice opuse, însă acest din urmă păstrase vechiului său camarad o adevărată afecțiune; de și deplora depărtarea lui de la drumul cel adevărat al datoriei și al demnității; dar își dicea că abaterile și rătăcirile lui veneau mai mult de la viața de disipațiune ce apucase și de la ambițiunea de a parveni de cât de la un suflet pervertit; că furia tinereții îi întuneca judecata și îi înăbușa sentimentele, credea că cu înaintarea vârstei și cu potolirea poftelor un om inteligent și de talent nu se pòte să nu se deștepte și să nu vadă prăpastia în care se adâncese.

Intr'ună zi zelosul și devotatul conservator, om de ordine și dinastic, cum se intitula în scris și în vorba, care nu i călcase de trei ani în casă, bătut la ușa lui, fusese silit de necesitate să recurgă la îndatoritoarea bună voință a bunului și generosului amic al copilăriei și al junetei, care de mai multe ori îi venise în ajutor; se găsise într'ună pozițiune critică; era de trei luni fără slujbă, guvernul se aflase într'una dintr'acele situațiuni încurcate în care fusese silit să sacrifice câțiva din amicii săi cei mai ageri și mai îndrăsneți, precum aeronautul aruncă cu sacii de lest și instrumentele cele mai precioase ca să se pòtă ținea încă câte-va momente în vèsdh; împreună cu léfa îi tăese tóte subvențiunile și gheșeturile, îi retrăsese protecțiunea, favórea și puterea ce i acordase până

atunci pentru serviciile ce'i făcea. Încercase să pledeze două procese luate pe din două cu clienții, dar ne mai inspirând acea temere și frică judecătorilor le perduse.

Aruncându-se în brațele generosului său amic cu ochii inecați în lacrimi, a început cu invective în contra ingraturii miniștrilor spunând cum a sacrificat toate afecțiunile sale, cum și-a părăsit amicii cei buni, cum a impus tăcere inimii și conștiinței, și cum a călcat în picioare toate datoriile; esasperațiunea lui era atât de mare și atât părea de căit de purtarea sa trecută încât amicul său a crezut momentul favorabil de a'l împinge spre pocăință și iată conversațiunea dintre acești foști conscolari.

X.

Discuțiunea.

— De ce strigi și te indignezi? Pozițiunea dificilă în care te afli și discreditul în care ai căzut nu sunt de cât uă consecință a purtării tale; drumul ce ai urmat trebuia să te ducă fatalmente mai curând séu mai târziu acolo unde ai ajuns. Este scris în înțelepciunea cea înaltă ca nimeni să nu se pótă sustrage de la acțiunea legilor morale, precum nu se pôte sustrage de la aceea a legilor fizice. Nimeni nu pôte face uă faptă, fie chiar în secretul cel mai adânc fără ca ea să nu pórte în sine resplata ce merită : recompensă dacă fapta este bună, pedépsă dacă este rea. Cu cât acea resplată este mai târzie, cu atât este mai puternică, cu cât stă mai mult timp înăbușită, cu atât izbucnește cu mai mare intensitate.

— Sciū că morala religiósă ne ordonă d'a nu face altuia ceea ce n'am voi să ne facă noă alții, d'a su-pune patimile și poftetele nóstre, d'a sacrifica interesele pentru binele tuturilor, d'a nu oprima pe aprópele nostru, pe care avem datoria a'l iubi și a'l ajuta, d'a fi cu toții drepti și milostivi; sciū că în lipsă de credințe

religioase de ne vom adresa la rațiune, ne spune și ea că trebuie să facem binele iar nu răul, și ne dovedesc că interesul bine înțeles ne dă să facem fapte care ne onoră, să respândim lumina, să arătăm celui ce poate face răul că se espune la pericole și la resbunări, și că va fi urmărit și noapte de musturarea cugetului. Cunosc toate aceste teorii și le admit până la un punct, dar nu ved cum se pot aplica ele la un om care a îndeplinit cu credință și cu devotament ordinele scrise și verbale ce i s'au dat. Eu am urmat cu sfințenie din punct în punct instrucțiunile ce am avut; și mă pot fali, sus și tare, că succesul a încoronat tot-d'auna misiunile ce mi s'au încredințat. Și acum după ce am făcut atâtea servicii împlinindu-le pe toate cu zel și inteligență, nu este trist să mă ved aruncat de uă dată în voia întâmplărilor? și vei să nu strig la nedreptate, la lipsă de recunoștință și să nu caut să'mi resbun de omul cu care mă credeam în legătură indisolubile; prin serviciile ce i-am făcut!

— Dreptatea și recunoștința sunt două din sentimentele cele mai frumoase și mai nobile ale sufletului și nu pot avea nimic a face cu nisce servicii de felul acelor cu care îndatorați voi pe guvern; asemenea servicii se plătesc în bani și în gheșefturi și nu pot da naștere la sentimente nobile. Când acel ce le-a făcut a priimit favorurile ce ai avut tu de la ministru, trebuie să se considere cu desăvârșire achitat.

— Cum! Când un lucrător vine la finele diler și ți aduce lucrarea ce i-ai încredințat bine executată, și tu în loc de a'i arăta mulțumirea ta dându'i de lucru

pentru a duoa ȃi, te duci de dai comandele tale altuia, lăsându'l peritor de fόμε, nu numesci acêsta ingratitude și nedreptate? când n'ai măcar nici scusa că acel altul va sci sêu va putea face cel puțin tot așa de bine! la ochii mei acêsta este ceva și mai mult decât uă nedreptate: este uă ineptie; și un ministru nu are dreptul să întrebuițeze fondurile statului fără de a avea certitudinea că serviciile ce va dobândi vor fi echivalente cu cheltuêla făcută; a se espune la rezultate ne certe este uă risipă de bani publici.

— Teoria ta asupra întrebuițării banilor statului și echivalenței serviciilor dobândite este adevêrată, cu un mic adaos: că acele servicii să fie recunoscute ca folositoare poporului și țerei; să fie dovedit că ele servă a îmbunătăți starea morală și intelectuală a poporului, a spori bogăția națională sau a mări stima și considerațiunea țerei; dar a plăti agenți de corupțiune dibaci merită calificarea de risipă de bani publici tot așa de bine și când se dă la agenți inepti și incapabili, cu deosebirea că rêu este mai mare în cazul d'inteiu de cât în cel d'al doilea. Dar cum poți compara lucrarea utilă, laboriôsă și consciințiosă a unui brav muncitor cu lucrarea unui agent ale cărui servicii nu se potü mărturisi și la esecutarea cărora acel ce le face trebuie să'și strângă inima și să'și impue tăcere consciinței și sentimentelor de demnitate și de echitate? Dacă voesci să ajungi prin raționament și prin inducțiuni la conclusiuni adevêrate, compară lucruri de aceeași natură, sêu lucruri care să albă, cel puțin, ôre

care puncturi de asemănare între dênsele; compară dacă veî serviciile ce ai adus tu guvernului cu lucrarea unui lăcătuş care fabrică uă cheo destinată a servi la sustragerea unei averi streine.

— Comparația ta nu este nici măgulitoare nici dréptă, meşterul ce'mi dai de exemplu nu s'ar putea să nu scie că cheia comandată e destinată la deschiderea unei case streine, pe când în ceea ce mă privesce nu era tréba mea să cercetez dacă ceea ce mi se ordona să fac era bine séu réu; dar chiar așa să fie, totuși între ómenî de firma acelor de care vorbescî esistă nisce legături de grațitudine și nisce obligațiuni pentru serviciile ce și-au făcut unii altora.

— Așa este! dar acea legătură, acea solidaritate nu este espresiunea unui sentiment de dreptate séu de recunoscință; ei ținū unul cu altul prin complicitate și prin temerea de denunțiere; nu ar rămânea între ei de cât ură și dispreț. Solidaritatea care s'a născut în momentul când libertatea și onorul unuia a ramas la discrețiunea celui-lalt ar înceta dacă temerea s'ar putea prefaca în securitate precum a încetat între tine și ministrul tēu îndată ce el a ajuns a crede că póte face or ce fără a avea a se teme de ceva.

— Misiunile cu care am fost însărcinat imi erau ordonate de guvern și nu puteam bănuî că ele să nu fie pentru binele țerei.

— Nu puteai, și nu trebuieai să cređi că servi țera, moralitatea și dreptatea când îți puneai talentul și activitatea în serviciul unor ómenî care ca să se menție la putere nu se dau înapoi nici dinaintea vio-

lenței, nici dinaintea fraudei, care calcă în picioare dreptatea și moralitatea, care au lăsat frâul pe gâtul funcționarilor dându-le voie să facă toate abuzurile și toate necuviințele cu singura obligațiune de a le da voturi în cameră, în senat și în consiliile județene și comunale; când scrieau și alergau făgăduind, corumpând și amerințând scieași bine că faci ca și lăcătușul de care vorbeam.

— Vorbeași adineaori de legile naturei morale și fizice la care suntem supuși, dar instinctul de conservățiune nu este el cea mai puternică manifestațiune al uneia dintr'acele legi? și nu recunoscși tu fie căruia dreptul de a apăra și a conserva ceea ce este al său? Cum ai vrea ca miniștri să se lase la discrețiunea partidelor și a coalițiunelor și să nu întrebuinteze puterea și influența de care dispunși ca să'și facă ună majoritate cu care să pótă governa? cuvântul este foarte simplu: Într'ună țeră constituțională nu poți fi ministru de cât având majorități și guvernând după placul și ideile lor. Când n'ai majoritate, nu'ți poți nici aplica ideile, nici face ceea ce voescși, căci contrariezi ideile și voințele majorității, întâmpini împotriviri și nu poți rămânea ministru: de unde rezultă necesitatea absolută ca să cauți cu or ce preț a avea ună majoritate cu care să poți face ceea ce voescși. Asemenea și șeful statului este silit să găsească miniștri care să nu aibă altă voință decât pe a sa.

— Ca să recunoscși miniștrilor dreptul de a se menține la putere în virtutea principiului de legitimă apărare ai fost silit să pornescși de la un punct greșit,

de la uă idee eronată, să consideri guvernul ca uă proprietate a cutăruî său cutăruî ministru. Puterea ministerială este uă delegațiune care în statele absolute se dă de suveran în mânele unuia său mai multor ómenî de încredere, pentru pađa și esecutarea legilor; iar în statele constituționale, precum este al nostru, de și se dă tot de suveran dar se cere ca acei ómenî să aibă aprobarea și încrederea poporului care își manifestă voința prin trimișii săi. Miniștrii sunt datorî a servi cu sinceritate atât pe unul cât și pe cel-alt, și pe suveran și pe popor; să facă ca interesele unuia să coincidă cu ale celui-lalt, să facă ca ele să fie identice. A întrebuița violența și corupțiunea pentru a da poporului alți reprezentanți de cât pe acei pe care ar voi el să trimiță, este a ține puterea prin fraudă și a'și face ris de consimțimentul și de aprobarea poporului, este ceva mai mult este a îngriji poporul în ochii Principelui și a dărâma încrederea ce trebuie să aibă el tot-d'auna în supușii săi, este a rădica țerei bună-voința aceluî în mânele căruia ea și-a încredințat fericirea și sórta. Baronul de Goertz ministru lui Carol XII al Suediei a fost condamnat la mórté fiind că calomniase națiunea și făcuse pe Rege să'și pérđă încrederea într'ensa. Te-am auđit uă diniórá cerënd, ca procuror, pedepsirea unui biet vėtaf pentru că regulase uă daraveră de bani servinduse cu uă procură stórsă prin fraudă de la proprietarul care îi încredințase administrațiunea moșiei sale; de și falsul nu era făcut de acel îngrijitor ci de un subordonat al său; imî aduc aminte cu câtă stăruință

cereai osândirea acelor doi păcătoși! Ce de argumente frumoase ți-ai eșit atunci din gură! părea că vorbește Chrisostomul : „Moralitatea publică și privată, securitatea averei, a onorului ș'a familiei și chiar existența statului Român, ȳiceai tu, vor fi de acum înainte în voea tâlharilor daca nu se vor trimite acel vĳtaf împreună cu logofĳtul sĳu la ocnă.“ Acum găsesci foarte natural ca miniștrii să dispue de banii publici cu incuviințarea unor ómeni care se presintă cu procarăi luate prin violență, prin corupțiune și prin fraudă, precum era aceea în contra căreia tunai și fulgerai; găsesci natural ca în loc de a lăsa poporul să trămiță ómeni în care are încredere, miniștri tĳi să le impue și să le substitue alții pe care nu'i cunoșce nici măcar din auđite; și d'astă dată nu te îngrijesci nici de securitatea averei, a onorului ș'a familiei, nici de existența statului Român. Veđi justiția dată după capriciul, mânia, ura și afecțiunile ministrilor, pe magistrați consultând mai mult patimile de cât doșarele, opiniunea lucrată de uă presă eșită din condee plătite din sudórea muncitorului, nu ca să'l lumineze și să'l moralizeze, dar ca să injure și să batjocorĳcă pe or cine nu se închină acelor care se servă de putere ca să'l oprime, să'l jefuĳcă și să'l falsifice ideile. Nu numai nu te indignezi și nu te îngrijesci, dar încă ajuți pe acei care suflă corupțiunea și jaful prin agenții lor oficiali și oficioși până în colibele cele mai depărtate și înfășură națiunea întrĳgă într'ua negură din care nu mai póte vedea lumina și care o înĳcă. Astă-đi strigi și amerinți nu

pentru că ai voi să opresci răul dar pentru că ministrul nu mai voesce să se serve cu tine la realizarea scopurilor sale; te miri de ineptia lui, pe când nu ai de cât să te pui în punctul său de vedere ca să o înțelegi; te alungă pentru că nu mai are trebuință de tine său pentru că te crede un instrument tocit, său pentru că a găsit un agent mai ager, mai sprinten, mai dibaciū, pôte că cu ceea ce ți plătea ție a găsit două agenți în loc de unul; s'o fi mai estenit marfa; cerințe nuoi de satisfăcut, vre un prieten său vre uă rudă scăpătată de chivernisit; căci nu e vorba de a servi țera său de a întrebuița banii contribuabililor într'un mod folositor demnității, securității și bunului traiū al poporului, ci de a se menține la purure făcându'si cât mai mulți devotați și susțiitori. Pentru miniștri noștri tôte se reduc cum ai dis la a'si face cu ori-ce preț uă majoritate. Cât pentru dorința de a pune în practică ideile lor, chiar de s'ar putea admite legitimitatea acelor cugetări, uă idee politică nu trebuie tradusă în fapt său în lege până ce mai întâiū nu va fi pătruns în spiritul poporului, căci alt-fel nu este de cât uă impunere pe care națiunea ascéptă numai uă ocasiune ca să o lepede. În Anglia, un ministru care ar voi să pue în practică uă idee înainte de a se discuta de popor, anī întregi, în diare, în pamflete, în scrieri voluminose, în meetinguri și chiar prin moțiunī repetite în parlament, ar fi considerat ca demn de trimis la Bedlam. Într'acea țeră conservatore se dice că un ministru nu are dreptul a fi mai cu minte de cât tótă lumea. Ministri ca Gladstone

când aū uă idee care după credința lor ar contribui la sporirea fericirii naționale, o punū înainte ca să se discute în public și când o credū destul de studiată de popor, facū apel la națiune care răspunde cum a respuns anul trecut trimitēnd uă majoritate care îi obligă să se retragă și face pe Suveran să cheme la putere pe un d'Israeli, dovadă că idea reformei nu a ajuns încă la maturitatea cuvenită. Gladstone astă-đi scrie și se agită din tóte puterile sale acceptānd ca idea sa să pătrundă mai adānc în spiritul poporului Engles, și când ea își va face drumul cerut, ministrul care va vedea că opinia se pronunță pentru uă idee ce nu împărtășasce, va consulta la rândul său țera și se va retrage lāsānd realizarea ei pe răspunderea lui Gladstone său aceluī care îl va urma în credințele sale; ast-fel a urmat miniștri Tory cu legea cerealelor când națiunea le-a arātat că trebuia să cedeze locul lor lui Sir Robert Peel. Care ministru în Anglia și-ar putea permite să ia banii celor ce muncescū din đi până în nópte și să'ī impartă la cei care îi oprimă și'ī corumpe sub pretest că voesco să realizeze nisce idei care nu aū devenit încă ale națiunei?

— Tabloul ce faci de starea lucrurilor este esact; dar de ce să fii nedrept cu mine și să cređi că și eū nu vėd cu mǎhnire cele ce se petrec, și că n'aș dori să fie țera condusă ast-fel cum ar trebui să fie: pace, linisce și frăție între ómenī; probitate și dreptate în administrațiune și în justiție, economie în finance, lumea ocupată a lucra și a progresa; dar m'am

gândit și m'am resgândit, am întors și am învârtit în tot chipul de uă mie de ori în capul meu și m'am convins că nu se pôte. V'ați numerat voi ăștia care voiți, cum s'ar dice, binele pentru bine, ca să știți câți sunteți? eu după nisce observații ale mele mai că n'aș crede să vă puteți sui la cifra de dece sêu de două-deci, și aceia desuniți, pe când cei-lalți sunt mulți, se numără cu miile; și ori de câte ori veți rădica capul, ei vor fi destul de tari ca să vă lovescă și să vă supue. Ei ca să se înțelegă și să se unescă nu au trebuință ca voi să se adune, să discute, să facă profesiuni de credință, să numescă comitete și să propage ideile lor; ei sunt uniți de fel, nu au trebuință nici de organizare, nici de programe, sunt solidari unii cu alții; se conduc de instinctul de conservatiune; știu că daca s'ar stabili uă stare de lucruri cum voiți voi, și cum ar trebui să fie, ei ar muri de fôme.

— Nu suntem nici dece nici uă mie; noi nu suntem uă clică, uă gașcă sêu uă camoră, nu suntem nici chiar un partid, ci suntem toți Românii care suferim și simțim relele, suntem marea majoritate a țerii, poporul care muncesce și care plătesce; vă putem face să intrați în noian or când am voi să ne dăm mâna pentru uă resturnare; dar nu voim resturnări, pentru că nu ne importă schimbarea ómenilor, voim schimbarea lucrurilor, voim progresul în stabilitate.

— Nu vă faceți óre iluziunii când vă credeți atât de puternici, și când vă inchipuiți că țera este cu voi; ș'apoi în număr constă puterea? Mulți sunt Cre-

știnii din Imperiul Otoman, mulți sunt Români și Slavii din Ungaria și cu toate acestea îi conține un pumn de Turci și de Magiari; dă-mi cât vei voi că de și-ar da mâna, i-ar scóte și pe unii și pe alții din țera lor numai cu cobilița, că eu vėd că nu și dau mâna.

— În țerile de care vorbesci, cel după urmă Turci și va da cea după urmă picătură de sange pentru a păstra, cât va putea, Sultanului provinciile cucerite, precum ar face și ungurul pentru a păstra corónei Sántului Stefan Banatul, Transilvania, Voevodina, Sclavonia și Croația; dar la noi, slavă Domnului, nu avem nici neam domnitor strein poporului Român, nici cler care să și ia inspirațiunile afară din țera, nici armată compusă seú comandată de streini și de mercenari. La noi în toți timpii, popor, cler și armată au fost cu țera și pentru țera.

— Așa este, nu avem uă gintă dominantă de neam strein, dar avem pe ciocoiú : Afară de plugar nu mai avem de cât uă singură clasă : pe biurocrat care de și eșit în mare parte din popor; dar îndată ce a pus mâna pe condeiú într' uă cancelarie, încetésă d'a mai simpatisa cu poporul; se desparte de densus precum se desparte catolicul de țera lui când îmbracă haină de preot. Biurocratul ține la noi locul unui neam domnitor; el este pentru Român ceea ce este Turcul în Rumelia și Magiarul în Transilvania; și nu putem tăgădui că biurocrația este partea inteligentă și luminată a țerei; plugarul se teme de el pentru că vede puterea în mâna lui, îl scie de frică și îl ascultă :

el conduce poporul; dar imi vei dice ca'l conduce reu, ca'l impilesa, ca'l jafuesce si'l corumpe, se pote; dar nu este mai putin adevărat ca'l conduce si face cu el or ce voesce. El este Statul, țera este pe mana lui.

— Acestea sunt ideile care predominesc in spiritul omenilor nostri de la guvern; ei credu ca incurajand funcționarismul si sporind numarul posturilor isi marescu puterea, intarescu ua clasa, credend ca le serva a contine partea cea numerosa a națiunei; se inșelă, pentru ca fac sa nască pe tota dioa cerințe noi care mergu tot crescend, si pe care intr'ua di o sa le fie imposibil a le satisfaca, pentru ca nu o sa se pota urma in aceeași progresiune si cu crearea de posturi; guvernul isi va face intr'acea clasa activa si inteligenta din ce in ce mai multii nemulțumiti si paraponisiti. Ca sa faca loc unuia si sa satisfaca ua cerinta noa si urgenta, trebuie sa mahnescă pe dece altii care aștepta numiri si inaintari.

— Convin si eu ca sunt prea multii funcționari inutili; dar care ministru ar indrasni sa se atingă de vre unul, sa'l lase fara lefa seu fara pensie?

— Fara indoela este mai lesne a infianta posturi de cat a suprima; dar ua buna chibsiure ne-ar arata ca suprimarea unui post supera numai pe un singur om, in vreme ce aceea ce se petrece, trecerea unui serviciu din mana 'n mana, destituirile si punerile in disponibilitate, nemulțumescu de dece ori mai multii postulanti si aspiranti, si paraponele mergu immulțindu-se.

— Nu se mai teme guvernul de nemulțumiri si

amenințări; astă-dî are uă armată numerosă și bine disciplinată, să poftescă dumnélor daca îndrăsnesc; guvernul îi asceptă pe stradă ca să le dea uă lecțiune, să'î învețe minte.

— Am audît de mult și de multe ori această sfidare imprudentă. Ar trebui se scie că uă armată nu este uă adunătură de automați, ea își are aspirațiunile și ambițiunile ei; militarul își face uă lume de idei în care trăesce și cu care se hrănesce, idei cavaleresci, patriotice și mărețe, el este setos de glorie și de onoruri, numai atunci guvernul pôte compta pe afecțiunea și pe devotamentul lui, când o sci că nu i se va cere sângele de cât pentru apărarea țerei în contra streinului; iar nu când i se va spune că este chemat să impue tăcerea morții nemulțumirilor legitime ale poporului, ș'a trage asupra fraților și părinților sîi, nici când se ține oficerilor cuvinte ca acestea : „Țéra noastră are duoi inimi, unul din afară „de care răspund eă, celă-l'alt din întru pe care să'î „sdrobiți.“ Armatele care ajungă a se convinge că guvernul nu esistă de cât printr'ênsele, se stringă cu inima îndoiósă împrejurul drapelului, ceră și voescă ca acele guverne să esiste numai pentru dênsele și printr'ênsele, devină armatele de pretoriani și de ianiceri care aă opres, aă resturnat și aă pustiit; iar când uă rađă de patriotism încăldesce inima lor pedepsescă pe acelu care cugetă a face dintr'ênsele instrumentul unei opresiuni, și al unei dominațiuni nedemne. Nu avem trebuință să ne suim mult în cursul anilor, uă aruncătură de ochi asupra secolului în

care trăim, ne va arăta numeroase exemple de la răsărit până la apus.

— Cu sistemul adoptat de ministerul actual am dobândit un rezultat important, am isbutit a avea un guvern care durează de patru ani, în vreme ce până aci durata ministerielor se numera cu lunile. Când ne-am mai învrednicit noi ore să vedem deschidându-se a patra și cea după urmă sesiune ordinară a unei legislaturii? fapt însemnat care dovedesce buna înțelegere ce domnesce între puterile Statului. Astăzi țera a dobândit conștiința trebuințelor séle reale, înainteză cu maturitate în desvoltarea morală și economică; au trecut acele lupte înverșunate care opreau marșa guvernului; și avem în fine uă stabilitate.

— Stabilitatea rēului vreî să ȃicî; aceea am avut'o tot-d'una în timpul Domnilor Fanarioți și regulamen-tări; pe când miniștrii erau nisce favoriți ai Domnului; ei guvernau în tot timpul duratei patronului lor și se duceau din țeră uă dată cu dēnsul. Stabilittea constă în durata Suveranului și a dinastiei iar nu în durata ministrilor; schimbarea ministrilor în sistemul consti-tuțional vie ea de la Principe, vie de la popor, este uă dovadă că și șeful statului și representațiunea națională caută să găsescă ómenii care să pótă iden-tifica ideile și interesele Principelui cu ale poporului și să aducă în stat acea armonie fără care nu se póte ascepta alt rezultat de cât opresiune, corupțiune și turburări.

— Cum vei tu ca un popor incult și ignorant, care nu scie nici ceî trebuie nici ce voește, să fie

lasat în voea lui și să nu fie condus de ómenii care se ocupă de fericirea lui; póte că în teorie durata unui minister să nu fie uă dovadă de bunătatea aceluí guvern; dar nu se póte contesta că este cel puțin uă dovadă că el convine țerei; națiunile au tot-d'auna guvernele ce merită și omul de la cárma statului este adevăratul reflect al poporului, prototypul lui, og'inda moralității și a instinctelor séle bune și rele, barometrul stării lui de civilisațiune: „*tels sont les peuples, tels sont les gouvernement*“ este un adagiú care datéază încă din nainte de Machiavel. Dacă din întimplare uă țéră și-ar da alt șef de cât pe cel ce merită, din duoă una: seau că el se va transforma identificându-se cu starea morală a poporului, adică a ómenilor care conducú acel popor și va duce-o bine, seau că va stărui în ideile séle incomptabile cu ale acelor ómeni și va trebui să'și ia ochi de féră să se ducă, seau să întreprindă uă luptă de tóte dílele care, or cum se va întórce, nu va putea avea decât rezultate rele pentru densus și pentru țéră. Uita, noi avem o haítă de ómeni care au exploatat și au compromis tóte regimele, care s'au bucurat și au profitat de tóte umilințele și de tóte apăsările care au cădut pe densa, care au combătut din tóte puterile lor aspirațiunile Románesci, care în tot timpul au împilat și au jefuit țera, al căror caracter lingușitor și vil este cunoscut; lumea îi cunósce; poporul se indignéază în contra faptelor lor; din vreme în vreme, îi urgisesece, îi gonesce nu mai voesce nici să'í vedă nici să'í audă; atunci ei se fac tēcă de pământ, se

ascund ca brósca de vreme rea, se fac nevėduți, intră în gaură de șérpe; dar îndată ce lucrurile se potolesc, esū câte unul unul ca strigoj, se raliéză la nooa stare de lucruri în contra stabilirei căria aū complotat, se introduc cu încetul prin lingușiri, prin intrigi și prin tot felul de mijlóce, se substitue celor chemați de popor și reincep a practica obiceiurile lor și sistemul cel vechiū. Dă-mi voe să cređ că aceștia sunt espresiunea cea adevėrată a țerei și că voi sunteți numai nisce ideologi.

— A esplica cu asemenea esemple starea lucrurilor și a susține cu astfel de argumente concursul culpabil ce dați tentativelor de restaurare a trecutului și tendințelor ciocoesci este a pėcătui în contra rațiunei și în contra moralei politice și sociale. Dacă guvernele ar fi fost tot-d'auna adevėrata espresiune a stării morale și a cerințelor poporului, nu am fi vėduț în lume nici turburări nici revoluțiuni, ci numai guverne trăind în perpetuă armonie cu popórele; pe când din contra și istoria și prezentul ni le arată în luptă continuă, tērând și împingând unele pe altele pe calca progresului seaū a reacțiunei, inițiativa viind când de la unul când de la altul; acésta este istoria revoluțiunilor de sus și de jos, acțiunea dintr'ună parte, când reacțiunea vine din cea-laltă; lupte și resturnări care n'aū putut proveni decát din divergințele de idei ce esistaū între popóre și guvernele lor, din incompatibilitățile dintre suverani și subordinații lor, adică că guvernele nu erau cea ce erau popórele. Poți tu crede că poporul frances cu mulți ani înaintea revo-

Înținerii de la 1789 era ceea ce era guvernele lui Calonne și lui de Brienne, că era mulțumit de ocupări, de concesii și de monopoluri? Urgia cea grozavă care a durat șese ani nu ți dovedește că de mult francesii nu mai aveau guvernul ce le convenia, că de mult ura se grămădia peste ură, că guvernul lui Ludovic XVI nu era ceea ce era poporul; că unul mersese înainte cu ideile, pe când cel-lalt rămăsese înapoi, și că dacă nu s'au despărțit de mai de mult unul de altul este pentru că poporul îi lipsia săi puterea materială de a lupta, seau că nu sciea cu ce să înlocuască ceea ce era? Voi luați câte uă frasă care credeți că vine în ajutorul sofismelor prin care scusați ceea ce este, vă agățați de densa și o treceți din gură în gură ca cuvint de evanghelie, fără a o supune faptelor Istoriei ca să vedeți dacă ea este conformă cu adevărul. Din norocire altele sunt principiile care conduc societățile sănătoșe și civilisato. Ele sunt mai conforme cu preceptele moralei și mai consolătoare pentru omenire; acele principii fac fericirea și mărirea statelor care le aplică cu sinceritate. Astăzi guvernele sunt ale popórelor iar nu popórele ale guvernelor, și au datorii de implinit. Guvernul trebuie să lumineze poporul, or care ar fi credințele politice ale ómenilor de la guvern și forma guvernului, el este dator să conducă poporul pe calea moralității, a justiții și a progresului; trebuie să se serve în îndeplinirea misiunii sale cu tot ce națiunea are mai capabil și mai onorabil. Ómenii guvernului trebuie să formeze uă corporațiune de probitate și imparțialitate;

a se servi de ómeni fără principii și fără conștiință, de ómeni perduți în opiniune și fără moralitate este a trăda mandatul ce a priimit de la națiune și a comite uă crimă de les-națiune. Lipsa de onor și de justiție nu este mai puțin blamabilă și condamabilă într'un guvern despotic de cât într'un guvern monarhie constituțional séu republican. Acestea sunt dragul meu, ideile moraliștilor și politicilor, iar nu de a scusa, cum faci tu, imoralitatea, abuzul și injustiția, prin frase seci, fără înțeles și prin sofisme. Pentru edificarea ministrilor tēi îți voiŭ cita câte-va linii din Montesquieu autorul tēu favorit de altă dată.

„Cel mai mare rău ce face un ministru fără probitate nu este de a deservi pe Principe și de a ruina poporul; la părerea mea este un altul de uă mie de ori mai primejdios, este răul exemplu ce dă....

„Am vădut uă națiune generósă, prin natura ei, stricată (pervertită) de la cel mai de jos supus până la cel mai mare prin răul exemplu al unui ministru; am vădut un popor întreg la care generositatea, probitatea, candórea și buna credință au fost considerate tot-d'auna ca nisce calități naturale, să devie de uă dată cel după urmă din popóre, răul comunicându-se și necruțând nici măcar pe membri cei mai sdraveni; am vădut pe ómenii cei mai virtuóși făcând lucruri nedemne și violând în tóte împrejurările vieței lor cele d'ântēiŭ principii ale justiției sub cuvēntul van că și a lor a fost violată.

„Cereaŭ legi odiose ca să'i garanteze în contra ac-

„Țiunilor celor mai nemernice și numiaū injustiția și
„perfidia necesitate....

„Am vădut să se nască de uă dată în tôte inimile
„uă sete nestinsă de bogății; am vădut formându-se
„într'un moment uă uriciōsă conjurațiune de îmbogă-
„țire, nu printr'uă muncă onestă și uă generōsă in-
„dustrie, dar prin ruina Principelui, a Statului și a
„concetățenilor.

„Am vădut un onest cetățian, într'acei timpî ne-
„norociți dicēdu'și tot-d'auna când se culca; ađi am
„ruinat uă familie, mâno voiū ruina alta.

„Mă duc, dicea un altul, cu un om îmbrăcat în
„negre, cu călimări în mână și cu condeiu la ureche
„să asasinez pe toți aceia care m'aū obligat.

„Un altul dicea, vėd că'mi puiū trebile la cale :
„este adevėrat că acum trei ȝile când mă duceam să
„plătesc nisce bani, lăsam uă familie cu lacrimile pe
„obraz; risipeam zestrea a duoē fete cinstite, lăsam
„pe un biet băeat fără mijlōce de a'și face educațiu-
„nea : tatăl lor va muri de durere, muma mōre de
„inimă rea; dar eū n'am făcut de cât ceea ce'mi per-
„mite legea.“

„Care crimă mai mare de cât aceea ce comite un
„ministru când corumpe moravurile unei națiunii în-
„tregi, degradă inimile cele mai generōse, inegresce
„strălucirea demnităților, întunecă chiar virtutea și
„cufundă cea mai înaltă nascere în disprețul uni-
„versal.

„Ce va dice posteritatea când va roși de rușinea
„părinților ei? Ce va dice poporul care se va nasce,

„când va compara ferul strămoșilor cu aurul acelora
 „cărora le datoresce d'a dreptul viața? Nu sunt la
 „îndoelă că cei nobili vor lepăda din spița némului
 „(leurs quartiers) uă tréptă nedemnă de nobleță care
 „li desonoră, și că vor lăsa generațiunea presentă în
 „grozavul noian în care s'a pus. (*),”

— Guvernele pe care le condamna Montesquieu cu atâta asprime aveaŭ puterea de a face ceea ce voiaŭ; lor li se cuvenea prin urmare blamul când făceaŭ răul, precum aveaŭ și lauda când făceaŭ binele. Suptșii lor nu aveaŭ ca la noi astă-đi căto trei și patru voturi în fel de fel de colegii electorale. Acum ministri nu mai fac ce vor, dar ceea ce le ordonă națiunea prin reprezentanții sei; sunt puși sub privegherea continuă și imediată a corpurilor legiuitoare și a consiliilor comunale și județene; nu aŭ de cât să'i

(*) Le plus grand mal que fait un ministre sans probité n'est pas de desservir son prince et de ruiner son peuple; il y en a un autre, à mon avis, mille fois plus dangereux: c'est le mauvais exemple qu'il donne.

... J'y ai vu une nation, naturellement généreuse, pervertie en un instant, depuis le dernier des sujets jusqu'aux plus grands, par les mauvais exemples d'un ministre; j'y ai vu tout un peuple, chez qui la générosité, la probité, la candeur et la bonne foi ont passé, de tout tems pour des qualités naturelles, devenir tout à coup le dernier des peuples; le mal se communiquer, n'épargner pas même les membres les plus sains; les hommes les plus vertueux faire des choses indignes et violer, dans toutes les occasions de leur vie, les premiers principes de la justice, sur ce vain prétexte qu'on la leur avait violée.

Ils appelaient des lois odieuses en garantio des actions les plus lâches, et nommaient nécessité l'injustice et la perfidie.

J'ai vu naître soudain, dans tous les cœurs, une soif insatiable de richesses. J'ai vu se former, en un moment, une detestable conjuration de s'enrichir, non par un honnête travail et une genereuse industrie, mais par la ruine du prince, de l'Etat et des concitoyens.

J'ai vu un honnête citoyen, dans ces tems malheureux, ne se coucher

lumineze, să-I oprască, când ved că fac rău, să le facă cunoscut voințele și trebuințele poporului; este trebuia lor să-I conducă și să-I împingă pe calea progresului și a civilizațiunei. Trebuie să mărturisim că sub acest punct de vedere, sistemul constituțional este foarte comod pentru guverne, le-a rădicat or-ce răspundere dând-o tótă asupra poporului, și a lăsat miniștrilor numai grija de a căuta să aibă pentru densii țera legală, adică majoritățile parlamentelor.

— În adevăr ast-fel își înțeleg miniștri noștri misiunea; dar cređi tu că a-și combina camere de com-plesenți, de lingăi și de ciocol care să nu aibă altă voință de cât p'a guvernului, votând tot ce le cere, și a dice pe urmă că au aprobarea și incuviințarea țerei, nu este a-și minți lor inșile și a rădica Suve-

qu'en disant : j'ai ruiné une famille aujourd'hui ; j'en ruinerai une autre demain.

Je vais, disait un autre, avec un homme noir qui porte un écritoire à la main et un fer pointu à l'oreille, assassiner tous ceux à qui j'ai de l'obligation.

Un autre disait : je vois que j'accorde mes affaires : il est vrai que lorsque j'allai, il y a trois jours, faire un certain paiement, je laissai toute une famille en larmes, que je dissipai la dôt de deux honnêtes filles, que j'otai l'éducation à un petit garçon. Le père en mourra de douleur, le mère périt de tristesse ; mais je n'ai fait que ce qui est permis par la loi.

Quel plus grand crime que celui que commet un ministre, lorsqu'il corrompt les mœurs de toute une nation, dégrade les âmes les plus généreuses, ternit l'éclat des dignités, obscurcit la vertu même, et confond la plus haute naissance dans le mépris universel.

Que dira la postérité lorsqu'il lui faudra rougir de la honte de ses pères ? Que dira le peuple naissant, lorsqu'il comparera le fer de ses yeux, avec l'or de ceux à qui il doit immédiatement le jour ? je ne doute pas que les nobles ne retranchent de leurs quartiers un indigne degré de noblesse qui les deshonoré, et ne laissent la génération présente dans l'affreux néant où elle s'est mise.

ranului mijlócele de a cunoşce sentimentele şi trebuinţele supuşilor săi? nu este a face să asiste lumea, mai curând s'e'u mai târziu, la straniul spectacol al unui popor desperat în faţa unei reprezentaţiuni, care trăesce în cea mai perfectă armonie cu ministri şi declară prin voturi şi prin adrese fericirea şi satisfacţiunea naţiunii? nu este a espune pe şeful Statului să credă că domnesce asupra unei ţări pe care îl adoră, pe când indignarea este la culme şi revoluţiunea bate la uşă? Este a'l face să răspundă, în ignorenţa sa de starea lucrurilor, cum răspundea bunul rege Ludovic Philip când dicea acelor care, s'e'u din iubire către regimul constituţional, s'e'u de devotament pentru persoana şi familia regală, credea de datorie a'l preveni despre pericolul ce'l înconjura, „am ţera legală cu „mine, acei care cer reforma *sunt orbi!*“ Credea că majoritatea care îi adresa laude şi mulţumiri era espresiunea ţerei, pe când ea nu represinta de cât meşteşugirile ministrilor. A doua zi nenorocitul Rege părăsea Tuilleriile şi busturile lui purtau pe ochi uă bandă cu inscripţiunea *Eraï orb!* Un rege inzestrat cu toate virtuţile care putea să facă fericirea Franciei, a fost victima setei de putere a ómenilor în care își pusese încredere. Istoria ne oferă esemple şi mai recente de asemenea natură.

Nu este monstruos să faceţi pe popor răspundător de faptele vóstre când întrebuiţaţi fraudă, corupţiunea şi violenţa ca să aveţi reprezentanţi pe care el nici nu'î cunoşce nici nu'î stimă? Vă pare grea răspunderea cheltueleur nesocotite, a concesiunilor oneróse,

a jafurilor și a nedreptăților ce se comit, și căutați a o arunca asupra altora.

— Dar alegătorii nu sunt ei nici de cum vinovați când se înduplecă a face voința guvernului, unii de interes, alții de frică sêu de complesență, cedând trebuințelor și făgăduelilor, și alții ascundându-se și abținându-se ca să nu se compromită? Nu creși că dacă ar fi mai geloși de dreptul ce le dă legea, candidaturile oficiale, cu toate bâtele și cu totă acțiunea funcționarilor, nu ar avea atâta succes?

— Iată-ne în fine de acord asupra unui punct. Sunt în adevăr mulți care cred că și-au făcut datoria când nu și-au dat votul lor pentru candidatul guvernului, ca Pilat care credea că se spală de sângele nevinovat care era să se verse; nu înțeleg că de și nu dau răului ce se face un concurs făciș, dar îi dau concursul slăbiciunii și nepăsării lor; căci pe când agenții guvernului alérgă și noștea din casă în casă înșelând, amerințând și corumpând, ei lasă pe amicii și pe rudele lor préda acelor acțiuni; își ascund chiar votul lor propriu ca să nu cumva să afle domnul prefect că nu au fost favorabilii recomandatului și impulsului domnului ministru. Dacă purtarea guvernului în alegeri este culpabilă, indiferentismul și inerția alegătorilor este și mai culpabilă, căci ei în timpul alegerilor sunt chemați a și manifesta voințele, a și arăta trebuințele și a se afirma prin omul căruia incredințeză mandatul de a reprezenta și a apăra interesele lor. A se abține de la vot și a nu lua uă parte activă în lupta electorală este cea mai mare greșelă

ce p^ote comite un bun cetățean, pentru că pregătesc
țerei lui furtunii și vijeli care duc drept la revolu-
țiunii și la resturnări.

— Omenii de la guvern trebuie înainte de t^ote să
fie conservatori. A lăsa alegerile libere, este a le da
pe mânele perturbatorilor și a anarhiștilor și a es-
pune societatea la tot felul de pericole; libertatea este
un cuvânt magic care ne p^ote entusiasma în anii ju-
neței noastre, este l^égânul turburării și revoluțiunilor,
dar devine uă minge pe care partidelo și-o aruncă una
alteia ca cărbunele din joc pe care îl trecem vecinului
indată ce punem mâna pe d^énsul. Poporul lăsat în
voia lui nu ar avea nici pavagiū, nici canale, nici
felinare pe strade; ar trăi în noroiū, în praf și în
selbătăcie, fără sc^olă și fără biserică. Ea este nega-
țiunea progresului și a stabilității. Binele trebuie impus
și omul politic care are ambițiunea de a lăsa un nume
glorios, nu p^ote face alt-fel de cât să opteze pentru
progres; de aceea vedem tot-d'auna că conservatorii
de astăzi sunt liberalii de ieri, precum și liberalii de
astăzi sunt nise conservatori în perspectivă. Am avut
și eu uă diuioară veleități de liberalism, dar când am
v^édit că chiar cei mai mari revoluționarii ca Robes-
pierre și ca Saint-Just nu puteau să facă să se admită
ideile și credințele lor, decât impuindule prin ter^ore,
a trebuit să convin că libertatea nu p^ote da resulta-
tele ce promite.

— Oamenii de care vorbesci au plătit cu capul lor
er^orea de a crede că ideile și credințele se pot im-
pune prin putere și prin ter^ore. Ei erau nise repu-

blicanî fanatici care credeau că pot forma societatea franceză după tipul Bruţilor, Catonilor şi al Grecilor şi voiau să inspire concetăţenilor lor ura pentru monarhié şi iubirea virtuţilor din alţi timpî; nu ţineau sémă nici de spiritul secolului, nici de moravuri, nici de religiunea poporului, de aceea în loc de a crea ca Washington şi ca Jeferson uă societate liberă, au aruncat Francia în braţele perturbaţiunilor şi despotismului în care se desbate de un secol. Ómenii extremi şi esageraţi nu au fost şi nici nu pot fi liberali, au fost pasionaţi şi impaţienţi, şi în loc de a servi libertatea au compromis'o. Voind să impue ideile lor cu forţa au făcut trebile absolutismului. Libertatea este un drept natural al omului, uă însuşire a vieţei, ea există de sine şi nu are trebuinţă să fie impusă. Nu numai că nu esclude progresul, dar îl trage după dânsa; progres şi libertate sunt duoă idei corelative, una este uă consecinţă a celei-lalte, sunt precursorul una alteia. Lucrările geniale şi acele care au înlesnit bunul traiu al popórelor şi desvoltarea civilisaţiunei, s'au făcut şi se fac sub egida libertăţii. Starea scólelor şi a bisericii în statele unite unde domnesce libertatea; lucrările care îmbunătăţesc starea igienică, aduc confort şi înlesnire vieţei în oraşe şi la sate, întrece toate există în continentele cele vechi. Până acum Europa nu are nici uă lucrare care să se pótă compara cu drumul de fer al istmului séu cu canalul Erie care unesce lacul cu riul Hudson. Nici uă ţeră din lume nu este mai conservatóre decât libera Angliă; dar trebuie să o spunem, acolo ómenii politici şi mai ales

cei conservatori, au idea că pentru a păstra un lucru trebuie să caute a face ca acel lucru, om său instituțiune, să fie plăcut, iubit și stimat de toți ca să intereseze națiunea întrăgă la existența și la conservarea lui, iar nu a'l face să fie odios, să fie pentru unii mumă și pentru alții ciumă, și să fie considerat ca uă pacoste cădută asupra țerei. Acei ómenii de stat conservatori au idea că progresul, ordinea și stabilitatea nu pot existe fără libertate, pe când voi le declarați incompatibile, și vă serviți de dăsele ca să justificați cheltueli nesocotite și nelegitimate, violări de lege și tentative de restaurarea unui trecut nenorocit.

Nu este de mirat că se găsec șapte inși care își pun egoismul mai presus de or ce sentimente și de or ce datorie; dar ceea ce este trist, este a vedea ómenii tineri, inteligenți și învățați care le dau concursul lor și îi ajută a'și face ris de instituțiunile și de interesele țerei.

— Acésta provine din cauză că suntem deciasați, alergăm peste câmpii împingându-ne unii peste alții, care mai de care, să ajungem mai de grabă, nu mai scim unde; într'ua asemenea învălmășelă cum vei să lupt fără a căuta să restorn pe acela care te impiedică în drum ca să treci înainte; ești silit să te închini la acel care te póte ajuta, să'l lingusești și să te injosești, nu mai ai timp, să te mai uiți îndărăt nici în lături la acei care trăesc într'un alt cerc de idei, dar care nu te pot ajuta să te sui și să ajungem treptat a ne desbrăca de tot ce se numesce bună cre-

dință, sacrificii, devotament, abnegațiune și recunoștință ca de niște prejudețe de alte secole, care ne-ar opri în drumul nostru, ne-ar goni din societatea în care ne-am obișnuit și ne-ar condamna la izolare și la miserie. În lupta pentru existență, fie-care are datoria să caute meseria care poate să'i procure traiul cel mai bun și mai lesne. Alergăm la școala de drept pentru că ne deschide toate carierele. La noi dacă nu ai un caftan de doctor său de licențiat în drept, fie măcar de la Sadagura, nu știi nimic, ești un ignorant chiar de ai fi ca repausatul Humboldt de procopsit.

Ne facem avocați și diariști, și adoptăm obiceiurile meseriei, căci ideile și credințele ne sunt dictate mai tot-d'auna de cercul în care trăim, unde domină acelea care se potrivesc mai bine cu interesele corporațiunii.

— Legiști și diariști ca Royer Colard, ca Dupin, Thiers, Armand Carel Fox, Chattam Burk și nă sută de alții care au adus serviciul însemnate statului nu cugetau ca tine, ei au fost conduși de iubirea țerei și a adevărului, de dorința de a lumina opiniunea și d'a apăra drepturile poporului și ale națiunii; de aceea au devenit oratori mari, ómenii de stat și publiciști eminenti. Acei care sunt conduși de poftele și de aspirațiunile care împingă la școala de drept pe unii din tinerii noștri care în studiul legilor, caută nă meserie iar nu știința dreptului și a binelui, potă deveni niște vorbitori și niște foliculari de talent, dar le va lipsi tot-d'auna convicțiunile și ideile mari și generóse, limba și pana lor vor fi tot-d'auna a acelor care plătesc; potă deveni dibaci în mánuirea sofismei

și a minciunei, dar vor fi incapabili de a se ridica cu inima și cu spiritul la înălțimea trebuințelor și ale aspirațiunilor țerei.

— Puterea a căzut pe mâinile avocaților și dia-riștilor, și știi bine că ați puterea priméză dreptul în toate și mai ales în politică : Veți esemple? îți pot da uă sută și uă mie :

Sunt acum două-zeci de ani generalul Mencicof este trimis la Constantinopole ca să cêră de la Pórtă drepturi pentru creștinii din Imperiul Otoman ; două ani întregi Anglia și Francia vêrsă gârlă de sânge, și cheltuesc muni de aur ca să'l oprêscă. Ce fac după biruință? ar fi cređut cineva că or să înlătore de d'asupra imperiului Otoman inriuririle streine. Ei bine nu, impun Sultanului tocmai ceea ce cerea muscalul. Gâlcéva nu era dară pentru drept, dar pentru cine să impue voința sa.

Înainte a celui rășboi nu se vorbea de cât de voința și de cugetările împêratului Nicolae, când se posomora se cutremura Europa și Asia, pentru că era cel mai puternic dintre toți suveranii.

Îndată ce a căzut Sebastopolul n'am mai auđit și n'am mai vêđut pe scena politică de cât pe Napoleon III, în cuvintele lui de la anul nouă căutam să aflăm viitorul, diarele și ómenii politicii erau ocupați tot anul a le comenta și a le interpreta.

Pentru ce? Pentru că era suveranul cel mai puternic.

Astă-đi ne întrebăm ce ăice, ce gândesce Cancelierul Imperiului, ce limbă învêță oficerii Prusianii, ce hartă

este întinsă pe măsă lui Moltke? pentru ce? pentru că astăzi acolo este puterea care primă dreptul.

— Căderea acelor împărați chiar trebuia să'ți dovedească că lumea n'a fost nici uă dată la discrețiunea unei singure puteri, și că Suveranii care au jucat unul după altul cel d'ânteiū rol în politică au trebuit să fie espresiunea esigențelor și trebuințelor tuturilor puterilor și că îndată ce a trecut peste acea margine li s'a tăiat trufia. Iată ce ne spune sfârșitul ce a avut Nicolae și Napoleon, un sfârșit care va fi și al Principelui Bismark, dacă nu va sci să se ție în marginile dreptății și a respectului ce se datoresce fiecărui Stat de la cel mai mare până la cel mai mic; și de va avea nenorocirea să creă că Europa care n'a voit să fie nici la discrețiunea Rusiei, nici la a Franciei, va consimți să se supuie la voința Prusiei. Germanii sunt un popor mare și civilizat care, prin geniul și cultura lor, au și vor avea asupra lumii uă acțiune și uă influență legitimă pe care ar perde-o îndată ce ar inspira temeri și îngrijiri.

— Bismark nu vrea să scie de germani, el a lucrat și lucră pentru egemonia Prusiei; gândesci că la Biaritz când propunea Franciei Luxemburgul cu fruntariile despre răsărit, cu părțile Sarei, cu Maianța și Belgia numai ca să se mărească Prusia cu anexiunea Hanovrului și cu Principatele și ducatele germane până în linia Mainului, era preocupat de unitatea germană! Astăzi el are în mâinile lui pușca Moser, tunul Krup, un milion de soldați pe jos și călări, caporalismul adus la cea mai mare perfecțiune, oficerii cei mai

invętați și pe generalul Moltke; are uă flotă puternică și cóstele mării căptușite cu table de fer de duoă palme de gróse; nimeni nu'í póte sta împotrívă, póte merge la Petersburg și la Copenhaga când va voi, precum a fost la Paris și precum putea să intre în Viena.

— Aparențele pot să ne inducă în eróre, dar cercetarea evenimentelor înregistrate de Istorie vină și ne dovedescú că statele militare nici uă dată nu sunt mai slabe și mai aprópe de cădere de cât atunci când se cred mai tari, atunci ele descéptă gelosii și îngrijiri, și au pe tótă lumea în contra lor. Campania din 1870 a fost prologul unei lungi drame sângeróse; nenorocirile Franciei și asprimea învingătorului au șters tóte gelosiile și tóte temerile ce făcuse să nască atitudinea lui Napoleon III. Astăzi Francia are simpatiile lumii întregi și într'ună conflagrațiune s'ar putea fórté bine să se întemple Prusiei ceea ce s'a întemplat Czarului în timpul răsboiului Crimeei, când toți amicii și aliații l'au părăsit, când chiar Austria și Prusia 'i-au întors spatele.

— Prevéd și eú în curënd uă încăerare în Orient; lucrurile nu mai potú rămânea cum sunt; Imperiul Otoman nu se póte să nu cadă și trebuie să fim pregătiți ca să aducem și noi contingentul nostru la acéstă operă mare, ca să avem dreptul să profităm de desfacerea lui. Suntem siliți să mai sporim armata și să obținem independința. Împregiurările ne sunt favorabile; chiar Austria și Rusia ne-ar ajuta daca nu pe făciș dar pe sub mână negreșit.

— Ne-ar ajuta pôte cum aũ ajutat pe Epiroți la Arta și pe Cretenii la Arcadion; dar ce profit am avea noi de la cãderea acestui Imperiũ și de la dobãndirea independenței? Sunt state mari în Europa, imperii cu sute de miã de soldați care sunt mai dependenți de cât noi; gãnditute-ai la inconvenientele la care am fi espuși, inconjurați cum suntem de tôte părțile de slavi și de douã mari imperii care or de câte ori aũ putut, aũ rupt câte uã bucatã din țera nãstrã, când Banatul Craiovei și Severinului, când Bucovina, când Basarabia, și care ar voi sã ne sãrbã într'un ziafet precum aũ fãcut'o cu Polonia. Independența nu ne-ar aduce de cât un beneficiũ ilusoriũ și ar espune țera la cele mai mari pericole; am face trebile Grecilor și Bulgarilor, iatã tot.

— Cum, nu ai voi ca țera nãstrã sã fie independentã, sã jãce un rol în lume, sã fim un Regat, sã avem și noi ambasadori? Acãsta ar fi uã glorie naționalã. Italia, datoresce în mare parte pozițiunea ce ocupã astãzi în Europa, aceluã corp de ðece miã de ómeni trimiși ca contingent în Crimea.

— Gloria naționalã ași dori-o și eu, dar o înțeleg cu totul alt-fel; ași dori mai puțin soldați și mai multe scoli; ași dori ca Europa sã aile prin agenții și prin supușii ei cã în țerã la noi administrațiunea este în realitate apãrãtorul averei, vieței, familiei și a onorului tuturilor locuitorilor, cã este plinã de soliditate pentru moralitate și progres, cã justiția este tot-d'auna pentru acel care are dreptate, cã guvernul face uã întrebuintã bunã, judițiosã și moralã cu

banii publici; ași voi să scie că România produce cele mai bune grâne, lânurile și mătăsurile cele mai fine, peile cele mai traînice, țesăturile și cusăturile cele mai frumoase, lemnăria cea mai bine lucrată, vinurile cele mai căutate, caii cei mai ageri, vacile cele mai lăptoase; ași voi ca scolile și universitățile noastre să fie renumite în lume, ca francesii, englesii, germanii și italianii să vie să-și facă învățăturile la noi; să se ducă vestea de scrierile unui Român, de descoperiri mari făcute de noi în științe și în arte; să avem scriitori ca Bukle, compozitori ca Wagner, pictori ca Maquart, să se vedă în Londra, în Paris, în Viena și în Berlin magazii pline cu marfă Românească; să scie că munca, activitatea, probitatea și benevolența sunt caracteristicile Românilor; și ași lăsa să fim și fără agenți cu pene și gulere de fir pe lângă miniștri și suveranii cei mari care pe la sărbători îi întrebă de sănătatea României. Atunci cred că dacă am dori independința, am lua-o cu un drept meritat pentru serviciile aduse de noi civilizațiunii și am păstra-o, iar nu ca dată de uă circumstanță favorabilă la discrețiunea unei alte împregiurări care ne-ar fi defavorabilă. Cređi tu că suntem considerați în lumea civilisată pentru că invităm Europa să vie să vedă pe malurile Ialomitei opt-spre-dece miș de pusei bune fabricate la Providance, câte-va tunuri din turnăria de la Essen și opt-spre-dece miș de flăcâi cu ochii vii și frumoși, îmbrăcați de sus până jos cu postav nemțesc, în pândă de Brașov și cu pele de Pesta aruncând în vânt praf și cartușe aduse de la Paris? Cređi că suntem con-

siderați când se scie pretutindenți că pe copiii noștri ca să învețe cele d'ânteiu noțiunii de geografie, de istorie și de gramatică trebuie să le aducem guvernorii și guvernante din străinătate sevă să'i trimitem departe de ochii și de solitudinea noastră la Paris, la Berlin, la Dresda și la Geneva; când sciū că numai în scolarele din Paris avem opt sute de tineri pentru care plătim peste trei milioane de franci, pe când scola și biserica Română sunt înzestrate cu un venit anual curat în bunuri nemisicătore de două-deci și cinci de milioane de lei noi? Cređi că putem să fim respectați în afară când streinii vedū că inteligența țerei se consumă tótă și se tocesce în cancelarii și în casarme fără nici un folos, când vādū că s'a făcut din Stat uă mașină care vė face să trăiți în trândăvie din spinarea celor ce muncescū; că de când s'a desființat robia și clăca și s'a proclamat egalitatea, ne mai putând pune pe om să vė muncescă d'a dreptul ca mai nainte, s'aū inventat funcțiunii ilusorii și de prisos ca să luați munca în bani trecēdu-o prin vistieria statului, unii ca procurorii și ca judecătorei, lăsând pe furii și pe prevaricatorii neacusați și nepedepsiți, alții ca inspectorii financiari, lăsând pe casieri să sfeterisescă banii publici cu milioanele, alții ca jurnaliștii injurând și calomniind pe acei care nu placū ministrilor, alții luând furnituri pentru armată și dând marfa próstă și tocuri da macava! Cređi că putem fi considerați când țeranul nu pôte avea la ușa lui un cal sevă un bou fără să i se fure de corespondenții și asociații amicilor patentati de la obor. Cređi tu că tră-

surile aduse din Viena, caii de Ungaria, hamurile de Pesta, luminările de Triest, postavurile de Lipsca, mobilele de Breslaŭ, vinurile, legumele și untul din Franca și după Rin ne recomandă în ochii Europei altfel de cât ca pe uă țără de exploatat? sub această privință trebuie să convin că putem compta pe soliditatea Austro-Ungariei mai cu deosebire. Voi credeți póte că agenții puterilor streine sunt aici ca să petrecă la balurile, la seratele și la prândurile noastre, iar nu ca să ne observe și să ne studieze?

Aici uă visită indiscretă a intrerupt conversațiunea.

XI.

Într'unul din comitetele instituite de amicii liberului vot pentru apărarea alegerilor, am întâlnit pe fiul lui Stoian; este unul din agenții cei mai activi și mai devotați ai asociațiunii, și unul din redactorii cei mai ageri ai ziarului *Alegătorul liber*; este neobosit, ține cuvinte în toate adunările; vorbește în contra influenței guvernamentale, pledază la toate instanțele pentru înscrierea celor cu drept și pentru escluderea celor frauduloși în listele electorale, alérgă din casă în casă povățuind și îndemnând pe cetățeni să ia parte la adunările pregătitoare și să mérgă să voteze pentru omul pe care îl credă mai capabil și mai demn. Unii atribue această purtare setei de răsbunare în contra ministrului care l'a alungat, alții cred că prevădând căderea ministerului doresce să fie de acum bine vădută de ómenii probabili. Se póte! dar noi care nu suntem nici pesimiști nici sceptici, credem într'ună conversiune sinceră, pentru că credem în regenerarea morală a țerei și așteptăm domnirea lealității și a dreptății.

CONVORBIRI

ECONOMICE

DE

ION GHICA.

VOLUMUL III.

BUCURESCI

EDITURA LIBRĂRJEI SOCECŪ & COMPANIA

7. — CALEA VICTORIEI, — 7

1884.

I.

PRODUCTIUNEA,
CONSUMATIUNEA
ȘI
SCHIMBUL.

I.

Pe câți Temistocli gloria lui Miltiad nu i-a oprit din somn! Costache nu era nici bătăios la fire, nici limbut la gură ca să aspire a juca un rol politic, dar avea stomac bun și cerul gurii subțire; era om cu gust . . . la mâncare; acésta cu atât mai mult cu cât cinci-spre-zece ani, cât fusese pe la curți boeresci, de și nu se culcase tot-d'auna cu mâțele chiorăind, grație tingirii de calabalie; dar dusesese jindul iaceniilor și prăjiturilor care-i trecea pe sub nas când le rădica de la masă ca să le ducă la Madama Nemțoica care îmbrăca pe coconița, sau la doica Unguróica care dădăcia pe coconășu Bibi, guri cari nu lăsaū nimic pe fundul farfuriei pentru bieteleslugi indigene.

Ilie Bulgaru, un amic al lui Costache, cu care fusese la un stăpân în mai multe rînduri, desgustatū în sfișit de slugărit, deschisese tarabă la Filaret, în locul unde era

odinióră frumósa fântână mauréscă pe care nemuritorul Godillot a rádicat'o pétră cu pétră și a dus'o la dinsul acasă. Acel Ilie cu o *sermaia* de dece galbeni, tot prefăcându-i când în cărnați trandafir cu must, când în chiabap și caltaboși, în bucatăria din piața mică de la Amza, îi înmulțise așa de bine în cât începuse a mirosi pe la Secția a treia, dór d'o dibui vre-o moșióră chilipir.

Iată gloria care nu lăsa pe bietul Costache să dormă!

Om cu imaginațiune vie, el își dicea adesea :

«Unchiu-meu Niculcea din Mântuleșa e vaduv, copii nu are, nici nepoți alții decât pe mine. Să dicem o întâmplare, o dambla, feresce Dómnne, că prea s'a îngrășat de nu i se mai vede gâtul. Nu e așa că mi-ar rămâne mie acea mișióră de galbeni pe care o tot învêrtesce cu polițe? Ași face și eu ca Ilie, ba așa face ceva mai bine : că nu m'ası duce să încep tocmăi de la barieră, nici n'ası alege tocmăi Bucurescii, unde sunt mii și sute de birturi, de grădini și de cornării și unde concurența a devenit prea mare, ci m'ası așeza într'un oraș de provincie, în vre-un port cum e Brăila sau Galații, unde lumea n'a văduț încă ce va să dică un adevărat *birt restaurant*; m'ası așeza tocmăi în centru, în piața cea mai nobilă: dejunuri, prânzuri și supeuri.»

O minune! într'o diminéță, pe când sorbia din caféu cu lapte a boerului, ca să vadă dacă era potrivită, iată că intră repede un băiat dicându-i :

— Ai nea Costache, că móre jupân Niculcea!

Costache lasă ibricul și cratița pe sēma rāndașului, și alérgă într'un suflet la Mântuleasa. Când colo ce să vadă? Nenorocita întâmplare la care tot visase se rea-

lisa : Unchiu-so sta lungit pe scânduri cu ochii steliți în tavan ; trei lanțete ale lui kir Stefan bărbieru nu scosese nici o picătură de sânge. Apoplexia fusese fulgerătoare. A doua zi o căruță cu coviltir din Herasca ducea rămășițele repausatului la Caldărușani, după cum lăsase cu limbă de mörte.

Costache, pus de tribunal în posesiune pe toate polițele găsite în chimirul mortului, le realiza una după alta la scadențe, totu în galbeni kesaro-crăesci ferecați cu zimți și drepti la cumpănă ; și peste trei luni era instalat la Brăila în strada Kisiloff sub casele lui kir Leonida Spandoni din Samotraca.

Ca om de gust ce era Costache voia ca birtul său să fie vestit, să-i fie bucătăria bucătărie și cămara plină.

Jupănésa Stanca Moldovénca, care fusese de cece ani che-lărăsă la vestitul hatmanul Măsea din Dorohoiu, fu îndată orânduită cămărășiță, dându-i-se deplină putere peste găini, rațe, curci, gâsce, porci și purcei, cu drept de viață și de mörte asupra-le, lăsând pe séma lui Grigore bucătaru, fiul vestitului Balaur Acci Baș lui Ioniță Sturza Vodă, numai coșnița, adică carnea de măcelar și zarzavaturile.

Cu o asemenea organizațiune, Costache, care acum nu mai era Costache, ci domnul Costantin Dobrotinescu, scöte o mie de galbeni din ladă și-i bagă în chirie de prăvălie, cumpărători de tacâmuri, farfurii, pahare, păhăruțe, tingiri și tigăi ; umple curtea de din dos cu fel de fel de pasări și de rămători.

Jupănésa Stanca, după ce îngrașă bine nevinovatele dobitoce cu fel de fel de bóbe și de nucii, intră cu cu-

șitul în mijlocul lor ș'apoi să mai audă vaete și țipete! Trei zile și trei nopți urla târgul de protestările și de guifăturile victimelor. I-a fost destul Stanchei câte-va zile, ca să facă camera domnului Dobrotinescu un adevărat muzeu de gastronomie. Dispozițiunea era ceva artistic:

În întâiul rând, cum intrai pe ușă, figurați un șir de farfurii cu piștii de picioare de porc, de vițel și de labe de paseri, cu usturoi și fără usturoi; fie-care dintr'aceste răcitură avea la spatele sale câte un rit de porc sau de purcel, cu urechile ciulite și cu nările umflăte, curățite și făcute dobă. În mijlocul camării se rădica o piramidă mare de pești de găscă destinați a fi puși la fum, ca să se facă pastramă; apoi în toate părțile festone de cârnați mari și mititei, înșirați unii de alții și atârnați de tavan și de pereți, că păreau frânghiile unei corăbii gata de plecare; în fund o baterie de șunci sfidau mândru Yorku și Westfalia.

Mezelicuri, mâncări și bănturi de tot felul avea domnul Dobrotinescu, numai un lucru îi lipsia: mușterii. Se plimba de dimineața până seara d'a lungul și d'a latul, printre toate aste frumuseți de lucruri gustose, și jalea îi era mare, căci le vedea vestejindu-se. În toate zilele arunca la cânt câte cincă șese bucăți, pe cari nu le mai putca suferi vecinătatea.

Cum să facă, cum să drăgă? Se uita în tavan și în dușumea și nimic în gând nu-i venea. În zadar chema în ajutor pe Deita Inspirațiunii, că nimeni nu-i răspundea; ar fi invocat'o ca Homer și ca Vergil, pe elinesce

sau pe latinesce, dar n'avea norocirea să fie bacalaureat. Nici cea mai mică idee nu-i venia.

O idee!

Dar ce este o idee? Ideea este funiul care ese din fo-
eul frământării creerilor și pasiunilor, un fel de scântee
electrică care luminează spiritul, precum fulgerul arată
nóptea drumul călătorului rătăcit. O idee bună, când
îți vine, te scapă de necasuri, îți dă avere, îți dă glorie,
te face nemuritor. Iată un esemplu.

Eram într'o și la amicul meu Henric Heine la Paris,
când intră servitorul aducându-i o scrisóre și dicându-i :

— Omul cu scrisórea nu scie frantuzesce și cere să-ți
vorbescă.

— *Faites entrer!*

Și intră în casă un Neamț nalt, uscat și jigărit. Scri-
sórea era de la vestitul Nestroe.

«Amice, îi scriea acesta, îți recomand pe aducătorul, om
«de ispravă care móre de fóme, de și scie să facă cea
«mai bună pâne. Fă ceva pentru bietul Frantz.»

— Ce pot face pentru dumnia-ta *mein Herr*? îl în-
trébă bunul Heine; aicea și-ai găsit să vii să-ți găsesci
traul? Dar scii dumnia-ta ce este Parisul? Un Capernaum,
adeverată vale a lui Iosafat; miș și miș de suflări așteptă
la gura acestui raiu; imbulzela e atât de mare, în cât
mai lesne ar fi Cămilei să trecă prin urechile acului, de
cât străinului să-și găsească aici un rost. Ai noroc că
cunosc pe Colonelul Bourlet, directorele manutentiunii
pâni pentru garnisóna Parisului, să te recomand lui. Mă
tem numai de gelosia lucrătorilor Francesi, că nu le place

să vadă străini în atelierele lor. Pustia de luptă pentru existență!

— Ești prea bun *Gnädiger Herr*, îi răspunde Frantz, și îți mulțumesc, dar eu nu știu să facu pâne.

— Cum? Glumețul de Nestroe îmi scrie că ești brutar.

— Sunt brutar, este adevărat, dar nu de pâne soldă-tescă; sunt brutar subțire, lucrez numai făină picluită, flóre de făină : chipfele, caiser-semele, câte o dată și pumpernic pentru cafea cu lapte, ca la noi la Viena.

— Apoi dacă e așa, dragul meu, mai bine du-te de unde ai venit, și mă lasă în pace, că n'am ce-ți face. Pe dracu l'ai căutat să vii la Paris? întorce-te la Viena, acolo tot poți găsi să te bagi la vre-o cornărie. Dar ia stăi!... Ai dis : «*Ca la noi la Viena.*» O idee! Ceva parale ai?

— Am un credit de o mie de franci.

— Puțin, prea puțin, n'ajunge! și începe a borborosi din gură, «douë mii chiria pe trei luni înainte; o mie-cinci sute, cel puțin, instrumente și material : albi, lopeți, sare, făină etc.; vre-o trei sute omului roșu pentru afișe; peste tot trei mii opt sute de franci»... Ți-ar mai trebui douë mii optu sute de franci.....; ți-i împrumut eu, îți fac și câte-va articole reclame în *Constitutionalul*. *Vorwertz!*

Nu trecuse dece zile de la acea vizită, și în una din cele mai principale strade ale Parisului se citea pe o tablă neagră cu litere de aur :

BOULANGERIE VIENNOISE

Nemții din Paris făceau kódă la ușa prăvăliet, ca să a-

puce câte un corn sau un semel și Francesii se luaă după dinșii ca oile lui Păcală.

După cinci ani Frantz cel jigărit devenise proprietar pe casele sub cari își așezase brutăria, și astăzi este milionar. Nu știu dacă o fi plătit vre-odată acei două mii opt sute de franci omului cu idea saă de s'o fi gândit să depue o corônă de recunoștință pe mormintul nemuritorului Heine. Independința inimei este așa de comodă și recunoștința așa de apăsătoare!

Dar să ne întorcem la strada Kisiloff din Brăila, unde lui bietul Dobrotinescu i se albise ochii tot uitându-se pe ferăstră, dór d'o zări vre-un trecător apucând spre ușa birtului. Stanca dicea că era deochiat, și că Schaft, oțeliera de peste drum, îi făcuse fermece, și-i tot descânta cu cărbune stins și-l strepia diminéța și séra cu apă neincepută.

Intristarea birtășului era mare, mai ales séra când încheia bilanțul zilei și vedea că se solda tot-d'auna cu un galben saă doi deficit.

De și pripășise câți-va mușterii, dar mai toți erau gazetari, tineri, cari plăteau mai mult în anuniuri și reclame sterpe în diarele lor respective. Veniaă regulat la vremea mesei mai mult ca să-și inspire penele în istorioarele ce le povestia Costache despre cele ce sciea, vėduse și auzise cât fusese prin casele boeresci; — povești cari se prefăceau în articole de foc.

Unul dintr'acești obicinuți, Epaminondas Iscuraroglu, cam în glumă, cam în serios, dice birtășului într'o di:

— Scii c'ai face bine, frate Costache, să mai schimbi bucatele că ni s'a acrit tot cu borș și cu piftie.

— Póte ca să le schimb numele, răspunde birtașul cu lacrămile în ochi, nu veđi că m'am spetit. Chesat mare, boerule!

— Scii c'ar avea haz, ȃice Epaminondas, idea nu e rea! Ai ȃeu s'o facem! Și luând condeiuł serie pe lista de bucate:

«Aici e Gura Raiului, iți puł patrihir de gât, iți armezi «pălăria Estudentina cu lingurá și furculiță; te așeđi la «desfátátore și te povățuesci după alăturata spovedanie:

«Mila lui Dumneȃeu de faină saũ de mălaiu.

«Basma de nas de tocitóre.

«Raci albi, umpluți.

«Raci roșii ferți.

«Calif de Bagdad.

«Inghețată de labe.

«Sēmântă de vorbă de Drăgășani.

«Gâlceava de la Marghiloman.

«Palavră de Moca etc.

fie-care cu prețurile lor.

— Și acum, Nene Costache, lipesce-o la giamũ, să se vadă de la uliță.

Din ȃiua aceea birtul s'a umplut de mușterii de nu mai găseai loc: boeri, negustori și meseriași alergau din tóte părțile la Gura Raiului să iea o transparentă, să mănance roși ferți și albi umpluți, să bea sãmînță de vorbă și să sórbă palavră.

Din ȃiua cu idea, de când birtul Gura Raiului s'a făcut vestit, au trecut d'abia ȃece ani și astă-ȃi domnul

Constantin Dobrotinescu e alegător și eligibil în colegiul întâiu de Ilfov; este om de patru-zeci de mii de franci venit, ș'a cumpărat case și moșie, s'a retras în viața privată, se resfață pe canapele de mătasă. Iși scôte din capete pentru tot timpul cât a postit prin casele boeresci; de apă nici nu vrea să audă.

II.

Intr'o zi aflându-mă la Brăila și citind la fereastră în strada Kisiloff vestita listă de bucate, mi-a venit poftă să intru în «Gura raiului», și m'am așezat acolo la o desfătătoare liberă, cerând în limbajul stabilimentului o gălceavă, dându-mi timp să studiez spovedania țilei.

Sala era plină, dar numai la o masă era gălăgie, numai la una era vorbă; patru inși așezați în cruce discutau aprins; ceilalți consumatori ascultau cu gurile căscate. Unul din cei patru, la trup mărunțel și subțire ca unu limbric; smead la față și uscat, vorba îi era de un fel de ovreiū franțozit, cu ochelari la nas, explica cum toate relele proveniau numai din lipsa de învătătura populară.

— A sérá târziū a trecut p'aici, dicea el, domnul Ministru, venia de la Botoșani și de la Tur̄nu Severin, m'a chemat de-am lucrat împreună totă nóptea. Ce om! Ce om! Bre! Bre!! Bre!!! Este cu totul de părerea mea. Mi-a spus confidențial la Urechie, că estimp are să vie dinaintea corpurilor legiuitoare cu o gróză de proiecte, ca să reorganisăm instrucțiunea și e-

ducațiunea din tâlpi până în creștet, s'o facem piramidă, jos la basă copii poporului, sus la vârf ministru. Bre! Ce om!! Ce om!!! Idee cu totul nouă și măreță, necunoscută lumii. Drept să vă spui mi-a plăcut și l'amă aprobat. Sunt sigur c'o s'o adopte și ceialalți miniștri ai Europei, când oră afla-o.

— Nu, *mon cher, pardon*, răsări visaviul, tēner cu mustața galbenă și lungă răsucită, patriot liber în credințele și cugetările sale politice și sociale, om fără prejudețe cum s'ar dice, trecut de curēnd de la un diar ultra-liberal la organul unui grup de opoziție, patronat și întreținut cu spese mari de doi foști miniștri paraponisiți. Dumnia-ta esci ideolog, dar eū care sunt positivist, te pot asigura că la noi tōte relele ne vin din lipsă de industrie. Dar o să mă întrebați pōte, cū ce fel de māncare este industria! Să v'o spuiū îndată. Industria este o manifestațiune a activității omenesci, o cestiune mare a umanității. Ceea-ce vă dic rezultă nu numai din etimologia cuvintului *Inde-strue*, căci nu se pōte defini de cât prin sine însăși. Ca una ce conține tot-odată și o parte abstractă, nu permite a o determina și a o limita. Misiunea ei specială este fericirea omenescă și națională, adică înzestrarea țerii cu fabrici. Să iasă fum pe coșuri ca la Lion și la Manchester; în alte cuvinte să confecționăm noi, la noi, prin noi și pentru noi, obiectele de care ne servim; să cumpărăm numai de la noi, ca să ne păstrăm banii, iar nu să-i trimitem străinilor. Să ne îmbogățim, ca să devenim tari inlăuntru și respectați în afară. Astă-ți ca și altădată, banul este totul. Sunt două mii de ani de când

marele orator și patriot al Atenei striga cât putea în gura mare : bani! bani! și iar Bani! De atunci lumea a ramas tot aceea, nu s'a schimbat. Dar ca să ne înțelegem mai bine la vorbă, să părăsim pentru un moment țărâmul sintetic și s'o dăm pe cõrda investigațiunilor; să luăm metoda analitică păsind pe exemple, pe lucruri pipăite, altfel ȃise naturale sau materiale, tangibile și palpabile. Și să ne închipuim de exemplu, că am simți trebuință de a îndulci lucrurile, că am voi zahăr, cum s'ar ȃice, pentru ceaiu, cafea, înghețate, vutci, cofeturi, și prăjituri.

«Ce ne-am ȃice, mă rog? Ne-am ȃice ceea ce ne-am ȃis când am înființat Chitila și Săsucutu; ne-am ȃice un ce foarte simplu : avem pământ cu prisos; ai să-l semănăm cu sfeclă, sfecla s'o plămădim, s'o prefacem în zémă dulce și zéma în zahăr, ca să facem noi, la noi, și pentru noi substanța îndulcitoare de care avem trebuință. Nu e așa că am nimerit'o? Și că astăȃi acele ȃece miliõne cari se duceau pe zahăr nemțesc și franțuzesc, rămân pe tot anul în punga țerii. Dar voiți un alt exemplu? Să vȃ dau postavul. Ne-am ȃis : avem oi; ai să le tundem, să le luăm lâna și s'o facem postav, nimic mai lesne, și iată că astăȃi ȃece miliõne cari se duceau în Anglia, în Germania și în Francia pe acéstă materie, rămân în țară. Așa o să fie și cu fabrica de hârtie. De ce mă rog, să aruncăm în gunoiu sdrențele, răȃiturile de lemnü, foile de porumb și cõja de copaci, și să nu le stringemü, să nu le topim în apă și să nu le facem hârtie de scris, de tutun, de măslina? . . . Și o să veȃi că și de acolo are să ne remăe câte-va miliõne pe an. Ei bine! ceea ce am

făcut pentru zahăr, pentru postav și pentru hârtie ai s'o facem și pentru celealalte obiecte care ne vin din străinătate, să le fabricăm noi, la noi și pentru noi, ca să nu mai lăsăm să tot iasă banii din țară; să-i păstrăm la bușunarul nostru, să nu ne tot vie fel de fel de mărfuri de pe la Viena, de la Paris și de la Londra. Sau dacă nu le putem opri de a intra, de vreme ce avem tractate, cel puțin să le supunem la niște dări vamale de-acelea cum erau odinioară în Europa, ca să nu mai pôta ține piept la târg cu ale noastre. Nu ȳic să le proibim, dar să indoim și să întreim tarifele, incaî să se folosescă tesaurul, că acum nu mai suntem parte integrantă din Imperiul Otoman, ca să ne impue Turcul tarifele lui; suntem o țară independentă, un stat de sine stătător, un Regat.

«Înțelegeți bine, domnilor, nu e așa?, că urmându sistemul meu, pe de o parte ar intra în țară pe grâu, secară, orz și rapiță ce trimitem în străinătate ca la două trei sute de milioane de franci pe an, pe când pe de altă parte n'ar mai eși acele două sute cinci-ȳeci de milioane cari se duc pe tot felul de secături ce ne trămite Europa. Vă puteți închipui ce ar deveni România în ȳeci sau cinci-spre-dece ani, când s'ar grămădi câte trei sute de milioane pe tot anul; ar ajunge să aibă în pungă șese șapte miliarde; ș'atunci să poftescă puterile să vie să stea la vorbă cu noi, dacă le-ar da mâna. Cum gândiți că s'a îmbogățit Englitera și Francia, dar apoi America, de nu mai au unde-și pune banii. După considerațiunile, ce avuiu onórea a vă espune în câte-va cuvinte, industrie va să ȳică fabrici, manufactură, mașini ca la Chitila, ca la Sascutu, ca la Némțu.»

Intre rachiū și fleică friptă, tînărul diarist a înșirat o mulțime de vorbe cu o limbuție de cinci sute de cuvinte pe minut, fără să uite nici pe Ludovic XIV cu Napoleon I și III nici pe Colbert și pe Turgot cu Fouché, nici porcelancele de Sevra cu Gobelinurile, desvoltându cu o înlesnire rară și pe neresuflăte cugetările cele mai intime ale lui Bismark, Gladstone, Andrassy și Gambetta, și a terminatū dîcîndu :

— Am tratat acéstă cestiune, fôrte pe larg, în părțile sale teoretice și practice în diarul meu *Înțelepciunea popórelorū*.

Și întorcîndu-se către mine imi dîce :

— Póte că n'ai citit, domnule, articuli mei din *Înțelepciunea popórelor*; te sfătuesc să-i studiezi cu băgare de sémă, că vei găsi acolo soluțiunea tüturor chestiunilor economico-socialistice cari preocupă lumea de la Lacul Sărat până în fundulū Irlandei și în vîrful Uralilor.

III.

Rămăsesem uimit de atâta limbuție. Cum pôte vorbi cineva ore întregi fără idei și fără rațiune, înșirând numai la vorbe? Cum un om fără învățatură și fără experiență își pôte permite a tracta cestiunile cele mai vitale ale unui popor? Și cum bărbați maturi cari se dicu ômeni de stat, părinți ai poporului, foști miniștri, pun în mâinile unor băeți o armă așa de puternică și de periculôsă precum este un diar, prin care se pôte propaga erôrea și strecura prejudițiile în spiritele a mii de inocenți cititori, cari așteptă în tôte diminețile de la organul partidului, să le spue ce trebuie să cugete și să facă în cestiunile zilei; și acêsta într'o țară unde nu este permis nimănui să prescrie măcar un grăunte de chinină fără de a se espune a vedea pușcăria, dacă n'a studiâtū sciința bôlelor și arta de a le vindeca; într'o țară unde legea nu permite omului celui mai învățat să dică măcar două cuvinte dinaintea unui judecător petru susținerea dreptăților unui amic, dacă n'a petrecut cel puțin dece ani

în colegiū, în gimnasiū și în liceū, și alți patru cinci ani într'o facultate de drept, unde să fi dobândit titlul de doctor sau cel puțin de licențiat. Numai diaristului să-i fie permis să tracteze păsurile și suferințele sociale, fără de a avea cea mai mică idee despre mijlocele de a le ușura; acestuia să-i fie permisă a scrie verđi și uscate, a propaga erórea și a scurge venin în mii de suflete oneste, învâluind minciuna în injurii și calomni; să-i fie permis să pue impunit pana sa la discrețiunea și la serviciul când a unuia, când a altuia; a lăuda astăzi onorabilitatea și patriotismul omului pe care l'a trataturi de prevaricator, de concusionar și de trădător; a batjocori pe bani în colónele diarului său.

Este destul astăzi ca un ténér să aibă fiere la inimă și nițică limbuție de condei, ca să fie căutat pe plată bună la diarele de partid, cu deplină libertate de a injura și a calomnia. Când cavalerul condeifului este vre-un străin apelpisit sau vre un ovreiu franțuzit, vre un scăpat de deportatiune, plata și răsplata este îndoită.

Dacă batjocoritul și calomniatul ar îndrăzni să reclame în contra nedreptelor atacuri și acusări ce i se aduc, atunci să se aștepte a audi îndoindu-se injurăturile, și dacă a avut norocul să aibă a face cu un folicular ceva mai blajin, i se răspunde prostindu-l cu fel de fel de învêrtituri de condei, dicându-i-se că n'a știut să citească, că nu înțelege cele scrise printre rânduri, și că diarului nici prin gând nu i-a trecut a pune la îndoială probitatea și onorabilitatea reclamantului. O asemenea reparație trebuie să fie considerată ca un act de mare condescendență, căci nimic n'ar putea să silască pe autorul injurături-

rilor de a-i acorda nici măcar atâta! Căci ce i s'ar putea face? Să-l tragă la judecată dinaintea juriului? dar acolo poți fi sigur că vei întâlni dece avocați care mai de care gata și voioși a-i trage fie-care câte o gură și mai și de cât injurăturile în contra cărora a reclamat, aceste toate în numele și în onórea libertății de conștiință și a liberei cugetări; fericit dacă părinții repausați ai reclamantului nu ar sughița în mormintele lor! Nimeni și nimic nu este cruțat. Dacă se raportă cineva la presa noastră, nici un om din cei eșiți din rânduri nu merită nimic alta de cât oca, după unele diare, sau de cât apoteosa, dupe altele. Titlul de critic nu este de cât o mască sub care se adăpostesce invidia și gheșeftul. Se pune preț pe laude și pe injurăture, și ți se spune curat în ochi, că dacă nu plătești pentru a fi laudat, ai să fii injurat până vei fi dărâmat.

Cu toate acestea dicem că legile ne garantéză viața, onórea și averea; dar ce garanție a vieței ar fi aceea, când asasinii s'ar primbla ziua în amiaza-mare pe strade, cu cuțitele scóse asupra trecătorilor? Și ce garanție a averii ar fi, când vagabonđii ar putea încasa liber și impunit chiriele și arendile caselor și moșiilor?

Sciú că nu e lesne a scrie cu mez despre ómeni și despre lucruri; sciú că pentru acésta trebuie studiú lung și cugetare sănătósă; sciú că e lesne a scrie cum scriú ei, și că este anevoe a se pune în stare de a puté scrie cum trebuie.

Să nu se cređă din câte am đis, că aș cere să se aducă vre-o restricțiune cât de mică sau vre-o piedică libertății cugetării, dar cred că ar fi de dorit ca presa să

găsescă ea însăși corectivul și încetarea scandalului la care asistăm. Acesta nu prin legi de presă sau prin verdicte ale curților cu jurați, dar chiar în libertatea de care se bucură și de care trebuie să se bucure.

O instituțiune, ca și unu individ, își compromite pozițiunea și considerațiunea și-si perde acțiunea morală, dacă nu se respectă pe sine. Ce acțiune și ce putere ar ave magistratura, baroul, armata, dacă persónele cari le compun nu ar inspira stimă și respect, dacă între dinsele nu ar esista considerațiunea aceea ce ómenii onorabili își datorese unii altora, și dacă nu ar fi geloși unul pentru altul de reputațiunea lor?

Intre țiaristi, ori-cari ar fi opiniunile și credințele individuale, ar trebui să existe un spirit de corp, o solidaritate de credințe și de idei, în ceea ce privesce onorabilitatea și buna credință; să fie o corporațiune de ómeni respectabili și respectați; căci alt-fel, mă întreb, unde are să ajungă Presa română, acest paladiu al garanțiilor și al instituțiunilor liberale, dacă deservenții ei ar persista pe calea pe care au apucat? Unde are s'o conducă nisce servitori cari se plătesc nu după sciința și serioșitatea investigațiunilor și a cugetărilor, ci după intensitatea invectivelor și calomniilor ce sunt capabili să asvârle asupra acelor cari nu împărtășese opiniunile și patimile patronilor lor și când se plătesc cum se plătea odinióră pumnalul bravilor? Presa țiaristică, dacă nu va depărta de la dinsa asemenea servitori, va fi redusă a nu mai fi de cât instrumentul paraponisițiilor și refugiul sicarilor condeiului, și împreună cu prestigiul va perde acțiunea ce trebuie să eserecitate asupra moralității, va în-

ceta de a mai fi apărătoarea libertăților publice și a intereselor țării.

Remediul rului nu se poate găsi decât în controlul mutual. Este știut că opiniunea oamenilor are mult mai mare acțiune asupra fie-cărui membru de cât asprimea legilor.

Diaristica noastră, preocupată mai mult cu politica militantă, în care mai tot-deauna personalitățile jocabă rolul cel d'întâiu, a avut și timp puțin și spațiu restrins pentru studiul cestiunilor sociale cari interesază și lăgă viitorul țării. Asemenea cestiuni au fost tratate mai tot-deauna cu ușurință și mai mult în trecut. Dacă multe din problemele în fața cărora ne-am găsit, s'au rezolvat într'un mod pripit și nu tot-deauna bine nimerit, cauza a fost că ele n'au fost bine studiate; toate luminile țării n'au fost chemate și consultate din vreme și la îndelete; de cele mai multe ori corpurile legiuitoare au fost surprinse, când mesagiul capului Statului a venit să le cêră soluțiunea unei cestiuni importante. Acesta s'a făcut pentru că presa guvernamentală, în zelul și devotamentul sên, nu găsia alta de făcut decât de a intona laude înțelepciunii și prevederii oamenilor de la putere; iar presa opozițiunii, care caută în ori ce vot un mijloc de a răsturna ministerul, se strige la ineptie, la incapacitate și la trădare, în cât publicul n'a putut participa la resolvarea cestiunilor celor mari, decât numai cu inima și cu patriotismul fără de a face și partea rașionii. Presa română a fost de multe-ori atât de mult distrasă de la adevăratele interese ale țerei, încât adesea presa străină a fost mai din vreme informată decât cea locală despre cele ce erau să se propună și despre intențiunile guvernului nostru.

Dar aud pe cititor cărtind și observându-mi că la început par'că promisesem să-i vorbesc de eu totul alte lucruri.

Așa este, dară ce să fac dacă așa este natura cestiunilor economice și sociale : ele se lęgă și se încălesc așa, în cât nici una nu este străină alteia în mod absolut.

Să revenim dar la obiectul cu care am început!

Infocatul tēner vedēndu-mē uimit în admirarea mea, mē apostrofēzā dicēndu-mi :

— Ved că taci, domnule, nu dici nimic; ce, dōrā, nu aprobi ideile mele? Eū sunt gata a le discuta și să te conving.

— Mărturisesc, domnul meū, că eu nu împărtășesc cu totul felul dunnia-voastră de a vedea lucrurile.

— Va să dicā nu ești patriot, nu-ti iubești țara, nu ai voi s'o veți fericită!

— Sunt român, și ca ori ce român dorese și eu s'o ved prosperā și gloriōsā, dar nu cred că sistemul ce preconisati să fie drumul cel mai nimerit ca s'o ducā acolo unde dorim cu toții. Ideile domniei-voastre nu sunt ale sciinței moderne; departe de a fi economice, ele sunt anti-economice și chiar anti-sociale; sunt contrarii principiilor adoptate de mai toți învățații cari s'au ocupat cu sciința fericirei popórelor.

— Atāt mai rēu pentru dinșii, îi plāng!

Cu aceste cuvinte, tēnerul ziarist se ridicā repede de la masā și-și iea pălăria dicēnd :

— Opt oare trecute ! mē așteptā la Consiliū!

IV.

Acei cari s'au opupat de fericirea popórelor numai in mod superficial, nu înțeleg bine mecanismul acelor două operațiuni cari constituie viața socială, și de la cari depinde buna stare națională : *producțiunea și consumațiunea.*

O țără este bogată prin natura pământului, prin clima ei, prin puterea vegetativă și prin activitatea și inteligența locuitorilor. Un pământ produce cu puțină muncă ceea ce altul produce cu o muncă de două și de trei ori mai mare. Și astfel clima și rodirea pământului contribuie la fericirea poporului.

Fertilitatea pământului a avut tot-d'a-una o mare înri-urire asupra civilizațiunii; mai ales in lumea cea veche, a avut o acțiune însemnată asupra lucrării și capacității muncitorilor; raportul dintre pământ și om este un coeficient foarte important al bogăției sociale. Astăzi in Africa, in pustiul Sachara, dacă călătorul găsește un colț de loc ospătos cauza este că acolo s'a găsit apă și s'a putut cultiva pământul, de aceea s'au adunat ómeni, și s'a înființat un suhat, un sat sau un oraș.

Este în natura omului să nu-i placă munca fiind-că munca e ostenitoare. Când cineva se pune pe muncă, o face cu siguranța, sau cel puțin cu speranța, că prin aceea ostenelă, prin aceea lucrare, va dobândi sau lucruri de cari are trebuință sau lucruri pe cari să le pōtă schimba cu altele cu cari să-și îndestuleze nevoile și mulțumirile.

Producerea fiind ostenitoare și consumațiunea fiind mulțumitoare, este natural ca fie care să caute a munci cât s'ar putē mai puțin și a se mulțumi cât s'ar putē mai mult. Așa fiind, pentru a face pe om producător, trebuie mai întâi de tōte ca el să fie asigurat că ceea ce va dobândi prin muncă să fie al său că numai el să aibă dreptul să se serve de produsul acelei munci, sau că numai el să aibă dreptul să dispue de acel produs pentru a-l schimba cu obiecte de cari voesce să se serve.

Precum vedem, producțiunea este supusă consumațiunii și valoarea produselor caută să fie în raport cu trebuințele sau cu dorința ce se simte de dinsele; așa dară activitatea consumațiunii are o mare înriurire asupra producțiunii, căci nu putem consuma dacă nu producem.

Tendința omului este de a-și da mulțumiri cât de multe, de a se bucura de tōte bunurile din lume; și cu cât omul este mai cultivat cu atât și trebuințele lui sunt mai mari și mai variate; ele cresc și se înmulțesc pe tōtă ziua, cu cât cultura lui se desvōltă. Cu cât un popor este mai sus pe scara civilizațiunii, cu atât trebuie să producă mai mult pentru întîmpinarea multiplelor sale tre-

buinte ; ast-fel consumațiunea fiind strins legată de producțiune, devine măsura cea mai adevărată a civilizațiunii și a buneii stări a unui popor. Trainul bun, darea de mână, sunt elemente esențiale ale fericirii unui popor ; iar sărăcia, miseria, neputința de a consuma, sunt fase nenorocite ale existenței sale.

Precum vedem, consumațiunea la rândul său este subordinată producțiunii ; prin urmare, pentru a mări consumațiunea nu există alt mijloc de cât a activa producțiunea și a înlesni schimbul.

În viața socială toți oamenii sunt tot-odată și producători și consumatori, însă nimeni nu este în stare să producă el însuși toate obiectele ce consumă, și pe cele mai multe și le procură prin schimburi, — în practică vânzând ceea ce producem și cumpărând pe cele ce ne trebuie, cu prețul dobândit după cele ce am produs.

Dar fiind-că acei cari caută un obiect de care au trebuință, nu-l pot găsi tot-d'auna la îndemână, și de multe ori ar fi siliți să se ducă să-l aducă de peste mări și de peste țeri, apare rolul intermediarului între producător și consumator, rolul comerciantului, a cărui lucrare nu este de a produce obiecte de consumat, ci numai de a le lua de unde se găsesc, și a le duce acolo unde se cer.

Misiunea comerciantului este de a fi mijlocitorul schimburilor între locuitorii deosebitelor localități și țeri ; de a duce produsele pe apă sau pe uscat la locurile unde se caută ; el stabilește, prin acțiunea sa, balanța între valoarea obiectelor ce caută consumatorul și valoarea obiectelor ce oferă producătorul.

Cu cât transportarea de la un loc la altul, de la o țară la alta va fi mai lesne și mai ieftină, cu câtu s'ar înființa mai multe șosele, canaluri, drumuri de fier, corăbii și vapóre, care să pôta înlesni și reduce costul transportului, cu atât consumatorul, adecă totă lumea, va fi mai folosit; de aceea stabilirea și perfecționarea mijlócelor de comunicațiune și de transport pe apă și pe uscatu, sunt considerate pretutindeni ca cele mai principale lucrări de utilitate publică. Cu cât trecerea de la un loc la altul va fi mai liberă, cu atât poporul își va putea procura mai lesne și mai ieftinú obiectele de consumațiune.

Consumațiunea și producăiunea sunt atât de legate între dinsele, în cât una nu pôte exista fără alta. Un import mare trage după sine un export deopotrivă de mare și vice-versa; ele sunt două operațiuni cari, vrënd nevrënd, trebuie să se balanseze. Un popor care impórtă mult, dovedesce că consumă mult; cu cât impórtă mai puținú cu atât este mai neavut, cu atât își procură mulțumiri mai puține. Cu toate astea tot mai sunt ómeni cari cred, ca ténérul nostru din birt de la Gura raiului, că fericirea unui stat este de a avé o exportațiune mare și o importațiune cât s'ar poté mai mică. Cred că împiedecând producăiunile străine de a intra în țără, poporulú își păstréza banii și se îmbogătesce. Nu vor să vadă că valórea importului nu pôte întrece într'un mod constant valórea exportului, și că atunci când se vede una ca acésta, și se întâmplă ca într'o serie de mai mulți ani, să iasă mai mulți bani de cât intră, că acésta nu pôte proveni de cât din cause esecptionale și lesne de esplicat. La noi provine din cauza anuitățiilor, dobândi și amortisări pentru imprimaturi contrac-

tate în străinătate și pentru cheltuelile întreținerii de tineri la studii, casuri cari amândouă sunt o întrebuințare reproductivă a acelor bani, căci plata anuităților este pentru un capital întrebuințat în lucrări reproducătoare: drumuri de fer, canaluri, arme etc., iar banii trimiși tinerilor studenți sunt un plasament care are să fructifice prin știința ce vor aduce în serviciul societății.

Necesitățile tezaurului public și unele exigențe interesate au fost cauza înființării a o mulțime de restricțiuni puse la trecerea obiectelor dintr'o țară într'alta și de multe ori chiar de la un oraș la altul al aceleiași țări, restricțiuni cu totul jignitoare consumațiunii și producțiunii. Din norocire însă acele obstacole, dacă nu dispar, dar cel puțin își pierd din și în și tăria și chiar multe dintr'insele nici nu mai există, au dispărut.

Darea pusă asupra obiectelor de consumațiune la frontiera unei țări sau a unui târg era pur fiscală; mai târziu însă plata asupra mărfurilor străine a fost ca o compensare a sarcinilor puse asupra produselor naționale, patente și altele dări pe cari nu le plătise mărfurile străine și cari nu profitase statului care au venit să fie întrebuințate. Dările asupra unor obiecte de consumațiune cari nu au semente lor în producțiunea indigenă și cari nu se pot înlocui, precum sunt colonialele au fost considerate ca un mijloc de a supune populațiunea la o dare ascunsă, sau o dare indirectă lesne de priceput,

În timpuri mai moderne însă, dările vamale au avut tot odată și scopul de a favorisa industria națională, de a o pune la adăpost de a o apăra de concurența străină

și de a asigura mai mult sau mai puțin consumațiunea produselor fabricate în țară.

După cum vedem taxele vamale au avut și au un scop fiscal și altul protecționist și se pot împărți în trei categorii pur *fiscale*, *protecționiste* și *mixte* sau *fiscaloprotecționiste*.

Taxele fiscale, cari au de scop de a procura statului un venit, nu pot fi nici arbitrare, nici nelimitate; căci consecința neapărată a unei taxe fiind de a sui prețul obiectului cu cel puțin atât cât a plătit la intrare, micșorează consumațiunea, și venitul statului nu este tot-dea-una proporționat cu mărimea taxei; adesea, dacă nu tot-dea-una, o taxă mai mică aduce statului un venit mai mare decât o taxă ureală, căci estinind obiectul i se sporește consumațiunea.

V.

Cercetarea minuțiosă și raționată a intereselor generale a unei națiuni, duce fără dór și póte la adoptarea principiului liberului schimb (*libre échange*). Taxele vamale și protecționismul sunt o pedică la desvoltarea bunei stări și a fericirii naționale, căci scumpind prețurile obiectelor, împuținéză numărul cumpărătorilor, micșoréză consumațiunea, prin urmare micșoréză și împuținéză mulțumirile.

Apărătorii protecționismului, ca să justifice și să susție teoria lor, dic că munca fiind bogăția unei țeri, guvernul trebuie să caute prin tóte mijlócele să protégă și să încurageze cât va puté industriile regnicole în contra concurenței străine, ca astfel să asigure munca lucrătorilor indigenți. Ei mai adaogă, că o țeră trebuie să-si póta procura tóte trebuinciósele la dinsa, iar nu să depindă de alte țeri. Unii merg cu acest raționament până a crede că tarifele protecționiste sunt fórte juste și admit chiar prohibițiunea, precum am vedut cele ce diceau tinerii de la «Gura raiului».

Ceea ce a deșteptat mai mult spiritele în privința sis-

temului vamal și a dovedit până la evidență teoria libertății susținută de părinții științei economice : Adam Smith, de Say, de Ricardo, de Bastia, de Cobden și de urmașii lor, a fost mai întâiu unitatea vamală Germană *Zolvercin*, care a suprimat mai toate vămile de la un stat german la altul, mărginind vama la periferia în care se cuprind toate statele intrate în unirea vamală.

O altă împrejurare a fost legea cerealelor în Anglita.—Englesii și Francezii credeaū că nu s'ar putea permite intrarea liberă a grânelor din Ungaria, din Rusia, din România și din America, fără de a da o lovitură de mörte agriculturii indigene; își diceaū că în țările acelea cerealele se dobândesc cu mai puțină muncă și cu o cheltuială mai mică de cât în țările lor, și că, de s'ar lăsa intrarea lor liberă, grânele indigene, a căror producție costă mai scump, n'ar mai puté ține concurență cu acele venite dintr'acele țări; că cele indigene ar rămâne nevândute și agricultorii s'ar ruina.

Sub influența acestor idei iată ce se făcea : ori de câte ori, din cauza unei recolte pröste în Anglita, se scumpia pânea într'atâta, în cât poporul începea să cârtéscă, guvernul convoca pe agricultorii cei mari și-i consulta; răspunsul lor era tot-d'a-una același și cunoscut de mai nainte : *«să se menție taxele.»*

Când lucrul devenia prea grav, de muriaū ómenii de fόμε cu miile, ca la 1841, agricultorii opinaū, cu mare greutate, pentru o mică reducere; dar și acésta cu condițiune ca acea scădere de taxă de import pentru cereale să nu aducă vătămăre agriculturii indigene și să fie numai până la recolta viitoare, cel mult. Mai târziu aū

consimțit cu mare greutate la sistemul numit *«Scara mobilă»*, al cărui scop era de a menține prețul grâului pe piețele Engliterei într'o stare nevariabilă, ca astfel prețul pâinei să fie tot-d'a-una același, în anii de recoltă proastă ca și în acei de recoltă bună. Cu cât recolta era mai bună în Englitera, cu atât taxa asupra cerealelor străine se urca, și cu cât era mai slabă cu atât taxa scădea. Acest sistem, ingenios în aparență, s'a dovedit nepractic și a ridicat reclamații din partea armatorilor și negustorilor grânari, cari necunoscând de mai înainte taxa la care era să fie supus grâul lor la sosirea în Englitera, nu mai îndrăsniau să facă cumpărături de produse, căci astfel comerțul cerealelor devenia periculos, devenia un fel de joc la noroc, care putea da une ori beneficii foarte mari, dară alte dăți devenia ruinător.

În fața lipsei și scumpetii de pâine care a costat în ani nenorociți viața a sute de mii de ómeni, opiniunea publică, având în capul ei pe vestitul Cobden și strigând mereu în contra fometii, a silit pe guvern a suprima cu totul dările fiscale asupra cerealelor. Astă-dí ele sunt admise în Anglia fără plată de taxă vamală. Și minune! Cultura pământului nu a suferit cea mai mică smintelă. Cu tótă spaima ce inspira agricultorilor Englesi, grânele americane mai ales, producțiunea agricolă s'a dezvoltat și mai mult și renta pământului în loc de a scăde s'a suit.

Un alt esemplu conchidător este ceea ce s'a petrecut în Franția cu ferul și cu cărbunele de pământ: Se credea că, dacă s'ar permite intrarea ferului și a cărbunelui de pământ engles și belgian fără o taxă mare, ferul frances nu s'ar mai puté vinde și esplotatorii indigeni s'ar ruina.

Guvernul francez întâmpina cea mai mare împotrivire, ori de câte ori se încerca să scadă taxa asupra acestor două obiecte, și Franța rămăsese cu totul înapoi de Engliera și de Belgia în privința fabricării mașinelor mai cu deosebire. În ziua când guvernul, trecând peste considerațiunile exploatatorilor de fer și de cărbuni, a luat asupra-i de a reduce taxele ast-fel că intrarea în Franța a cărbunelui și a foței (tuci) englezești și belgiane să devie posibilă, acesta nu a ruinat nici cuptóarele de fer, nici minele de cărbune franceze, și toate industriile ferului, precum fabricile de mașini, de trăsuri, cușităria, lăcătușerie, unelte, drumurile de fier și sumă de alte fabricații s'aũ înființat, s'aũ dezvoltat și prosperă.

Dacă am chieama pe tabaci să-i întrebăm ce taxă le-ar conveni să se pue asupra pieilor argășite în străinătate, putem fi siguri că ei ar propune a se opri intrarea pieilor străine, sau cel puțin a li se pune o taxă așa de mare, în cât nici cismarii, nici curelarii să nu mai pótă să se serve de pieile străine în lucrările lor de încălțăminte și de șelărie, ca ast-fel să fie silită lumea să cumpere pieile tabacilor noștri și să plătescă scump încălțăminte de calitate próstă. Dar tot-odată să întrebăm și părerea celorlalți Români cari nu sunt tabaci, și putem fi siguri că ea va fi cu totul alta, căci le-ar conveni mai bine să găsescă în tîrg încălțăminte, hamuri și alte obiecte de piele, ieftine și de calitate bună, fie ele de piele argășită în țeră sau în streinătate; părerea lor ar fi a se lăsa pielăriei străine libertatea de a veni în țeră fără plata de taxă.

Ceea ce dă aci pentru tabaci, o putem repeta pentru toate cele-lalte meserii.

Numai croitorilor le convine ca hainele venite din străinătate să fie greu impuse, iar totă cea-laltă lume este interesată ca hainele să pôta intra liber fără taxă, ca să și le pôta procura mai ieftin.

Fie-care corporațiune cere taxe mari, dacă nu și prohibițiuni, pentru obiectele din afară similare cu cele ce produce, cismarii pentru cisme, croitorii pentru haine, lăcătușii pentru fierărie, tâmplarii pentru mobile; dar tot-odată cere liberă intrare pentru toate cele-alalte obiecte; în cât, dacă ne-am închipui populațiunea împărțită într-o mie de meserii de câte o mie de membri în fie-care corporație, din totă poporațiunea numai o mie de familii ar voi imposit asupra hainelor venite din străinătate, căci numai o mie ar fi interesate să fie hainele scumpe, iar cele-alalte nouă sute de isnafuri sau nouă sute de mii de familii, ar fi interesate să nu fie impuse, ca să le pôta cumpăra cât mai ieftin. Asemenea pentru cismarii, asemenea pentru ferarii, pentru tâmplari etc. — Taxa vamală asupra hainelor este nu numai un imposit indirect asupra tuturor celor cari nu sunt croitori și cari sunt de o mie de ori mai numeroși, dar este tot-odată un privilegiu, pentru că acel imposit profită numai croitorilor, cari, într'un mod indirect, încasază acel imposit prin scumpetea hainelor.

Adversarii sistemului protecționist nu tăgăduesc importanța muncii ca factor al bogăției Statului, dar ceea ce voesc ei este ca ea să fie bine întrebuințată, întrebuințată cu spor, aplicând-o la lucrările acelea pentru cari

poporațiunea are mai multă aptitudine și pentru cari condițiunile în cari se află sunt mai favorabile. Într'o țară agricolă de exemplu, care are pământuri întinse, pășunări bogate, ar fi o economie rău înțelesă a fabrica postavuri și mătăsării și a cumpăra din străinătate vite, unt, brânză și ouă.

Liberii schimbiști cred că drepturile protectoare nu numai că nu aduc nici un folos producțiunii indigene, dar merg și mai departe, cred că împiedecă dezvoltarea generală a industriei indigene, a comerțului și a agriculturii și că aduc adevărată vătămare dezvoltării și înaintării bogăției publice.

Ideile protecționiste au avut mare trecere în secolul trecut, pe atunci pe când transportarea de la un loc la altul era scumpă, anevoioasă și de multe ori imposibilă; dar de la începutul secolului al XIX-lea știința economică în Franța, în Italia și mai cu deosebire în Anglia s'a rădicat contra lor. Zollvereinul le-a dat o lovitură de mărte, arătând într'un mod pipăit, că lăsând trecerea liberă de la un stat german la altul, acele state nu numai că n'au suferit nici o pagubă, dar au simțit o ușurare, un bine, precum va fi un bine și mai mare când se vor desființa acele vămi dintre Germania și Franța, dintre Italia, Spania și dintre toate statele mici și mari. Zollvereinul a dovedit până la evidență că buna stare a populațiunii se mărește cu cât se întinde mai mult cercul liberei circulațiunii a productelor. Suprimarea taxelor vamale dintre Piemonte și Toscana, dintre Toscana și Statele papale, dintre acestea și cele două Sicilii nu a adus

pagubă nici unei dintr'acele părți ale Italiei, și unirea a fost nu numai un bine politic dar și un bine economic.

Ideile de liber schimb au făcut și fac pe totă ziua proseliți, de și întâlnesc opunere foarte mare atât din partea guvernanților, căci ved o dificultate a înlocui prin alte dări sutele de milioane ce figurează în bugetele ca venit vamal, precum și din partea celor interesați în unele fabricări, în cari au angajat capitaluri foarte însemnate și cari s'ar simți tare loviți, de nu și ruinați, dacă ar fi abandonati liberei concurențe.

Cu toate acestea însă nu este mai puțin adevărat că în țările cele mai industriale, chiar cele mai luminate, în Franca, în Germania și mai ales în Anglia, se procede treptat la realizarea acestei idei prin scăderea continuă a tarifelor și prin admiterea tuturor produselor.

A restrânge comerțul unei țări cu celelalte, dând avantajul, fie prin prohibițiuni, fie prin tarife, unor industrii a căror viață nu depinde decât numai de sacrificii naționale, este a împiedica dezvoltarea bunei stări a poporului și a precipita decadența economică a țerei. Nu se ridică bogăția națională prin taxe vamale, ea se ridică printr'o aplicațiune înțeleptă și stăruitoare a muncii, dând protecțiunea legii industriilor cari pot prospera prin natura lucrurilor, prin climă, prin calitatea pământului, prin pozițiunea geografică și prin îndemânarea locuitorilor, căci numai acele pot prospera producând mult, bine și ieftin, și numai acele pot realiza beneficii adevărate; iar acelea cari nu pot prospera decât numai prin ajutorul tarifelor asupra simlarelor, nu fac alta decât să împușineze rela-

țiunile de schimb, să isoleze națiunea și să apese ca un imposit asupra ei.

Este foarte de însemnat cum cad în contradicțiune cu ei înșiși acei cari cer protecțiunea industriei lor prin dări vamale! Fabricanții de stofe de lână, de exemplu, cer ca stofele de lână similare străine să fie supuse la o dare cât s'ar putea mai mare, dar cer tot-odată ca lâna străină să nu fie impusă; o pretind și o cer, cu toate că în sistemul lor libera intrare a lânnei ar împușina beneficiile și ar aduce pagubă crescătorilor de oi, prin scăderea prețului lânnei. De aci lupta între aceste două industrii și nedumirirea guvernului mare! Cum să combine și să mulțumescă pe amândouă grupurile de interese? Fabricanții de ferărie cer pe de o parte ca ferăria străină să fie oprită sau cel puțină greu impusă, și pe de alta pretind ca fonta străină întrebuintată la fabricarea ferului, cu care se servă ei, să fie liberă de a intra fără taxă; producătorii de fontă ceru ca fonta străină să fie impusă și cărbunele de pământ să intre fără taxă. Într'un cuvânt fiecare industrie cere protecțiune vamală pentru obiectele ce produce și liberă intrare pentru cele cu cari se servă la fabricarea produselor sale.

Unele guverne, legănate între aceste două exigențe contra-dicătore, au imaginat unu slab paleativ: sistemul numit *Drawback*, adică a înapoia fabricanților, când espörtă produsele lor, părțile taxelor percepute asupra tuturor materiilor cu cari s'au servitu la fabricare; sistem și anevoe de practicat și păgubitor fiscului totodată; sistem care s'a înlocuit prin altul tot atât de anevoe și de complicat numit *acquit a condition* (plătit condițional), și care

constă intru a se admite intrarea liberă a unor materii, pe un timp determinat, cu condițiune ca în acel interval să se exporțe o cătîme de articule la fabricarea cărora să fie servit o parte analogă de acele materii.

Lumină se face din și în și mai mult asupra acestei cestiuni și lumea începe a înțelege că restricțiunile vamale, protecționismul și prohibițiunile aduc vătămare producțiunii naționale, în loc de a folosi, și că sistemul libertății îi priesce mult mai bine. Fiecare înțelege că adevărată prosperitate constă în înlesnirea de a-și pute procura productele, că condițiunea de căpetenie a prosperității este ca munca să pôtă da maximum posibil de produse de schimb și că trebuie aplicată mai cu deosebire la industriile acelea pentru cari poporațiunea are mai multă îndemănare, mai multe înlesniri și mai multe mijlôce, iar nu la industriile cari nu pot trăi de cât cu sacrificiile contribuabililor.

De și interese politice, rêu înțelese, fac pe unii să credă că se pôte reveni la ideile cele vechi de protecționism, dar lumea merge pășind pe tótă ziua cătră liberul schimb, căci legile rațiunii sunt mai pre sus de orice voință individuală. Un om puternic pôte împedeca sau întărđia, pentru un timp, mersul natural al lucrurilor, dar a-l opri nici o dată! Misiunea omului de bine, a eugetătorului este de a descoperi legile adevărate ale intereselor sociale, și misiunea omului politic este de a aplica aceste legi, de a supune acestor legi tôte voințele individuale și de a opri pe ori-cine de a-i impune altele. Ômênii cari se bucură de încrederea poporului și cari îi voiesc binele, când nu știu sau nu înțeleg cum trebuie cum-

pănite interesele generale acestui popor, fac une-ori un rău mult mai mare de cât cei rău-cugetători, căci poporul, având totă încrederea în patriotismul și în sentimentele lor de iubire, îi urmăze orbesce și se face campionul ideilor celor mai greșite și mai vătămătoare.

A voi să se înființeze o industrie națională este o cugetare mare și folositoare; dar a voi să se înființeze prin protecționism și prin subvențiuni este un rău foarte mare, a cărui consecințe sunt necalculabile.

Regulamentele și restricțiunile la cari comerțul a fost supus n'au făcut de cât a aduce piedici dezvoltării industriale. Reformele operate într'această a două jumătate a secolului prin tractatele și convențiunile vamale n'au avut alt scop de cât de a ridica comerțului unele din piedicele care-l încurcau. Mai toate acele tractate au avut tendința de a face posibilă trecerea produselor dintr'o țară într'alta. În materie de schimb, ea și în modul de a conduce toate celealalte interese sociale, ar fi de dorit ca guvernul să-și concentreze acțiunea numai întru a manține ordinea publică, a opri pe cei îndrăsneși de a oprima pe cei slabi, și de a îngriji de sănătatea generală.

S'a dis de unii economiști că ar fi unele obiecte, pe cari străinii neputând să le găsească de cât numai într'un singur loc, precum este guano care nu se află în abundență decât în Peru, pucioasa care nu se găsește exploatabilă de cât în Sicilia, ciaiul care până în anii din urmă nu se putea produce de cât în China; că s'ar pute să se pue la esirea acestor obiecte din țara lor taxe foarte mari, pentru că străinii sunt siliți să le cumpere ori cât de scumpe ar fi, negăsindu-le aiurea. Pote fi aici o apa-

rența de adevăr, dar este pozitiv că lucrul nu trebuie împins prea departe, fiind-că atunci cei cari se servesc cu acele produse au să caute toate mijlocele de a le înlocui cu altele, precum se face cu ciaiul pe care Englesii au început a-l cultiva cu mult succes în Indiă cu îngrășările artificiale, cu fulnicotonul și cu dinamita cari o să înlocuiască puciōsa ca material de război.

Taxele asupra importului sunt pur fiscale, când se pun asupra produselor cari nu se pot produce într'acea țară, precum sunt cele asupra ciaiului, puciōsei, cafelei și asupra tuturor colonialelor și asupra zahărului, în țările unde nu se pōte cultiva nici trestia, nici sfecla; iar când se pun asupra produselor cari au similare și se pot produce în țară, și totodată acele produse în intru sunt sau scutite de tot sau supuse la o taxă mai mică, atunci acele taxe au un caracter protector, ast-fel ar fi de exemplu taxa pusă asupra lănei străine la intrare, pe când lăna indigenă ar fi scutită: taxa asupra încălțămintelor aduse din străinătate, pe când cele indigene ar fi scutite. În asemenea casuri consumatorii plătesc mai mult de cât suma ce intră în casa statului, pentru că acele taxe sue prețul și al lănei străine și al lănei indigene, și al încălțămintelor străine și al celor făcute în țară. Ca să precisez mai bine voiă pune cifre: Să ne închipuim, de exemplu, că într'o țară consumațiunea lănei ar fi de 10,000,000 de kilograme și că din străinătate ar veni 5,000,000 kilograme, iar celealalte 5,000,000 ar fi lână indigenă; să șicem că lână străină ar costa la fruntarie un leu kilogramul, și că i se pune o taxă de 10 la sută, vamă la intrarea ei; guvernul ar

percepe 500,000 lei vamă asupra lânii străine, care nu s'ar pute vinde decât pe un leu și zece bani kilogramul, dacă nu și mai mult. Lâna indigenă s'ar vinde tot pe un leu și zece bani, adică că publicul ar plăti 1,000,000 lei mai mult pe lână, decât dacă ar fi lipsit vama. Din acest milion de lei pe care îl plătesce publicul peste ceea ce ar fi plătit dacă lâna străină ar fi intrat fără vamă, numai 500,000 lei intră în casa statului, iar ceilalți 500,000 lei se plătesc indirect producătorilor de lână; cu alte cuvinte statul supune pe locuitori a plăti câtorva producători de lână un impozit de 500,000 lei pe tot anul. S'a calculat că în Franția poporul plătesce o dare de 30,000,000 lei pentru cărbunele de pământ, pe când din această sumă numai 2,000,000 lei intră în casa tesaurului de la taxa asupra cărbunelui venit din străinătate, iar ceilalți 28,000,000 sunt în favoarea exploatatorilor de cărbuni fără nici un folos pentru Franția.

Impozitele asupra obiectelor manufacturate venite din afară au totdeauna un caracter mai mult protector de cât fiscal. Numai atunci se pot considera ca pur fiscale, când produsele similare naționale ar fi supuse la o dare interioară equivalentă.

Sistemul protecționist este combătut pe față de toți acei cari în sémă de interesele generale mai mult de cât de cele individuale sau de grupuri, și este combătut, într'un mod indirect și ascuns, de chiar acei cari sunt preocupați numai de interesele unui grup; și ătă cum: De vom considera mai cu sémă fabricatele, grupul care produce un obiect, instrumente de fer de exemplu, pretinde și stăruiesce a dobândi ca similarele venite din străină-

tate să fie cât s'ar putea mai impuse, dar tot odată pretinde și stăruie ca materialul cu care se servă el la fabricarea lor, precum sunt fonta, cărbunele etc., să fie admise fără taxă; ceea ce face că interesele se împung și se contraluptă. În cazul citat aci fabricanții de obiecte de fer cer și pretind ceva, care fiindu-le lor de folos, este păgubitor fabricanților de fontă și exploatatorilor de cărbune. Cele mai multe grupuri de fabricanți sunt într'aceleși cas.

Acest antagonism a avut un rezultat bun, a adus reducerea și chiar suprimarea dărilor de intrare asupra celor mai multe materii brute, și a necesitat încheierea a mai multor tratate de comerțiu între state; a făcut că în statele civilizate sunt astăzi două tarife: unul general și altul convențional; cel d'întâiu lăsat la discrețiunea statului și celalalt special numai pentru provenințele din țările cu cari există tractat.

Sistemul tractatelor de comerțiu este o pășire gradată către liberul schimb și o lovitură dată protecționismului.

Când un principiu eronat este lovit pe de-o parte de instituirea Zollvereinului, pe de alta parte printr'o lege ca legea cerealelor și prin tractatele de comerțiu, momentul disparițiunii lui nu este departe. Chiar putem dice de acum, că dările protectore nu mai există în Engllitera; venitul cel mare doganal al Marelui Britanii provine mai în totalitate din dările asupra colonialelor de 464,000,000 lei care e venitul vămilor de astăzi, darea asupra zahărului fiind suprimată.

81,000,000	fr.	provin din darea asupra ciainului.
5,000,000	»	» de la cafea,
134,000,000	»	» de la spirtuöse.
45,000,000	»	» de pe vinuri.
183,000,000	»	» de la tutun.
<u>448,000,000</u>		

În cât numai minima sumă de 16,000,000 provine de la produse fabricate, și acesta mai mult ca represalii în contra Franței care nu poate renunța la unele taxe puse asupra proveniențelor engleze.

Cine n'a avut a face cu practica formalităților neplăcute a vămilor și n'a vădut de aproape pagubele simțitoare ce se pricinuesc comerțului cu sistemul vamal, nu-și poate face o idee de o asemenea calamitate. Este adevărat că nu există, nici nu poate exista, impozite plăcute, cari să nu atingă mai mult sau mai puțin libertatea individuală; dar nu e mai puțin adevărat că nici unul nu se poate compara, în vexațiuni, abuzuri și arbitrar, cu impozitele vamale.

Ori cine a comandat de adreptul obiecte din străinătate pentru trebuințele casei sale, furnituri din Viena, din Paris sau din Londra, cunoșce numeroșele greutăți și neajunsuri ce întâmpină cu vamă și cu vameșii noștri. Deosebit de darea legiuită către stat, calculată de zelul prepușilor serviciului foarte adesea pe o valoare mai mare decât cea reală, când alte considerațiuni nu fac să se prețuiască pe 50 sau pe 60 la sută mai jos de valoare,—deosebit de descărcatul și reîncărcatul la magaziile vămii, mai există pe ici pe colea câte o mică vămială în natură. Cui nu i-a lipsit o cămașă sau și două din duzină, mai multe șervete dintr'un

asortiment de masă; dar păhare sparte, farfurii știrbite, pălării turtite și rochii ghemuite? Lățile bine așezate și închise de la locul pornirii ajung neatînse la Brăila, la Giurgiu, la gara Târgoviștii sau la Filaret; acolo se deschid, se caută una câte una; după aceea obiectele se aruncă unul peste altul în ladă, lada se închide în grabă, cum dă Dumnezeu, încât ajung la destinație într'o stare ca vai de ele. Acei cari nu le știu acestea n'au decât să întrebe pe negustori și vor afla că ar fi mai bucuroși să plătescă 10 și 15 la sută în loc de $7\frac{1}{2}\%$, numai să nu li se pricinuească neajunsurile și pagubile ce încercă din cauza revisuirilor la vamă.

Ni se va dice pôte, că de ce vătămații și păgubașii nu reclam și nu cer îndreptare și despăgubire? Causele tăcerii sunt multe și multiple. Particularii tac fiindcă obiectele aduse de adreptul, fără intermediarul negustorilor și comisionarilor sunt de-o valoare puțin însemnată și nu vor să-și bată capul a-și procura dovedii, a alerga pe la procurori și judecători, și a-și face vrăjmași pentru câțiva franci ce li s'au luat mai mult, pentru câteva feligene sparte, sau o pereche de cisme furate. Negustorii și comisionarii tac pentru că cei mai mulți au un interes major de a trăi în pace cu impiegații vămii, cari-i au totdeauna la mână cu fel de fel de fraude și contra-bande, cu declarațiuni închipuite și cu facturi economice, acte cu cari în tot momentul ar puté să le causeze păgube însemnate.

VI.

Comerciantul, precum am is, este un agent necesar distribuțiunii produselor, adică trecerii lor de la producător la consumator. Este dar drept și echitabil ca el să fie remunerat potrivit cu serviciul ce aduce producătorului și consumatorului. Această remunerare se regulează singură, prin ea însăși, când trecerea de la un oraș la altul, de la un sat la altul, este liberă, căci atunci se stabilește concurența între acei cari practică această industrie, și remunerarea se reduce la aceea ce trebuie să fie. Așa la costul produsului în locul unde s'a produs și la cheltuelile de transport mai trebuie să se adaugă și remunerarea comerciantului pentru munca sa și pentru risicul capitalului ce întreprinde. Dar alături cu comerciantul mai găsim adese între vânzător și cumpărător, și alți agenți ai schimbului, mai mult sau mai puțin necesari, curtieri sau samsari, cari se întrepun, vrând nevrând, ca mijlocitori între vânzător și cumpărător. Acești agenți nu risică nimic, pentru că meseria lor nu cere nici un capital, ceea ce face că de multe ori numărul acestor agenți ajunge a fi atât de mare, în cât mai mult

încercă transacțiunile de cât le înlesnesc; se immulțesc atât de mult, încât devin un parasit care sôrbe o parte însemnată din valoarea produselor, fac pe producător și pe comerciant să primescă mai puțin de cât adevărata valoare a obiectelor, și pe consumator să le plătescă mai mult de cât valorează.

Deși profesiunea de samsar sau de curtier nu trebuie să fie un privegiu sau un monopol, nu este mai puțin adevărat că trebuie permisă numai celor cari ofer garanții de cunoștință și de experiență, numai celor recunoscuți pentru onorabilitatea lor. La noi, până acum cel puțin, meseria de curtier era practică de câțiva Greci, și în cea mai mare parte de Israeliti, cari alergă pe la cumpărători, oferindu-le produse, fără a fi însărcinați de vânzători, se duc la vânzători fără a fi trimiși de cumpărători, încercând iar nu înlesnind transacțiunile în cât au devenit o adevărată plagă pentru transacțiunile noastre.

Talentosul nostru pictor Grigorescu a spus, acum câțiva ani, un tablou în care, cu penelul său maestru, reprezintă un iarmaroc (un bâlciu): Mulțime de țărani români, bărbați și femei, vind cai, boi, oi, porci, păseri, ouă, unt, zarzavaturi, etc. și numai Ovrei se ved cumpărând, adevăr prins pe fapt. Ar dice cine-va, la vederea acestui tablou, că în România numai ovreii cumpără, numai el este consumator? Erôrea ar fi mare. Ovreii cumpără în adevăr, dar cumpără numai ca să vîndă adouă di, și dacâ pictorul nostru ar fi zugrăvit pârchea (le pendent) acestui tablou am fi vedut, în piața sfânta Vineri, Ovreii vindend Românilor din oraș ceea ce cumpăraseră cu o di mai înainte de la țărani în iarmaroc. Ovreii, în ge-

ner, nu este nici producător nici consumator, el este numai preocupat: cumpără când găsește pe om la nevoie, ca să vîndă scump. Hrana ovreiului este puțină, mămăligă cu două trei fire de ceapă sau de usturoiu; el nu are trebuință de hrană substanțială, fiindcă nu se ostenește muncind, nu muncește, nu cheltuește putere mușchulară; nu cheltuește cu îmbrăcăminte, căci nu ține la curățenie, leapădă haina de pe dinsul și cușma din cap numai când cad bucățele. Ocupațiunea lui exclusivă este a se ține la pîndă, țintind chiorăș la punga și la necesitățile Romînului sêrac sau cheltuitor: trăește din sudorea și din nenorocirile Romînului muncitor. Pușini, foarte pușini Ovrei sunt meseriași: croitori, zidari, dulgheri, tîmplari; mulțimea cea mare sunt cărciumari, cămătari, zarași și samsari, — nici unul plugar.

Comerciul, ast-fel cum se practică la noi, în loc de a fi servitorul supus al producțiunii și al consumațiunii, s'a făcut stăpînul și tiranul producătorului și consumatorului, într'atît în cît agricultorul, producătorul nostru cel mai serios, muncește numai și numai ca să hrănescă traficul banului; trăește așteptînd cu grîză momentul critic, cînd nimeni nu-i va pute scote biata moșie din ghiarele cămătarului.

Ori cine cunoește starea plugarului romîn pôte spune că o mare parte din proprietățile cedate acum optspredece ani celor 800,000 de fosti clăcași, sunt vindute, într'un mod mai mult sau mai puțin latent, cărciumarilor, cămătarilor și avocaților stabiliți prinprejurul judecătoriilor de ocôle, acestor trei puternici și dibaci aliați ai comerțiului ovreesc. Și de n'ar fi fost interdicțiunea legii

de a vinde, interdicțiune care espiră peste doi-spre-zece ani, putem fi siguri, că a treia parte, dacă nu jumătate, dintr'acele pământuri ar fi trecut în posesia acestor trei clase de lipitori.

Să nu se credă că lucrurile se petrec alt-fel cu proprietarii cei mari. Luați de curiositate o plasă și cercețați cine erau acum cinci-șeci de ani proprietarii moșiilor celor mari din acel ocol, și comparați acele nume cu ale proprietarilor lor de astăzi; veți găsi că trei pătrimi din ele au trecut în mâinile Grecilor, Bulgarilor și la Ovrei deghisați și nedeghisați. Și să nu ni se dică că toți vechii proprietari români au fost incapabili, risipitori și jucători; faptul este că proprietatea fonciară a fost persecutată în folosul capitalului bănesc, care a supus-o la niște condițiuni atât de aspre, încât ea n'a putut rezista.

Una din cauzele acestei stări de lucruri a fost și este că la noi, ca și mai pretutindeni în Orient, trebuințele consumațiunii au crescut mai repede decât puțința și mijlocele de a produce; ast-fel, acei cari au avut un fond l'au risipit treptat, consumând pe tot anul împreună cu venitul și o parte din fond. Dar cauza cea puternică care a precipitat exproprierea vechilor proprietari români a fost, în Moldova mai ales, numeroșii cămătari și samsari cari pe de-o parte înlesniau împrumuturile cu dobânzi mari și cu clause penale nepomenite,—condițiuni pe cari tribunalele le judeca într'un mod judaic,—iar pe de alta deprecia produsele pământului prin tot felul de născociri și înșelătorii.

Cei antici cari aveau imaginațiunea vie și talentul de a personifica ideile cele mai abstracte, și la cari comerțul

se petrecea ca și la noi, personificau în deul Mercur trei atribute : *Elocința*, *Comerciul* și *Hoția*, și-l numiau *Trismegistul* (cel de trei ori mare). Acest deș era atât de puternic, încât chiar lui Joe îi era témă de dînsul. Tot el ducea și sufletele în iad.

Un economist a comparat pe traficantii de felul celor de la noi cu paianginul, acea insecta numai ochi și ghiare, care își întinde pânzele ca o plasă prin locurile unde scie că trec muscele, iar el, ascuns în cămașa sa, se ține la pândă și îndată ce simte rețeaua mișcându-se scie că i-a sosit o victimă; întocmai ast-fel clopoțelul agățat de ușa traficantului, dice economistul, îi vestese că i-a intrat în odae un nenorocit de jumulit, o victimă. Traficantul ca și paianginul nu lepădă victima din ghiarele sale, decât după ce i-a supt tótă viața. Cărciumarii și cămătarii sunt, pentru bieții țeranii noștri mai ales, paiangini veninoși : le scurg punga și le fac viața amară ca iadul.

Un croitor, un cismar cumpără stofe sau piei, le lucră, le preface în haine și în încălțăminte, le dă o valoare ce nu aveau mai înainte de a pune ei mâna pe dinsele și de-a le transforma. Prin munca și sciința lor adaugă o valoare nouă pe lângă cea primitivă a acelor materii; aceia sunt producători cari sporesc avuția țerii. Ei nu crează, pentru că numai Dumnezeu pôte crea, dar măresc, cresc valoarea lucrurilor. Acei omeni, fie ei Români, Greci, Nemți sau Ovrei, sunt omeni folositori; nu este tot ast-fel cu zaraful cămătar, cu samsarul sau cu cărciumarul, traficantii de bani, a căror stăruință este de a cumpăra astăzi pe preț scăduț ceea ce valorează mult mai mult, și

a vinde mâne cu preț suit ceea ce valorează mult mai puțin, provocând cu mijloce felurite și meșteșugite, lipsite de conștiință, suirea și scăderea prețurilor, ca să potă beneficia, fără a munci; aceia nu sunt producători, sunt trântori cari trăesc din munca altora.

Aci nu e vorba de adeverații comercianți și de adeverații financiari ci numai de traficanti, zarafi și samsari.

Am auzit dicându-se că averea se ține cu muncă, cu economie și cu bună chibzuială, și că dacă proprietatea a trecut de la vechii proprietari în alte mâni, cauza este că era foarte natural să trecă din mâni necapabile în mâni de oameni muncitori și ispitiți. Dar ore toți vechii proprietari să fi fost trântori, incapabili și risipitori, și numai traficanții, rachierii și zarafii să fi fost capabili și muncitori? Și condițiunea avantajosă ce s'a făcut de câți-va ani, mai cu sémă, capitalului bănesc și traficului, în detrimentul proprietății agricole, să nu fi avut nici o înrurire asupra acestei mișcări a moșiilor? Dar cine n'a vădut cum s'a eclipsat, în puținii ani; strălucirea unora din foștii traficanti deveniți proprietari de moșii? Cine nu cunoșce starea de ruină în care i-a dus și pe dinșii camăta după ce din traficanti de bani s'aun făcut proprietari de moșii? Cum? leneși aun fost frații X., dl. Y, și dl. Z. și alți mulți, tot oameni cunoscuți de harnici și muncitori, cari aun știut a aduna bani peste bani prin speculă și comerțiu, să devie milionari, și cari s'aun ruinat când și-aun băgat capitalul în moșii?

Să nu fie ore aci un rău care trebuie studiat, căutat și vindecat?

Și cum putea să fie alt-fel, când vedem că un comer-

ciant cu un capital de cete-va mii de lei, deschide can-
 tor, aruncă pe piață polițe de o valoare de dece, de cinci-
 spre-dece ori mai mare decât capitalul său metalic, și ri-
 dică bani pe simpla sa iscălitură cu 7 și cu 8 la sută,
 bani pe care-i speculă cu 15 și 20 la sută, împrumutân-
 du-i pe la proprietari și pe la arendași, cari anevoie do-
 bândesc din munca pământului 4 sau 5 la sută? Cu mo-
 dul acesta aș tótă probabilitatea, dacă nu certitudinea,
 de a-și îndoi capitalul în puțină ani; dobândesc acest re-
 sultat cu un credit care nu este basat pe nimic alta de-
 cât pe un capital fictiv și imaginar, care nu costă decât
 în dibăcia de a esploata pe producător. Tot ce i s'ar
 puté întâmpla mai rău, ar fi de a se scâlza într'un fali-
 ment, mai mult sau mai puțin fraudulos, fără pagubă,
 dacă nu cu câștig. Iar proprietarul de pământ, care are
 bine la sôre (du bien au soleil), cum dice francesul, mo-
 șie de o sută de mii de lei, nu pôte găsi credit decât
 pentru a treia parte, cel mult pentru jumătate valoarea
 proprietății sale, — bani cari-l costă 10 și 12 la sută, și
 această numai de la înființarea Creditului fonciar care a
 emis până acuma opt-deci și cinci de milioane și jumă-
 tate de lei în scrisuri fonciare pe moșii ipotecate de o va-
 loare de cel puțin 250 de milioane, — scrisuri cari s'au ne-
 negociat de proprietari pe prețul mediă de 90, adică că pro-
 prietarii au dobândit un credit de aprôpe 76 de milioane; iar
 pe cealaltă valoare de 180 de milioane anevoie mai găsesse a
 se împrumută cu a doua ipotecă. Și unde se află acele
 85 de milioane de lei? Au trecut tôte de-adreptul în mâ-
 nile cămătarilor cărora proprietarii le datoră cu ipotecă,
 cu polițe și cu alte înscrisuri chirografare.

Pentru bună stare a unui popor este necesar să existe un echilibru între remunerarea ce se cuvine muncii și aceea ce se cuvine capitalului și pământului. Numai din echilibrul acestor trei factori ai producției poate rezulta o funcționare regulată a mecanismului social. Când una dintr'insele ia o prea mare preponderanță asupra celorlalte, revoluțiunea este la ușă, socialismul și ideile subversive se arată spăimântătoare, societatea este în pericol.

Unii din avocații noștri, și din cei mai cu renume, s'au făcut adesea protectorii și chiar aliații capitaliștilor și comercianților cămătari. Sprijinul ce au dat traficantilor acești principi ai limbutei, a fost foarte puternic; cu atât mai puternic, cu cât la noi, până acum cel puțin, ea în nici o altă țară civilizată, baroul a avut și are o adevărată superioritate asupra magistraturei. Profesiunea de avocat fiind lucrativă și magistrații rău retribuiți, legiștii cari s'au distins mai mult în studiile jurisprudenței, acei cari au dobândit mai multă experiență în afacerile judecătorești, au preferit și prefer cariera de avocat. Avocații au mare putere nu numai înaintea tribunalelor, dar chiar și în corpurile legiuitoare. Nu știu dacă mulți își pot da titlul de apărător al văduvei și al orfanului, dar sunt unii a căror știință și elocvență se pot fali că au ruinat familii întregi în beneficiul cămătarilor.

Să comparăm puțin acțiunea justiției asupra capitalului cu aceea asupra proprietății fonciare.

Un vecin îți calcă moșia, îți răpescce o parte din ve-

nitul t u ani indelunga i, te duci la tribunal  i-i intentezi acţiune.

Cestiunea nefiind urgentă, precum ar fi aceea a unei poliţe de bani, de exemplu, preşedintele tribunalului citează părţile peste câte-va luni, câte o dată trei sau patru, însă nici-odată mai puţin de şese săptămâni.

La ziua desemnată pentru înfăţişare, te duci cu avocat  i cu sineturi, la tribunal în capitală sau la judeţ. Uşierul chiamă părţile, strigând în gura mare; partea adversă nu răspunde. Preşedintele ia dosarul în mână, îl r sfoesce, cercetează procedura, şoptesce cu colegii săi,  i mai tot-deauna declară o scăpare de formă,—sunt at tea forme!— i proclamă, că citaţiunea nefiind făcută în tot  regula, pricina se amână peste trei, patru sau alte şese luni. Pentru ac sta este de multe ori de ajuns amicia sau compelenţa port relului, sau un mic dar servitorului port relului.

Se fac alte citaţiuni; iei t te m surile ca nu cum-va să r m e vre-o formalitate neindeplinită, st ruesci, pl tesci taxele  i călătoriile portăreilor. Sosesce ziua inf ţişării; iar te duci cu t te sineturile, dosarele  i cu avocaţii; uşierul strigă părţile, partea protivnică nu răspunde; atunci, dacă nu se aplică art. 151, pricina se judecă în lipsă  i c ştigi tot ce ai cerut, însă cu drept de opoziţie  i apel.

Cu puţină dibăcie  i cu un mic dar, un intimat p te f rte bine să reuşesc  a nu ajunge în m nile sale, în mod oficial, hot r irea de c t peste trei, patru, sau şese luni; la ziua desfiptă iar vii cu sineturile  i cu avocatul gata să-ţi ar ti dreptăţile. Esci al 24-lea pe tabloul

infățișerilor ; pe s^{er}ă îți vine rândul ; dacă ai noroc să nu fie prea târziu, se infățișează pricina, opoziția se primesce tot-deauna ; principiul adoptat de cei mai mulți judecători este : opui, pentru că opui, și tribunalul intră în cercetarea fondului. Pledezi și iar pledezi, replici și esplici ; și judecătorii, după ce aud, hotărăsc mai tot-deauna că av^{en}d nevoie de nou^e lumini, pentru a se pronunța în cunoștința de cauză, numesc pe d. membru A. ca împreună cu ingineri hotarnici, luați de părți, să m^{er}gă la fața locului și să cerceteze cu martori ; une ori impun hotărnicie în regulă, ș'atunci e tr^{eb}ă lungă, de ani mulți și cheltuielile trec peste mijl^ocele reclamantului. Dar să dicem că ai avut noroc și nu ți s'a impus să-ți hotărnicesci moșia ; ai alte chemări, cu t^ote formalitățile de portărei, pentru cercetarea la fața locului ; a trecut cu ac^{es}tă cercetare alte trei, patru, sau șese luni.

Au trecut ast-fel doi, trei ani, și încă n'ai dobândit dreptate.

După cercetarea la fața locului alte chemări, alte patru sau șese luni, până ce te infățișezi și se judecă pricina, în cunoștința de cauză.

Cunosc o pricină pentru care tribunalul, ca să se lumineze, a făcut patru cercetări la fața locului. În sfârșit, după ce ai alergat și ai cheltuit mereu cinci, șese ani, cu avocați, cu ingineri și cu călătorii, se judecă pricina în întâia instanță și dobândesci deplină dreptate.

De aci în colo apeluri la curți cu alte amânări, cu alte opozițiuni, dacă nu și cu alte cercetări de membri la fața locului, cu avocați și ingineri hotarnici. Până ce

dobândesci și de la Curtea de Apel o sentință definitivă. a mai trecut un an, doi, dacă nu și trei.

Mai adaogă încă un an cu cercetarea recursului în Casație, și încă un an cu aducerea sentinței la îndeplinire, și ai terminat, dacă nu s'au întâmpinat împiedicări la esecutarea sentinței.

Pricinile de călcări de moșie țin ani îndelungați, unele chiar trec moștenire din tată în fiu și foarte puține se termină în mai puțin de zece ani.

Patru sau cinci cercetări la fața locului, cu advocați și ingineri; cinci sau șase înfățișări la tribunalul de întâia instanță, alte două trei la Curtea de Apel, cel puțin două la Casație, ai cheltuit mai multe mii de franci cu călătorii și cu plata ómenilor speciali; ai alergat zece ani și ți se dă 300 de franci cheltuielile de judecată.

Cu tot dreptul ce ai, limpede ca lumina sórelui, după zece ani de trăgăneli, dobândesci o dreptate ciuntită.

Dar ia să ai o poliță sau un înscris de bani, pre care ți l'a preinoit cinci sau șese ani de-a rândul, din trei în trei luni, plătind la fie-care trimestru câte 1 și jum. sau 2 la sută pe lună, capetele rămânând tot capete, că lipitoarea de camătar îți protesteză polița și în cinci-spre-zece zile are la mână hotărîre definitivă, cu titlul esecutor; îți pune secestru pe ce ai, și cât te ștergi la ochi, este plătit cu moșia pe care ți-o vinde pe nimic, cu patul pe care te culci și cu cărțile pe care citești. Iși dobândesce suma întregă, fără cea mai mică scădere, plus toate cheltuelile de judecată.

Proprietatea de pământ, care este produsul activității omului civilisat, nu este nici respectată, nici încuragiată.

Unii merg până a crede că proprietatea de pământ ar fi o usurpațiune asupra dreptului comun; nu înțeleg că proprietarul îmbogățește societatea, că el împodobesce țera, că istoria ne dovedește că numai acolo unde proprietatea este bine întemeiată și protegiată există libertate și prosperitate, că numai acolo unde proprietatea este asigurată, țera este bogată.

Cu toate că și direct și indirect tot ea alimentează tesaurul public, însă fiscul o trată în modul cel mai aspru; vine termenul plății impositului fonciar, proprietarul nu a vândut încă nimic din produsele anului, nu are cu ce plăti; perceptorul îi pune secestrul pe toate bucatele, îi pecetluiesc toate magaziiile, fără a-l lăsa să vândă un bob măcar, fără a pute ridica și trimite la schele câtimea ce i-ar trebui, pentru ca să satisfacă cererea statului. Trebuie să-i vândă perceptorul cu toba; atunci se arată paiangenul, cu care de multe ori perceptorul său casierul sunt aliați, și ia 20 sau 30 de kile de bucate, cu prețul jumătate. Perceptorul nu secestrează nici o dată proporțional din toate produsele cari constituie venitul moșiei, ci numai acelea cari se pot vinde imediat: grâu și porumb.

Capitalul bănesc este cu totul la adăpost de aceste peripecii, el este *nesesibil*. Ori câte timbre s'ar cere pe poște și pe efecte, pe contracte, pe înregistrări și pe transmițeri, tot proprietatea fonciară le plătesc. Cu cât s'ar căuta a se impune capitalul bănesc, cu atât se împovărează mai mult situațiunea proprietății fonciare.

VII.

Dar să revenim la Industrie. O fabrică de zahăr, în care s'ar fi pus un capital de 500,000 lei în zidiri, mașini, vite și capital de rulement, nu poate să se lupte cu fabricile de zahăr din Galiția, din Ungaria, din Franța și din colonii. Când fabricantul român are trebuință de bani, trebuie să plătească 12 și 18 la sută, pe când cel austriac, cel francez plătește 5 sau 4 la sută; ar fi destul ca într'un an, fabricantul nostru, să aibă trebuință de 500,000 lei ca acesta să-l coste 60 sau 90 mii de lei dobândă, pe când pe austriac sau pe frances l'ar costa numai 15 sau 20 de mii, adică 45 până la 70 de mii de lei mai mult, oșebit de alt atât care costă capitalul fond; dar meșteri, mașiniști și lucrători cari o să-l coste îndoit și întreit mai scump, de cât pe cel din Ungaria sau din Galiția; și alte o mie și o sută de eventualități, când are a face cu lucrători aduși din străinătate. Tote acestea împreună dau fabricantului de zahăr din Ungaria sau din Galiția o superioritate de 2 și 3 sute de mii de franci pe an asupra fabricantului de

zahăr românesc, avantaj cu care pöte învinge, trimițându-ne său zahăr superior în calitate sau vëndându-l cu câte-va centime chilogramul mai ieftin decât ar puté să-l dea fabricantul nostru.

Nu putem sci dacă capitaliștii cari au stabilit fabricile de la Chitila și Săscut se pot felicita de întreprinderea lor ca de o bună afacere; dar, precum am mai dis-o nu se vede să se fi mai ridicat o altă fabrică de zahăr, cum vedem că se înmulțesc fabricile de rachiū din ȕi în ȕi, ceea ce dovedesce că cele în ființă prosperă.

Ceea ce am ȕis de fabricile de zahăr, s'a vedut și cu fabricile de luminări de stearină, cari au încetat una după alta după încercări de doi trei ani, neputënd lupta cu concurența ce le fac luminările aduse de la Triest și de la Marsilia.

— Așa este, Domnule, îmi dicea ténêrul de la «Gura Raiului,» dar tocmai de aceea guvernul nostru, dacă este un guvern părintesc și patriot, trebuie să ajute industria națională și să o susție cu subvențiuni și privilegiiuri, căci ar fi o rușine, ca noi, un stat independent, un regat, să mâncăm zahăr nemțesc și să ardem luminări franțuzesci, pe când avem în țera noastră sfeclă și seu.

— Dar fabricile de zahăr, îi respundeam eu, sunt ca și subvenționate; deosebit de scutirea de vamă, care este un avantaj de 25 la sută, mai au și alte scutiri municipale, pentru rescumpărarea cărora este vorba de o indemnizare ca de un milion, adică un leū sau doi impunere pe fie-care familie de român pentru marea glorie de a ȕice că mânâncă zahăr de sfeclă românească, fără

a fi sigur măcar că de la espirarea privilegiului de scutiri acele fabrici vor mai pute urma.

— Lucrul se esplică, îmi respundea tēnerul, încurajarea n'a fost suficientă, iată totul. Decī, să se pue impozit și de trei și de patru lei de familie, numai să scim că mâncăm zahăr românesc, și adaogă: apoi nu te gândești, domnule, că după câți-va ani convențiunile comerciale au să espire și că atunci o să fim liberi de a opri intrarea zahărului străin, sau îl vom impune destul, ca să nu mai pôta aduce pagubă fabricelor noastre?

Nu înțelegea că inconvenientul ar fi tot același, că este a pune impozit pe Români. O impunere mare ar avé efectul de a scumpi zahărul, ceea ce ar ecuivala cu un impozit în folosul fabricantilor de zahăr, dacă folos ar fi, căci oprind zahărul străin de-a intra în țēră sau impuindu-l cu 30 sau 40 la sută, nu s'ar face alta decât a-l scumpi de la un leu chilog. la 1 leu 40 b., adică a supune pe Român să plătescă o dare de 40 bani fabricantului de zahăr românesc pentru fie-care chilogram ce se va consuma, în ciaiū, în cafea sau dulcēta. Unii, călări pe independență, nu vor să înțelgă că astăzi nu mai este posibil nici unui stat, cât de puternic ar fi, să pue dări vamale peste măsură, sau să interdica intrarea de produse străine; barierele dintre state nu mai sunt posibile. Ei o țin una și bună cu:

— Uii, domnule, că suntem un regat, un stat de sine stătător și că guvernul este dator să mântie drepturile și demnitatea țērii.

Deși observăm că sunt cinci ani decând suntem independenți, decând nu mai avem suzeran, și nu mai plă-

tim tribut nici unui sultan, decând avem miniştri plenipotenţiarî la Viena, la Petersburg, la Londra, la Paris, la Berlin, la Constantinopol, şi mai în toate capitalele Europei, şi cu toate aceste am înţeles, pe ici pe colea, că nu prea ar fi bine şi cu minte, de a face acte de acele cari ar pute să ne alieneze amicia şi simpatiile celorlalte ţeri. Statele cele mai mari şi mai puternice au consideraţiuni unele pentru altele şi chiar către cele mici. Puternicele state Franca şi Anglia caută pe cât pot să nu jicnescă interesele micilor state Belgia şi Elveţia.

Dar chiar de am pute face tot ce am voi, şi am impune mărfurile străine cum am voi, tot nu cred că ar fi bine, nici drept, nu pentru străini, dar pentru noi înşine, de a lua dispoziţii de acele cari ar sili pe Români să plătescă cu 10 şi cu 20 la sută obiectele de cari au trebuinţă mai scump de cât ar pute să le cumpere aduse din străinătate. Credeţi că ar fi bine, că ar fi raţional să plătim 5 sau 6 lei pe an de familie, ca să mâncăm orez produs în ţeră la noi; să mai plătim 10 sau 15 lei ca să ne fâlim că purtăm mătăsarii ţesute în ţeră la noi; alt atât pentru haine, pentru cisme etc., sumă la care ar trebui să mai adăogăm şi golul lasat în tesar; ar fi a ne mânca unii pe alţii, ar fi istoria ursului care slăbesce în visuina, trăind ierna lingându-şi grătimea din labe. Bogăţia unei ţeri nu consistă în natura şi forma obiectelor ce produce, ci în cantitatea şi valoarea lor. A pune taxe pentru a protege industriile cari n'au dat dovadă de prosperare, este a lovi bogăţia naţională în sorginta ei.

Starea normală a comerciului internaţional a unei ţeri,

dice John Stuart Mill, este când o țară esportă pe cât importă, căci atunci există în comerțul ei un echilibru stabil, ca în mecanică; iar natura și forma acelor obiecte este indiferentă.

VIII.

Un mare politic a ȃis c a  omenii cu g andiri sincere  i cu cugetari oneste  i patriotice, c and cuget arile lor nu sunt intemeiate pe raţiune  i pe sciinţa, fac mai mult r eu si aduc  erii lor mai multă v at amare de c at despotii cei mai aprigi; c aci actele acestora pier cu tiranul, pe c and ideile greşite, propagate de  omeni oneşti  i stimaţi, c and au p atruns odată in spiritul poporului, anevoe se pot desr ad acina.

La noi ast - i multe inimi gener se si patriotice is i au mintea aţintat  c atre industrie. Ved c a  ara a mers si merge cu paşi repedi inainte, c a in puţin ani s'a suit la un grad insemnat pe scara politică,  i c a ast - i Romania se p ote num ra m andr  intre țerile libere  i independente; dar c a in privinţa economică a r emas  i rem ane din  i in  i mai inapoi de celealalte state civilizate; constată c a trebuinţele aduse de desvoltarea naţional   i de exigenţele progresului au crescut  i cresc mult mai repede de c at sporirea producţiunii  i de c at mijlocele de a le satisface,  i c a industria manufacturală nu

numai că nu a făcut nici un pas înainte, dar că din contra perde di cu di și din concistele sale cele vechi. Vede acesta și se înspăimântă cu drept cuvânt, căci industria manufacturală nu este numai un element de îmbogățire și de bună stare, dar este tot-o-dată și un element de dezvoltare intelectuală și politică; este mantia în care se înfășură arta și știința, lăgănul în care au crescut și s'au dezvoltat libertățile și drepturile omului.

Esersarea unei industrii cere de la acei cari o practică cunoștințe mai întinse, un spirit mai ager și mai deștept, mai ornat, de cât al acelor cari țin de córnela plugului. Burghesia care este statul major al industriei manufacturale, a fost pretutindeni păzitorul libertății, precum plugăria a fost pavăza patriotismului. Industria aparține orașelor precum plugăria aparține satelor. Dacă moravurile sunt mai simple și mai curate la țără, inteligența este mai dezvoltată la târg. La țără omul știe de cum se naște cum are să trăiască, jalónele vieții îi sunt puse mai dinainte: ca copil, are să păzescă vitele la câmp și la pădure: ca flăcău, are să plivescă, să sape, să secere și să culégă; la douăzeci de ani are să se însore, să facă copii mulți, să ducă plugul pe brasă și carul la târg. La orașe omul în copilăria lui, fie bărbat, fie femeie, nu știe de ce o să se apuce, nu știe dacă mijlócele îi vor permite vre-o-dată să aibă familie, casă și masă. Copiii la casa orașanului sunt cheltuială, precum la țără sunt bogăție. În lupta pentru existență trebuie de mic să-și frământă mintea ca să ghicescă drumul ce trebuie să apuce, și ast-fel devine mai deștept de cât cel de la țără, mai puțin scrupulos de multe ori, dar mai ager, mai activ, mai iute la

concepțiune. Plugarul pentru meseria lui nu are trebuință de cunoștințe întinse; în vreme ce meșterului, comerciantului, speculatorului îi trebuie cunoștințe de geografie, de statistică, de calcul, de fizică, de chimie, de mecanică, cunoștințe cari mai toate sunt mai mult sau mai puțin în strînsă legătură cu toate meseriile, cu toate ramurile industriei. De nu vom considera de cît modesta meserie de dulgher sau de zidar, nu pôte deveni cineva bun meșter într'aceste ramuri fără noțiuni de geometrie descriptivă, de arhitectură, de tăerea petrelor, de chimie, de desen, etc.

În dorința binelui de a vedé înființându-se ramuri de industrie, unii eugetători împing șovinismul până a crede că s'ar puté dobândi ori și ce în țeră la noi și că ne-am puté scuti de a mai cumpăra ceva de la străini.

Nu este îndoială că ori-ce obiect se pôte dobândi în ori-ce loc. Ori-cine dându-și ostenelă pôte face o masă sau un scaun; dar acésta nu va fi o producere folositoare, dacă obiectul dobândit ar costa înduoit și întreit mai scump de cît l'am puté avé cumpărându-l de la tîmplar; în ori-ce climă se pot produce ananași și portocale, dar acésta cultură nu pôte fi remunerătoare, dacă acele fructe ne-ar costa mai scump de cît cele aduse din străinătate.

Un general vestit ne arăta, acum vre-o câți-va ani, trei pușci fabricate în atelierul ministerului său; dar făcându-se socotelă se dovedia că fie-care pușcă costa mai multe mii de franci. Fără îndoială acel ministru putea fi mulțumit de reușită, dar acea glorie nu era mai puțin păgubitoare pentru țeră.

Un foarte bun patriot arăta cu mândrie acum câți-va ani o bucată de fer, de foarte bună calitate, în adevăr, estras dintr'un mineral aflat pe moșia Broșteni, și adăoga că s'ar puté esploata tratându-l prin metoda catalană, întrebuițând la lucrarea acelui mineral întinsele păduri de pe acea moșie; bunul patriot își da această părere împins de un sentiment laudabil, dar cugetarea lui era lipsită și de știință și de rațiune. Proprietarul de atunci entusiasmat de buna calitate a ferului scos din pământul său, a chemat ingineri să-i cerceteze moșia în lung și în larg. Citind raportul acelor ingineri ar crede cine-va că pământul Broștenilor ar fi numai aur și argint, moșia un Eldorado și apele ei un Pactol. Unii ingineri sunt și ei ca unii advocați, cari când le spuî o pricină, îi-o declară dréptă și nu-ți lasă îndoială că îi-o câștigă. Inse intendentul proprietarului actual, om practic și cu bună chibzuială, a lăsat ferul, plumbul, aurul și argintul, să dormă în pânțelece pământului și s'a pus a esploata serios adevărata bogăție a moșiei, pădurile; le esploatăză sistematicesce și cu inteligență și trage un venit însemnat și asigurat pe veci, pe când sunt sigur că dacă s'ar fi pus pe esploatarea ferului ar fi făcut-o în pagubă. Acel intendent a știut ceea ce nu scia patriotul, a știut că ferul, metalul atât de necesar omului, se află respândit în abundență în toate formațiunile geologice, ca nici un alt metal; dar că Anglia, mai favorisată de natură într'această privință, posedă mineralele de fer în pământurile carbonifere, amestecat cu cărbune și cu toate substanțele silicóse și teróse necesare topirii, în proporțiuni așa de potrivite, în cât luând cu lopata acel amestec și arun-

cându-l în cuptorele cele mari (hauts fournaux), curge dintr'însele' gârâ de fer topit (tuciū sau fonte) care pe urmă se transformă prin cuptorele de pudlaj în fer ductibil. Asemenea condițiuni favorabile nu se află nicaieri aiurea, și acésta face că nici o țără nu pôte concura în privința ferului cu Anglia. Ar fi o nesocotință a căuta să exploatăm bogatele minerale de fer ce avem în multe părți ale României, aducând cărbune de pământ din străinătate sau ardând pădurile. Natura ne-a refusat cărbunele de pământ, în zadar îl căutăm, căci el nu se află în formațiunile terțiare și cuaternare cari domină în formațiunea noastră geologică. Este mult mai avantajios a produce ceea ce putem produce cu folos, iar ferul să-l cumpărăm de la Newcastle, unde îl putem găsi une-ori pe trei livre (76 fr.) tona, pe când noi nu l'am puté produce nici cu preț îndecit. Acésta însă nu va să dica că sciința nu va găsi într'o di mijloce de a estrage ferul din pirită și din oxiduri, fără întrebuițarea cărbunelui său că nu s'or inventa cuptore în cari lignitul să pótă servi la asemenea lucrări. Atunci am greși, dacă n'am profita de acel mijloc.

Nu este anevoe, dicea invatul Comb de a-și face cine-va un cabinet de mineralogie, cu mineralele aflate în ori-ce țără; dar acésta nu ar dovedi că s'ar puté exploata ori unde, ori ce metal sau ori ce substanță minerală.

Orfila, chemat ca profesor de chimie legală în celebrul proces Lafarge, a dovedit că aparatul lui Marsh arăta esistență de arsenic în ori ce mobilă veche, dar acésta

nu dovedesce că mobilele cele vechi ar pute servi de mină de arsenic.

Réposatul Oteteleşanu, interesat într'o vreme în exploatarea salinelor noastre, îmi propune să-l întovărăşesc într'o călătorie la ocele mari de la Râmnicul-Vâlcei, cu scop de a împinge voiajul până la Cloşani; proprietarul moşiei Baia de Aramă propunea companiei salinelor exploatarea metalului. Am petrecut la Cloşani mai multe zile cercetând acea mină, şi m'am convins că vâna de aramă (filon) era foarte săracă, că nu conţinea nici a decea parte de mineral de aramă cât se află în filónele Cornwallii din Anglia. La minele de aramă, de plumb şi de cositor de la Penzans, Truro şi Botalac, după ce se estrage mineralul din pētra în care se află respândit (Ganga), se încarcă pe mare şi se trimite la Swentze, unde cărbunele este abundant şi ieftin, acolo se preface în aramă roşie, plumb şi cositor. Exploatarea unui filon ca cel de la Baia de Aramă nu ar avé alt rezultat de cât distrugere de păduri şi ruina companiei care ar încerca-o.

Nu este glorios nici util de a fabrica obiectele de cari ne servim; glorie este atunci când prin ingeniul nostru aflăm mijlóce de a le produce cu mai puţină cheltuială, sau de calitate mai bună.

Dorinţa care trebuie să ne preocupe în impulsunea ce dorim să dăm industriei naţionale, nu trebuie să fie de a ne procura ori-ce obiect în tēra, împiedicând sau oprind productele străine de-a pătrunde la noi, ci de a căuta şi de a găsi care din obiectele cerute de trebuinţele noastre sociale, căutate de consumatorii noştri, şi pe

cari ni le procură străinătatea, s'ar puté dobândi de fabricanții noștri, folosind tot-o-dată pe producător, fără de a împovăra pe consumator sau a-l obliga în mod direct sau indirect a plăti acele obiecte mai scump decât dacă le-ar aduce din străinătate.

Conduc de această preocupățiune am parcurs târgul, oprindu-mă, una după alta, dinaintea prăvăliilor cari se țin șir pe stradele Victoriei, Lipscani și Brașoveni, cercetând obiectele espuse la vederea trecătorilor ; după aceea am luat tabelele noastre vamale cele din urmă, din anul 1881, și voese să înscriu aci reflecșiunile ce mi-au sugerat acea cercetare.

IX.

La pagina 12 No. 1, a tabelelor noastre vamale, la rubrica *Animale vii*, se vede că cumpărăm din țările vecine vite mari : cai, boi, bivoli, catări de 5,014,164 fr.

Deși noi esportăm de aceste vite pentru o sumă mult mai mare, care se sue la cifra de 16,597,429 fr., așa că balanța ne este în favóre cu 11,583,265 fr., dar nu este mai puțin de observat că foarte lesne ne-am puté scuti de a cumpêra de la străini; aducând ore-care îngrijire în crescerea vitelor noastre. Sporind și înmulțind ergheliile și tamazlâcurile, am crea un isvor însemnat de bogăție; nu numai că am scădea cifra importului, dar am spori cu mult cifra esportului.

- Crescerea vitelor nu numai că nu a făcut nici un progres, dar de cât-va timp a dat foarte mult înapoi; soiurile noastre de cai și de boi s'aũ pipernicit; suntem departe de timpii, când armata prusiană își făcea remonta de cai de cavalerie în ergheli din Moldova.

Sumă de 16 $\frac{1}{2}$ milioane este departe de a fi ceea ce

ar pute deveni, daca am căuta să utilizăm întinsele și ospătosele câmpii ce avem în lalomița și pe malul drept al Dunării.

Când considerăm importățiunea Angliei și Germaniei de carne și de oi vii aduse de peste țeri și mări, vedem că balanța noastră s'ar pute sui la multe milioane; și în loc de a vedé sume însemnate în colona importului, am vedea multe milioane adăogate la colona esportului nostru.

Cultura cerealelor a devenit și devine din ce în ce mai dificilă pentru proprietarii cei mari, din cauza lipsei de brațe; deja cei mai mulți au renunțat de-a mai cultiva porumbul. Cultura cartofilor chiar este mărginită numai în ținuturile de sus ale Moldovei; de sfeclă nici nu se pomenesce, și fabricanții de zahăr sunt obligați a-și produce chiar ei sfecla de care au trebuința și acesta în mare pagubă. De acum în colo adevărata exploatare a proprietăților celor întinse are să fie crescerea vitelor, o industrie care nu are trebuința de brațe multe, dar care cere capitaluri mari, pe cari numai proprietatea cea mare și le pôte procura. Crescerea vitelor are tot-odată și darul de a îmbunătăți pământul, îngrășindu-l; îl face mai producător, pe când plugăria fără vite îl sărăcesce, îl secă și-l face neroditor. S'a observat de toți agricultorii că de câți-va ani încóce, sporul pământului nostru scade din recoltă în recoltă; acum două-deci de ani producerea mijlocie se compta pe o chilă și jumătate de pogon, astăzi sunt puține pământurile cari dau mai mult de o chilă de pogon. A face agricultură fără creștere de vite, este a seca rodirea pământului și a sărăci pe cultivator. Un proprietar roman întrebând odinioară pe un agricul-

tor experimentat, care este metoda cea mai bună de a cultiva pământul, acesta îi răspundea «*bene pascere*»; întrebându-l care ar fi metoda preferabilă după acesta, învățatul îi răspundea «*mediocriter pascere*,» și în fine întrebându-l care ar fi cea de al treilea grad, iar îi răspunse «*male pascere*».

La pagina 12, rubrica *producte animale alimentare* No. II, găsim pentru cărnuri, pastramă, vânat, lapte, brânză, pește, icre, etc., un import de 2,993,125 fr., din care și noi vindem străinilor de 4,159,339 fr., ceea ce ne dă o balanță favorabilă de 1,160,214 fr.; dar, afară de ore-cari, obiecte de o valoare minimă, precum sunt fructele de mare, stridii, midii etc., pentru celelalte am putea dobândi o esportațiune mult mai mare, și o importațiune redusă la o valoare neînsemnată.

Aceste trei articole de mai sus cu o ore-care îngrijire în creșterea vitelor ar putea să ne dea în forțe puținii ani un spor de venit de cel puțin 20 de milioane, spor care ar merge tot crescând și s'ar sui treptat din an în an.

Trecând la produsele propriu zise ale pământului și la derivatele lor, la No. III, rubrica *materii făinoase și derivatele lor*, vedem importate, din Austro-Ungaria mai cu sémă, cereale, făină, paste, pâne și pesmeți de 5,377,459 fr.

De și esportăm în deosebitele părți ale Europei produse d'ale pământului de 157,255,797 fr., ceea ce ne lasă un folos bănesc de 151,878,298 fr., dar cu puțină in-

grijire Austro-Ungaria nu ne-ar mai pute lua nici acele cinci milioane ce-i dam pe fainurile ei.

Este adevărat că tractatul de comerț din 1875 a înlesnit mult intrarea fainurilor și pastelor, dar acesta nu trebuia să ne descurageze și să ne facă să închidem și puținele fabrici ce mai aveam; din contra trebuia să ne facă să înțelegem că este un avantaj mare a face făină și a petrece grânele noastre măcinate, precum fac Ungurii cari esportă în mare parte grâul lor măcinat, făina fiind mai puțin espusă la avarii. Grânele noastre cele ușore găsesc anevoie cumpărători și se vând fără preț, pe când amestecând soiurile și măcinându-le împreună, făina s'ar petrece mai lesne și cu mai mult folos. Grâul american ajunge în Europa măcinat gata; puternicile mașini ale vapoarelor de transport servă a transforma grâul în făină chiar pe bord, când timpul călătoriei transatlantice o permite: pornesc de pe coasta Americii cu grâu și ajung pe coasta Europei cu făină. Nu stau la îndoială că adoptând metoda de a amesteca calitățile grânelor noastre și a le transforma în făină, s'ar pute spori activul nostru cu zece sau douăzeci de milioane; în tot cazul ne-am scuti de cele cinci milioane ce dam Austro-Ungariei.

În rubrica *fructe, legume, etc.* No. IV, vedem fructe de tot felul: struguri, prune uscate, legume proaspete și uscate, semințe, uleiuri importate pentru suma de 900,685 fr, de cari vindem și noi străinilor de 7,658,757 fr., prin urmare o balanță în favoare cu 6,758,072 fr.; dar cred că nu ar fi anevoie să imitam fabricile de legume conservate din Marsilia.

Zahărul figurează la pag. 58, 68, 70, 72 și 86 cu 5,749,274 fr., plătind drept de intrare 1,279,159 fr. aproape 22, 3 % ad valorem, adică 20 fr. de suta de chilograme. Am fost tot-deauna de părere că fabricarea zahărului la noi nu poate fi, de-o cam dată, retribuitoare și că vom merge din an în an plătind străinului sume din ce în ce mai mari pe acest product. Sfecla este o plantă anevoie de dobândit astăzi la noi, fiind-că cere și arătură adâncă, pe care cu greu o putem dobândi cu vitele noastre, cere și brațe multe la prașă și la cules, în cât nici proprietarii cei mari nici plugarii nu o pot cultiva cu folos; acei cari au încercat nu au dobândit rezultate satisfăcătoare; țeranii prefer cultura porumbului care se consumă în mare parte pe loc.

Acum vr'o patru ani mă aflam într'un vagon cu contele Zichi, atunci ambasador la Constantinopol. Trecând pe lângă Chitila a voit să cunoască modul de exploatare al acelei fabrici; după ce i-am explicat condițiunile și îndatoririle ce avea proprietarul cu fabricantul, mi-a dis că și dinsul avea fabrici de zahăr pe moșiile sale, că acele fabrici îi aduceau venituri însemnate, dar că dacă ar fi obligat să cultive singur sfecla, le-ar părăsi, căci i-ar fi cu pagubă; îmi spunea că găsește să cumpere de la țeranii ori câtă sfeclă voesce și ast-fel fabricile sale nu se ocupă decât cu estragerea materiei zaharine și cu îngrășatul vitelor și al câmpului.

Plătim străinului 1,214,554 fr. pentru cumpărături de vinuri și în schimb esportăm vin de 200,000 fr.; adecă o balanță defavorabilă de 1,000,000 fr., ceea ce:

este o mare pagubă pentru noi, fiind-că vinul ce trimitem astăzi Francesilor și Belgianilor îl dăm pe un preț derisoriu, pe 2 și pe 3 fr. decaltru, pe când ei prelucrându-l îi dau o valoare întreită și împătrită, trimițându-l chiar nouă cu etichete de vinuri fine de Bordeaux, folosindu-se numai ei de acea creștere a valorii.

Prelucrarea vinurilor a devenit o industrie foarte lucrativă, mai ales de când viile sunt bătute de filoxeră. Proprietarii noștri vinicoli ar câștiga milioane, dacă ar imita în cultura viei și în facerea vinului pe d-nii Simulescu, Brătianu, Ferekide, cari fără întrebuintare de procedee chimice, ei numai printr'o lucrare mai îngrijită, au dobândit rezultate foarte însemnate. Vinurile lor se vând cu preț întreit și împătrit decât al vecinilor podgoreni.

Vorbim și scriem toți despre industrie, o chemăm în ajutor ca pe-o Deitate, precum chiamă femeile pe Maica Domnului în momente de durere; dar mi se pare că o chemăm cum se dice că chiamă femeile Israelite pe Maria, gonind-o cu mătura, îndată după ce le-a trecut durerea: nu facem ceea ce este de făcut pentru a-i pregăti venirea și stabilirea ei.

Una din cauzele părăsirii meseriilor a fost și este admiterea prea lesne în slujbele statului. Se cere o prea mică dosă de învățatură de la tinerii cari aspiră să fie admiși în cancelarii, încât inteligențele cele mai mediocre pot să pretindă a dobândi pozițiunile cele mai înalte în stat. Acesta distrage pe o mulțime de tineri de la meserii și de la profesii, în cari ar găsi o viață mai folositoare lor și societății. Astăzi fiii croitorilor și ai cisma-

rilor nu mai vor meseria părinților, ci visază funcțiuni și influență politică.

O altă cauză foarte de considerat este că nu avem profesori serioși de chimie, nu avem cursuri de tehnologie, de chimie aplicată la industria manufacturală. Am avut și avem mai mulți tineri în școala centrală din Paris și în școala politehnică din Zürich; mulți din ei au devenit ingineri distinși; dar, conduși de ideea de a ocupa un loc în serviciul statului, mai toți s'au aplicat la construcțiuni; mai că nu cunosc pe nici unul care să fi trecut prin secțiunea mecaniștilor, a chimiștilor sau a mineralogiștilor, căci într'aceste ramuri, dacă vom escepta ocele de sare, fabricarea tutunurilor și monetăria, nu sunt funcțiuni publice de dobândit.

Scótem pe bere 441,462 fr. și esportăm numai de 14,273 fr., pe când vedem că toți acei cari au încercat fabricarea berei, au făcut stări însemnate.

Velnițele sau povernele, singurele noastre fabrici, putem dice, sunt într'o stare primitivă; mai toate sunt conduse de evrei empirici, ast-fel că, de și posedăm o mare câtime de boștină, de prune, liveți întinse de pometură, cu toate acestea suntem tributari străinului cu 3,241,520 fr., pe când noi nu vindem decât de 34,838 fr., în cât plătim o dare gratuită de 2,206,682 fr.

De fabrici de săpun, de potasă și de alte multe și multe, nici pomenélă.

Ceea ce ar trebui să pironéscă gândirea noastră, ar

trebui să fie de a căuta modul cum s'ar îmbunătăți și înmulți ceea ce producem și ceea ce putem produce.

Scótem pentru obiecte alimentare, legume, carni uscate, pe cari le putem foarte lesne produce imitând procedările întrebuințate la Marsilia, suma de 6,306,432 fr.

În rubrica *materii și produse chimice*, produsele chimice figurază la import cu valoarea de 1,665,840 fr., deși multe dintr'aceste produse, precum acidul muriatic sau chlorydric, chlorydratul de amoniac (tiperigul) etc., s'ar pute produce în țără. Noi lăsăm mormanele de praf de sare să umple curțile ocnelor noastre fără folos nici pentru stat nici pentru particulari, și mergem de cumpărăm soda și acidul muriatic.

La rubrica *materii tinctoriale* importăm chiar și cernelă, și toate colorile cari se estrag din păcură; așa că importăm de 2,185,983 și nu esportăm de cât de 194,328.

Rubrica *uleiuri și grăsimi*. Importăm 6,307,129, pe când nu esportăm de cât de 47,536.

Aprópe 3 $\frac{1}{2}$ mil., pe obiecte pe cari ar trebui să le producem în țără, fără ajutor de subvențiuni, de protecțiuni sau de prohibițiuni.

La rubrica *piei și blănării*, lăsând blănăria la o parte și considerând numai comerțul pieilor, acest articol constituie un import de 36,500,119 fr., pe când espor-

tul nostru nu este decât de 1,825,013 fr., o eşire de bani de 34,775,106 fr. De şi nu cred că am pute produce de-o cam dată marochinuri şi alte piei fine, dar pieile cele gróse s'ar pute fórté bine lucra la noi în ţerá, ceea ce ne-ar da o economie de mai multe milióne pe tot anul.

Tábácariile nóstre cele primitive şi înapoiate ar trebui să se transforme în stabilimente serióse, apropiindu-şi procedárele indicate astá-đi de sciinţa chimicá şi mecanicá.

Terminând aci cu obiectele trase direct sau indirect din pámênt, am vêdut, că dacá spiritul industrios s'ar deştepta şi s'ar dirige numai asupra unora dintr'insele, asupra acelor pe carí le-am indicat aci în trecát, nu mé îndoese că în fórté puşini ani ţera ar pute să aiba o sporire în producţiunea naţionalá de cel puşin şése-deci de milióne pentru satisfacerea consumaţiunii interióre, deosebit de avântul ce ar lua acele industrii carí ar pute întinde debitul lor şi în afará din ţerá.

X.

La pagina 12, rubrica materiilor textile și industrii derivate, No. 16 conține o mulțime de obiecte, dar nu ne vom ocupa de acelea a căror consumațiune este neînsemnată; mă voiu mărgini a menționa pe acele cari ating mai greu punga consumatorilor noștri, sau cari pot deveni întreprinderi fructuoase.

Străinătatea, Austro-Ungaria mai cu seamă, ne trimite lână torsă, țesături groase de lână, pături cu pîrlung, țoluri, abale, zeghii, dimii, pălării țărănești, de păslă etc. de 3,280,315 fr. Deși ar fi îndrăzneț și pôte și păgubitor a încerca să concurăm cu Europa, fabricând postavuri fine, dar cel puțin am puté foarte bine a-i disputa aceste două milioane și jumătate. Postavurile fine importate, figurează în tabelele noastre vamale cu suma de 35,032,204 fr. Pentru acest articol cred că suntem condamnați a fi încă mult timp tributari fabricelor străine.

Tesăturile de mătase, pe cari scótem mai multe

milióne pe tot anul, asemenea nu cred că le-am puté dobândi la noi, și avem să le aducem încă mulți ani din Franța și din Italia. Dar de ce să părăsim, precum am făcut, vechea, frumoasa și bănoasa industrie a creșterii gâdacilor de mătasă; cel puțin aveam de la duđi borangiecul și mătasa necesară femeilor de la țera.

Trec și asupra torturilor și țesăturilor de humbac cari sunt însemnate în tabelele importățiunii cu suma de 35,295,511 fr., căci nu avem nici materia primă, nici mijlócele colosale de fabricare, de cari dispun Englezii și Americanii; ori-ce am încerca, fórte mic rezultat am dobândi; tot ce s'ar puté face ar fi introducerea unor rêsboie de țesut pânza grósă și a mașinelor de împletit, dar tortul l'am cumpéra tot din străinătate. Mulgeniile au omorít róta de tors, precum róta omoríse furca.

Acum câți-va ani inul și cânepa erau tórse cu furca de țerancele nóstre și tóte pânzeturile necesare familiei țeranilor se făcea în argea. Batistele și pânzele de Olanda și de Silezia ar fi anevoe de dobândit din cauza tortului mai ales, dar cordăriile și fabricarea de pânză grósă ne ar puté scuti de a scóte pe tot anul 7,084,294 fr.

Dintr'aceste articule însemnate în cei patru paragrafi precedenți am dobândi o producțiune națională de 10 sau de 15 milióne.

Din veșminte confecționate, străinătatea trage de la noi 10,323,853 fr. Nu putem concura cu Viena în confecționarea de haine, fiind-că acolo se găsește lucrători

mai ieftini, acesta însă nu trebuie să oprască încercările. De vreme ce avem eroitori, de ce să nu căutăm a organiza asociații, ca să putem face stabilimente mari, bine înzestrate cu instrumentele și cu mașinile cele mai perfecte? Am pute scădea câte-va milioane din cele 8 ce plătim.

Exemplul atâtor modiste germane și franceze, cari au făcut stări însemnate, ar trebui să stimuleze pe fetele române atât de îndemnatice la lucrul cu acul și această sumă n'ar mai figura în colona importățiunilor.

Hârtia, macavaua și obiectele de carton ne costă 5,465,234 fr. Fabricarea hârtiei mi se pare un ce hazardos, fiind-că un debit de 5 sau 6 milioane nu este destul de mare pentru întreținerea unei fabrici, și fabricile cele mici nu pot lupta cu cele mari și perfecționate, dar transformarea macavalei în cutii și alte obiecte de carton ar fi o lucrare potrivită mânelor tinerelor fete cari au dovedit în fabricile de tutun cât sunt de îndemnatice.

La rubrica *lemn și industrii derivate*, în colona importului, figurează suma de 13,912,270, deosebit de multe alte obiecte de lemn de artă ce importăm, pe când noi nu esportăm lemnărie de cât de 5,162,466 fr., în cât în privința acestui obiect, care ar trebui să ne dea o balanță cel puțin favorabilă, suntem tributari străinului, Austriei mai ales, cu 8,749,804 fr. Nepăsarea noastră în exploatarea pădurilor este atât de mare în cât mare parte din cheresteaua de brad întrebuințată în construcțiunile din București ne vine din Bucovina.

Nu încapă îndoială că exploatarea sistematică a pădurilor noastre și lucrarea lemnăriei ordinare ne-ar scuti de acele patru-spre-zece milioane ce scotem, și ar spori suma de cinci milioane fr., a exportăției.

Combustibili minerali, găsim că importăm de 4,793,418 fr. cărbune de pământ. Această sumă este mică și este dovadă de sărăcia noastră industrială. Consumățiunea cărbunelui este astăzi măsura cea mai bună și mai exactă a stării de prosperitate industrială a unei țări. Sper că această cifră va merge sporind din an în an, iar nu scăzând. De și cărbunele de pământ, *houille*, este indispensabil lucrărilor industriale, dar lignitul, care se află în abundență în formațiunea geologică căreia aparține România, poate fi întrebuințat la multe.

Ca putere mișcătoare țera noastră este una din cele mai privilegiate prin izvoarele ei de apă atât de puternice și de abondente. La munte mai cu seamă, prin descoperirile puterii electrice, electro-dinamice, puterea apelor are un mare viitor. Acea putere va înlocui poate în multe întrebuințarea cărbunelui prin transmiterea puterii apei prin cable electrice ducând-o la locurile unde are să fie aplicată. Acum de curând un inginer Sir John Thomson propunea a stabili mașini de abur în minele de cărbune de la Newcastle și a duce puterea acelor mașini în Londra prin cabluri electrice spre a o întrebuința la luminatul orașului și la fabrici, ceea ce ar fi de un mare avantaj și poate singura tămăduire în contra negurilor cari bântue o capitală de patru milioane.

Parafina, unul din cele mai principale produse ale păcurei, ar trebui să fie pentru noi un obiect care să aducă un venit însemnat; în loc de acesta plătim 856,243 fr. străinului, și pentru luminări de stearine dăm 1,096,624 fr.

Cumpărăm ipsos de 24,903 fr. și pământul nostru este bogat într'această materie.

Imi aduc aminte în tinerețe că un frances anume Petit, care se aședase la Câmpina, zidise tot atelierul său de fierărie cu pereți de platur, fără a întrebuința nici piatră nici cărămidă. Acel frances lucrase mult în patrierile de la Mont Martre și-mi dicea că ipsosul de Câmpina este tot atât de bun ca acel din formațiunea terțiară a Parisului.

Cumpărăm de la străini, var, nisip, și humă, cărămidă, olărie grosă, sticlărie grosă, de aproape două milioane și jumătate și cari s'ar pute lesne găsi și produce la noi.

Să sperăm că fabrica de chibrituri ne va scuti de cele 2,939,787 fr. ce plătim străinătății.

Adunând toate sumele ce am vădit că am pute scuti d'a trimitte în străinătate, sau mai bine d'icând că am pute produce în țeră obiectele ce am însemnat într'această repede ochire asupra tabelelor noastre vamale, se vede că în puțin timp și cu puțină ostenelă am pute spori producțiunea noastră cu cel puțin 50 sau 60 de milioane pe an, sumă care ar merge tot crescând și s'ar pute sui la 100 de milioane, mai ales dacă am suprima vămile și am

chema pe fabricanții străini într'o țară unde își pot depune mărfurile și produsele destinate țărilor vecine. Incețul cu incețul și unul după altul fabricanții cei mari ai Europei și-ar transporta unele din fabricele lor la noi, ar stabili în România fabrici sucursale a marilor lor ateliere, ar aduce lucrători meșteri; libertatea de comerț ar atrage meșteri și fabricanți, precum odinioară revocarea edictului de Nantes a gonit din Franța pe lucrătorii cei buni de cari s'a folosit Germania.

Să nu se credă însă că acel spor în producțiune, ori cât de mare ar fi, ar servi să sporască stocul nostru metalic; acele milioane ar spori bunul trai al Românilor, servind țării a cumpăra o mai mare câtime de obiectele ce consumăm sau am pute consuma.

Ne lipsesc brațe este adevărat, dar nu este mai puțin adevărat că brațele ce avem nu produc tot ce ar pute produce.

Mă resum în modul următor :

1. Desființarea vămilor în mod absolut.
2. Admiterea în funcțiunile statului după o programă de cunoștințe care să nu fie accesibile inteligențelor ordinare.
3. Îmulțirea cursurilor de geometrie, de fizică, chimie, mecanică aplicate la arte și meserii.
4. Învățătura unei meserii în ori ce școală primară.
5. Îlesnirea de capitaluri de stabilire a celor cari dau dovești că le-ar întrebuința la înființarea unui atelier pe baza băncilor scoțiene pentru agricultură.